
LYNNE MATSON
ADA
SIRLAR ÇÖZÜLÜYOR
Sisters Planet
YABANCI

NIL ADASINDA KURALLAR BELLİYDİ
KAÇMAK İÇİN 365 GÜNÜNÜZ VARDI..
YOKSA ÖLÜRDÜNÜZ.
"Maceracı denizciler için güvendiği özen ve güçlü karakterleri sayesinde olmasaydı hayatta kalamadığımız bu hikâye, harika, macera, doğal güzellikler ve aşkla harmanlanmış."
—PUBLISHERS WEEKLY
"Nil Adası'na geri dönmek için mücadelesinde okurları için
—KIRKUS REVIEW
"Serinin hayranlarının kaçırmaması gereken bir devam kitabı."
—SCHOOL LIBRARY JOURNAL
•"Güçlü anlatımıyla harika bir macera."
—VOYA (Starred Review)

Ada: Sırlar Çözülüyor

Özgün Adı | *Nil Unlocked*

Lynne Matson

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Özgür Emir
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | shutterstock.com / April Ward

1. Baskı, Mart 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-79-1

Türkçe Çeviri © Bige Turan Zourbakis, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Lynne Matson, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

BİLGİ
BİLMEK DEĞİLDİR.
–ALBER EINSTEIN

BÖLÜM 1

RIVES

241. GÜN, ÖĞLEDEN HEMEN SONRA

Yer, Hades sinirlenmiş gibi sarsıldı.

Ya da en sevdiği oyuncak elinden alınmış gibi.

Ya da her ikisi de.

Son on dakika içinde yaşanan safi manyaklık göz önüne alındığında ikisi de olmuş olabilir, derdim.

Üç kapı, ikiz çıkış ve bir büyük sarsıntı, hepsi bugünün kaçık öğle saatine sıkışmıştı. Ada kazanacağım diye savaşırken artçı şoklar siyah kayalık alanı yırttı ve savaş, adeta şeytanın kendisiyle yumruk yumruğa bir dövüşe döndü.

Şu anda onunla şahsen karşılaşmamak için kendimi paralıyordum.

Kayalar çatladı, yerde yepyeni bir yapboz görüntüsü açıldı. Lavlı arazinin ötesinde, kırmızılık toz gibi dağıldı. Uzaklarda, bir bufalo beceriksizce ileri doğru atlayarak onu tutsak etmiş adaya karşı koydu. Yer sarsıntıları hayvanları hep korkutuyordu; ben de dahil. El yordamıyla titreyen kayaya doğru gittim, Charley'nin silahlarını almaya ve bu arada canımdan olmamaya çalışıyordum.

Nil adası mutlu değildi, orası kesindi.

Bir başka artçı şok vurdu. Zemin öne arkaya gidip geldi; sağ tarafımdan siyah kaya kıymıkları savruldu. Rüzgârla

birlikte yönümü değiştirerek şimdiden daha güvenli bir rota planlamaya başladım.

Boz ayı kükredi. Arkama dönüp yerini saptamaya çalıştım. Yeni bir arkadaşım olduğunu unutmuştum.

Ayıyı görüş açıma alıp hızla öne doğru seğirttim; şu anki adımlarım ayıyla aramı kapattı. Hayvan lambur lumbur bana doğru yaklaştı, sarhoş gibi yalpalıyor, manasızca sarsıntıdan hızlı koşmaya çalışıyordu. Kimin daha çok korktuğu üstüne bahis tutulabilirdi; ben mi, yoksa çıldırmış ayı mı ama bir önemi yoktu. Tek önemli olan, hayatta kalmaktı ve bu, ayıyla kedi fare oyunu oynamamı *gerektirmeyen* bir mecburiyetti.

Gözlerimi ayıdan ayırmaya hiç niyetim olmayarak geri geri adım attım ve beş adım yalpalayıp tökezledim, yer değiştiren kocaman bir kayanın üstüne düşmeden önce tek elle tutunabildim. Üç metre ileride, kaçmasam üstünde duruyor olacağım kara parçası, kocaman sırıtır gibi yarıldı; tek dişliydi. Tırtıklı siyah kayalar, içine akan parçalar koca bir delik açtı. Boz ayının gözleri deli bakıyordu, adımları kontrolden çıkmıştı. Küçük taşlı bir parçaya adım atıp kaydı ve düştü. Yana devrilip açılan yarığın ortasına doğru, havaya pençeler atarak kahverengi bir bulanıklık halinde indi. Ada beşik gibi sallandı, dişli tuzak çat diye kapandı. Küçülen yarığın arasına kaya parçaları ufalanırken ada dinginleşti, durdu.

Sarsıntı yoktu, çalkantı yoktu.

Bitti.

Geriye kalan tek hayvan bendim.

Dinginlik şoke ediciydi. Dikkatlice tutunduğum kayayı bırakıp ayağa kalktım. Simsiyah arazide bir başıma kalıp sessizliğe hayran oldum. Öncesinde yaşanan on beş dakikalık hengamenin ardından aniden inen, olağanüstü sükûnete hayret ettim.

Thad'in şoke edici oyunu.

Charley'nin kaçışı.

Ayı. Sarsıntı. Ölümcül siyah bir yarığın üstünden havada süzülerek bir kapıya sıçrayan Thad, kafayı yemiş bir uzun atlamacı gibi havada bir kalp atımı uzun kalan Thad. Ama başarmıştı.

Kıl payı kurtulmak gibisi yoktur dostum, diye düşündüm.

Günlerdir tuttuğum nefesimi verdim.

Günler.

Bende 124 tane kalmıştı.

Derin, sakinleştiren bir nefes çekip hayatta olmanın tadını çıkardım, ardından ağır ağır çevremde dönerek bugünkü öğle saatinde adanın görünüşünü ve hissiyatını içime çektim. Uzaklarda, o kızıl kaya, bulutsuz gökyüzüne doğru sipsivri uzanıyordu, bulanık tozlu kenarları yok olmuştu. Sağımda Nil Dağı adanın nöbetçisi misali yükseliyordu. Neredeyse doksan derece dik duran siyah doruğunda yeşillikler bitmiş, zirvesi görünen tek bulutun içine karışmıştı. Arka tarafta, nereye bakacağınızı biliyorsanız, saklı hava boşluklarından gaddar basınçların çıktığı yerde incecik bir buhar gökyüzünü beyazlatıyordu. Nil Dağı'nın hemen önünde çayırlık uzanıyordu, yemyeşil, gür ve biraz ölümcül. Ayakta durduğum yerden çayırı seçemiyordum ama orada olduğunu biliyordum, tıpkı kuzeydoğudaki yağmur ormanını ve batıda kalan Köyü bildiğim gibi. Nil'in bir sürü kısmı görünmüyordu. Şimdi çok daha iyi anlıyordum bunu.

Bugünün öğle saatinden sonra tek başıma dikilirken ada bana tamamen aynı göründü; fakat bambaşkaydı. Yabancı ve yeniydi.

Sert bir kahkaha attım.

Buraya düşen insanlar arasında en çok benim değişimi kabullendiğim sanılırdı ama zaten Nil öncesi hayatımda

da gittiğim yerler değişmezdi; *ben* değişirdim. *Ben* hareket ederdim; *ben* seyahat ederdim; *ben* yeni şehirlere ve ülkelere gömlek değiştirir gibi uyum sağlardım. Buradaysa *ben* değişmezdim, sürekli adayı ve bildiğim her şeyi yeniden değerlendirmek mecburiyetinde kalıyordum, bu da nerede olduğuma parmak basmayı imkânsız kılıyordu. Ne zaman çözdüm desem, ada değişiveriyordu.

Ayrıca Thad ve Charley'nin birlikte gidişinden sonra, her şey kesinlikle değişmişti.

Nil'e hoş geldin, Rives, diye düşündüm.

Bir kez daha.

Tam kendi etrafımda tur atmayı bitirmiştim ki, rüzgâr yön değiştirdi. Hafifledi, sanki bir şey tarafından kesilmişti. Ya da bir şey bekliyordu.

Adaya açılan kapı, diye düşündüm.

Ses çıkarmadan kayanın yanına çömeldim.

Bir saniye sonra birkaç metre ötede, havada bir kapı açıldı ve kimsenin, özellikle de benim yanına gidip oynamak istemeyeceği bir disko topu gibi ışıl ışıl parladı.

Az önce tutunduğum, şimdiyse kalkanım olan kaya parçasının yanında çömelmiş vaziyette, kılımı bile kıpırdatmadan durdum. Ve bekledim.

Bir saniye.

İki.

Üçüncü saniye disko topu mat siyaha dönüştü. Kopkoyu bir siyah, yıldızsız bir gece kadar karaydı, Nil'de doğumun rengiydi. İçeri açılıyordu ve kapkara çalkalanırken kapının taşıdığı birisi olduğunu anladım.

Dost mu, düşman mı?

Düşüncemi tamamlamama kalmadan kapı dışarı bir altın parlaklığı kustu. Doğan güneş rengi tüyleri, tüylerinden kalın yelesi olan bir hayvan siyah kayanın üstünde kıpırtısızca yattı, pençeleri bana doğru dönüktü.

Düşman, diye düşündüm.

Aslan başını kaldırırken bir metre ötede havada bir başka kapı belirdi. O da kömür gibi kararda, tehlikeli bir delik açılacaktı. Bir tık sonra ikinci kapı da yere altın rengi bir hayvan tükürdü, sadece bu kez hayvanın yelesi yoktu.

İki numaralı aslan hemen ayağa fırlarken üçüncü kapı parlamaya başladı. Üç kapı birden, üçü de içeri açılan cinsti. Üçü de birisini taşıyordu.

Bu kez misafirimiz aslan değildi; siyah beneklerle kaplı, iri, sıska bir yaratıktı ve sırtından dimdik tüyler fışkırıyordu. Kapıdan yere düştü, cansız gibi yuvarlanıp durdu ve tam durulmadan titrek başını kaldırdı. Bir kere havayı kokladı, kafasını aslanlara ve *bana* doğru çevirip dişlerini gösterdi.

Kılımı bile kıpırdatmadım.

Tiz bir çığlıkla ayağa kalkıp son sürat aslanların peşine düştü. Sırtlan, diye tahmin ettim, gerçi hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Üçlü, Nil Dağı'na ve çayırlığa doğru koştu, uyuz köpeğin aslanları kovalaması kadar rahatsız edici bir görüntü daha olmayabilirdi.

Nil Adası'nda ormanlar kralı bile korkudan kaçıyordu.

Ben yine tek başıma dikildim.

Yeniden bir değerlendirme yaptım.

Charley gitti. Thad gitti. Boz ayı, iki kaya arasında tost olup sonsuza dek kayboldu. Üç gitti, üç geldi, adanın dengeleri şaşmadıysa da tek fark, bugün Nil tartısı ölümcül tarafa doğru eğim yaptı.

Üç hayvan göze görünmez olunca Charley'nin eşyalarını almaya gittim. Kıyafetleri, sandaletleri ve heybesi tertemiz bir yığın halinde duruyordu. Heybenin içinde Charley'nin haritaları ve yayı el değmemiş ve hasar görmemiş vaziyetteydi. Thad'in bıçağı sıradan bir kapı gibi parladı, hayat ve güç ve son derece ilkel bir şiddet gibiydi.

Adadan bir kurban, sırf benim için.

Teşekkürler Nil.

Hepsini aldım, arkama da bakmadım. Köy beni bekliyordu.

Umarım hâlâ ayaktaydı.

BÖLÜM 2

SKYE

16 KASIM, AKŞAM 9:00

Annem altı hafta önce Afrika'da heyecan verici yeni bir kazı çalışmasına başkanlık edeceğini haber verdi ve ah, bu arada, benim davetli olmadığımı.

İki hafta önce babamın yanına taşındım.

Bugün babam bana amcam Scott'ın günlüğünü verdi.

Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

DOKUZ SAAT ÖNCE

Babamın resmi unvanı Daniel J. Bracken, PhD, New Hampshire Üniversitesi Yeryüzü, Okyanuslar ve Uzay Araştırmaları Merkezi Departmanı'nda Astrofizik ve Güneş Fiziği Profesörü. Resmi olmayan unvanı mı? Ada kâşifi, NASA danışmanı, yıldız izleme uzmanı. Ona en uygun başlık ise: Garip Olaylarla İlgili Haberlere Kafayı Takmış, kırk dörtlük bekâr.

En azından tutarlıydı.

Babamın yanına taşındığım gün, evdeki çalışma ofisine adım atmamla birlikte sonuncu başlığın ona en çok uyanı olduğunu anlamış oldum. Üç duvar tamamıyla sıradışı olaylar ve kayıp insanlarla ilgili gazeteden kesilmiş

haberlerle kaplıydı. Buna benzer tuhaflıkta olaylara dair internetten çıkış alınmış yazılar ve Google Earth resimleri üst üste biniyordu. Çeşitli renklerle paragraflar ve manşetler daireye alınmıştı; eğer bu renklerin belli bir kafiyesi ya da mantığı varsa da, bana çok uzaktı. Bir duvar kocaman bir Güney Pasifik haritasıyla kaplıydı. Tebeşir kalemle bir tablo çizilmişti. Beyaz hamur parçaları haritanın üstünde yıldızlar gibi nokta nokta duruyordu.

Geçen yazki ziyaretimden bu yana, o beyaz yapıştırıcıların sayısı artmıştı.

Babamsa hâlâ deli gibi egzersiz yapmam için ısrar ediyordu. Sabah koşuları, aralarda aletli jimnastik ve takıntılı olma derecesinde kol kası çalışmaları. Babamın bir diğer özelliği: Çatlak profesörle *Terminatör 2*'deki Sarah Connor arası bir şeydi, sadece kendisi yarı otomatik silah yerine 'Survivor' teknikleri üstüne uzmanlaşmıştı. Fitness konusuna kafayı takmış biri olarak, bir babaya göre oldukça adaleliydi, muhtemelen kendimi bildim bileli Paleo yaşam stilini sürdürdüğü için. Babamın evinde hiç işlenmiş bir gıda yemedim. Ama zaten ben onu ziyarete geldiğimde suşi'nin güvenilir olduğu uzak bir restorana yemeğe giderdik.

Koşudan eve geldim, ter içindeydim, yorulmuştum ama kendimi iyi hissediyordum. Yıllar önce keşfettim ki, fit kalmak için adamakıllı çaba gösterdiğim takdirde babamı ziyaretim hep daha kolay ya da en azından daha az acılı geçiyordu. Adamakıllı derken, düzenli koşuya çıkma programıma sadık kalmaktan bahsediyorum. Sonuç olarak zayıftım, iğne iplik sınıfına giriyordum ama zaten kaslanmak niyetinde değildim; annemin küçük kemikli yapısına sahiptim ve boyum bir altmış beşti. Aynı zamanda annemin saçları da başıma bela olmuştu. Hiçbir şekle sokulmayan, kıvırcık sarı lüleler sayesinde bir sürü atkuyruğu tokasına ve yerçekimine güvenerek her seferinde farklı sonuca ula-

şıyordum. En azından gözlerim babama çekmişti. Ne yeşil ne maviydi, ikisinin yarı yarıya birleşimiydi ve araya tuz gibi mika noktacıkları serpiştirilmişti. Babam gözlerine yıldızlar değmiş, derdi hep. *O yüzden böyle parlıyorlar*, derdi. Eğer öyleyse, sanırım yıldızlar babamın gözlerine de değmişti. Tek ortak noktamız buydu.

"Nasıldı, Skye?" diye seslendi babam ofisinden. "Sonunda depar attın mı?"

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım. "Evet baba, en sonunda depar attım. Son elli metrede kendimi zorladım."

"Aferin sana. Mekik? Günlük sayıyı tamamladın mı?"

"Henüz değil."

"Ona da zaman ayır Skye. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur," diye devam etti. "Sırf kullanman gerekmediği için, ihtiyaç duyacağın yetenekleri yabana atma. Umalım da hiçbir zaman ihtiyaç duymazsın ama insan en kötüsüne hazır olup en iyiyi umut etmelidir." Ses tonu neşelendi. "Ama şu anda mekik çekmekle meşgul değilsen, görmeni istediğim bir şey var."

"Dur tahmin edeyim," dedim gerinerek. "Güney Pasifik'teki yenilebilir bitkilerle ilgili yeni bir video? Ya da kullanışlı alet yapmak üzerine bir belgesel?"

"En azından unutmamışsın." Kahkaha attı.

Uçuk-tatlı babamın bir konuda hakkını yiyemem; hayatımda tanıdığım en büyük iyimserlerden biridir. Yaptığım yorumlar üstüne sevinci yapmacık değildi. Tam anlamıyla dengeli olduğu da söylenemezdi.

O yüzden annem onu terk etmişti.

"Cidden, bir saniye gelsene," dedi.

"Geliyorum." İç geçirdim. Babamın ofisinde hiçbir şey hiçbir zaman bir 'saniye' sürmezdi.

Babamın ofisinin duvarları, mümkün olduğunca, daha fazla kâğıtla kaplıydı. Pencerenin altına yeni bir katlanır

masa yerleştirilmişti. Kâğıtlar ince bir tabaka halinde yüzeyi örtmüştü: Dört bir yanda karalanmış notlar eşliğinde beyaz kâğıt yığını. Başka notlara işaret eden, oklar çizilmiş sarı Post-it'ler de bu kargaşanın arasında düşecek gibi dolaşıyordu.

İçeri girmemle babamın gözleri yeşil cinleri *ve* bir kova altını bulmuş gibi parladı.

"Skye." Bir sayfayı kaldırıp sırıttı. "Sanırım çok yaklaştım."

"Neye acaba?" Biraz coşkulu olmaya çalıştıysam da başaramadım.

"Geçen seneki rehberimin orijinal evini bulmaya. Ya da daha çok, onun büyükannesini bulmaya." Babam neşeli neşeli kâğıdı havada salladı. Anlattığı hikâyelere bakılırsa, büyükannesi doğduğu adadan; sırlar ve ruhlarla dolu bir yer, demişti, 1940'ların sonlarında taşınmış ve işte bulmam gereken ada orası." Elindeki kâğıtla, devasa Güney Pasifik duvar haritasına yürüdü. "Araştırmamı Ekvator boyunca yer alan küçük bir ada grubuna kadar daralttım. Sanırım nihayet çok yaklaştım."

Gizli ada, diye düşünüp içim karardı. *Tabii ya.*

Bir numaralı çılgın saplantı, anneme kafayı yedirten ve kapıyı çarptıran çılgınlık.

"Baba." Ses tonumu aynı seviyede tutmaya özen göstererek yavaş konuştum. "Yaklaştığını sanmanı anlıyorum. Ama aynı zamanda seni seviyorum. Bence," bana tüm dikkatini verdiğinden emin olmak için durdum, "bırakmanın zamanı geldi artık. Senelerdir bu gizli ada hakkında hayaller kuruyorsun. Var olmayan bir şeye kafayı taktın; ya da varsa da, hayatımızın bir parçası değil. Bu sebeple bu hayatı kaçırıyorsun." Dinlerken sessizleşti babam. Belki de bu yüzden yıllardır içime attığım sözler ağzımdan çıkmak istedi.

"Baba, şu ada takıntından bir türlü kurtulamadığın için annem seni terk etti. Seni *terk etti*, baba. Dört sene önce. O günden beri yalnızsın. Kimseyle çıkmıyorsun, arkadaşın yok, üniversitede çalışmadığın ya da güneş parlamaları ya da elektromanyetizma üstüne konferans vermediğin her boş saniyende adaları araştırıyor ya da birine seyahate gidiyorsun. Ne için, baba? Bu durum, seni nereye getirdi?" Elimi tıklım tıkış dolu ofisin içinde şöyle bir salladım. "Baba, bu işin peşini bırakmalısın," dedim yumuşakça. "Sana kızın olarak söylüyorum, bırakmalısın."

"Ben de sana baban olarak söylüyorum Skye, bırakamam." Yargılamadı, içerlemedi, sadece bir astrofizikçi kadar netti.

Çalışma masasına doğru yürüyüp küçük, eprimiş bir günlüğe uzandı. Maksatlı bir tavırla bana verdi.

"Scott Amcanın günlüğü bu. On yedi yaşındayken yazmış. Senin yaşındayken. Oku, ondan sonra konuşalım."

Hareket etmedim. "Söylediklerimi bir düşünmeni istiyorum. Ciddiyim baba. Hayatına devam etme vakti geldi."

Babam zoraki gülümsedi. "Ciddi olduğunu biliyorum Skye. Ben de öyleyim. Oku."

"Annem bunu hiç okudu mu?" Günlüğü kaldırdım.

Babamın sesinde tanımadığım, acı dolu bir tonlama oldu. "Evet, okudu. Ama hiçbir zaman onun gözlerinin içine bakmadı. Gerçeği hiç görmedi."

Gerçek şuydu ki, ben de Scott Amcamın gözlerinin içine hiç bakmamıştım. Hiç şansım olmamıştı. Babamın ikizi, Scott Amca, on sekiz yaşında feci bir kazaya kurban giderek ölmüştü.

Üst kata çıktım, duş aldım ve günlüğü açıp okumaya başladım.

BÖLÜM 3

RIVES

241. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Bir ben vardım, tek başına doğada yürüyüşe çıkmıştım.

En son yanımda kimse olmadan bu kadar içerilere girdiğim zaman, adaya ilk düştüğüm zamandı. Tıpkı o zamanki gibi, şimdi de sıfır yiyeceğim vardı fakat o cehennem gibi ilk günün aksine, yanımda malzeme ve giysi taşıyordum. Çıplaklık sorun değildi ama takım meydanda, ulu orta gezmeye meraklı olduğum da söylenemezdi.

Charley kurulduğu için, yedek şorta bile sahiptim.

Geri dönüş yolculuğunda Charley'nin yanımda olmasını garanti saymıştım. Sağ kolum olacağını, hatta belki de sıradaki Lider olacağını düşünüyordum. Nil'in geri kalanının şifresini çözmeye, Nil'i çalıştıran sırları keşfetmeye yardım edecekti.

Çünkü Nil'in bir şeyler gizlediğinin farkmdaydım.

Anılar bir milyon kırık dökük parça şeklinde kafamda canlandı. *Kahkaha atan Talla, mavi gözleri hin bir ateşle parlayarak fısıldayan Talla. "Korkma, Rives." Sessiz, kollarımda cansız yatan Talla.*

Bir şeyleri her an yanımda olacakmış gibi algılamaktan vazgeçmeliyim. Zaman ve insanları özelikle.

Anladım, Nil, diye düşündüm.

Sanırım yavaş öğreniyordum.

Etrafıma bakış atarken feci bir ada dejavusu beni çarptı ve kahkahayı bastım.

Birinci Gün attığım adımların aynısını takip ediyordum. Yine aynı tek başına yürüyüş, öğleden sonrası varış. Aylar önce bu siyah kayalık arazide uyanmış ve gece inerken Köye varmıştım; şimdi bu ölüm arenasında peş peşe 241 gün geçirmiştim, şu âna dek bir mekânda geçirmediğim kadar çok gün yani. Bir yerde bu kadar uzun süre kalmak, kök salmak demekti, en azından benim için.

Ama Nil Adası'na ev diyenin alnını karışlardım.

Nil daha çok bir araftı, cennetle cehennem arasında kalmış, ikisinden de bir miktar barındıran bir yerdi. Belki de Nil, şeytanın oyun sahasıydı, belki Cennet'in sınav alanı. Belki her ikisi de. Ya da hiçbiri değildi. Burada mahsur kalan kimsenin bir fikri yoktu.

Fakat son zamanlarda bir fikir edinmek için yanıp tutuşuyordum.

Artık hayatta kalmak yeterli değildi; neden burada olduğumu bilmek zorundaydım. Neden *hepimizin* burada olduğunu.

Odaklan Rives.

Hayal kurmak, Nil Adası'nda tehlikeli bir uğraştı.

Ama zaten, hayal kurmak her yerde riskliydi. Buraya beni ilk düşüren hayallere dalmaktı mesela; bir bu, bir de babamın nasihatini kulak arkası etmek.

Anılar beynimi deldi, aylardır zihnimde canlandırmadığım anlar dalgalandı.

Phuket'e iniş. Babamın kahkaha atışı, annemin onu yanağından öpüşü. Uçağın motorlarının yavaşça vızır vızır çalışması, ateşli hostesin öylesine göz kırpışı. Tele-objektifi olan yeni Canon'umu elimde tutmak. Tai tarihi ve kültürü üstüne okumak zorunda olduğum kitapların ağırlığı.

Yarı uzatmalı tatil, yarı babamın iş seyahati içinde her zamanki gibi üçümüzdük. Babam Taylandlı bir suç çetesini araştırıyordu, uluslararası sonuçlar doğuran ve rahatsız edici siyasete bulaşılan muazzam bir operasyondu ya da babam öyle diyordu. Motorun tekdüze vızıltısı durdu ve babam anlık boşluktan hemen faydalandı. *Etrafınıza bakın,* diye tavsiye verdi uçak beklerken. *İnsanlara dikkat edin, sıraya dikkat edin. Ve arkanıza dikkat edin. Yabancı olduğunuzu asla unutmayın. Güvenliğinizden asla emin olmayın. Dalgınlık, fırsat kaçırmak ve kaybetmek demektir. Daha da kötüsü, sizi riske sokar.* Ardından bakışları yumuşadı. *Anladın mı, oğlum?*

Elbette baba, demiştim.

Acaba o zaman sırf laf olsun diye konuştuğumu biliyor muydu, diye merak ettim.

Ertesi gün, fotoğraf çekmek için Özgürlük Plajı'na gitmiştim. Kuma sere serpe uzanan kızları kesiyor, onların arkasını süzmekten kendi arkamı kollamıyordum. Açılan bir kapı beni arkadan yakaladı; geldiğini bile görmedim.

Şimdi anladım, baba, diye düşündüm kasvetle.

Nil Adası'nda, en ufak bir dalgınlık sonucu nalları dikebilirdiniz.

Tüm dikkatimi çevreme, genel deprem sonrası duruma odakladım. *Mavi gökyüzü, sert zemin. Hareket yok.*

Bir kilometre uzakta, siyah bir gergedan kırmızı ve siyah dalgalı alanın kesiştiği noktada duruyor, bana doğru başını sallıyordu. Kenara çekilip ona ihtiyacı olan mekânı açtım, "Sen bana bulaşmazsan, ben de sana bulaşmam," seçeneğini uyguladım.

Gergedan kılını bile kıpırdatmadı.

Benim için bir kazançtı ama Köy'e yaklaştıkça huzursuzluğum arttı. İnsan yok, hayvan yoktu. Hiçbir hareket yoktu. Beni rahatsız edecek derecede, *in cin top oynuyordu.*

Nil Adası'ndaki dinginlik fırtına öncesi sessizlik gibiydi, burada durgunluk ağırdı.

Adanın ağırlığının üstüme çökmesiyle her bir kasım gerildi.

Sonra şunu gördüm: Köy kıyafetleri giymiş iki sıska oğlan, Çiçek Tarlası'nda yalın ayak koşuyor, ağları götürerek Köy'den kaçıyordu. *Bizim* ağlarımızı. Miya'nın daha geçen hafta bitirdiği ağları.

"Hey," diye seslendim, onlara doğru hamle yaparak. "Durun!"

Çocuklar tabii ki durmadı, dönüp bakmadılar bile. Sonra da gökkuşağı gibi uzayan renkler arasında kaybolup gittiler.

Yaklaşamamıştım.

Köy'e dair endişelerim panik seviyesine yükseldi.

Arkamı döndüm. İri yapılı bir oğlan tarlanın kenarında dikiliyordu. Ten rengi benimkinin aynısıydı, sadece üst kolları ve omuzları siyah dövme ve çizgilerle doluydu. Boynuna çiçeklerden bir çelenk takmıştı ve bacak arasına kahverengi bir kumaş parçası sarmıştı. Elindeki ev yapımı silah, ölümcül bir uzantısı gibi duruyordu. Tarlalara dönük halde, kaçakların çekilişini izledi.

Dost mu, düşman mı?

Adeta düşüncelerimi sezinlemiş gibi göz göze geldik ve bana acımamaya çalıştığına yemin edebilirdim. İlk o arkasını döndü. Köy'e, tarlaya sırtını verip güney uca doğru hareket etti. Sonra da sanki oraya aitmiş gibi adanın içinde gözden kayboldu.

Bugünkü öğle saatiyle birlikte Nil avucumdan kayıyordu.

Charley hep bana Thad'in sağ kolu diye takılırdı ama aynı zamanda o da benim sağ kolumdu ve yokluğu adanın dokusunda bir delik açılmış hissi yaratıyordu bende. Muhtemelen *benim* dokumda bir yırtık oluşturmuştu.

Thad'in rehberliğine ya da dostluğuna ne kadar bel bağladığımı daha önce fark etmemiştim. Nil artık bambaşkaydı. Daha tehlikeliydi, daha çok değişkeni vardı ve çözmek için güvenebileceğim daha az insan vardı. Şimdiyse kaçaklar, tek başına takılan kişi, seçmem gereken Sağ Kol ve depremin sonrasında ayakta tutulacak Köy'ün varlığı cepteydi.

En azından müjdeli haber getirmiştim.

Köy'ün kıyısında büyüyen ölü yaprak bitkileri beni karşıladı ilk, parlak yeşil yaprakları tehlike sinyali yayıyordu. Yeşil genelde uygundu, fakat bu bitkiler ölüm demekti. Birisi çiğnenmişti, kırılmış yaprakları hareketsizdi ve sıvıları akıyordu. Yapraktan kaçarken bile dikkatimi çekmişti, babamın eğitimini içselleştirmiştim. *Dikkatini ver, Rives. Başkalarının görmezden geldiklerini sen fark et.* Babamı Emmy adayı bir gazeteci yapan buydu, ufak şeylere dikkat etmemi sağlayan da bu. Garip şeylere, sırıtan şeylere; hatta insanlara. Yanlış zamanda yanlış yerde olan insanlara, masal uyduran insanlara, gerçeği ele veren tiklerine.

Gözler kocaman açık, derdi Thad. Şimdi düşününce bile o zamanki gibi gülümsüyordum, *her zaman.*

Köy, sınırları dahilinde düzenli bir kaostu. Yavaşladım, kimsenin yaralanmadığını ve kulübelerin bozulmadan kaldığını görünce rahatladım. Tavuk kümesimiz çoktan yeni kenevir iplerle ve kerestelerle güçlendirilmişti. Saydığım kadarıyla sadece bir tavuk eksikti. Keçiler başıboş geziniyordu. Birisi ateş çukurunun kenarını kokluyor, son kalan balıklı dürüm kırıntılarını arıyordu.

Tanrı'ya şükür Dex vardı.

Siyah bir taş parçasına oturmuş, dövmeleri el kol hareketlerine kabile lideri otoritesi katarak kurtarma ekiplerini yönlendiriyordu. Nil Adası'na gelmeyi başaran tek aksesuar mürekkepti ve Dex'inkiler çok göz alıcıydı. Alevler içinde yanan haçlarla karışık sözler ve kurukafalar, birbiri-

ne geçmiş kanlı hançerler gövdesine boyanmış rengarenk bir tişört gibiydi.

Artık Çiçek Tarlası'ndaki çocuğu gördükten sonra Dex'in dövmeleri kabile üyesi devlet adamından çok, sıkı rockçıyı andırıyordu. Neyse ki Dex, başrolü kapmış gibi Köy'ün dikkatini üstünde toplamayı beceriyordu.

Beni görünce umut dolu bir yüzle tek elini kaldırdı.

"Başardı." İki başparmağımı havaya kaldırdım. "Thad gitti."

Jason elleriyle yüzünü kapattı, omuzları titredi. Yüreğim burkuldu. On dört yaşındaki hiçbir insanın görmemesi gerektiği kadar çok ölüme şahit olmuştu. Miya küçük elini nazikçe çocuğun omzuna koyarak sanki sessiz gücünü ona geçirdi. Kızı izlerken yüreğim bu kez başka bir sebeple burkuldu.

Başka birisini hatırladığım için.

Jason'ın etrafındakiler ıslık çaldı; Ahmad, Jillian'a sarıldı; Julio havaya yumruk attı ve Johan gülümseyerek istavroz çıkardı. Macy'nin yüzünde güller açtı. Zane, Michael ve birkaç kişi daha, neredeyse kibarlıktan alkışladı. Thad'i tanımıyorlardı pek. Tek kulağının arkasına mor çiçek takmış, kahverengi saçlı bir kız sessizce ayakta durdu, omuzları geride, çenesi yukarıdaydı, alkışlamadı. Sy rahatlamışa benziyordu.

Dex aşağı atlayıp bana doğru uzun adımlarla yürüdü. "Charley nerede?"

"Gitti," dedim. "Nil üçlü kapı yolladı. Charley de evin yolunu tuttu."

Dex'in gözleri yuvalarından fırladı. "Üçlü mü? Ve hem Thad hem Charley kurtuldu? Vay anasını. Sen üçüncüde şansını denedin mi?"

"Öyle bir şansım olmadı. Thad birinciyi kaçırdı, o yüzden sıradaki ikiliyi kaptılar." Gülümsedim. "Benim günüm değildi, dostum." Çiçek Tarlası'na doğru bakış attım. "Ya

da Köy'ün. Az önce doğuya doğru topuklayan iki yağmacı gördüm, üstelik ağlarımızı sırtlanmışlardı."

Dex homurdandı. "Sakın bana yeni yapılan ağlar olduğunu söyleme?"

"Aynen öyleydi."

"Piç herifler," diye burnundan soludu Dex. "O ağlara ihtiyacımız var." Rengi yarı açılmış saçlarında elini gezdirirken siniri yüzünden okunuyordu.

"Yine Baraka'ya nöbetçi koymak zorundayız." İç çektim. "Yağmacıların malzemelerimizi kapmasına izin verme lüksümüz yok."

"Olabilir." Dex düşünceli görünüyordu. "Ama ağlar her zaman Baraka'da durmuyor ki. Kuruması için ateş çukurunun yanında asılıydılar." *"Siktiğimin"* ile başlayan bir sürü laf sıraladı.

Ateş çukurunun orada. Çiğnenmiş ölü yaprak çalısının yakınında.

Malzemelerimi attığım gibi dört nala koştum, aynı adımlarımı takip edip Çiçek Tarlası'na döndüm ama bu kez daha ilerisine gittim. Bu kez tarlanın *içine* girdim, Köy'e en yakın noktadan başlayıp ezilmiş çiçeklerin izini sürdüm.

Özensiz, diye düşündüm. *Ama fikir veriyor.*

"Ne oldu?" diye sordu Jason. Ses çıkarmadan peşimden gelmişti. Doğuştan gelen gizli hareket kabiliyeti yağmacıların sakarlığını iyice rezil gösteriyordu.

Aradığımı bulana kadar cevap vermedim: Tarlada terk edilmiş, büyük, kahverengi bir ağ, ağırlığıyla mor çiçekleri düzleştirmişti. "Çalıntı malları topluyorum. Sıkı tutun."

Ağı omzuma attım ve taşlar sırtıma batınca gülümsedim. Ağın dibini küçük taşlar ağırlaştırmış, kilosunda büyük bir değişiklik yapmıştı. Rüzgâr çiçekleri savurup sözsüz fısıldadı.

Yanımızda biri olduğunu sezinleyip durdum.

Yavaşça arkama dönerken dövmeli çocuğun gözünü üstümde hissetmeyi bekliyordum. Fakat tarlayı baştan başa süzünce tek bir zebrayla bakıştım. Zebra başını yukarı kaldırmış, kulaklarını dikmiş, siyah beyaz çizgileri tarlanın rengarenk tonlarıyla zıtlık oluşturarak kıpırdamadan duruyordu. Bir şekilde korkmasına; bizden korkmasına, ramak kaldığını anladım.

Biz düşmandık.

Çevrede başka kimse yoktu.

Arkamı döndüm tekrar. Zebranın huzura ihtiyacı vardı, özellikle de bugünkü depremden sonra.

"Düşürdüklerini nereden anladın?" Jason yaklaşmamla ağı işaret etti.

"Düşürmediler, bıraktılar. Ayağı uyuşan birisinin taşıyamayacağı kadar ağır. Ya da belki de ayaklarındaki hissi kaybedince paniklediler ve hızlanmak için atıverdiler. Her iki şekilde de, geri aldık."

Köy'e geri dönerken basılıp çiğnenmiş ölü yaprakları işaret ettim. "Kurtarıcımız."

Jason kahkaha attı. "Pis bir bitki. Seviyorum." Durdu. "Thad'in fikri işe yaradı."

Ânında boğazım düğümlenerek başımla onayladım.

Dex bizi görür görmez, ağı işaret edip güldü. "Ada sihri mi yaptın, ha Rives?" Omzuma bir şaplak attı. "Aferin sana dostum."

Sırıtarak karşılık verdim ona. "İçime bir his doğdu ve doğru çıktı."

"Tamam," dedi, ağı omzumdan atışımı izleyerek. "Eh, bayağı iyi bir hismiş." Dex ağı sırtlandı ve komik bir selam verip yürüyüp gitti. Sonra arkasını dönüp güçlükle yutkundu. "Bir şey daha var. Thad ya da Charley'nin adını kazımadım daha. Bence senin yapman lazım diye düşündüm."

Boğazımdaki düğüm geri gelmişti. "Şeref duyarım." Rahat konuşmak için çaba göstererek Jason'a döndüm. "Sen Thad'in artısını kazı, ben de Charley'ninkini. Ne dersin?"

Jason'ın ağzı kulaklarına varınca doğru kararı verdiğimi anladım. "Güzel olur."

"Tamam öyleyse." Dex adanın içeri kısımlarına doğru baktı. "Eh, ben kaçıyorum." Ama kıpırdamadı.

"Başka bir şey var mı Dex?" diye sordum.

Başını yana eğip baktı. "Oralarda leopar görmedin, değil mi Rives? Adada avare avare dolaşan leopar?"

Şimdiyse ben sırıttım. "Ne avare dolaşan ne başka bir şey yapan leopar gördüm. Ama Nil artık iki aslan ve çok çirkin bir sırtlanın evi oldu. Ah, bir de siyah gergedan var. Ama o yeni mi, bilmiyorum."

"Muhteşem," dedi Dex. "Sıçtığımın kedileri. Pençeleri çıkarma konusundaki duruşumu değiştirebilirim. Annem çok karşıydı ama hayatta kalma çerçevesi içinde yeniden düşünüyorum."

Aklıma sırtında pençe izleriyle bulduğumuz Bart geldi, Nil Adası'nda karmanın işlediğinin en iyi örneğiydi –ya da en kötü. "Anladım dostum. Ama en iyisi bütün Nil kediciklerinden, özellikle de büyük olanlardan uzak durmalı." Durdum. "Her neyse, iyi haber. Boz ayı gitti."

"Gitti mi?" diye sordu Jason. "Aslanlar mı avladı? Yoksa kapı mı yakaladı?"

"Hiçbirisi. Ada öğle yemeğinde onu mideye indirdi."

"Eh, hiç korkunç değilmiş." Dex'in rengi attı. "Adanın öğle yemeği ayılar mı? O zaman biz neyiz?"

"Akşam yemeği?" diye önerdi Jason.

Kahkaha attım. "Çıtır çerez. Ama en azından bize kurtulmak için daha iyi bir fırsat veriyor, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Dex duygulu duygulu. "Üstelik burada Köy'de olmak, dışarıda leoparlarla iç içe olmaktan iyi-

dir." Bir an için Birinci Günü'nde tanıştığım, travmatik çocuk gözümün önüne geldi. Ancak berrak gözlerini üstüme diktiğinde tam "Sağ Kolum" gibi göründü. "Geri dönmen şahane Rives." Dex hızlıca başını sallayıp ağı iki elinde bir silah gibi tutarak yürüyüp gitti.

Jason ve ben daha fazla konuşmadan Duvar'a doğru yürüdük.

Duvar'a duvar demeye bin şahit isterdi, aslında dikey direklere çakılmış, yatık tahta parçalarıydı. Her iki taraf da isimle doluydu; sadece önadlarla. Adada hayat çabucak basitleşiyordu; Duvar da bunun kanıtıydı. Her ismin yanında bir işaret duruyordu. Eve dönüş bileti kazanacak kadar şanslı olanlarda bir artı. Sonsuza dek Nil Adası'nda, umarız ki huzurla, yatma akıbetine uğrayan talihsizlerin yanındaysa çarpı. Birkaç başka ismin yanında da yalnızca sahibinin bildiği işaretler yer alıyordu. Diğer isimler bir işaret diye yalvarıyordu, isimlerinin yanındaki boşluklar izsizdi. Bazı boşluklar hâlâ burada olan insanlara aitti. Diğer insanlar günlerinin bitmesinden çok sonra bile hâlâ boşluklara sahipti, kaderlerini sadece ada ve Tanrı biliyordu.

O insanlara ne olduğunu hep merak eder dururdum. Belki de *bana* ne olacağını sürekli merak ettiğim içindi.

Tartışmasız, ilk olarak Thad'in adının önünde durduk. Thad'in bıçağını belimden çıkardım, şöyle bir çevirip kabzası dışarı dönük şekilde Jason'a uzattım.

"Thad'in. Adını bu bıçakla kazımıştı."

Jason kafa sallayıp bıçağı tuttu, başını öne eğip Duvar'a doğru adımını attı. Hafif bir hareket, bir saygı göstergesi. Nil üstündeki en genç insan olmasına rağmen Jason, adayı içgüdüsel olarak anlıyordu; her zaman anlamıştı. O yüzden hayatımda gördüğüm en iyi Gözcü'ydü ve o yüzden her şeyine bahse girerim, Jason zamanı gelince bir kapı kalayacaktı.

Zaman.

Günlerimizi belirliyor, gecelerimizi kovalıyordu; hepimiz saate bağlıydık. Adanın kurallarından biriydi bu.

Bağlı yaşadığımız kurallar.

Bağlı öldüğümüz kurallar.

Bizim koymadığımız, hâlâ çözme savaşı verdiğimiz kurallar. Ancak Nil kayaları kadar geçit vermez, iki ada kuralı vardı.

Birincisi, adadan tek çıkış yolu vardı: Bir kapı. Yakala ve gittin ama bir şartla. Nil Adası'nda gözlerini açtığın saniye kişisel kum saatin ters çevrilir. Kaçmak için tamı tamına 365 günün var, yoksa işin biter. Ya gömülürsün ya kaybolursun ama iki şekilde de sonuç aynı: Bir yılın sonunda dışarı açılan bir kapı yakalayamazsan, tahtalı köyü boylarsın.

İki numaralı kural da bu. Ada sana bir yıl veriyor, zaman aşımı şansın sıfır. Kimsenin kum saatinde fazladan bir zerre yok.

Kanla yazılmış bir son tarih.

Jason, Thad'in artısını kazımayı bitirip bıçağın sivri ucunu Duvar'ın tepesine çevirdi, büyük harflerle NİL yazan noktaya.

"Teşekkürler," dedi sessizce, bıçakla NİL'i göstererek. "Onu serbest bıraktığın için."

Bıçağı, aynı ona uzattığım şekilde tutup bana uzattı. Sağa doğru adım atıp Charley'nin adına dokundum, hepimizin eve dönme şansını yükseltmek için varını yoğunu ortaya koyup çabalayan kızı hatırladım.

"Aferin sana kızım," dedim sessizce. "Diğer tarafta erkeğini bulunca, ona de ki, bence geri zekâlının teki. Hadi be, seni tanıdıysam, Charley, muhtemelen kendin diyeceksin zaten." Thad kapısını çalınca Charley'nin nasıl onun paçasını aşağı alacağını düşünerek gülümsedim.

Çalarsa değil.

Çalınca.

"Ben geri dönünce," diye fısıldadım, "ben de söyleyeceğim ona." Parmaklarımı öpüp veda edercesine kızın isminin üstüne dokundurdum, Charley ve Thad'in diğer tarafta birbirlerini bulacağını biliyordum. Buna *inandım*, çünkü inanmak zorundaydım. Umudu yitirmek idam kararıydı ve buna karşıydım.

Ancak Thad'in bugünkü beyaz atlı prens hareketi karşısında korkudan altıma yapacaktım ve işkence gibi bir an için inancımı kaybettim.

İyiye odaklan, ânı yaşa.

Thad'in sözleri, tam mükemmel vakitte hafızamda canlandı. Yarını görmek istiyorsam eğer, *şimdide* yaşamam gerektiğini kanıtlayan capcanlı bir örnekti. Kafamı toplamalıydım.

Charley'nin artısına odaklandım, en son Duvar'a kazıdığım iki işaretin çarpı olduğu göz önüne alınırsa bu bir zafer işaretiydi. Birisi Li içindi, Köy'de en son tanıştığım kişi. Biri de en son gömdüğüm kişi; Talla içindi.

Duvar'ın yanında ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyiydi.

Tam arkamı dönmüştüm ki, Jillian kollarını bana doladı. Yaprak gibi titriyordu.

"Jills, iyi misin?" Yüzünü görebilmek için nazikçe çenesini kaldırdım. Yanaklarında yarı kurumuş yaşların lekesi vardı. Saçını tutan ip parçası aşağı kaymış, kestane rengi örgüsü açılmıştı. Jillian bugün on altısından küçük görünüyordu. Karmakarışık ve endişeliydi. Yüzünün geri kalanını okuyamıyordum ve bu *beni* endişelendiriyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. İyiyim." Başıyla onayladı. "İyiyim." Adeta kendini ikna etmek istercesine gülümsedi. "Sadece ...her şey işte, galiba. Baraka'dan geri dönerken; bu arada Baraka gayet iyi, hiçbir kayıp yok, hiçbir hasar yok. Thad ve

Charley'yi ve ne kadar harika olduğunu düşündüm ama sonra aklıma geldi –ya üçüncü kapıyı da Rives kapsaydı? Dex'e üçlü kapı dediğini duydum. Sen yakalasaydın, muhteşem olurdu ama o zaman haberimiz olmazdı."

"Neden haberiniz olmazdı...?" Kaşlarımı çattım.

"*Hiçbir şeyden.* Thad kurtuldu mu, Charley'ye ya da *sana* ne oldu, bilemezdik. Üçünüzün de Duvar'da boş alanları olurdu ve kutlayalım mı, yas mı tutalım, yardıma ihtiyacınız vardır diye sizi aramaya mı çıkalım bilemezdik, çünkü söyleyecek kimse olmazdı." Yanağını göğsüme bastırdı. "Sonra da sen hâlâ buradasın diye sevindiğim için vicdan azabı duydum." Fısıldamaya başladı. "Buradaki en iyi dostumsun Rives. Gerçekten kurtulmanı istiyorum. Ama bugün olmamasına sevindim."

Gözleri yeniden yaşlarla dolarak kafasını kaldırıp bana baktı. "Sence kötü bir insan mıyım?"

"Hayır," dedim, yüzüne düşen saçları geri iterek. "Sen de bir insansın."

Jillian omzuma yatmışken kıpırdamadan kaldık.

Bilemezdik. Duvar'da boşluklar.

Jillian mantıklı bir noktaya parmak basmıştı. Adanın en kötü yanı, bilinmezlikti. Bugün ada iki insanın hayatını ve daha birçoklarının akıl sağlığını kurtarmıştı.

Belki de Nil o kadar kötü değildi sonuçta.

"Onu hâlâ özlüyorum." Jillian'ın yumuşacık sözleriyle gerildim. "Senin de özlediğini biliyorum."

Jillian'ın adadaki diğer yakın arkadaşı Talla'dan bahsettiğini biliyordum. Mezarı Çiçek Tarlası yakınlarında bulunan Talla, suyun yakınında varlığını hissettiğim Talla. Benim içimi okuyan ilk kız, Talla.

Beni gören.

Yaşasaydı, şimdi birlikte olur muyduk?

Bilmiyordum. Hiçbir zaman bilmeyecektim.

Talla ile geçirdiğim tek geceyi düşündüm, Arama'ya çıkmasından bir önceki geceyi. Kollarımda uyuduğu geceyi; gerçekten uyuduğu, adaya adım attığından beri ilk gece uykusunu. Talla ne kadar çetin ceviz olursa olsun, kendince sıkıntıları vardı ve en kötüsü de kronik uykusuzluktu. Ada da yorgunluk insanı savunmasız kılıyordu. Talla da savunmasız kalmaktan nefret ederdi. O yüzden fiziksel açıdan kendini zorladığını itiraf etmişti bana, çünkü vücudunu en üst sınırına kadar zorlarsa sonunda pes edip dinleneceğinden emindi. Talla kendini hırpalamayı kafaya koymuştu.

Ama ada kazandı. Önce Talla'nın vücudunu, sonra ruhunu kırdı.

Nil'in beni kırmasına izin vermeyeceğim.

Belki de ada kötü değildi ama kesinlikle acımasızdı. İyi de zaten kötülük ve zalimlik, Nil'e has değildi. Sevmek ve kaybetmek de öyle; sadece adanın kum saati sevgiyi, hayatı ve kaybı damıtıp çok daha büyük boyutlarda yaşatıyordu.

Bugünün duygusal iniş çıkışlarını hiç beklemiyordum ama geri dönüp düşününce en azından Thad'den dolayı böyle gelgitler yaşayacağımı tahmin etmeliydim.

Dediğim gibi, yavaş öğreniyordum işte.

Jillian geri çekildi. "Kurtulmalarına çok sevindim. Bugün bir cenazeyi daha kaldıramazdım."

"Bir cenazeyi *daha* derken?" Kanım dondu.

Jillian gözleri dolarak başıyla onayladı. "Zeus. Cocker spaniel'i hatırlıyor musun? Dün topallayarak Köy'e girdi. Başka bir hayvanla dövüşmüş. Kurtulamayacağını biliyordum, hemen anlamıştım işte. Ahmad ve ben bu sabah onu gömdük. Zeus'u gömmüş geri dönerken yolda bir yavru kuş buldum. Ağaçtan düşmüş. Ölmüştü. O kadar miniktı ki, Rives, avucumun içine sığıyordu. Onu orada bırakamazdım." Jillian çenesini kaldırıp tekrar iç geçirdi. "O

yüzden onu da bulduğum yerde ağacın altına gömdüm. İnsan değiller biliyorum ama olsun. Thad kurtulamasaydı..." Gözyaşlarını bastırmak için mücadele ederek sustu. "Söyleyemiyorum bile. Zeus yeterince kötüydü. Ve kuş." Gözlerini devirdi. "Herhalde kafayı yediğimi düşünüyorsundur."

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "Bence çok iyisin. Ve bence doğru olanı yapmışsın." Adada, ölüm dikkat çekme konusunda yaşamla başa baştı ve ölülere davranış şeklimiz, ölülerden çok, bizi anlatıyordu. Hayvanlar söz konusu olunca çoğunlukla onları yerdik. Ama bazen insaniyetimiz, karın doyurmaktan önce gelirdi. Elbette köpek yavrusu yiyenimiz yoktu.

Aynı zamanda o köpeğe Zeus adını vermemeliydik, diye düşünüyordum.

"Sağ ol." Jillian başını salladı. Dudağını ısırdı. "Burton'ı gördün mü hiç bu aralar?"

"Hayır. Belki eve dönmüştür." Güldüm.

"Belki," dedi Jillian. Ama gülmüyordu.

Burton, tıpkı Jillian'ın Zeus'u sahiplendiği gibi Thad'in sahiplendiği bir Nil kedisiydi. Thad benden Burton'a göz kulak olmamı rica etmişti ama Thad ayrıldığından beri kara kediyi görmemiştim. Bu, Burton adına hiç iyiye alamet değildi.

"O halde yarın gece Nil gecesi?" dedi Jillian.

Tereddüt ettim.

"Rives, ihtiyacımız var." Alçak sesle konuşuyordu. "Herkesin buna ihtiyacı var."

Thad'in sonunu haber verdiğimde Jason'ın nasıl rahatladığını ve gözlerinin altındaki uykusuzluk torbalarını hatırladım. Dex'in omuzlarına çökmüş, çalınan ağ ile hiç ilgisi olmayan ağırlığı düşündüm. Sonra da yüzünde okunamaz bir ifadeyle Dex'in yanında dikilen kızı düşündüm.

"Haklısın," dedim, kafamdaki yükleri partiye getirmeyi istemeyerek. Nil Geceleri partiydi çünkü; ada kurallarından kopup kafa dağıttığımız, kısa ömürlü bir eğlence. Bugünkü ikili gidişten sonra kesinlikle sırada bir Nil gecesi vardı. "Yarın gece," diye kabul ettim. "Hepimiz iyi bir uyku çekmeliyiz önce."

"Rives!" Ahmad'in gür sesi arkamda yankılandı. "Görmen gereken bir şey var! Meşgul müsün?"

"Geliyorum," diye seslendim, ona doğru yönelerek.

Jillian peşime düştü. "Tam sırasıydı."

"Duydum," dedi Jason, koşarak yetişirken. "Böyle bir giriş yaptığına göre, iyi bir şey olmalı."

"Anladın sen onu." Ama içimi kıpır kıpır eden Ahmad'in sözleri değil, ses tonuydu: Yüksek, kesinlikle zerre kadar korku barındırmayan sesi.

Nil yine ağırlık merkezini değiştirmişti.

Adanın nasıl oynamak istediğini görme vakti gelmişti.

BÖLÜM 4

SKYE

16 KASIM, ÖğLEDEN SONRA

Günlük, eğik ama düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Siyah tükenmez kalemle yazılmış ve harfler kâğıda elle tutulabilir bir duygu yoğunluğuyla bastırılmış. Hiç satır atlanmamış.

İlk satırla başladım.

Adım Scott Bracken ve bu benim günlüğüm.

Dr. Andrews, iyileşmemdeki ilk adımın, bütün düşüncelerimi kâğıda dökmek olduğunu söylüyor. Bu çalışmayla gerçekle yanılsama arasındaki farkı ayırt edebilecekmişim. Bana düşüncelerimin yazıya geçmesinden sonra "sapla samanı ayırabileceğimi" belirtiyor, sanki düşüncelerimi somut kelimelere dönüştürünce birden sihirli bir şekilde şeffaf gerçeklik ve yalan, kurmaca ve kurmaca dışı sütunlarına dönüşeceklermiş gibi.

Yanılıyor

Çünkü hepsi gerçek.

Her kelimem.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş #1

Bir keresinde, en güçlü anıların, alınan kokularla tetiklendiğini okumuştum. Benimkiler öyle değil. Benim en güçlü anılarımın tetiği, sıcaklık.

Yakıcı, kavurucu, insafsız bir ısı, sağ çıkamayacağınızı sandığınız ve sonraki on ay boyunca ortalıkta dolaşıp sağ çıkmasam daha mı kolay olurdu, diye merak ettiğiniz, yine de günün her dakikasını yaşama mücadelesiyle geçirdiğiniz bir sıcaklıktı. Sıcaklığı yeniden hissetmek, çünkü hayatın ta kendisi oydu. Ya da ölümün, çünkü kimse sahiden bilmiyordu.

Ama ben artık biliyorum.

İkisi birdendi.

Dün annem kek pişiriyordu. Fırının kapağını açtığı sırada yanında duruyordum. Kavurucu, havasız bir sıcaklık yüzüme vurdu; boğuldum. Nefes alamadım. Düşünemedim. Duşunmeyi durduramadım.

Yüzümü buruşturup hiç gelmeyen o alevli acıyı bekledim. Kekleri istemedim.

28 gündür evdeyim

Hiçbir şey aynı değil. Ben aynı değilim. İçimdeki kırılmayı, kafamın içinde hissediyorum ama aklımı oynatmadığımın bilincindeyim. Ama eğer oynattıysam da, ada beni delirttiği içindir

Adım Scott Bracken ve bunlar gerçek

Giriş #2

Her şey şöyle başladı

Bisikletime binmiş, Stephanie'nin evine gidiyordum Ne kadar şahane bir gun olduğunu çok iyi hatırlıyorum Stephanie

telefon edip beni onlara öğle yemeğine ve yüzmeye davet etti, haziran ortasında Connecticut'ta masmavi bir gökyüzü tepemde uzanıyordu. Cebimdeki Van Halen biletlerini hatırlıyorum. En değişik randevuyu ayarlayarak bir sürpriz yapmıştım. Stephanie, David Lee Roth hastasıydı. Ben The Police'i daha çok seviyordum ama önemli olan ben değildim. Oydu. Okullar kapanmadan kısa süre önce birlikte takılmaya başlamıştık ve artık araba kullanabildiğim için dünyam genişlemişti.

Ama o gün araba kullanmıyordum.

Bazen acaba bir şey fark eder miydi, diye merak ediyorum. Bisikletle gitmek yerine, araba kullansaydım, daha tenha yolu seçmeseydim. Bir keresinde okulda bundan bahseden o meşhur şiiri okumuştum; hatta üstüne ödev bile hazırlamıştım. O zaman çok ezik gelmişti bana. Şimdiyse gelmiş geçmiş en zeki mısralar.

Araba Daniel'daydı, bu da sinir bozucuydu, çünkü ortak kullanıyorduk. Tek hatırladığım, arabayı o gün öğleden sonra benim almam gerektiğini unutmasıydı. Stephanie'lerden çıktıktan sonra Will ve Mark'la buluşup sokağın başındaki yeni videokasetçiden bir film kiralamaya gidecektim. Ama Daniel geç kalmıştı ve ben beklemek istemedim. Hep gecikirdi zaten.

Ona hiçbir zaman unuttu mu, diye sormadım. Artık hiç önemi yok sanki. Bazen o konser biletlerine ne oldu diye merak ediyorum. Birisi buldu mu acaba? Birisi kullandı mı? Ama tıpkı araba olayı gibi, bunun da önemi yok.

Stephanie'nin evine hiç ulaşamadım.

Isı beni daha önce yakaladı.

Bizim evden iki sokak uzakta yol bükülüp aniden tam önümde üç metre havaya kalktı, sonra sokak uzaklaşarak bel verdi, yerine dalgalanan hava ve durmaya vakti olmayan ben kaldık. Hemen o titreşip dalgalanan hava tabakasına çarptım. Yakti beni, canımı acıttı, adeta çok sıcak bir iğneyle hücrelerimin tek tek koparılması gibi bir duyguydu. Çarpmanın etkisiyle bayılmışım ya da ben öyle sandım. Sonradan anladım ki, sıcaktandı.

Ateşlerin arasında uyandım.

Gerçekten, sağ baldırım eriyordu, sıcak siyah bir kayanın üstünde uzanıyordum, dumanı tüten lavlardan iki metre uzakta, kolum bacağım dört bir yana açılmıştı ve sağ baldırım kırmızıydı ve su topluyordu. SIKTIĞIMIN LAVLARI YÜZÜNDEN. Siyah ve öfkeli lav yamaçtan aşağı balçık gibi dökülüyor, santim santim yaklaşırken yüzeyinde alev şeritleri dalgalanıyordu. Sağ tarafta tıslayan bir duman tütüyordu; biraz yaklaşmaya kalktığım takdirde ciğerlerimi yakıp kavuracağını bildiğim, devasa mantar bulutları vardı.

Bisikletim gitmişti. Sokağım gitmişti. KIYAFETLERİM GİTMİŞTİ.

Etrafta bir Tanrı kulu yoktu.

Fakat baldırım dışında hiçbir yerim yanmamıştı. Bir yerim çizilmemişti bile.

Tüm bu fark ettiklerim, üç saniye içinde oldu

Belki de o günün sonunda kafayı kırdım, belki de göremediğim bölgedeydi.

Ama aklımın yerinde olduğunu biliyordum

Sağ baldırımda hâlâ yara izleri duruyor

Evet, hâlâ öfkeliyim. Evet, sinirliyim. Haksız değilim. Çünkü ben oradaydım ve BURADAKİ KİMSE BANA İNANMIYOR.

Adım Scott Bracken ve bunlar gerçek.

Giriş #3

Lavlardan kaçtım, nereye kaçtığım ya da neden kaçtığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, aktif bir volkanla takılmak ecelime tek yön gidiş biletiydi.

Ölümle savaşımın daha yeni başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Lavlardan kaçtım, dumandan kaçtım. Siyah kayanın üstünden koştum, her adımımla yüzey soğuyordu. Baldırım yanıyordu ama durup bakmadım.

Ne kadar süre koştuğumu bilmiyorum. Yavaşlayınca durdum. Yan tarafıma kramp girince durdum. Terlemiştim, ayaklarımın tabanları acıyordu; bakmak istemiyordum ve bir kez daha, nerede olduğumu hiç bilmediğim kafama dank etti. Bir tabela, yol, ev aradım; bana nerede olduğumu söyleyecek herhangi bir şey, yardım alınacak bir yer. Beynim bir kısır döngüde NEREDEYİM BEN ve HADİ UYANSANA LAN karışımı çığlıklar atıyordu.

Kıyafet lazımdı, bacağıma ilk yardım gerekiyordu ve yürüdükçe daha çok susuyordum.

Çok geçmeden sudan başka şey düşünemez oldum.

Sahili takip edip batı zannettiğim yöne doğru ilerledim, çünkü deniz kıyısında kalmak bana mantıklı geldi; doğa uzmanı olduğumdan falan değildi gerçi. Okulda ders dışı etkinliklerim

arasında golf, boktan bir güreşçilik ve hafta sonları Atari oynamak yer alıyordu. Space Invaders'da rakip tanımazdım.

İlk önce beni uzaylılar mı kaçırdı, diye düşündüm.

Sarp siyah uçurum sonsuza dek uzanıyordu. Alçak bir bitkiden kocaman yapraklar koparıdım, bulutlar yaklaşırsa üstünde yağmur suyu biriksin, diye düşündüm ama o zamana kadar idrarımı biriktirebilirdim. Sahra Çölü'ne düşen ve kendi idrarını içerek on gün tek başına hayatta kalan bir pilotla ilgili bir belgesel izlemiştim. Kendisi çişini kıyafetlerinden süzebiliyordu, benim öyle bir lüksüm yoktu.

Bu arada belirteyim, kendi idrarınızı içmek iğrenç bir şey. Ilık ve leş gibi ve evet, ÇİŞ sonuçta. Ama su bulana kadar başka seçeneğim yoktu.

Uçurumun kenarında, en uzaktaki çıkıntıda durdum. Mavi-yeşil bir deniz. aşağıdaki siyah kayalıklara vuruyordu. Sol tarafımda volkandan dumanlar tütüyordu. Sağ tarafımı göremiyordum; ancak şu sarp uçurum sona erince görebilirdim. Tam karşımda sadece sular vardı. Uçsuz bucaksız, işıl işıl sular.

Bir damlasını içemezdim.

Bir zamanlar bununla ilgili bir şiir de vardı. Ya da belki de bir şarkı. Tek bildiğim, çok acımasız olduğu. Ve tam doğru noktaya parmak bastığı.

Alacakaranlık indi, hıphızlı, güzel ve korkutucuydu. Deniz hâlâ çok aşağılardaydı; yamaçlar siyahtı, diklemesine kesilmiş kara parçalarıydı. Gece inerken donuyordum, soğuktan ve acıdan titriyordum. Ayaklarım kanıyordu, baldırım yanıyordu; su toplayan noktalardan biri patlamış akıyordu. Orası da kanlıydı.

Tepemde yıldızlar ve ay, bir kayayla sığ bir çukur kazdım ve birkaç ölü palmiye yaprağını üstüme serip içine uzandım. Uyuduysam da, hatırlamıyorum.

Güneşin doğuşuyla kalktım. Dudaklarım çatlıyordu. Kurumuş, muhtemelen güneşten yanmıştı. Doğruldum, gündüz gözüyle çağlayıp coşan bir kâbusta gözlerim dört açık oturuyordum. İşemeye çalıştım ama içimde kalan birkaç damla boşa gitti; ellerim öyle fena titriyordu ki, yaprağı yere düşürdüm.

Suya ihtiyacım vardı.

Temiz suya.

Kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve uçurumda geçilebilir bir nokta belirince aşağı doğru inmeye, yol boyunca da içme suyu aramaya başladım. Yamacın dibinde dolaştım, artık eskisi kadar yalçın değildi zaten, önümde koca bir siyah kayaydı daha çok. Saatler sürdü. Ağır hareket ediyordum, keşke bir gölge olsa diyordum; terlemiyordum, bu da kötüydü. Şu alçak kayaların yamacın dibiyle birleştiği yerdeki çukurlarında yağmur suları vardır, diye tahmin ediyordum ama her şey tuzluydu. Yukarıda kalmalıymışım ama artık çok geçti. Düzgün düşünemediğimi düşündüğümü ve köşeyi dönünce bir iskele ve evler bulmayı umduğumu hatırlıyorum.

Fakat köşeyi döndüğümde karşımda alabildiğine uzanan bir plaj vardı sadece, geniş, siyah, kumluk değil kayalık, aralarda palmiye ağaçları bitmiş bir plaj ve tek insan yoktu. Uçsuz bucaksızdı. Ağaçların olduğu sınıra ulaşmayı başardım ve bir palmiye ağacının gölgesine çöküp gözlerimi kapatarak dinlendim.

İşte şimdi olaylar garipleşiyordu

Daha da garipleşiyordu diyeyim.

Gözlerimi lavların dibinde açtığım andan beri olduğu gibi, cin gibi uyanık halimle açtım. Hâlâ çıplaktım. Ama yalnız değildim. Kumların üstünde garip, uzun bir gölge uzanıyordu.

Yeni bir korku adrenalin gibi çarpıp kafama karmakarışık düşünceler getirdi. Çıplağım kimsenin beni görmesini istemiyorum ama Tanrım yardıma çok ihtiyacım var ve çok susadım ve belki bana nerede olduğumu söylerler ve beni eve götürürler peki ya bir uzaylıysa of Tanrım, lütfen bana yardım et.

Yavaşça başımı çevirdim.

Bir zürafa güneş ışığına doğru adımını attı, ağzının içinde yeşil bir yaprak çiğniyor ve bana meraklı meraklı bakıyordu. Tanrı şahidimdir ki bildiğimiz ZÜRAFA.

Histerik kahkahalarla gülmeye, sonra öksürmeye başladım Dilim şişmiş ve kurumuştu. Kan öksürdüm ve artık gülmem kesilmişti.

Belki de dünkü dumanları içime çekmiştim farkında olmadan. Ya da belki de kan dilimden geliyordu.

Zürafa uzun adımlarla uzaklaştı, sıkılmıştı.

Zürafa Diyarı iğrençti.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bir hindistan cevizi yesene, dostum. Palmiye ağacı varsa, hindistan cevizi de olmalı muhakkak, değil mi? Denedim. On tane ağacı salladım ama yerlerinden bile kımıldamadılar, hindistan cevizleri hele hiç. Yere düşen de hiç yoktu.

Gece yine hızla indi. Zürafa Diyarı'nda alacakaranlık fazla uzun sürmedi. Siyah kum sıcaktı ama hava soğuktu ve Zürafa Diyarı'ndaki ikinci gece, ilk geceyi aratmadı.

Ateşim çıkmış gibi titriyordum. Belki de çıkmıştı, çünkü o gece uykusuz-yorgun-titrek-susuz halimle uyuyup uyuyup uyandım ve aynı şekilde kalktım. Güneş doğdu ve olduğum yerde uzandım. Çok susamıştım. Beynim düşünemiyor, hayal ediyordu ve bir yanılsama olabileceğini itiraf edeceğim tek ânım suydu. Ağaçlara doğru başımı çevirdim ve yeşilliklerin arasından bir kız belirdi. Uzun siyah saçlıydı, saçları omuzlarına kadar iniyordu, beyaz bir etek ve aynı renkten dümdüz bir bluz giymişti, başının üstünde beyaz çiçeklerden bir taç vardı.

Bence bir melekti. Hâlâ gerçek olup olmadığından emin değilim.

Gerçekti.

Bir parmağını dudaklarının üstüne bastırdı, öne doğru yaklaştı, diz çöküp dudaklarıma bir istiridye kabuğu koydu. "Yavaş," diye fısıldadı. Kahverengi gözleri insanın içini eritiyordu. "İç."

İçtim. Suydu. Hayatımda içtiğim en temiz su.

Elimi kaldırıp kabuğu tutturdu. "Kuzeye git," dedi. "Senin gibileri bul. Aradığını bul ve tez zamanda evine dön."

Kız ayağa kalkmaya yeltenirken bileğine yapıştım. "Bekle! Sen kimsin? Neredeyim?"

Kız başını iki yana sallayıp marifetli bir şekilde bileğini benden kurtardı. "Aradığın cevaplar bende değil." Yan tarafım-

da kalan kumsalı işaret etti. "İhtiyacın olanı bul. Ada, kendine yardım edenlerin işini kolaylaştırır. Ve çayırdan uzak dur."

Parmağını takip ederek yere baktım ve belime bağlamak için salaş bir beyaz bez parçası buldum. Hemen yanında da bir su kabağı testisi. Suyla dolu.

Kafamı kaldırıp baktığımda kız gitmişti.

Onu bir daha hiç görmedim.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek

Ara verme ihtiyacı duyarak günlüğü kapattım, babam okumamı söylemiş olmasına rağmen kendimi pis hissediyordum. Amcamın günlüğünü okumak, birisinin zihnine; muhtemelen bölük pörçük olmuş, hasarlı beynine izinsiz girmek gibiydi sanki.

Scott Amcamın yazdıklarının doğru olması imkânsızdı.

Olabilir miydi?

Günlük elimde, alt kata koştum.

"Baba!" diye seslendim.

"Buradayım," diye ofisinden seslendi. Duvardaki Güney Pasifik haritasına dönük duruyordu ama ben içeri girer girmez bana döndü. "Efendim?"

"Bu ne?" Günlüğü, *bir şeyin* çok özel anlatısını havada salladım. "Scott Amcamın akıl sağlığı bozuk muydu? O yüzden mi o köprünün üstündeydi?"

"Nereye kadar geldin?" diye sordu. Babamın sesi son derece sakindi.

"Üç numaralı yazıdan sonra durdum."

Başıyla onayladı. "O halde benim arabayı götürmekte geç kaldığımı ve oraya hiç gitmeyebileceğini öğrendin..." Aniden durdu, hiçbir zaman sahip olduğunu bilmediğim, zihnindeki iblisleri kovaladı.

"Zürafa Diyarı," diye ekledim yardımseverce.

Babam başını yana eğdi. "Benim yüzümden Zürafa Diyarı. Ben zamanı iyi kullanamadığım için. Bu da başka tür bir bencillik. İşte içimdeki motivasyonun bir parçası, Skye. Çünkü onun başına gelenlerden ben de kısmen sorumluyum."

Scott'ın sözlerini anımsadım. "Tenha yol."

"Aynen öyle."

Ama Scott Amca seçti o yolu. Başımı iki yana salladım. "Kendini suçlayamazsın. Seni beklemek yerine bisiklete binmeyi kendi seçmiş. Tam da o sokaktan gitmeyi kendi tercih etmiş ve ne biliyoruz, belki arabayı alsaydı da aynı şey olacaktı. O yüzden bundan dolayı kendini suçlu hissetmen," günlüğü tekrar havaya kaldırdım, "olamaz, hayır."

"Belki tam olarak suç bende değil ama sorumluluğun büyük bölümü omzumda. İstersen kelebek etkisi de, zamandaki dalgalanma ya da kader de. Seçimlerimiz hayatlarımızı şekillendirip belirliyor ve bizim seçimlerimiz, başkalarını etkiliyor. Ben geç kaldığım için –ki bu da bilinçli ya da bilinçsiz benim seçimimdi– Scott yanlış zamanda, yanlış yerdeydi."

Günlükte yazanlar gerçekmiş gibi enikonu tartışıyorduk.

"Yani sen Scott Amca deli değildi, diyorsun." Durdum, Zürafa Diyarı ve düşüş sahnelerini anlamlandırarak kavramaya çalıştım. "Bu günlük kurmaca değil, gerçeklerle dolu diyorsun."

"Sana o günlükte *olmayan* bir şey söyleyeyim." Babam masasının kenarına tüneyip ellerini kucağında birleştirdi. "On altıncı yaş günümüzden bir hafta sonra Scott ortadan kayboldu. Polis, bisikleti dışında, bizi ona götüren tek ipucu bulamadı. Scott on ay sonra iki saatlik mesafede, Boston'da, birisinin çimenlerinde çırılçıplak, üstü başı

çizik içinde ve *yanık tenli* halde bulundu; mart ayıydı ve yanağında ve baldırında daha önce olup kabuk tutmuş iki yara izi vardı. Polis nezaretine alındı, annemle babam gidene kadar kimseyle konuşmadı. Tarif bile edemeyeceğim birçok açıdan yaşlanmış görünüyordu ve bize hikâyesini anlatınca hem berbat hem de çok harika bir tecrübeden sağ çıktığından hiç şüphem yoktu. Onun deyişiyle Zürafa Diyarı'ndan sağ kurtulmuştu."

Babam elimdeki günlüğü işaret etti. "Bence yazdıklarının hepsi gerçek. Bir yanılsama değil, fakat yaşandıktan sonra anlama savaşı verdiği bir gerçek. Geri döndüğü ilk gün gözlerinin içine baktım, Skye. Her şey oradaydı. Sadece inancı değil ama hüznünün derinliği ve bu deneyimden edindiği büyümenin, zaferin, gücün derinliği. Aynı yaştaydım ama o benden çok daha büyüktü. Gözlerindeydi hepsi." Babamın sesi yumuşadı. "İşte annenin görme şansına sahip olamadığı buydu."

Bana baktı. "Sana oraya nasıl gittiğini anlamadığımı ilk kez söyleyeceğim ve bir biliminsanı olarak, aklımı allak bullak ediyor. Saçımı başımı yoluyorum. Kavrayamıyorum. Ama Zürafa Diyarı'nın var olduğuna sonuna dek inanıyorum. Ve," yüzünde hiç görmediğim kadar şiddetli ve korumacı bir ifade belirdi, "şimdi seni neden hep bu kadar güçlü olman için yetiştirdiğimi anlıyorsun. Kaynaklarını kullanmayı bilmelisin. Herhangi bir felaket durumunda hazırlıklı olmalısın. Olur da –Tanrı korusun– kendini o adada bulursan, her türlü donanımla hayatta kalmayı bilesin diye."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Adanın gerçek adı Nil," dedi sessizce. "Ayrıca sanırım orayı nerede bulacağımı buldum."

BÖLÜM 5

RIVES

241. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Ahmad önden yürüdü.

Çabucacık arayı açtı, uzun adımları göz önüne alınırsa hiç şaşırtıcı değildi. Ahmad'in arkasında Jillian ve Jason Havuz'a kadarki tüm yol boyunca geyik yaptılar. Bense adanın sessizliğini hissetmek istediğim için onları geriden takip ettim. Ağaçlar fısıldadı, yaprakları durmadan adanın esintisine cevap verdi. Havuz'a yaklaştıkça ağaçların rengi daha bir yeşil oldu. Pasparlak gökyüzü yaprak tentesinin arasından sızıyordu, en ufak bir beyaz bulunmayan mavilikti.

Ağaçların ilerisine geçince Havuz, boylu boyunca önümüze serildi.

Berrak, tertemiz sular yedi kat yukarıdan buz kadar soğuk bir göle dökülüyordu. Siyah kaya, yeşil yosun. Beyaz su. Mavi gök. Tam bir fotoğrafçı fantezisi. Objektifim yanımda değildi ki.

"Beni takip edin!" Ahmad berrak havuza girdi, dirseklerini yukarıda tuttu, beyaz köpükler esmer beline kadar gelirken doğruca şelaleye kadar yürüdü. Son saniyede, dalıp çalkantılı suyun altında gözden kayboldu.

Jillian ve Jason'a döndüm. "Siz ikiniz burada kalın. Nöbet tutun. Bize ihtiyacınız olursa üç kere ıslık çalın." Islıkla işaret edilen bir ikazı duyacağımızdan emin değildim ama denemeye değerdi. Her zaman şelalenin arkasında kendimi savunmasız hissederdim, çünkü dışarı çıktığımda beni neyin beklediğini göremezdim.

Jillian gözlerini devirdi. "İyi. Biz burada kalırız. Ama bizi merakta bırakmayın."

Jason başını salladı. "Tamamdır. Siz arkanızı kollayın." Kollarını göğsünde bağladı, hem endişeli hem ateşli bir ifadeyle baktı.

Sırıtarak omzunu sıktım. "Merak etme, dostum. Senin de dediğin gibi, iyi olmak zorunda, ha?"

Jillian burnundan homurdandı. "Cevap verme, Jason. Rives, sağ salim dönün."

"Her zaman." Jillian'a bir göz kırptıktan sonra Ahmad'in peşinden havuza girip çivi gibi soğuğa dayanmak için dişimi sıktım. Sular belime değince kulaç atmaya başladım, şelaleye kadarki mesafeyi hemen kapatıp dibe daldım. Sesler alçaldı, suyun dibinde boğuklaştı. Işık da azalmıştı ama karanlık bana gideceğim yönü gösteriyordu.

Soğuk suda yüzeye çıktım. Sırtımdan aşağı bir korku treni gibi iniyordu sular. Tam önümde, en az sekiz metre genişliğinde büyük bir kara parçası olan yerde şimdi kayaların eğim yaptığı yere giren daracık bir ağız vardı. İlerisinde de bir açık alan görülüyor gibiydi, yarısı kayalıkların arkasında kalıyordu.

"Bir bakalım!" dedi Ahmad, şelalenin sesini bastırmaya çalışarak bağırıp. "Ne kadar geriye ya da derine indiğim bilmiyorum. İçeri girmedim. Mahsur kalmak istemedim." Neredeyse iki metrelik boyunu işaret etti eliyle. "Ama senin görmen için içine girmen şart değil. Bak."

Daha iyi bakabilmek için karanlık deliğe doğru eğildim. Duvarına bir başka şekil kazınmıştı.

Yaklaşık bir metre uzunluğunda, ortasında ölü bir çöp adam yatan bir elmas şekliydi. Tam yanından dik bir çizgi iniyor, bir ok gökyüzünü işaret ediyordu. Ya da en azından mağaranın en tepesini.

Başka da bir şey yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ahmad. Omzumun üstünden bakıyordu.

"Bilmem," dedim, ne düşüneceğimi kestiremeyerek. Tek bildiğim, daha yakından bakmak istiyordum.

Deliğin dibindeki taşları kaldırıp kenara çekerek mağaranın ağzını açtım. Ahmad tam yanımda açık alanı temizlememe yardım etti. Mağaranın girişini, içinden rahatlıkla geçebileceğim kadar genişletince aklıma bir fikir geldi. Topuklarımın üstüne yaslanıp Ahmad'e baktım. "Havuz'da eğimli yer var mı diye kontrol ederken şelalenin arkasına bakmayı nereden akıl ettin?"

Ahmad rahatsızca kımıldandı. "Bilmiyorum dostum. Ben sadece, biraz garip gelecek sana ama bir şey beni şelaleye doğru çekti. Sanki kayanın arkasını kontrol etme dürtüsü gibi."

Hiç garip gelmiyor, diye düşündüm. *Tam Nil'e göre.*

Son zamanlarda adaya hiç olmadığım kadar odaklanıyordum, anlamadığım her şeyin capcanlı bilincindeydim. Kaçma arzum, kavrama açlığımla savaş halindeydi. O yüzden son haftalarda saatlerimi Duvar'm önünde geçiriyor, isimleri sayıyor, ipuçları ya da ortak noktalar arıyor, hatta bir yanım uzak durmak için yanıp tutuşsa da uzun uzun bakıyordum.

Son birkaç haftadır her sabah içimde şiddetli bir *istekle* uyandım, ada beni anlamaya sevk ediyordu adeta. Belki hepsini kafamda kuruyordum ama bana çok gerçek geliyordu.

Son birkaç haftadır aynı zamanda Talla'nın sesini duyuyordum, özellikle suya yakın olduğum zamanlarda. Bu-

nun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Muhtemelen keçileri kaçırıp üşütmeye bir adım daha yaklaşıyordum.

Ahmad, Duvar'a bakakalmam gibi oradaki oyuğa bakıyordu.

"İçeride esir kalmış birisini bulacağımı sandım." Sesi boğuklaştı. "Gerçekten öyle sandım. Şelalenin arkasından çıkıp kaya erozyonunu ve mağara ağzını görünce –ufacık bir delik, kayaların arkasındaki açıklığı görmeye yetecek kadar bir delik değildi– panik oldum. O düşen kayaların arkasında birisinin mahsur kaldığından emindim. Sanki dört nala koşarken aniden durmuş gibi nabzım hızlanarak bağırdım, dostum ama sadece kendi yankımı duydum. Cevap gelmedi. Makine gibi kayaları temizlemeye koyuldum. Açık alanın arasındaki kazınmış yeri görünce rahatladım. Açıklayamıyorum." Omuz silkti. "Sanki orada kimse olmadığını anladım. Durabilirdim. Kaya parçasından düşenlerden yeteri kadarını kenara çekmiştim."

İnanamayarak küçük bir kahkaha attı. "Biliyorum, çok tuhaf buluyorsun."

"Bayılıp var olmayan bir adada çırılçıplak uyanmaktan daha garip değil," dedim.

"İyi noktaya değindin." Ahmad gözle görünür derecede rahatlayarak kıkır kıkır güldü.

Ahmad'in bir kayanın kenarında keşfettiği ikinci oyulmuş desendi bu.

Tesadüf olamazdı.

Burada hiçbir şey tesadüf eseri değildi.

Thad her zaman adayı bir insan olarak görürdü, dünyamızı başımızı yıkmaya kararlı, hiçbir adımda bizimle oynamayı ihmal etmeyen, yaşayan, nefes alan bir varlık gibi. Öte yandan, Charley ve Jillian gibi çoğu insansa adayı yalnızca bir kaya yığını, olmaması gereken yerde duran bir mekân olarak algılardı.

Benim Nil'e bakışımsa tam oradaydı. Bir kayadan fazlasıydı, muhtemelen duyguları vardı. Peki hain miydi? Hayatımızı karartmak tek amacı mıydı? Emin değildim ama içimden bir ses hayır, diyordu. İçimden bir ses bana Nil Adası'nın da en az bizim kadar ya da bizi buraya getiren güç kadar canlı olduğunu söylüyordu. Bana rasgele gelmiyordu. Aynı zamanda kötü de gelmiyordu.

Acımasız mıydı? Evet.

Vicdansız mıydı? Kesinlikle.

Ama her zaman değildi, çünkü adanın kendince iyiliklerde bulunduğu anlar da vardı; gerçi adadan gelen her türlü iyiliğe şüpheyle yaklaşıyordum. Çünkü eğer adayı tarif eden tek kelime seçmem gerekseydi *hain* olmazdı seçimim. Ben *içten pazarlıklı*, derdim.

Şimdiyse Ahmad hedefi on ikiden vurmuştu.

Tek parmağımla elmas şeklindeki oymanın üstünden geçtim. Kaba saba ve çok derin olmayan desen tam da Charley'nin haritalarına karaladığı adanın şeklinin aynısıydı. Kuzeyi işaret eden okun dışında duvara başka bir şey kazınmamıştı.

Elmas sanki... bitmemiş gibi görünüyordu.

Dahası olmalı, diye düşündüm. *Bu çizim bu kadar değildir. Bu mağara bu kadar değildir. Bu kahrolası ada bu kadar değildir.* Belki de ben daha fazlası olmasını istiyordum ama anlamanın tek yolu vardı.

Korkusuz ol, diye dudaklarını uzattı şelale.

"İçeri giriyorum," dedim.

"Ne?" Ahmad'in gözleri yuvalarından fırladı. "Hayatta olmaz, Rives. İçinde neler olduğunu bilmiyorsun. Elinde fener bile yok. Ya içerideki hava zehirliyse? Kötü bir fikir, dostum."

"Mağara depremden sonra açılmış, Ahmad, o yüzden içinde bir şey olacağını zannetmiyorum. Ayrıca hava alacak kadar açık kaldığı için atmosferinden de endişeli değ-

lim. Karşısında oturmuş, içime çekiyorum ve daha bayılmadım." Sırıttım. "Sen de. Hem, sadece biraz gireceğim. Başka bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

"Yapma, dostum. Biraz bekleyelim. Bugün olmasın."

"Kesinlikle bugün olsun. Sahip olduğum tek bugün bu, değil mi?" Göz kırptım.

Şakamın düzlüğü kadar ağır bir sükunet çöktü.

Ahmad hayır anlamında başını salladı. "Hiç hoşuma gitmedi, dostum."

"Ne demek istediğini anladım."

Çoktan içeri giriyordum bile. Her adımımla birlikte ışık azaldı. Yarı eğik vaziyette yavaş yavaş, mağaranın her iki tarafına dokunarak el yordamıyla ilerledim. Kenarları yosun gibi rutubet kaplamıştı.

Mağara daraldı. Çok geçmeden duvarlar iki yanıma sürtünmeye başladı. Hâlâ eğiliyordum ama mağara beni dizüstü çökmeye sevk etmemişti. Henüz.

"Rives?" Ahmad'in sesi arkamda yankılandı.

"Hâlâ buradayım," diye seslendim.

"Bir şey buldun mu?"

"Henüz değil."

Mağaranın derinliklerine doğru ilerledim, artık bir mağaradan çıkmış, tünele dönüşmüştü. Tam arkamda kaba saba bir ovalin ortasında Ahmad'in silueti duruyordu. Önümdeyse, içinden bir şey çıkacak, adaya açılan bir kapı gibi zifiri karanlık bir alan vardı, sadece hava dalgalanmıyordu. Kıpırdamıyordu. Adeta mağara nefesini tutmuş, beni bekliyordu.

Derken hissettim.

Sol tarafımda, Koy'dan uzağı işaret eden bir ok.

Gel, diye fısıldadı.

"Rives!" Ahmad'in sesi tünelin bir ucundan duyuldu, cılız ve kaygılıydı. "Beni korkutuyorsun, dostum."

Vücudumdaki her bir hücrem oku takip et, diye bağırıyordu. Ama Ahmad'in sesindeki kaygılar beni durdurdu. Liderlik rolüm de.

Kayalar tünel boyunca yankılandı, güçlü bir *tak* ve ardından boğuk bir küfür duyuldu.

"Rives?" diye seslendi Jason. "Birazdan gün ışığını kaybedeceksin. Geliyor musun?" Jason'm sesindeki ıstırap geri dönmeme sebep oldu.

Oka elimle hafifçe vurdum. "Seninle işim bitmedi," diye fısıldadım.

Ahmad ve Jason mağaranın ağzında bekliyordu. Beni görünce ikisi de gevşedi, yüzlerindeki rahatlamayı saklayamadılar. Fakat Jason tamamen rahatlamamıştı. Sol elini sağ eliyle sıkıca tutuyordu.

Elini gösterdim. "Ne yaptın?"

"Üstüne kaya düşürdüm." Jason midesi bulanmış gibi baktı. "Parmağımı ezdim."

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Ahmad. "Ya da birisini?"

"İnsan yok. İskelet yok. Kötü bir Indiana Jones sahnesi hiç yok." Sırıttım. "Son noktayı bile bulamadım. İçerisi zifiri karanlıktı."

Onlara neden oktan söz etmediğimi bilmiyordum.

Yalancı, diye fısıldadı şelale. *Sebebini biliyorsun.*

Biliyordum. Benim keşfimdi o, benim okumdu ve onu takip eden kişi ben olmak istiyordum. Arkamı dönüp oka doğru gitme dürtüsü çok güçlüydü ama şimdi doğru zaman değildi.

Yakında, dedim kendi kendime.

Jillian, Havuz'un kenarında bekliyordu.

Jason'ın elini işaret ettim. "Jills, Jason'ın parmağına bir bakar mısın? Ezdim diyor."

Jillian'ın annesi fizyoterapistti, ortopedi konusunda ihtisas yapmıştı ve abisi tıp okuyordu. Böylece Jillian, adada

tıp konusunda uzmanımız ilan edildi. Kız dikkatlice parmağa dokunurken Jason çenesini sıktı.

"Kırılmış," dedi Jillian dümdüz bir sesle. "Eminim. Ben de sekiz yaşındayken aynısını yapmıştım." Belimi işaret etti. "Bıçağınla bandanan lazım."

İki dakika sonra kumaşı geniş şeritler halinde kesmiş ve Jason'ın iki orta parmağını, bir bambu dalından uyduruk bir alçı yaparak birbirine bağlamıştı.

Jason, bandajlı elini Jillian'a doğru kaldırdı. "Teşekkürler." Jillian elinin tersiyle iter gibi bir hareket yaptı.

"Artık havada süzülmek yok, Jason," dedim. "Thad'e seni tek parça halinde tutacağıma söz verdim." Sırıttım. "Ayrıca Miya'ya seni beladan uzak tutmasını söylemeyeceğimi de zannetme."

Jason'ın yanakları kızardı. Daha çok güldüm.

Geri dönüş yolunda yürürken Jillian'a ayrıntıları anlattım.

"Yani sadece uzun bir tünel?" diye kaşlarını çattı Jillian. "Ve çıkmazla bitiyor?"

"Nerede ya da nasıl bittiğini bilmiyorum. Zifiri karanlıktı ve Ahmad'i neredeyse duyamayacak kadar uzaklaşmıştım. Belki de bir duvar çıkıp mağara bitiyordur."

Jillian örgülerinden biriyle oynadı. Sonra kara gözleri çakmak çakmak bana baktı. "Ama öyle olduğunu sanmıyorsun, değil mi Rives?"

"Hayır. Çıkmazla bittiğini sanmıyorum. Bence bir yere, bir şeye varıyor. Belki de önemli bir şeye."

Jillian düşünceli düşünceli beni süzdü. "Rives, aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz ver." Yüzünde kaygılı bir ifadeyle, gözleriyle gözlerimi inceledi. "Söz ver."

"Söz." Uzanıp örgülerinden birini çektim.

Jillian gözlerini devirdi. "Neden içim hiç rahatlamadı?"

BÖLÜM 6

SKYE

16 KASIM, ÖĞLEDEN SONRA

"Nil," diye tekrar ettim. "Nasıl bir isim böyle?"

Babam çenesini sıvazladı. "Bilemiyorum. Ama Scott günlüğünde adadan bu isimle bahsediyor."

"Baba, eğer Nil varsa, neden kimse adını bile duymamış? Neden kimse orayı daha önce keşfetmemiş?"

"Mükemmel sorular. İlk olarak, birkaç ayrıntıya bakalım. Scott bile adayı tam olarak anlayamamış. İnsanlar portallardan geçip geliyor ve anlaşılan aynı yoldan geri dönüyorlarmış. Başka bir kaçış yolu görünmüyor. Portallar; gençler bunlara kapı demiş, ayda birkaç kez lavlı arazide, ara sıra da başka yerlerde, her zaman öğle saatinde beliriyormuş. Adada o kadar fazla insan yokmuş. Scott ortalama yirmi, taş çatlasın yirmi beş kişi olduklarını tahmin ediyor, tüm dünyadan. Dolayısıyla ben her hafta herhalde bir kişi geliyordur, diye tahmin ediyorum, hadi iki olsun. Çarpalım, elimizde ne var, yaklaşık yılda 52, hadi bilemedin 104 kişi. Bunu yıldırım çarpmasıyla kıyasla. Dünya çapında her sene yıldırım çarpıp da ölen kişi sayısı yaklaşık 24.000. Yaklaşık 240.000 kişi de yıldırımdan yaralanıyor. Bu sayıları temel alarak diyebiliriz ki, yıldırım çarpıp yaralanmak, hatta ölmek inanılmaz derecede düşük bir ihtimal. Dünya üstün-

de yedi milyar insan var Skye. O zaman adayı, global çerçeveye yerleştir. Birkaç düzine ya da yüz kişinin, uzaklarda bir adaya düştüğünü duyma şansı neredeyse mümkün değil." Durdu. "Ayrıca, Scott'a göre, adeta sadece yeni yetmeler düşüyordu. Ve maalesef, bir ergenin kayboluşu, çocuk kayıplarından ya da bir yetişkinin kaybolmasından daha az ilgi uyandırıyor. Acı bir gerçek ama yine de gerçek."

Titredim.

"Şunu da unutma," dedi babam. "Sana olmaz gibi geldiğini biliyorum ama küresel dünyayı birbirine bağlayan World Wide Web de yeni bir icat. Yani haberleri araştırma imkânı bir Google arama butonunun ucuna gelmeden önce insanlar gazeteleri ve mikrofilm kütüphanelerini kendileri tarıyordu. Ben bile son birkaç yıldır büyük yollar kat ettim."

"Gerçekten mi? Yol 'kat ettin'?" Kelimelerini tekrar ederken havada tırnak işareti yapmadan edemedim. "Nasıl?"

"Böyle." Göz hizasında yapıştırılmış, bir grup kâğıda dokundu. "Son on yıldır garip yerlerde çırılçıplak bulunmuş yeni yetme gençler hakkında rastladığım bütün haberlerin izini sürdüm, çünkü Scott'ın günlüğüne göre, herkes adaya çıplak geliyor ve geri döndüklerinde de aynı vaziyette uyanıyorlar."

Her zaman kıyafet buluyorlar mı? diye merak ettim. Ufak bir noktaydı ama televizyonda *Çıplak ve Korkmuş* diye bir programın reklamını gördüğümde ekrandaki çıplak adam uzun zamandır gördüğüm en korkunç şeydi. Ayrıca, bir adada çırılçıplak kalmak tam bir kâbusa benziyordu.

"Fazla hikâye yok," diye devam etti, "ama bulduğum birkaç haber aradan sivriliyor. İçlerinden yalnızca biri bir adadan söz ediyor ama okuduğum makalelerden, hâlâ yaşandığını anlıyorum." Kalkıp kocaman Güney Pasifik haritasına yürüdü.

"Bildiğin gibi, Güney Pasifik'in her noktasına çok seyahat ettim. Yüzlerce adalıyla konuştum ve bir sürü bilgi topladım. Yirmi yıldır parçaları birleştiriyorum Skye. Ama büyük kırılmayı geçen sene, Mikronezya'da yaşadım. Rehberim Tuvalu'lu Charles bir yerden söz etti. Burada." Elleriyle görünmez bir daire çizip ortadaki sarı yapıştırıcı noktanın üstünde durdu. "Ruh Adası dermiş büyükannesi, yalnızca seçilmiş birkaç kişi tarafından erişilen bir sihir ve gizem yeri."

Babam yüzünde kararlı bir ifadeyle bana döndü. "Bu aralık ayında orayı bulacağım."

"Ne demek, '*Ben* bulacağım'?" Bir tuhaflık vardı, sanki partiye geç kalmıştım. Hoş, partilere gitmezdim ama neyse.

"Kış tatilinin başında Mikronezya'ya gidiyorum. Charter uçuşumu ayırttım bile. Aşağı yukarı iki hafta kalacağım."

Söylediklerini beynimde işledim. Çok fazla 'ben'li cümle kuruyordu. "Ben de seninle geliyorum, değil mi?"

Hayır anlamında başını salladı. "Oralar fazla uzak. Fazla tehlikeli. Annenle kalacaksın."

"Hayatta olmaz, baba." Kazanan gülüşümü takınıp direndim. "Annem Noel tatilinde eve dönmeyecek, unuttun mu? Bahardan önce Amerika'da olmayacak."

Babamın unuttuğu apaçık ortadaydı, ki hiç şaşırmadım. İyi gününde bile organizasyon yeteneği yerlerde sürünüyordu, annemin sürpriz ayrılığıyla babam tam bir dağılmış ebeveyndi.

"Annen bahardan önce Amerika'da olmayacak," diye yavaşça tekrar etti. Düşünmek için zaman kazanmaya çalışırken kullandığı, eski bir numaraydı bu. "Ablamı ararım. Eminim Meg Halan ve ikizlerle kalabilirsin. İki haftadan az seyahatim. O kadar bile değil. On iki gün filan..."

"Dur." Elimi kaldırıp babamı susturdum. "Meg Halamla kalmayacağım. Seninle geliyorum. Nokta. Orada olaca-

ğımı unuttuğun için beni ablanın evine postalayamazsın."

Babam yüzünü buruşturdu. "Seni bir yere postalamıyorum. Güvende tutmaya çalışıyorum."

"Saçmalık, baba. Unuttun işte, basit ve net. Planını yaptın ve şimdi elinde patladı. Ben de seninle geliyorum."

"Peki ya Tish?" Babam çaresiz bir sesle sordu.

"Ne olmuş Tish'e?" dedim dümdüz bir ses tonuyla. Tish, Gainesville'den en yakın arkadaşımdı. Babamın bu lafla nereye varacağını anladım ama işini kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu.

"Belki onunla kalırsın?" Neşelenen ses tonu evet demem için yalvarıyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yani lise son sınıfı bitirmek için Gainesville'de Tish'te kalamam ama *koca Noel tatilini* onunla geçirmek için gidebilirim, öyle mi? Daha zırva bir şey var mı?" İki ay önce olsa, Tish'le iki hafta takılma fikrine balıklama atlardım. Şimdiyse bir züğürt teselli-si gibiydi. Geri adım atmaya hiç niyetim olmadan babama dümdüz baktım.

İlk önce o yüzünü ekşitti.

"Hayır," dedim sakince. "Meg Halama gitmem, Tish'e gitmem." *Annem gibi beni başından atamazsın.* "Bir uçak bileti daha ayırt, çünkü ben de seninle geliyorum. Unuttuysan hatırlatayım," son kelimenin üstüne basa basa, "kendime bakma konusunda gayet iyiyim. Bunca sene bunun için uğraşmadın mı?"

Babam omuzlarını düşürdüğünde kazandığımı anladım.

"Tamam." İç geçirdi. "Ama seyahat boyunca her an yanımda duracaksın, tamam mı? Alıp başını gitmek yok Skye."

"Anlaştık." Gülümsedim. "Eee, ne zaman çıkıyoruz?"

BÖLÜM 7

RIVES

241. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Hadi insanlara acı çektirelim kategorisinde adaya bir artı puan.

Jason'ın sıktığı dişleri ciltlerce kitaplık meram anlatıyordu.

Yemekten yeni kalktık. Daha doğrusu, ben üç karidesli dürümümü yuvarlamayı bitirmiştim ama Jason yemeğine dokunmamıştı bile.

Yarısı yenmiş dürümünü gösterdim. "Parmağın iştahını mı kapattı, dostum?"

"Evet. Üstüne kaya düşürdüğüme inanamıyorum." Derin bir nefes verdi. Gözlerinin altmdaki halkalar, akşamüstü gölgelerinde kararıyordu.

"Olur böyle şeyler." Parmağına bakıp kaşlarımı çattım. Jillian'ın ev yapımı bandajının aralarından öfkeli et parçaları fışkırmıştı. Jason'ın şansına, kırılan kemiği deriyi yırtıp dışarı çıkmamıştı ama belli ki feci ağrıyordu. "Ben aksini söylemediğim sürece nöbetten muafsın," dedim ona. "Bu gece uyumaya çalış, tamam mı? Erkenden yat."

Başını salladı.

Jason elini avucunda tuta tuta, yorgunluk ve ağrıdan omuzları çökmüş halde, yürüyüp gitti. İyileşmek için din-

lenmesi gerektiğini ama acı ve uykunun, su ve yağ gibi ayrı kalacağını çok iyi biliyordum.

Sabine'in ölü uykusuna yatıran çayına ihtiyacı vardı.

Charley'ye yardım etmişti, hatta belki onda büyük fark yaratmıştı. Fakat bir sürü ya şöyle olursa ihtimali kontrolüm dışındaydı, elimi kolumu görünmez iplerle bağlıyordu.

Ben ne tür bir Lider'dim?

Korkusuz bir lider, diye içim daralarak düşündüm.

Gerisin geri kulübeme döndüm.

Tam arkasında, yassı bir kaya parçasının üstünde üç boş hindistan cevizi kabuğu duruyordu. Yanlış saymadıysam ölü yapraklar bir haftadır suyun içinde bekliyordu, Sabine de bir keresinde bu kadarlık bir süreden bahsetmişti. Talla yaralandığında fermente olan çekirdek yoktu, suya batırıp ıslatmaya vakit de yoktu. Kimse kestirme bir yol bilmiyordu. Kimse Sabine'in sırlarını bilmiyordu.

Ben hariç.

Charley için ölü yaprak çayı hazırlarken onun yanında oturuyordum. Sabine'in her hareketini izlemiş, iksirini dikkatle takip etmiştim. Fermentasyonu kısa yoldan yapmayı bilmiyordum ama oradan sonraki süreci öğrenmiştim.

Deneyin tam sırasıydı.

Bu değişkeni kendi yararımıza kullanmanın zamanıydı. Kırılan parmağı Nil yaralanmaları standartlarına göre çok önemsiz kalan Jason için değilse de, bir sonraki hayata tutunacak kişi için. İnsanların yaralanıp ölmesini izlemekten bıkmıştım.

İlk kabuğu aldım. Temiz bir taro yaprağı kullanarak dikkatlice yedi çekirdeği çıkarıp tıpkı Sabine'in yaptığı şekilde yere attım. Geriye kalan su altın rengiydi; tam hatırladığım yarı şeffaf renkteydi. Belki biraz daha koyuydu.

Rivesssss...

Akşamüstü esintisi bir hayalet gibi fısıldadı. Denizden esiyor; tuz, deniz kokusu ve anıları getiriyordu. Dövmeli çocuğun dikildiği tarlaya, rengi açılmış mercanların tarlanın sınırını ve adanın mezarlarını belirlediği yere doğru baktım.

Korkusuz olllll...

Kehribar rengi içeceği dökmemeye özen göstererek hindistan cevizi kabuğunu kulübeme taşıdım, küçük bir masanın üstünde boş bir bardak ve bir kabak testisi dolusu su duruyordu.

Sabine'in düzenli adımlarını anımsayarak fermente olmuş sıvıya yarım ölçek temiz su kattım. Kokladım. Acıydı ama nahoş değildi. Bir yudum aldım. Çok keskin, çok sertti. Biraz daha su ekleyip iki kere daha yudumladım. Tadı hâlâ bir acayipti. Biraz daha su katıp tekrar tadına baktım. Kaşlarımı çattım, bir yudum daha alıp içeceği dilimin üstünde döndürdüm. Yeteri kadar güçlüydü sanki ama çayda bir gariplik vardı.

Bir şey eksikti.

Bir yudum daha alırken aklıma geldi: Meyve suyu. Sabine çayı Charley'ye içirmeden hemen önce içine guava ve kırmızı meyve suyu katmıştı. Acısını almak ve tat vermek için yaptığını sanmıştım ama belki de çayın sertliğini hafifletmek içindi. Belki de asitli keskinliği yok etmek; çayı yaşamla ölüm arasında dengede tutmak içindi.

Belki önemliydi.

Tam bu meyve suyu aydınlanmasını yaşadığım sırada hareket edemediğimi fark ettim. Kollarım bacaklarım etle kemik, dokuyla kas rolü yapan ölü ağırlıktı. Bana bağlıydılar ama yine de değildiler; boynumdan aşağısını hissetmiyordum. Göz kapaklarım panjur gibi kapandı.

Hassiktir.

Siyahlık duvarına çarpmamla bu düşünce de sona erdi; siyahlık bana çarptı, beni tuttu, taşa çevirdi. Karanlık, kafatasımın içinden beynime ağır ve yoğun bir biçimde sızdı. Ne sıcaklık, ne soğukluk.

Ne herhangi bir duyu.

Ne ben.

BÖLÜM 8

SKYE

16 KASIM, ÖĞLEDEN SONRA

"Dört hafta sonra," dedi babam kasılarak. "On sekiz Aralık günü biniyoruz. Başka zaman olsa, benimle geliyorsun diye sevinçten havalara uçardım, biliyorsun Skye. Ama sanki seni tehlikenin önüne atıyor gibi hissediyorum. Sen hâlâ çocuksun."

"Mart ayında on sekiz olacağım, o yüzden teknik açıdan yetişkin sayılırım." Durdum. "Ama daha önemlisi, bir yeni yetmeyim, ki yanılıyorsam düzelt, adaya tek adım atabilenler ergenler, değil mi? O yüzden acaba adayı bulmada en büyük ümidinin ben olacağım hiç aklından geçti mi?"

Babam her geçen an heyecanını yitiriyordu.

O fikrini değiştirmeden ben konuyu değiştirdim. "Baba, diyelim ki bu adayı, Nil'i bulduk. Sonra ne olacak? Hayallerini yıkmak istemem ama ne anlamı var? Sırf Scott Amcanın doğruyu söylediğini kanıtlamış olmak mı?"

"Adanın varlığını doğrulamak kesinlikle kısmi motivasyon. Adanın varlığı, biliminsanı benliğimin her hücresine aykırı ve içimdeki biliminsanı öncelikle kendine ispatlamak istiyor. Ama dahası var." Durdu. "Bence ben –yani *biz*," tek kaşımı kaldırmamla hemen düzeltti, "adayı bulabilirsek, o zaman orada olan çocukların akıl sağlığını, muh-

temelen hayatlarını kurtarabiliriz. Adanın varlığı dış dünya tarafından tanınınca o zaman yeni yetmeler inanmama dışlanmışlığına maruz kalmayacak. Ayrıca koordinatları da belirleyeceğimizden bütün ergenler kurtarılabilecek."

Kaşlarımı çattım. "Tek sorun var. Scott Amcam, adaya tek giriş yolunun portal olduğunu söylemedi mi? O zaman bu çocuklarla," kaybolup bulunan ergenlerle ilgili haberlere dokundum, "bu muhtemelen gerçek, gizemli ada arasında ne bağlantı var?" Dünya haritasında uzak bir noktaya konmuş sarı yapıştırıcı maddeye elimle hafifçe vurdum.

"Emin değilim," diye itiraf etti babam. "İster istemez adaya başka bir giriş olacağını düşünüyorum, muhtemelen doğrudan bir gidiş, tekneyle ulaşım? Belki de o kadar uzak ki, bulması çok zor? Belki de doğal bir bariyer misali adayı koruyan bir şey var? Pasifik Okyanusu'nun o kısmı engindir. Bize sadece koordinatlar lazım Skye. Rehberim Charles'tan edindiğim bilgiyi kullanacağız ve yıldızlar bize yol gösterecek; Scott günlüğünde belli başlı bazı takım yıldızlardan söz ediyor. Eğer Nil Adası'nı bulabilirsek, bütün gençleri kurtarabiliriz. Bekledikleri cevap biziz." İşte o fanatik garip haberler sevinci geri dönmüştü.

İçimden bir ses, adayı bulmanın babamın sandığı kadar kolay olmayacağını, çocukları kurtarmak için bir yol bulmanınsa bundan da zor olacağını söylüyordu.

Hatta belki de imkânsız.

Yoksa çoktan yapılırdı?

"Belki de," dedim. *Ya da belki de boş umutların daniskasıydı.*

Günlüğü bir kalkan gibi kaldırıp geri çekildim. "Ben okumaya gidiyorum. Belki işe yarayacak bir ayrıntı bulurum." *Ve inanmamı sağlayacak bir şey.*

"İyi düşündün." Babamın gözlerinin içi parladı, onunla birlikte bu çılgın trene binip kemerimi bağladığıma

inandığının göstergesiydi bu. Doğrusu, kış tatilinde burada bırakılmaktansa babamla Mikronezya'da bir keşif gezisine çıkma heyecanını onunla paylaşıyordum. Ancak esrarengiz Nil Adası ve babamın, devasa Pasifik Okyanusu'nda bir damla kadar minik adayı bulmakla kalmayıp çocukları kurtarmak gibi uçup tavana vurmuş umudu? Bu enkazla alakam yoktu. Hoş, bana göre son derece asil ve takdire şayan bir hareketti ve herkese güzel bir Noel hediyesiydi; sadece mümkün ya da muhtemel olduğunu düşünmüyordum, hepsi bu. Babam büyük bir hüsrana davetiye çıkarıyordu.

Yine de aralık ortasında Pasifik adalarına yolculuk güzeldi.

Haftalar sonra bu düşünceyi hatırlayacaktım. *Güzel* hiç doğru kelime değildi.

Riskli.

Sürprizli.

Dehşet verici.

Saftirik.

Ölümcül.

Güzel dışında her şey.

BÖLÜM 9

SKYE

16 KASIM, AKŞAM

Amcamın günlüğünü açıp kaldığım yerden okumaya devam ettim.

Giriş #4

Bana kuzeye gitmemi söylediğini biliyorum ama onun doğuya gittiğini sezdim.

Sahilde seyrek kollu ağaçlara ve çalılara doğru yürüdüm. Kızın olacağını tahmin ettiğim yere doğru, bir serap ya da hayal ya da muhtemelen benimle beraber bu kâbusun içine hapsolmuş tek kişiyi kovaladığımın bilincindeydim Çalılar geçince ada geniş mi geniş bir alana açıldı, ucu bucağı görünmeyen, dümdüz, siyah bir kaya tarlasıydı. Güzel, çıplak, şahane ve urperticiydi, bir Ansel Adams fotoğrafı gibi tezatlarla doluydu

Çıplak siyah kayalar, uçuk mavi gökyüzü Berrak Temiz Cansız.

Tehlikeli.

İleride bir ışık çaktı, siyahlığın içinde göz kırptı ve döndüm, aklıma Oak Street'te çarptığım ışıltılı hava geldi, acaba Yanan-Hava-Cehennemi-İkinci-Raunt mu başlıyor, diye merak ettim.

Fakat bu ışık havaya yükselmedi. Kıpırdamadı. Biraz yaklaştım ve ışık gözden kayboldu.

İki adım daha atınca sebebini anladım. Siyah kayaların arasında bir metre genişliğinde tüneller yılankavi bir şekilde uzanıyordu, içleri suyla doluydu ve güneş ışığını yansıtıyorlardı. Balık yoktu. Hayat yoktu. Sadece su, hem de o kadar berraktı ki, kayanın dibini görebiliyordum. Acaba kız beni buraya mı getirdi, diye merak ettim.

Dizüstü çöktüm. Tadı gayet temiz, ılık su. İçim almayacak hale gelene kadar içtim.

Arkama doğru oturup ağzımı sildim, ellerimin yarattığı dalgalanmaların kayboluşunu izledim. Suyun yüzeyi bir aynaya dönüştü. Dik kahverengi saçlı ve gözlerinden uyku akan bir çocuk bana bakıyordu. Adadaki halimi ilk kez görüyordum ve son kez korkuyordum.

Şimdi korkusuzdum.

Bütün öğleden sonrası boyunca orada oturup içim dışıma çıkana kadar kustum. O sudan bir daha içmedim.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Sıradaki yazılarda Scott Amcamın yemek arayışı, bir daha zürafa görüşü ve melek olabilecek ya da olmayabilecek o kıza kafayı takması anlatılıyordu.

Yedinci giriş farklıydı. Sayfalar titizlikle çizilmiş takımyıldız resimleriyle doluydu. Orion'u hemen tanıdım; diğerlerini anlamak için Scott Amcamın tanımlarından faydalandım. Herhalde babamın gizemli adaya gidiş yolu boyunca rehberlik yapacağı çizimler bunlardı.

Önce ben.

Resimleri Google'a yükleyip Scott Amcamın Polinezya ve Mikronezya semalarına çizdiği takımyıldızları eşleştirmeye çalıştım. Altlarında engin sular yer alıyordu.

Başka bir şey yoktu.

Kim daha deliydi; Scott Amcam mı, babam mı, bilmiyordum.

O gece rüyamda sıcak lavların üstünde dans eden zürafalar gördüm ve uyandığımda kendimin de pek dengeli bir insan olmadığına karar verdim.

Hâlâ inanmıyordum.

BÖLÜM 10

RIVES

243. GÜN, SABAHA KARŞI

Hayatımın en derin uykusundan ayılmaya başladım.

Etrafımı saran hava simsiyahtı. Az önce uyandığım dipsiz karanlık değildi ama koyu bir Nil gecesiydi. Gökyüzü renkleniyor, şafağın sökmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Dalgalar düzenli bir ritimle kıyıya vuruyordu. Onun dışında ada suskundu, sanki biz uyurken Nil de pillerini şarj ediyordu.

Jillian hemen yanımda, bir sandalyeye yığılmış, gözleri kapalı duruyordu. Dex, Jillian'ın yanında yerde sere serpe uyuyordu. Elleri incecik bir boşlukla ayrılıyordu. Jason, Dex'in ranzasında baygın vaziyette uzanıyordu.

Sanki bir ölüm nöbetiydi, sadece ben hayattaydım. Haftalardır hissetmediğim kadar canlı ve dinlenmiş vaziyetteydim.

Bacaklarımı yatağımın kenarından aşağı sallandırdım. Ayaklarım yere değmeden önce Jillian baston yutmuş gibi dimdik dikildi, kırmızı gözlerini kırpıştırdı.

"Rives! Uyandın! Tanrı'ya şükür." Gözlerini kıstı. "Ne yaptığını *sanıyordun*? Ödümüz bokumuza karıştı. Bir daha hiç uyanmayacaksın sandık." Yüzü yorgunluktan buruşmuştu. "Ölü yaprak çayını yatağının kenarında buldum.

Ama içmek gibi bir aptallık etmedim."

"Jills, seni korkutmak istemedim. Ben sadece..." Hâlâ uyuyan Jason'a baktım, kırık bandajlı parmağı göğsünün üstünde dimdik duruyordu.

"Bize Sabine'in çayı lazım." Sesim duygusuzdu. "Talla'nın ihtiyacı olduğunda elimizde yoktu. Jason dün gece içebilirdi, kim bilir gelecekte kaç kişinin işine yarayacak ayrıca. Artık nasıl yapılacağını biliyorum." Yamuk bir gülüş çaktım.

Jillian ciddileşti. "Jason sen öldün mü, diye endişelenmediği bir gece geçirse daha iyi olurdu. *İki* gece diyelim hatta. Neredeyse üç gündür uyuyorsun."

"Üç gün mü? Yok canım." Fakat Jillian'ın yüz ifadesi bana şaka yapmadığını gösterdi. Demek o yüzden midem boş bir çukur gibiydi. "Vay be, çay amma güçlüymüş."

Jillian tebessüm bile etmedi.

"Bak. Sizi meraklandırdığım için üzgünüm ama denediğime üzgün değilim. Sabine'in çayı hazırlayışını seyretmiştim. Sanırım tadını ayarlayacağım derken tahmin ettiğimden daha çok miktarda içmiş bulundum. Meyve suyunu eklemeyi unutmuşum." Omuz silktim. "Çaya ihtiyacımız olduğunu biliyorum ve nasıl yapılacağını kestirmeye çalışıyordum."

"Kendi üstünde deneyerek mi?"

"Başkası üstünde olacağına, benim üstümde olması daha iyi."

Jillian, hayır anlamında başını salladı. "Talla korkusuzdu ama pervasız değildi. Ya da aptal. Ayrıca tarlada onun yanında yerini almanı istemezdi."

"Çok kötüydü, Rives," dedi Dex. Uyandığını fark etmemiştim. Uyku mahmuru gözlerle olduğu yerde doğruldu. Saçının bir tarafı kafasına yapışmıştı. "Seni yatakta yüzüstü çok yavaş nefes alırken buldum, sanki her nefesin son

nefesin gibiydi. Jillian bana kendini zehirlediğini söyledi." Elleriyle saçını ovuşturup her tarafını dik dik kaldırdı, sonra uzun parmağını bana çevirdi. "Bu ada ölümcül çaylar hazırlamadan da yeterince tehlikeli dostum. Ayrıca Köy'ün sana ihtiyacı var."

"Anladım. Ama artık biliyorum. Daha hafif bir kahvaltılık karışım, daha az espresso." Sırıttım.

Jillian somurttu. "Aptalca bir şey yapmama sözün buraya kadarmış. Lütfen kendi üstünde deney yapmayı alışkanlık haline getirme, olur mu?"

"Denerim."

Jillian başını iki yana salladı, sonra esneyip sandalyesinden kalktı. "Madem yaşayanlar diyarına geri döndün, ben yatıyorum. Sabah görüşürüz." İç çekti. "Ki neredeyse sabah oldu."

Ayağa kalktım. "Benim ranzama geç. Ben yeterince uyudum."

Jillian karşı çıkmadı. Yatağa girip top gibi oldu.

Dex arkasına uzandı. "Ölmemene sevindim dostum. Hepimiz korkudan donumuza sıçtık." Gözlerini kapattı. "Son birkaç gün uzun geçti," diye mırıldandı.

Son birkaç gün.

Kaybettiğim günler.

Kaybettiğim *zaman,* sonsuza dek gitti.

Havuz'a geri dönme dürtüm var gücüyle üstüme çöktü, nefes alma ihtiyacı kadar güçlü ve karşı konulmazdı. Hiç kimse takip edilsin diye yapmayacaksa, mağaraya ok resmi kazımazdı.

Kulübemin dışına çıktığımda Zane bir taş atımı uzakta dikiliyordu. Sırtı bana dönük, elinde yeni bir kaya uçlu mızrakla ormanı süzüyordu. Ahmad'in silah işçiliği olduğu su götürmezdi. Güney California'dan kopup gelen Zane tam anlamıyla burada doğmuş gibi görünmekle, bu-

rayla alakası olmayışı arasında gidip geliyordu. Şu anda, sörf yapmak yerine bir mızrakla çevreyi kolaçan ederken sudan çıkmış balık gibi bir hali vardı.

Yürürken bilerek kuru bir dala bastım, varlığımdan onu haberdar edecek kadar ses çıkardım ama Köy'ü uyandırmayacak kadar sessiz kaldım.

Zane döndü. "Tanrım!"

"Hayır. Sadece benim." Sırıttım.

Zane mızrağını bana doğru tuttu. "Vay be dostum. Hayalet değilsin, değil mi? Ada komasına girdiğini duyduk."

"Böh!"

Zane'in gözleri yuvalarından fırladı.

"Şaka şaka." Sırıttım. "Hayalet değilim. Komada değilim. İyiyim."

Zane gevşedi. "Dostum, kalp krizi geçirtecektin bana. Ciddiyim."

"Üzgünüm." Bu sabahki has cümlem buydu galiba. "Başka uyanan var mı?"

"Sadece Macy." Duvar'a doğru işaret etti, Macy orada durmuş geriniyordu.

"Günaydın Rives." Ona doğru yürümemle sıcacık gülümsedi. "Seni görmek güzel." Yani, *oh be, ölmemişsin.*

"Görülmek de güzel," diye cevap verdim. Yani *evet, hâlâ ayaktayız.*

"Başaracağını biliyordum." Sakin ses tonu Macy özgüveni taşıyordu.

"Öyle mi?"

"Hı hı. Yürekten gayret ettin. Kendin dışındaki herkes için yaptın." Sonra kıkırdadı. "Ama aynı zamanda Sabine bir keresinde bana ölü yaprak çayının, on dakika içinde bir insanın kalbini durdurabileceğini söylemişti. Yoksa seni bayıltıyormuş, tıpkı sana olduğu gibi. O yüzden iyi olacağını biliyordum."

"Hıh," dedim, Macy'nin açıklamasını sindirerek. "Sanırım düşük ihtimali yendim."

Bilmekte fayda olan, bir başka bilgi. Bir yandan da sinirim bozularak yumruklarımı sıktım. Buradaki herkes neden çözmesi bu kadar zor birer kapalı kutuydu? Sanki herkese yapbozun bir parçası verilmiş ama kimse hepsini almamış.

Şimdiye dek, diye hiddetlenerek düşündüm. *Ben hepsini toplayacağım, bir araya getireceğim. Canımdan bile olsam, Nil'in tüm sırlarını çözeceğim.*

Neredeyse oluyordun zaten, diye fısıldadı rüzgâr.

Macy'nin bakışları omzumun arkasına doğru alevlendi.

"Birisini mi arıyorsun?" Arkama bakış atınca sadece Zane'i gördüm.

"Kiera," dedi Macy. "Yürüyüşe çıkacağız. Senin Thad'le Köy'den ayrıldığın gün geldi," diye ekledi.

"Ondan başka çaylak var mı?"

"Sadece Alexei. Konuşma dili pek iyi değil ama idare ediyor. Gürcistanlıymış,* Rus bölgesi yani, başka yerle karıştırma."

"Gürcistan aslında eskiden Sovyet Rusya'ydı," dedim dalgın dalgın.

"Eh, merhaba Bay Coğrafya!"

Omuz silktim. "2008 yılında Rusya ve Gürcistan savaşın eşiğine geldiği dönemde babam orada haber çekmişti."

Babamın, etrafı zırhlı tanklarla ve asker üniformalı bölüklerle çevrili görüntüsü zihnimde canlandı, arkasından bombalanmış sokaklar, kanlar içindeki çocuklar, gözleri bağlanmış askerler. Haftalar boyu, uykumdan çığlık atarak uyanmış, babam hiç geri dönmeyecek diye korkular

* İngilizcede Georgia hem Amerika'daki bir eyaletin adı hem de Gürcistan anlamına gelmektedir. *-yhn*

içinde yaşamıştım. Ama dönmüştü.

Annemle babam benimle ilgili kâbuslar görüyor muydu acaba? Şu anda cehennem azabı çekiyor olmalılardı. Adanın kötülük hanesine bir çarpı daha atabiliriz.

Düşman, diye düşündüm. *Çünkü Nil Adası kesinlikle dostumuz değildi.*

Belki ikisi de değil, diye fısıldadı dalgalar.

Belki de ok beni cevaba götürürdü.

Macy'nin omzunu sıktım. "İyi yürüyüşler Macy. Güvende kalın."

Ada güneşi çabucak yükselerek ağaçların arasından ada aslanlarının renklerini saçtı. Koy, tam umduğum üzere sessizdi. Ona buna laf atmak ya da birilerini başımdan savmak zorunda kalmadım. Hızlı kulaçlar, derin bir nefes al, bir temiz dal ve oradaydım şelalenin arkasında, sıvı örtünün gerisindeydim.

Mağara ağzı değişmemişti.

Ne olur ne olmaz diye bir dua edip mağaranın içine girdim.

Tünel, aç kalmış gibi tüm günışığını emiyordu. Giderken adımlarımı saydım, parmakuçlarımı tünelin duvarlarında gezdirdim. Pürüzlü, serin, rutubetli. Tanıdık. Tünel daraldı. Parmak uçlarım oka sürtündü, durmadım.

On beş adım sonra bir başka oka rastladım.

Ada alevi, diye düşündüm tatmin olarak.

Geçen sene babamla Le Puy-en-Velay'dan başlayarak Camino de Santiago'nun bir bölümünde doğa yürüyüşü yapmıştık. Patikaya daha adımımızı atmadan, babam bana tüm rotayı kaplayan kırmızı beyaz *işaret ışığı* resimleri göstermişti. *Alevleri takip et. Yolumuzu onlar belirliyor.*

Neden çıkmaza doğru işaret edilsin ki?

Edilmez, diye düşündüm. *Burada olmaz.* Burada ölüme rastlamak çok kolaydır. Hiç yardıma gerek duymazsın.

Oku takip ettim.

On adım sonra tünel genişledi. Şimdi artık elim duvarın ancak tek tarafına değebiliyordu. Yavaşlayarak tahterevallideymiş gibi her iki yana gidip duvarlarda kazınmış çizim ya da açıklık aradım, insan yapımı ya da önemli bir şey bulmaya çalıştım. İki kere geri dönüp duvarları tekrar kontrol ettim, sonunda tünelde bir çatalın ağzına geldim.

İki elimi kullanarak sırayla iki tarafta da ellerimi kocaman daireler çizerek duvarda gezdirdim, hangi tarafa gideceğimden emin değildim.

Ok yoktu. Bir sınav gibiydi.

Soldan yürüdüm.

On iki adım sonra parmaklarım bir başka oka dokundu ve gülümsedim. *Sınavı geçtin, Rives.*

Tünel önce sola, sonra sağa doğru kıvrıldı. Karanlık aralandı. Yol gösteren oklar yoktu; şimdi artık ışığım vardı.

Mağaradan, tünelden çıkıp bir başka Nil dünyasına, nefes kesici bir ada sırrına adımımı attım. Siyah kayalarla bezeli, en üstünde üç metre genişliğinde bir açıklık olan ve eşit derecede güneş ışığı ve su akıp geniş bir havuza dökülen, bir yeraltı mağarası.

Sol tarafımda kayalar dimdik bir şekilde suyla birleşiyordu; sağımdaysa iki metre genişliğinde bir kara çıkıntısı mağarada boydan boya uzuyordu. Kara parçasının üstündeki duvarda kazınmış çizimler ada grafitisi gibi her yeri kaplamıştı. Ayın her evresi, takım yıldızlar, ışınlar saçan güneşler ve her tarafta sıra sıra dalgalar ve iç içe geçmiş elmas şekilleri, aralara saçılmış balıklar, kediler ve basit çöp adamlar. Şu rakam dizisi en üste başlık gibi atılmıştı: 3-2-1-4. Büyük bir elmas şekli diğerlerinden ayrılıp göze batıyordu: Duvarın ortasında, tam ölü merkezde, göbeğinde bir güneş resmiyle duruyordu. Yanında dikey bir ok, mağaranın tavanını işaret ediyordu, *N-İ-L* harfleri de yu-

karıdan aşağıya sıralanmıştı.

Şimdi girişe kazınmış basık elmas desenindeki eksiği anlamıştım. *N-İ-L.*

Elmasın altında, kara çıkıntısında, bir bıçak bir mangonun yanında duruyordu.

Taze bir mangonun.

Arkamı dönüp geride bıraktığım karanlığı taradım. Mağara tüneli o kadar dardı ki, fark etmeden birisinin yanından geçmiş olmam imkânsızdı.

Tabii eğer onlar diğer yolu seçmediyse, diye düşündüm.

Bir şey bekler gibi tünelin çıkışını izleyerek durdum. Kimse ortaya çıkmadı. Kafadan saymam doğruysa, en az on sessiz dakika geçti. Ne insan, ne sürpriz.

Kesinlikle yalnızdım.

Ama kendimi yalnız *hissetmiyordum.*

Mağaranın içindeki havanın bir varlığı, bir *ağırlığı* vardı, anlayamadığım ama anlamaya can attığım bir zaman, insan, enerji ve ada cazibesi akıyordu. Etrafımda göremediğim, sessiz hayaletler ve ritüeller ve sırlar dans ediyordu, fakat mağaranın duvarlarına oyulmuş çizimler kadar elle tutulurlardı. Ağırlık yoğunlaştı, adeta cevaplar havada asılıydı, sularla birlikte içeri akıyor, eğer kulak verip dinlersem *benim* içime akıyordu.

Gözlerimi kapatıp Talla'nın sesinin su şırıltısını delip bana ulaşmasını bekledim.

Bekledim.

Aradım.

İstedim.

Sular kesintisiz aşağı aktı.

Mistik ortamı kırıp aniden gözlerimi açtım. Orada ne kadar süre dikilip hayaletleri dinlemiştim? Şöyle bir etrafıma dönüp bakınca hâlâ yalnız olduğumu keşfedip rahat-

ladım.

Havuzdan uzaklaşarak duvara oyulmuş çizimleri inceledim, aralarındaki benzerliği ama aynı zamanda hepsinin eşsizliğini fark ettim, demek ki bir sürü farklı el aynı anda çalışmıştı. Yalnızca bir çizim yeni görünüyordu: Kenarlarından sütümsü beyazlık akan bir ay. Kokladım ve öğürdüm.

Ölü yaprak suyu, leş gibi kokacak kadar tazeydi.

Arkamı dönüp temiz havayı içime çektim hemen. Havuzun cam gibi yüzeyi dalgalandı ve yüzeye bir kafa çıktı, bir bebek gibi başının tepesi belirdi ilk. Geriye kafanın geri kalanı ve dövmeli omuzlar çıktı. Başın sahibiyle göz göze geldiğimizde şok geçirip gözleri yuvalarından fırladı. Sonra ânında sırra kadem bastı.

"Hey," diye seslendim suya doğru. "Bekle!"

Hemen atladım. Derin sular beni sımsıkı sarıp hem aşağı çekti hem geri. Bir parçacık ışıkta çocuğun yüzerek uzaklaşması, arkasından çıkan hava kabarcıkları gözüme takıldı.

Yakaladım seni, diye düşündüm.

Hızlı yüzerek takip ettim, eğer o nefesini tutabiliyorsa, ben de tutabilirdim. Işık azaldı. Çocuğun biçimi de öyle ve olmayan ışıkta hava kabarcıklarını takip etmek çok güçtü. Var gücümle ayak çırptım, vazgeçip geri dönmeme saniyeler kaldığının farkındaydım. Ciğerlerim ateş yutmuşum gibi yanıyordu.

Elim bir kayaya çarptı. Ciğerlerim bağıra bağıra ellerimle kayayı yokladım. Sağ avucum bir aralıktan içeri girdi. Kenarlarını hissedip genişliğini anladım ve parmaklarım bir kabartıya sürtündü: Mağaradan uzağı işaret eden bir ok.

İki elimi kullanarak kendimi o açıklıktan dışarı ittim ve aniden tavanı ışıkla dolu, hareketli sulara çıktım. Yunus gibi hareket edip yüzeye ulaştım. Kıl payı kurtulmuştum.

Çocuk çoktan açıklıkta kulaç atıyordu. Fakat ada üstün-

de geçirdiğim zamanın semeresini alıyordum. Aramızdaki mesafeyi hemen kapatıp dalgaların gücüne kendimi bıraktım.

Çocuk beyaz kumların üstünde yürüdü, ayrıntılı dövmeleri sabah ışığında parıl parıldı.

"Hey!" diye seslendim. "Beklesene!"

Çocuk beni görünce gözlerini kısarak arkasını döndü. "Burada olmamalısın," dedi dümdüz bir sesle.

"Olmayı ben seçmedim," dedim, tatlı bir ses tonuyla.

Birbirimizi tepeden tırnağa süzerek karşılıklı dikildik. Çocuk benim yaşlarımdaydı, belki daha büyüktü. Vahşi bir hali, örtemediği bir asabiyet durumu vardı üstünde. Nereli olduğunu anlamak, benim gibi zordu. Tahmin etmem gerekirse Pasifik Adalı derdim, biraz benim gibi ama burada, şu anda bir Nil yerlisine benziyordu.

Ki öyle bir şey yoktu.

Gerçi böyle bir yer de yoktu zaten.

Çocuk gizli mağaranın bulunduğu yamacı işaret etti. "Orası kutsal," dedi yumuşakça. "Sakın geri dönme. Ayna Havuzu senin için değil."

"Ayna Havuzu mu? O nedir, Yalnızlık Hisarı mı?"

"Senin hisarını bilmem. Senindir. Ama Ayna Havuzu değil." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Geri dönme." Bu kez sanki ikaz etmişti.

"Eğer benim için değilse, kimin için öyleyse?"

"Sormaya gerek duymayanlar için."

Bana sırtını döndüğü gibi, arkasına bile bakmadan ağaçların arasına karışıp gözden kayboldu.

Çocuğun neden Köye katılmadığını ve ne kadar zamandır adada olduğunu merak ettim. O mağarada ne yaptığını ve oranın varlığından nasıl haberdar olduğunu merak ettim ayrıca.

İkazları da yerin dibine batsın. Kesinlikle geri dönecek-

ladım.

Havuzdan uzaklaşarak duvara oyulmuş çizimleri inceledim, aralarındaki benzerliği ama aynı zamanda hepsinin eşsizliğini fark ettim, demek ki bir sürü farklı el aynı anda çalışmıştı. Yalnızca bir çizim yeni görünüyordu: Kenarlarından sütümsü beyazlık akan bir ay. Kokladım ve öğürdüm.

Ölü yaprak suyu, leş gibi kokacak kadar tazeydi.

Arkamı dönüp temiz havayı içime çektim hemen. Havuzun cam gibi yüzeyi dalgalandı ve yüzeye bir kafa çıktı, bir bebek gibi başının tepesi belirdi ilk. Geriye kafanın geri kalanı ve dövmeli omuzlar çıktı. Başın sahibiyle göz göze geldiğimizde şok geçirip gözleri yuvalarından fırladı. Sonra ânında sırra kadem bastı.

"Hey," diye seslendim suya doğru. "Bekle!"

Hemen atladım. Derin sular beni sımsıkı sarıp hem aşağı çekti hem geri. Bir parçacık ışıkta çocuğun yüzerek uzaklaşması, arkasından çıkan hava kabarcıkları gözüme takıldı.

Yakaladım seni, diye düşündüm.

Hızlı yüzerek takip ettim, eğer o nefesini tutabiliyorsa, ben de tutabilirdim. Işık azaldı. Çocuğun biçimi de öyle ve olmayan ışıkta hava kabarcıklarını takip etmek çok güçtü. Var gücümle ayak çırptım, vazgeçip geri dönmeme saniyeler kaldığının farkındaydım. Ciğerlerim ateş yutmuşum gibi yanıyordu.

Elim bir kayaya çarptı. Ciğerlerim bağıra bağıra ellerimle kayayı yokladım. Sağ avucum bir aralıktan içeri girdi. Kenarlarını hissedip genişliğini anladım ve parmaklarım bir kabartıya sürtündü: Mağaradan uzağı işaret eden bir ok.

İki elimi kullanarak kendimi o açıklıktan dışarı ittim ve aniden tavanı ışıkla dolu, hareketli sulara çıktım. Yunus gibi hareket edip yüzeye ulaştım. Kıl payı kurtulmuştum.

Çocuk çoktan açıklıkta kulaç atıyordu. Fakat ada üstün-

de geçirdiğim zamanın semeresini alıyordum. Aramızdaki mesafeyi hemen kapatıp dalgalarm gücüne kendimi bıraktım.

Çocuk beyaz kumların üstünde yürüdü, ayrıntılı dövmeleri sabah ışığında parıl parıldı.

"Hey!" diye seslendim. "Beklesene!"

Çocuk beni görünce gözlerini kısarak arkasını döndü. "Burada olmamalısın," dedi dümdüz bir sesle.

"Olmayı ben seçmedim," dedim, tatlı bir ses tonuyla.

Birbirimizi tepeden tırnağa süzerek karşılıklı dikildik. Çocuk benim yaşlarımdaydı, belki daha büyüktü. Vahşi bir hali, örtemediği bir asabiyet durumu vardı üstünde. Nereli olduğunu anlamak, benim gibi zordu. Tahmin etmem gerekirse Pasifik Adalı derdim, biraz benim gibi ama burada, şu anda bir Nil yerlisine benziyordu.

Ki öyle bir şey yoktu.

Gerçi böyle bir yer de yoktu zaten.

Çocuk gizli mağaranın bulunduğu yamacı işaret etti. "Orası kutsal," dedi yumuşakça. "Sakın geri dönme. Ayna Havuzu senin için değil."

"Ayna Havuzu mu? O nedir, Yalnızlık Hisarı mı?"

"Senin hisarını bilmem. Senindir. Ama Ayna Havuzu değil." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Geri dönme." Bu kez sanki ikaz etmişti.

"Eğer benim için değilse, kimin için öyleyse?"

"Sormaya gerek duymayanlar için."

Bana sırtını döndüğü gibi, arkasına bile bakmadan ağaçların arasına karışıp gözden kayboldu.

Çocuğun neden Köye katılmadığını ve ne kadar zamandır adada olduğunu merak ettim. O mağarada ne yaptığını ve oranın varlığından nasıl haberdar olduğunu merak ettim ayrıca.

İkazları da yerin dibine batsın. Kesinlikle geri dönecek-

tim.

BÖLÜM 11

SKYE

18 KASIM, SABAH SAATLERİ

Scott Amcam'ın günlüğü bağımlılık yapıyordu, müthiş bir kaçamak zevkti. Kendimi dikizcinin teki gibi hissediyordum ama duramıyordum. Buradan, hakkımda nasıl bir yargıya varılırdı, düşünmek istemiyordum.

Giriş #8

Peş peşe üçüncü sabahtır, yanımda bir testi suyla uyandım.

Belki de kız sahiden bir melekti. Ya da peri.

Belki de ada sihirle doluydu. Kara büyüyle. Kara kum, kara geceler. Nereden çıktığı belli olmayan kara hava.

Baştan alayım.

Uyandım, içi dolu bir su kabağı testisi buldum, kafaya diktim ve doğan güneşe bakarak sahilde oturdum. Yarı şok içindeydim; sadece farkında değildim. Birisinin bana tokat atması lazımdı.

Böylece de ada attı.

Güneş kumları yalayarak tanecikleri siyah elmaslar gibi parıldattı. Amaçsızca sahilde yürüdüm, ne kadar acıktığımı ve ne yapmam gerektiğini, zürafaya ne olduğunu merak ettim. Sanki çok önemliymiş gibi.

Bu plajdan ayrılmak istemedim. O kızdan dolayı olduğunu biliyordum. Aptalcaydı. Bunu şimdi anlıyorum.

Aptaldım.

Aynı zamanda bir pamuk ipliğine tutunuyordum, o yüzden üstüme gelmeyin.

Altı gündür su içmekten midem takla atıyordu. Ah evet, bir de idrar içmekten. Konsantre sidik, o kadar iğrençti ki, şu anda düşünürken bile öğürüyorum. Bir düşünseniza? Meydan okuyorum, birkaç gün boyunca kendi çişinizi için, sonra tertemiz suya geçin. SIFIR YEMEK. Evet. Kafanız ne kadar berrak olabilir?

Tam önümdeki hava bir uyarı gibi dalgalandı. Sonra titreşimli bir hava parçası göz hizasına yükselip mükemmel bir daire şeklini alarak bir duvara dönüştü. Tek düşünebildiğim ha siktir daha önce bu havaya çarptım ve deli gibi yakıyordu, o yüzden geri çekilip tökezledim. Dalgalanan hava cıvadan yapılma bir cam gibi parıldadı, ardından ânında karardı. Boş bir siyahlık. Işık yok, parıltı yoktu, sadece havanın ortasında duran siyah bir delikti. Ödüm bokuma karıştı, çünkü siyah hava, hayatı sona erdirecek bir tehlikeye benziyordu. Kara delikler hakkında tek bildiğim çok ama çok kötü olduklarıydı. Süpernova gibi.

İki saniye sonra havadan bir deniz aslanı düştü. Bildiğimiz

DENİZ ASLANI. Kocaman dişli, buruşuk kahverengi derili ve Britannica Ansiklopesi'nden fırlamış gibi bıyıkları filan olan bir hayvan. Kara delik kayboldu.

Deniz aslanı hareket etmedi ama ben ettim.

Tam ihtiyacım olan tokat, hatta kıçıma bir deniz aslanı tekmesiydi. Deniz aslanları saldırgan mıydı, değil miydi, hiç bilmiyordum ama öğrenmeye niyetim yoktu.

Kuzeye git, demişti kız. Senin gibileri bul.

Kuzeye gittim. Düzeltiyorum, sinirli bir deniz aslanı kıçımdaymış gibi kuzeye koştum. Kalan azıcık gücümle koştum. Deniz aslanından uzağa. Kızın olduğu plajdan uzağa. Sahip olduğum, pek de büyük sayılmayacak, en büyük umuda doğru.

Deniz aslanını bir daha hiç görmedim ama orada olduğunu biliyordum.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Giriş #9

Deniz aslanını geride bırakıp kıyı şeridini takip ettim ve siyah plaj kıvrılırken yavaşladım, o adrenalin çılgınlığım dinmişti. Ayaklarım beton bloklar gibi sürüne sürüne geliyordu. Plajda bir dizi kocaman kayalık kemer belirdi, hayatımda gördüğüm en muhteşem kumsal şekliydi. Devlerin elleri tarafından oyulmuş, siyah kemerler.

Derken çenem yerlere düştü.

En büyük kemerin içinde bir çocuk durmuş, ellerini kayanın üstünde gezdiriyordu. Uzun boylu, zayıf, açık kahverengi saçları kısacık kesilmiş ve omuzları hafif güneşten yanmış çocuk

apış arasına benim gibi bir bez bağlamıştı.

AYNI BENİM GİBİYDİ

"Hey!" diye seslendim. Ya da seslenmeye çalıştım. Dudaklarım gibi, sesim de çatlaktı. Dilim gibi.

O zaman zıpkınını gördüm. Yüzünde vahşi bir ifadeyle bana doğru döndü. Durdum. Bir maymun çevikliğiyle kayadan aşağı atlayıverdi.

Kaya kemerleri kadar hareketsiz durdum, kaçmaya hazırdım. Ne malumdu yamyam olmadığı mesela.

Meğerse Alman'mış.

"Merhaba," dedi. İki metre ötede durdu. "Ben Karl. Senin adın ne?"

"Scott."

Başını salladı. "Ne zamandır buradasın Scott?"

"Altı gündür. Galiba."

Çocuk tekrar başını salladı. Keskin kahverengi gözleri ikinci kez beni şöyle bir süzdü. Zıpkınını belime doğru tuttu. "Bu kıyafeti nereden buldun?"

"Bir kız. Bana getirdi."

Çocuk tek kaşını kaldırdı. "Bir kız." Durdu. "Adı neydi?"

"Söylemedi. Bana kıyafet ve bir testi su getirdi. Üstünde beyaz çaputlar ve başında çiçekler vardı." Neredeyse meleğe benziyordu, diye ekleyecektim ama kafamda kalan son beyin hücresi çenemi kapatmamı emretti. "Onu bir daha görmedim," diye ekledim. Ben anlatırken Karl düşünceli düşünceli dinledi. Bir saniye garip bir sessizlik oldu. Sonra devam ettim. "Ama

bir zürafa gördüm. İki kere. Bir de az önce havanın ortasından bir deniz aslanı düştü."

Karl başını iki yana sallayıp iç geçirdi ve zıpkınını yere indirdi. "Bu ada. Çok garip bir yer." Yüz ifadesi yumuşayarak bana dümdüz baktı. Kollarını iki yana açtı. "Scott," dedi cömert bir edayla. "Nil Adası'na hoş geldin."

Benim adım Scott Bracken ve bunlar gerçek.

İşte burada yazıyordu.

Nil.

Neden Nil peki? diye merak ettim. *Ve neden bir deniz aslanı?* Garip demek kifayetsizdi. Tabii ki okumaya devam ettim. *People* dergisi, Scott Amcamın günlüğünün yanında halt etmişti.

Giriş #10

Sanırım Zürafa Diyarı standartlarına göre, şansım dönüyordu. Karl iyi birisiydi. Akıllı, dürüst, ada sarrafı. Meğer Köy'ün Lideri'ymiş. Köy derken, taş kulübelerden yapılma bir köyü kastediyorum, içinde yaşayanlar birbirinden kopuk bir grup ayak takımı, adeta adada mahsur kalmış bir nevi global Kahvaltı Kulübü ortamı. İskoçlar, enteller, sulu gözler, aylaklar, adını siz koyun artık, hepsinden vardı. Fakat birkaç hafta geçtikten sonra öğrendim ki, insanlar sandığımızdan daha çok birbirine benziyor. Çoğu iyi kalpli, özellikle de ortak bir hedef üzerinde çalışırken.

Çoğu

Her an birilerinin ortaya çıkıp hindistan cevizi kabuğundan

yapılma bir radyo telsiziyle bizi bu adadan kurtarmasını ya da çarpık bir gizli kamera şakası programında olduğumuzu söylemesini bekledim ama hiç olmadı. Ne hindistan cevizi kabuğu telsiziyle geldiler ne kameraya gülümseyin dediler. Ne de bir yetişkin gördük. Bu ada partisinde sadece yeni yetmeler mahsur kalabiliyordu, o yüzden on dokuz yaşından büyük seyirciler yoktu. İlkokul çocukları da öyle. Sineklerin Tanrısı ekibinden bir adım üstündük.

Pek sayılmaz.

Çünkü bu ortamda, insanların gerçek doğalarının ortaya çıkması uzun sürmüyordu.

Ama dediğim gibi, çoğu iyiydi.

Herkes ortaklaşa çalışıp balık tutuyor, avlanıyor ve birbirini kolluyordu, klasik bir iş bölümü yapılmıştı. Kendi ekiplerimizle ağ örüyor, ananas topluyor ve ateşi canlı tutuyorduk. Havuz'da yıkanırken mahremiyete özen gösteriyor ve dönüşte odun topluyorduk; Dustin kolunu kırınca alçı yaptık ve geceleri Köy'de nöbet tuttuk. Burada birkaç gün geçirince insan Köy'ün, yardımlaşarak her türlü imkânsızlığa rağmen hayatta kalan, uyumlu bir çocuk birimi olduğunu anlıyordu

Öğle vakti gelene kadar yanı.

Öğle vakti, herkese açık, finiş çizgisine giden, bedava bir yolumdan çekil yarışıydı. Çünkü kapılar öğle saati açılıyordu. O zaman adadan ayrılabiliyordunuz.

Ve herkes ayrılmak istiyordu.

Kötü haberi Karl bana 6. günümde verdi. Bir kapı yakalamak için geriye 359 günüm kalmıştı, yoksa ipim çekilecekti

ya da onun deyişiyle, "Kapı yakalamak için 365 günün var, yoksa ölüyorsun." Bombayı patlatmakla kalmayıp eliyle girtlak kesilme hareketi yaparak canlandırmıştı. Daha fazla ayrıntı sorduğumdaysa Karl omuz silkti. Cevabı? "Ada seni alır." Kafamda canlanan tek görüntü, Indiana Jones'ta Almanlar sandığı açınca içine her bakanın yanık iskeletlere dönüşerek kavrulmasıydı. Belki ada da bana aynısını yapacaktı.

Öğrenmek istemedim.

Kimse istemiyordu.

Dolayısıyla öğle vakti gelene kadar hepimiz mutlu mesut bir aileydik. Ancak o saatte insanlar vahşi, haşin bakışlara sahip oluyor, havayı, yerleri, ağaçları süzüyorlardı. Havadaki gerilimi bir palayla kesebilirdiniz. Sonraysa geçiyordu ve herkes rahatlıyordu.

Ama kapı açıldığında? Bütün bahisler serbestti. Tıpkı bir top ateşlenmişçesine, herkes yarasa sürüsü gibi kapıya doğru üşüşüyordu. Sanki kazanana bir milyon dolar vardı. Ama burada kazanan en büyük ödülü kapıyordu; eve bedava dönüş bileti. Ya da en azından biz eve dönüş sanıyorduk.

Bazen bu dışa açılan kapıların hangi cehenneme gittiğini merak ediyordum. Şimdi biliyorum. O zaman bilmiyordum ama. Ben oradayken her şey o kadar belirsizdi ki, bir taraftan da bazı şeyler öylesine acımasızca netti ki, grilere yer kalmıyordu. Yaşam. Ölüm. Kapılar. Koşmak.

Hepsi buydu.

Dışarı açıldığını gördüğüm ilk kapıya 15. günümde rastladım. İlk kez birisinin, Bobby, bir başkasını, Kiefer, itip

önünden çektiğini gördüm. Şoka girdim. Dehşet içindeydim. Tiksindim. İkinci kez oluşunda, dirsekle hafif bir dürtükleme, arkasından bir "Üzgünüm" bakışıyla Pierre, Sally'nin önüne geçtiğinde sinir oldum. Üçüncüsünde? Buna bir son vermek gerektiğine karar verdim, çünkü üçüncüsünde Cathy, yakalamasına ramak kalmış kapıyı kaçırmıştı. Kuma onu ittirdiği, dürttüğü ya da yolunu kestiği için değil, kızı geçtiği için. Ondan daha hızlı koşmuştu.

Kuma kazandı. Cathy kaybetti.

Basit ve insafsız. Siyah ve beyaz. Ertesi gün, kızın zamanı doldu.

İlk katıldığım cenaze Cathy'ninkiydi ama sonuncu olmadı. 35. günümdü, adanın doğasını tam anlamıyla idrak ettiğim gün. Artık Roma'da ya da boğa güreşinde değildik. Vahşi değildik; daha iyiydik. Ve daha iyi bir şansı hak ediyorduk.

Bir sisteme ihtiyacımız vardı. Bir yapı kurmalıydık.

Hepimiz bunu kabul etmeliydik.

Adanın kuralları vardı.

Bizim de kural koymamızın zamanı gelmişti.

Benim adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Günlüğü kapattım. Nil, tam bir kâbus adasıydı.

Ya birisi çoktan Nil Adası'nı bulmaya çalışıp geri dönemediyse? Haberimiz olması mümkün müydü? Cevap sert bir *asla* idi. Tıpkı Bermuda Şeytan Üçgeni gibi, Zürafa Diyarı da insanları yutup geriye iz bırakmıyordu; Cathy'yi mesela.

İlk kez Nil Adası'nı bulsak diye umsam mı, yoksa hiç bulmayalım diye dua mı etsem, diye kararsız kaldım.

"Skye!" Babamın sesinde büyük bir heyecan gizliydi. "Sanırım ihtiyacımız olan kırılma noktasını buldum!"

BÖLÜM 12

RIVES

243. GÜN, ÖĞLEYE DOĞRU

Kendi kurallarımı çiğnemiştim.

Etrafına bak. Arkanı kolla. Dikkatini ver.

Hiç dikkatimi vermemiştim.

Bir adrenalin coşkusu içinde mağaradan ayrılmış, çocuğu yakalamaya ve ölmemeye odaklanmıştım. Suyun altındaki loş ışıkta yamacın dibindeki siyah kayalık kesintisiz bir biçimde devam ediyordu. Ne bir çatlak ne bir boşluk vardı. Lav taşından bir tüp ya da çıkıştan eser yoktu.

Gizli mağaraya dönüş yoluna girmek istiyorsam, baştan geçtiğim yolu tutturmalıydım.

Sen kimsin? diye düşündüm, ağaçların arasından güneye doğru yürüyerek gözlerimle çocuğu ararken. *Neler biliyorsun?*

Bir bitki köküne takılıp tökezledim, zayıf düşmüştüm. *Salak,* diye düşündüm içimden. Kahvaltıdan önce yola çıkmak çaylaklıktı. Açlıktan halsiz kalmıştım.

Dikkatini ver, diye fısıldadı rüzgâr.

Ben de öyle yaptım.

Dönüp yere baktım, kuru yapraklarla ve eski volkanın külleriyle doluydu; içinde sincaplar, tavşanlar ve daha başka kadersiz küçük hayvanlar yaşayan tropik ormanlar;

ağaç örtüsü deliklerle dolu organik bir ağ gibiydi, aralardan ışık sızdırıp belli yerleri aydınlatıyordu.

Altın rengi üstüne atılmış siyah benekler. Patikanın otuz metre dışında bir leopar yüksek bir ağacın üstünde yayılmış yatıyordu, gözleri kapalıydı, pençeleri daldan aşağı sarkıyordu.

*Merde!**

Çayırdan bu kadar uzakta, bu kadar büyük bir kedi görmemiştim daha önce ama adanın kuralları önceden haber vermeden her an değişmeye meyilliydi.

Öğreniyorum, Nil.

Bıçağımı çekip temkinli bir şekilde yürüdüm, kediyle arama mesafe koyarken ses çıkarabilecek her şeyden uzak durdum. Her bir kasım gergindi, kaçmaya hazırdım. Patika denize doğru açıldı ve tam Koy'u fark etmemle sol tarafımda bir hışırtı duydum.

Aç bir kediyle burun buruna gelmeye hazırlanmış vaziyette arkamı döndüm, fakat kendimi bir çocukla yüz yüze buldum. İncecik ve sırık gibi, sarı saçlı ve ay kadar soluk tenli çocuğun yüzündeki korku dolu ifade dışında üstünde hiçbir şey yoktu. Bir ağacın arkasına saklandı.

Yavaşça bıçağımı kılıfına sokup ellerimi kaldırdım. "İngilizce biliyor musun?"

Ahmad'in sesi arkamdan yankılandı. "Rives?"

Çocuk ürkek bir geyik gibi irkildi. Benden uzağa, insanın raf ömrünü feci kısaltan, Nil'in derinliklerine doğru koştu.

"Bekle!" diye seslendim.

Çocuk arkasını dönüp dehşet dolu bir ifadeyle üstünü kapattı.

Ellerim havada, omuzlarım serbest durdum. "Hablas espanol?" diye sordum.

---

* Fr. *Bok, Sıçayım.* –çn

Hayır anlamında başını salladı.

"Parle tu français? Sprichst du Deustch?" diye sordum.

Çocuğun ağzından hızlı, küt heceler halinde bir sürü kelime döküldü. Rusça. Muhtemelen Ukraynaca.

"Rusça?" diye sordum.

Çocuğun gözleri aydınlandı. "Da!" Ardından hiçbir şey çıkaramadığım, uzun bir Rusça konuşmaya girişti.

Göğsümü gösterip, "Rives," dedim. Sonra Ahmad'i işaret ettim. "Ahmad."

Çocuk mucizevi bir biçimde anladı. Kendi göğsünü işaret etti. "Nikolai." Sonra tek kolunu havada sallayarak bir dizi cümle daha sıraladı.

Eğilip yere dokundum. "Nil." Yere hafifçe vurdum. "Nil."

"Nil," diye tekrar etti çocuk. Kaşlarını çattı. "Nil?"

Başımla onayladım. "Nil."

Ahmad yüzünde *sen kimsin?* ifadesiyle bana dümdüz bakıyordu.

"Kaç dil biliyorsun?" diye sordu.

"Beş ve bir parça Tai dili. Çoğu küfür." Sırıttım. "Ama Rusça bilmiyorum ve bence Nikolai, Rus. Yeni çaylak. Alexei. O bizim dili biliyor mu?"

"Çat pat." Yakındaki bir ağaçtan bir taro yaprağı koparıp Nikolai'a uzattı ve malum bölgesini örtmesini istedi. İkinci yaprağı uzattı. Bir parça örtünmeyle insanın akıl sağlığının nasıl rahatladığını görmek olağanüstüydü. Ama Nikolai'ın kıyafetten fazlasına ihtiyacı vardı. Bir Nil eğitimi lazımdı.

"Alexei'ye ihtiyacımız var," dedim.

"Tarlada. Ben hallederim. Nikolai'a da Baraka'dan bir şeyler uydururum."

"Sağ ol." Başımı salladım.

Nikolai'a bizi takip etmesini işaret ettim. Hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle yapsa da, geldi ama sırtında bir kumaş parçası olmadan etrafta koşturmadığını bilmek içimi rahatlattı.

Havuz'dan geçerken Ahmad ve Nikolai yürümeye devam etti; bense durdum.

Macy, Sy, Dex, Jillian ve Johan suyun etrafında gevşek bir daire çizmişti. Jillian beni görünce saçlarından sular akarak, gözleri capcanlı halde yanıma koştu.

"Aman Tanrım, Rives. Sana bir şey oldu sandım. Nerelerdeydin?"

"Mağara keşfediyordum." Sırıttım.

Gözlerini kıstı. "Uyanınca seni aramaya çıktım. Şelaleye daldığını gördüm. Seni takip edip arkandan seslendim ama cevap vermedin." Mavi gözleri kocamandı ve suçlayarak bakıyordu.

"Ben de gidip Jason'ı getirdim. Birlikte daldık ve o zaman bulduk işte..." Sesi bir fısıltıya dönüşerek titredi. "Ondan geriye kalanları. Kız ya da erkek. Çıkmazdaki duvara yaslanmış oturuyordu."

Çıkmaz kelimesi, aramızda asılı kaldı.

"İlk aklıma gelen nedense o iskeletin sana ait olduğuydu," diye devam etti sesi titreyerek. "Ada seni yuttu, geriye kurumuş kemiklerin kaldı sandım." Yutkundu. "Mağaradan çıkmanı bekledik. Hiç dönmedin." Ses tonu sertleşti birden. "Nereye gittin ki?"

Okları, mağarayı, kazınmış resimleri ve çocuğu açıkladım tek tek, aynı zamanda çocuğun bana geri dönmeme uyarısını da keyfimce kendime sakladım.

"Ben iskeleti hiç görmedim," diye bitirdim. "Soldan gittim. Sanırım orası doğru taraftı." Göz kırptım.

Jillian bana dimdik bakıyordu. "Sakın tatlı dille bundan sıyrılabileceğini sanma, Rives. Bir başına çekip giderek ve

kimseye nereye gittiğini söylemeyerek büyük bir risk aldın. Köy'ün sana ihtiyacı var. Bir daha böyle saçmalıklar yapma, tamam mı?"

Johan, Sy ve Dex uzun adımlarla yaklaşınca onlara bir kez daha aynı laflarla sabah yaşadıklarımı anlattım. Lafım bitince Johan düşünceli düşünceli kaldı.

"O mağara tüneli çok eski," diye mırıldandı. "İnsana eski *geliyor* ve oradaki kişi uzun zaman önce ölmüş. Bence o kişi kendi çıkmazını seçmiş."

Dex'in gözleri kocaman oldu. "Sence o herif karanlıkta kendi işini mi bitirmiş?"

"Hayır," dedi Johan. "İntihar ettiğini sanmıyorum; bence hayatını kaybetmiş. Bence o iskelet, o mekânda Yaradan'ıyla buluşmayı tercih eden birisine ait." Johan haç çıkarıp Koy'a doğru baktı. "Huzur içinde yatsın."

"Kes şunu, Johan." Jillian kollarını sıvazladı. "Beni korkutuyorsun."

"Mağara turunu almayayım, teşekkürler." Dex abartılı bir ürperme hareketi yaptı. "İçerisi bildiğimiz mezar."

"Mezar değil. Şey," diye netleştirdim, Dex bana *ciddi misin* bakışı atınca. "Tam olarak değil yani. Başka bir şey. Önemli bir şey." İskeleti ve onlarca çizimi düşünerek Havuz'a doğru baktım. *Başka ne kaçırmıştım?*

"Rives." Dex'in alçak sesini duyunca arkamı döndüm. Başını bana doğru kırdı. "Senin Sağ Kolun bana Birinci Günümde bir öğüt vermişti. Charley burada tek önemli olan hayatta kalmak ve kaçmak demişti. Ve haklıydı. Mağara sanatı saçma bir göz boyamaca dostum. Ötesi yok. Adamın seni ele geçirmesine izin verme. Kafayı sıyırabilirsin."

"Hadi ama Dex. Sen de mi?" Sırıttım. Şimdi Talla'nın zihnimdeki fısıltılarına değinmenin hiç zamanı değildi.

"Mesele şu. Yağmur ormanında uyandığımda yemin ederim bir leopar gördüm. Tüylüydü, uzun kuyruklu, be-

nekli, kedi kulaklıydı," Dex anlatırken el kol işareti yapıyordu, "bildiğiniz. Bir ağacın tepesinde, cesede benzer bir şey çiğniyordu. Bir ayak gözüme ilişti." Gözlerini kırptı. "Biliyorum, adaya düştüğümde kafam güzeldi, o yüzden belki de ben uydurdum. Ama sürekli olarak rüyamda leopar görüyorum. İnsan yiyen leoparlar. Bazen gerçekten sıyırdım mı, diye merak ediyorum. O yüzden adanın zihnini ele geçirmesine izin verme derken ciddiyim. Eğer sen delirirsen, hepimiz hapı yuttuk demektir."

"Adanın zihnimi bozmasına izin vermem," dedim Dex'e. *Çoktan yaptığından daha fazlasına yani.* "Sana hem iyi hem kötü haberim var." Sırıttım. "Adada bir leopar var. Beyaz Plaj'a yakın. Bir ağacın tepesinde uyuyordu."

Dex'in beti benzi soldu. "İyi haber ne?"

"Deli değilsin."

"Tamam. O zaman sana inanıyorum." Dex derin bir nefes verdi. "Gerçi leopara çok meraklı değilim. Kahretsin. Şimdi de kahrolası bir leopar mı komşumuz oldu?"

"En azından bir şey yemiyordu."

"O zaman umalım da aç olmasın," dedi Jillian yavaşça. Hepimiz ona baktık.

"Ne?" Kaşlarını kaldırdı. "Eh, doğru ama."

"Şu anda tartışmak istemiyorum. Ya da başka zaman. Ben Jason'a bütün bu eğlenceli ayrıntıları vermeye gidiyorum." Dex tumturaklı bir selam çakıp leoparlar hakkında mırıldanarak yürüyüp gitti.

"Artık dikkatli olmalıyız," dedi Johan, gözlerini Havuz'a çevirip. "Bir insanın huzurla yattığı yeri rahatsız ettik."

"Johan, hiçbir şeyin rahatını kaçırmadın," dedim sabrım taşarak. "Kayaların kaymasıyla mağara ağzı açıldı ve biz de gidip oraya baktık. Hepsi bu. İskeleti elleyip oynamadın, değil mi?"

Jillian suç işlemiş gibiydi. "Ayağım takıldı. Ve," kız yutkundu, "iskelet şıngırdadı."

Johan küçük dilini yutmuştu. Sy bir adım geri atıp Jillian'la arasına ufak bir mesafe koydu. Hepsini dizginlemek zorundaydım, acilen.

"Dinleyin, o kişi her kimse, uzun zaman önce gitmiş." Sesim rahattı. "Bundan olmayan bir anlam çıkarmayın, tamam mı?"

"Denge bozulmuş," dedi Johan sessizce. "Şimdi bir aciliyet var. Bir çaresizlik. Adada bir değişim oldu ve bizim lehimize değil." Dümdüz bana baktı. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

Bir saniye tereddütte kaldım.

Johan sertçe başıyla onayladı. "Gözümüzü her zamankinden daha fazla dört açmalıyız." Yürümeye başladı, istavroz çıkarıp gökyüzünü işaret etti.

Jillian, Johan'ın gidişini izledi. "Bazen çok abartıyor. Bahse girerim, geldiği yerde kaldırımda çizgilere basmadan yürüyordur ve otellerin on üçüncü katında kalmıyordur. Bir ayna kırarsa, Tanrı korusun."

"Eh, burada kaldırım, otel ya da ayna yok, o yüzden sanırım iyi." Fakat içten içe Johan'le aynı fikirdeydim; Charley ve Thad'in gittiği saat o değişimi sezmiştim. Sanki ada derin bir kış uykusundan uyanmıştı ve eskisinden daha canlıydı.

Ya da sadece ben böyle hissediyordum.

Gel, diye fısıldadı şelale.

Belki dövmeli çocuk hâlâ orada, şelalenin arkasındaydı. Belki bir adı vardı.

Belki sormayı bile bilmediğim soruların cevaplarına sahipti.

"Rives." Jillian endişeli gözlerle omzuma dokundu. "Oraya geri dönmek istediğini biliyorum. Bakışlarından

belli. Bana söz ver, bir daha gidersen, yanına destek kuvvet alacaksın."

"Jillian, o mağarada korkulacak hiçbir şey yok. Yemin ederim, güvenli."

Olumsuz anlamda başını çevirdi. "Ben onu sormadım. Bana desteksiz gitmeyeceğine söz ver dedim."

"O sözü veremem, Jills. Ama sana aptalca bir şey yapmayacağıma söz verebilirim."

Kız iç çekti. "Çok geç." Arkasını döndü. "Zane'e ağaç kabuğunun nasıl kurutulacağını göstermem lazım. Biraz kıyafet yapmaya çalışıyoruz."

"Jillian. Bir şey daha. Benim yeni Sağ Kolum olur musun?"

Jillian gerisin geri yürüyüp bana sarıldı. "Hayır. Ben Natalie ya da Talla ya da Charley değilim. Ben Lider değilim ve sen de üstünde düşünürsen, haklı olduğumu görürsün. Elinde Dex ve Sy var, gerçi neden Sy'ı seçersin bilmiyorum. Çocuk ananas kızartmayı ya da bir düğüm atmayı bile beceremiyor. İnsanlar Macy'ye güveniyor; aynı şekilde Ahmad'e de. Başka bir Sağ Kol'a ihtiyacın var mı bilmiyorum ama varsa, her an yanındayım." Yanağımdan öptü. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Yüzde yüz arkandayım ama Sağ Kol olarak değil."

"Biliyorsun ki, sandığından çok daha iyi bir Lider olurdun."

"Yine de hayır, diyeceğim Rives." Gülümsedi.

Kahkaha attım.

"Geri dönmeye hazır mısın? Yoksa giriyor musun?" Havuz'u işaret etti.

"Önden buyur, Jills. Seninle yürüyeceğim."

"Yine de cevap hayır," dedi yürürken. "Hayır, hayır, hayır."

"Göreceğiz." Göz kırptım.

Huzurlu bir sessizlik içinde Köy'e geri yürüdük. Jillian, niçin Sy'ı seçtiğimi sorgulamıştı, çocuğun coşkusu Sağ Kol olma yeteneğinden kat kat fazlaydı. İlk başta *dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut* ilkesinden yola çıkarak onu seçmiştim. Artık Köy'ü hafife almasa da, Sy hâlâ muhakeme yeteneği en iyi kişi değildi. Çoğunlukla muhakemesi hiç yoktu, sanki beynini oyalamayı unutmuştu ve adanın onu anlık kararlar vermeye zorladığı anlarda Sy afallıyor ya da çuvallıyordu. Dex'e, Thad'e güvendiğim gibi güveniyordum; Thad'in bana ve Heesham'a güvendiği gibi. Talla'ya da güveniyordum; aynı Charley gibi.

Sy'a ise hiç güvenmiyordum, olması gereken şekilde hiç.

Dolayısıyla şimdi bir güvendiğim, bir güvenmediğim Sağ Kolum vardı. Bir başka çok güvendiğim kişi, Jillian ise gönülsüzdü. Jason çok küçüktü; Miya da aynı şekilde. Macy fazla nazikti; sert kararlar ve acımasız anlarda çökerdi. Ahmad elimdeki en iyi seçenekti ama bu sefer de sırf erkekten oluşan bir grup istemiyordum; denge bozuluyordu. Ada ise sırf denge üstüne işliyordu.

Belki de Nil Adası cidden zihnimi bulandırıyordu.

"Hey Jillian. Bir iyilik isteyeceğim senden."

"Yine de hayır, Rives," diye güldü.

Kahkaha attım. "Saçlarımı kesmeni istiyorum. Rastalardan kurtulma zamanı geldi."

Durdu. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Artık taşımak istemediğim bir ağırlık gibiydiler, olmaya hakkım olmadığı kadar tasasız bir çocuğu andırıyorlardı.

Jillian kararsız kalarak beni süzdü.

"Çok uğraş," dedim gayet sıradan. "İş çıkarıyorlar." Cevabım onu tatmin etti. Yirmi dakika sonra Thad'in bıçağıyla hepsini kırpmış, saçlarımı kısacık yapmıştı.

Ellerimi kafa derimin üstünde gezdirince hafifledim. Hızım artmıştı sanki.

Daha vahşiydim.

Rastalarımı denize attım. Köpüren sular, sıvı pençeler gibi yakaladı adakları. *Al bakalım, Nil. Sana vereceğim son şey. Burada esir kalmış olabilirim ama bana sahip değilsin. Beni kontrol etmiyorsun; zihnimi, vücudumu ya da ruhumu. Kaderimi asla. Çünkü sırlarını keşfediyorum ve bitirdiğim zaman, burası bir daha eskisi gibi olmayacak.*

Ben eskisi gibi olmayacağım.

Sonuncu kısım çoktan doğruydu.

BÖLÜM 13

SKYE

18 KASIM, OĞLEYE DOĞRU

"İşte aradığımız şey, Skye. Hissediyorum."

Babamın omzunun üstünden dizüstü bilgisayarına baktım. Fransız bir internet sitesinden bir haber ekrandaydı. Manşet şöyle diyordu: **KAYIP AMERİKALI KIZ MONT BLANC'TA BULUNDU.**

Geçen yıl ağustos ayında, Roswell, Georgia'da evinin önünde kaybolan, on yedi yaşındaki genç kız dün Mont Blanc dağının yamacında bulundu. Charley Crowder yaşıyordu ve sapasağlamdı, gerçi vücut ısısı kaybı ve şok halinde olduğu bildirildi. Yerel yetkililere göre Bayan Crowder bulunduğu için "son derece şanslıydı". "Kimsenin geçmediği bir bölgede ölüme terk edilmişti," dedi adını vermek istemeyen bir tanık. Bir başka tanık ise Bayan Crowder'ın çıplak olduğunu açıkladıysa da, henüz bu rapor doğrulanmadı.

Bayan Crowder'ın geçen sene ağustos ayında kaybolduğu bildirilmişti ve düne kadar hiçbir yerde görülmemiş, kendisinden hiçbir haber alınamamıştı. Bu sabah ailesiyle yeniden bir araya geldi. Başka bilgi aktarılmadı.

Babam entelektüel bir merak ve *uzaylılara inanıyorum* çatlaklığı karışımı bir ifadeyle bana baktı. "Charley'nin hikâyesi, Scott'ın durumuna uyuyor, sadece süresi daha kısa. Ama hikâyesine bakılırsa Nil Adası'nda olduğunu

düşünebiliriz. Belki bana adayla ilgili belirgin bir şey anlatır ya da adanın yerini bulmaya yardımcı olur. Atlanta'ya gidip onunla şahsen konuşmaya çalışacağım. Anne babasının izniyle tabii."

Babam göründüğünden de fanatik konuşuyordu. *Iyy.*

"Baba." Deliliğini dengelemek için son derece sakin konuştum. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Atlanta'ya gidip ne yapacaksın? Kızın evine yürüyüp anne babasına kendini tanıtıp, 'Merhaba. Ben astrofizik profesörüyüm ve bence kızınız, her ne kadar tanımlanmamışsa da gerçekten var olan gizemli bir adadaydı ve onunla bu konuda konuşmak istiyorum,' mu diyeceksin? Kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkında mısın? Kızları aylardır kayıpken daha yeni ortaya çıkmış ve sence profesör olduğunu söyleyerek onunla konuşmak isteyen, yabancı bir adamı içeri alacaklar mı?" Hayır anlamında başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

Babam en azından mahcup oldu.

"İyice düşünmedin, değil mi?" diye sordum.

"Düşündüm dersem yalan olur," diye itiraf etti babam.

Bir an durup kendimi Charley'nin yerine koydum.

"Şuna ne dersin," dedim. "Kız eve dönene kadar zaman verelim, biraz toparlanıp duruma alışsın. Eğer gerçekten Nil Adası'ndaydıysa, muhtemelen korku içindedir. Eğer değilse de ödü patlamıştır, çünkü muhtemelen başına kötü bir şeyler gelmiştir. Belki kaçırıldı ya da kötü oyunlara alet edildi." Gözlerimi kapattım. *Nasıl yani? Az önce kötü oyunlara alet edildi mi dedim?*

Kendimi gerçekliğe, herkesin yaşadığı akıl sınırları içindeki dünyaya geri çekip gözlerimi açtım. "Bunun işe yaramasının tek yolu, Charley ile benim baş başa konuşmam. Scott Amcam'ın günlüğünü de getiririm. Baskı yapmam ama açılış konuşması yapmasına izin veririm." Babama sert

ve sevgi dolu bir bakış attım. "Zaten kafayı kırmış, on yedilik bir kızın iyice yüreğini hoplatmana göz yumamam. Ona nasıl yaklaşacağını düşünmeyi bana bırak, tamam mı?"

Babam sıradışı bir biçimde suçlu göründü.

"Lütfen bana kızın anne babasını aradığını söyleme."

"Bir mesaj bırakmış olabilirim."

Avucumun ortasıyla alnıma tokat attım. "Aferin baba! Eh, yine de gidelim ama bilgi toplayacağız diye bel bağlama." Telefonumdaki takvimi açtım, Charley'ye biraz zaman vermeye ve onu hâlâ aşırı derecede umutlu görünen, şevkten kudurmuş babamdan korumaya kararlıydım.

"Ayın beşine denk gelen hafta sonu şansımız deneyelim," dedim. "Ama fazla umutlanma, tamam mı?"

Charley, diye düşündüm, *eğer Nil'de bulunmuşsan, üzgünüm. Bulunmamışsan da üzgünüm.* Her iki şekilde, Fransa'da bir kayak merkezinin yamacında çırılçıplak uzanmak bence çok fecidir, hele hele Fransız değilseniz.

Şimdiyse kendimi hem dikizci HEM tacizci gibi hissediyordum.

Babamla iki hafta geçirmek yetmişti, onun çılgınlık çukuruna batmıştım.

O gece sabaha kadar uyumayıp Scott Amcamın günlüğünü okumayı bitirdim. Köy yaşamını, adanın topografyasını ve insanları ayrıntılı bir biçimde anlatmıştı, babamın neden gerçek olduğuna inandığını anlayabiliyordum. Güzellik ve huzur anları, tehlikenin önüne geçiyordu. Tıpkı amcamın turuncu alevli ışınlarla doğan güneş yükselene kadar Jenny ile dans ettiği, sonra kumlara uzanıp elini tutarak yıldızları incelediği gece gibi. Garipliklerle dolu anlar sıratıyordu, mesela önüne kumaş bağlamayı reddeden ve Nil'de doğal haliyle gezmeyi yeğleyerek erkeklik organını her daim teşhir eden Brezilyalı çocuk ya da adada tembel hayvan görüldüğü ve George'un ödünü patlattığı

zaman gibi. İsimler tekrarlanıp kayboluyordu; başka yazılarda adadaki hayvanların tek tek listesi yer alıyordu. Bir sürü kedi vardı sanki. Scott Amcam'ın sörf yaparken kayalıklara çarpıp yüzünü kestiğini öğrendim. Jenny onu sürükleyerek kıyıya çıkarmıştı. Sörf yapmayı bildiğini bilmiyordum.

Aynı zamanda Nil Adası'ndan nasıl kurtulduğunu ya da nasıl ruhen çöktüğünü de bilmiyordum.

Artık biliyorum.

Ve son üç yazısı tüylerimi ürpertmişti.

BÖLÜM 14

RIVES

243. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Bu geceki Nil Gecesi hazırlıkları Köy'ü ateşlemişti.

Jason ve ben sahil tarafındaki ateş çukurunun yanında oturmuş, meşale yakıyorduk, daha kafa boşaltan bir eylem olamazdı. Hemen yanımızda portakal büyüklüğü ve şeklinde kahverengi meyveyle dolu bir sepet vardı, sadece bu meyvelerden atıştırmak yasaktı.

Sır içinde gizliydi. Etli kısmı kırıp açınca içinden yağlı bir fıstık çıkıyordu. Fıstıkları kurutup yan yana dizince müthiş bir boncuk kolye elde ediliyordu ve bu mücevherleri ateş yakmada kullanıyorduk. Bir parça bambu dalı alın, üstüne bir düzine yeni çıkarılmış fıstık bağlayın ve işte; bir Nil meşalesi. İlk önce en üstteki fıstığı yakınca alev yavaş yavaş aşağı iniyordu. Tepeden dibe gelene kadar, benim bilmediğim etkenlere bağlı olarak her meşale saatlerce yanıyordu.

Tek bildiğim, işe yaradığıydı.

Jason'ın parmağı kırık olmasına rağmen, bir düzine meşale yapmıştık ve o sırada kulağının arkasına bir çiçek takmış, esmer kız yanında Zane ile birlikte bize doğru yürüdü.

"Yeni modeli sevdim, dostum," dedi Zane.

"Teşekkürler." Kıza dönüp gülümsedim. "Selam. Ben Rives."

"Kiera." Kız gülümsedi. "Seninle sonunda ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum. Sanki ben hariç herkes seni tanıyor."

Aksanı beni şaşırttı.

"Fransız mısın?" diye sordum.

"Tahitiliyim."

"Sizin oralar çok güzel," dedim Fransızca.

Kız şaşırdı. "Fransızca biliyor musun?" Onun Fransızcası kusursuzdu.

"Evet." Kendi dilimde cevap verdim, Zane ve Jason'ın gözünü üstümde hissettiğimden bu saniyeyi özel bir âna çevirmek istemedim. "Annem Paris'te büyümüş. Orada da bir evimiz var."

"Senin aksanın yok." Suçlama gibi çıkmıştı ağzından.

Omuz silktim. "Biz çok seyahat ederiz." Annem ile babamın işi dolayısıyla çok farklı yerlerde yaşamıştım ama her seferinde muhakkak orada bir kulüp bulur, futbol oynar ve yeteneklerimi geliştirirdim. En son koçum profesyonel potansiyelimin olduğunu söylemişti. Her ne kadar eski bir Real Madrid çömezi olsa da, Koç'un benden daha fazla faydalanmak için böyle dediğine inanıyordum. Şimdi şüpheliydim gerçi.

"Peki," Keira'nın melodik Fransızcası beni şimdiye geri getirdi, "nerede yaşıyorsun?"

Oynamak ya da kendimi savunmak içimden gelmedi.

"Burada." Tek kelime, kısa ve öz, tebessümle söyleyiverdim.

"Yani nerelisin demek istedim?" diye sordum. Sinir olmuş bir ses tonu, çene kalkık. Kızı ilk Dex'in yanında dikilirken gördüğümde duruşunu yanlış yorumladığımı fark ettim. Güçlü ya da kafa tutan bir hali yoktu; ayrıcalıklı

biriydi sanki. Kiera'nın istediğini elde etmeye alışkın olduğunu sezinledim.

"Buradan önce mi?" diye ekledi.

"Her yerde. Annemlerle seyahat ederdim. İkisi de gazeteci." Bir de Paris, Los Angeles ve Honolulu'da evlerimiz olduğunu, üçü arasında mekik dokuduğumuzu ekleyebilirdim. Ama eklemedim.

Kiera kollarını göğsünde kavuşturup sıra sıra dizilmiş meşaleleri inceledi.

"Tahiti'de bizim de fıstık ağacımız vardı," dedi. "Balıkçılar fıstık yağını kullanır ama kimsenin gerçekten meşale yaptığını görmemiştim. Nasıl yapılacağını nereden biliyordunuz?"

"Natalie öğretti," dedim. "Thad'den önceki Lider'di. Ona kimin öğrettiğini bilmiyorum. Belki bir gün sen de başkasına öğretirsin."

"Eve dönmeyi yeğlerim," dedi Kiera.

"Amin, dostum," diye onayladı Zane.

Jason meşaleden kafasını kaldırıp baktı. "Son zamanlarda bunu çok sık düşünür oldum," dedi. "Adadan ayrılmayı değil de, ne kadar bilgiden mahrum kaldığımızı. Biliyorsunuz, Charley'den önce de birisi açılan kapıların düzenini kavramış olmalı ama kötü bir telefon oyunu gibi, bu bilgi kaybolup gitmiş." Endişeli endişeli bana döndü. "Ya karşımıza çıkan sonraki on kişi başka dil konuşursa? Ya tüm uzmanlar aynı hafta adadan ayrılırsa? Ya insanlar bunların ne işe yaradığını unutursa?" Bir fıstığı öne doğru tuttu. "Ya bilmediğimiz ama daha bilmediğimizi bile bilmediğimiz başka şeyler de varsa?"

"Aaa," dedi Zane, gözleri kocaman açılarak. "Derin mevzular."

Jason, Zane'e kafasını kıl payı kaçırdığı bir fıstık fırlattı.

"Ne demek istediğimi anladın. Tek bildiğimiz burasıyla ilgili hâlâ bir sürü bilgi eksiğimizin olduğu."

"Ya da belki de eskisinden çok biliyoruz," dedim. "Her iki şekilde de, ne demek istediğini anladım, dostum. Ama öyle miydi, böyle miydi diye düşünüp endişelenemezsin." *Çünkü Ada, insana bu şekilde kafayı tırlattırır.* "Tek endişelenecceğin şey, şimdidir."

"Katılıyorum," dedi Zane. "Ama ben sadece kırk iki gündür burada kamp yapıyorum, o yüzden ben ne anlarım? Çok az. Buranın tam bir kaçıklık mekânı olduğu dışında."

"Orası öyle," diye onayladım.

Kiera'ya karşı neden böyle savunmaya geçtiğimi, neden ona ketum davrandığımı merak ettim. Belki de bir sürü soru sorması hoşuma gitmedi. Ben soruları soran taraf olmayı tercih eden bir aileden geliyordum.

Belki de, diye fısıldadı dalgalar. *Ya da belki de sorun sensin. Belki de aradığın şeyi bulamadın. Ya da aradığın kişiyi.*

Ya da aradığım kişiyi mi? Okyanusa bakarak merak ettim.

Eğer dışarıda bana uygun birisi varsa da, bu adada değildi. Burada bir kere yüreğimi ortaya koyup risk almıştım; bir daha yaparsam, bana adam demesinler.

Buna kesinlikle vaktim yoktu.

BÖLÜM 15

SKYE

18 KASIM, AKŞAM

Giriş #18

202. Gün. Tek başıma Kemerler'in orada dikilip denizi seyrettim.

Gel, diye fısıldadı ada. Ara.

Ne aramam gerektiğini bilmiyordum. Kapı mı? İnsan mı? Başka bir şey mi?

Hâlâ bilmiyorum. Ama her Tanrı'nın günü kapı aramaya çıktığımızı biliyordum. Ve ada bizim için sistemi adlandırmıştı.

Benim adım Scott Bracken ve bunlar gerçek.

Giriş #19

İyi değilsin, diyorlar.

Seni seviyoruz, diyorlar.

İyileşeceksin, diyorlar.

Artık emin değilim. Bazen galiba Nil'i hâlâ duyuyorum.

Benim adım Scott Bracken ve bunlar gerçek.

Adadaki son günüm diğerleri gibi başladı.

Gün doğumuyla kalktım.

John ateş çukurunun yanında oturmuş, meyve oyuyordu. Anne yanında top gibi uzanmış, uyuyordu. Kızı uyandırmak istemediğim için el salladım. John bana bir mango attı. Yakalayıp meyveyle ona selam verdim.

John sırıttı.

Duvar'ın yanından geçtim, adımı işaret ettim ve sahilin yolunu tuttum. Zürafa Diyarı'nda gün doğumu nefes kesiciydi. Ve huzur dolu. Adada, günün en sevdiğim zamanıydı.

Hui çoktan uyanmış, haftalardır inşa etmeye çalıştığımız planörlerin üstünde çalışıyordu.

İlk havalandığımda coşku öylesine yoğundu ki, bir daha hiç aşağı inmek istemedim. Lider olarak öne çıktığımdan beri projemizdi. Hui mühendisti, ben işçi. Tam çalışan iki planörümüz vardı, ikisi de yoldaydı. Planörler adayı havadan görmemize yardım edecekti ve kapı için Arama alanın Köy'ün dışına kadar genişlettiğimiz için daha fazla yayılıyorduk. İnsan sayısı kapı sayısına göre azalıyordu, ki bu da iyiydi. Yedek malzeme sayısı adaya göre azalıyordu, ki bu da kötüydü. Son olarak, vahşi alana her zamankinden çok giriyorduk, ki bu da tehlikeliydi. Tuhaf vahşi yaşam, tropikal bir adadan beklenmeyen türde bir yaşamdı. Su aygırları mesela. Su aygırları büyük, huysuz yaratıklardı. Ayrıca, bir su aygırı tarafından gafil avlanmaktan beter bir şey varsa, o da bir kar kaplanına rastlamaktı. Tropikal bir adada, bildiğimiz kar kaplanı.

Çayırdan uzak dur, diye uyarmıştı melek kız. Muhtemelen içinde kar kaplanları saklandığındandı. İki tane vardı. Galiba bir çita da vardı. Bir de bildiğim kadarıyla, bir deniz aslanı. Jenny ve ben çayırda leoparlara rastlayıp yara almadan geri dönünce bir daha asla oraya gitmedik. Yakınına bile yanaşmadık. Zürafa bile çayırdan uzak durması gerektiğini biliyordu. Köy'ün yakınlarında takılıyordu ve bir gün tamamen ortadan kayboldu.

Ama planörler. Planörler acayip zekiceydi, tıpkı Hui gibi Planörler sayesinde, tehlike bizi bulmadan biz yerini tespit edebiliyorduk.

Hui yiyecek bir şeyler bulmak için geri döndü. Jenny'nin bir an önce ortaya çıkmasını umarak Köy'e doğru baktım. Onun işi kırmızı meyve toplamaktı ama şu âna dek geri dönmüş olmalıydı. Belki de Kemerler'e gidebilirdik. Takılmayı en sevdiğimiz mekândı, Köy'e yeterince yakındı ama sırf bize atmış gibi hissedeceğimiz kadar uzaktaydı. Buna kahkaha attım. Burada hiçbir şey bizim değildi. Tam bir şakaydı. Çömelmekten her yerim tutulmuş vaziyette ayağa kalktım ve kan dolaşımım hızlansın diye koşu yapmaya karar verdim. Suyun kenarından yavaş yavaş, köpüklerden uzak koşmaya başladım. Kuzeye doğru otuz metre gittim gitmedim, kapıyı gördüm, beyaz kumların üstünden yükselip bana doğru uçtu, sanki üstünde adım yazıyordu.

Öğle saati olduğunu bile fark etmemiştim. Koşmam gerektiğinin bilincinde bile değildim.

Bir adım sonra kapının içine girmiştim. Korku yoktu.

Yakti.

Bayıldım

Hepsi buydu. Tam anlamıyla sinir bozucu bir andı. Tek geldim, tek döndüm, sanki bir döngüyü tamamlamıştım ama bir farkla, geri dönen çocuk o giden çocukla aynı değildi.

Tanımadığım birisinin kirağı dolu çimenlerinde gözümü açtığımda ilk düşüncem çıplaklığım olmadı. Ya da hayatta kalmam. Ya da Zürafa Diyarı'nda geçirdiğim zamanın sona ermesi. Hiç kimseye veda edemeyişim aklıma geldi.

Ne kadar boktan bir durumdu.

İşte bu kadar. Hikâye bitti.

Adım Scott Bracken ve bunların hepsi gerçek.

Hem de her kelimesi.

Sonraki sayfa, en son yazı girilen sayfaydı. Basit harflerle, tam ortaya üç kelime konmuştu:

Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Geriye kalan sayfalar boştu.

Charley, Nil Adası'nı hâlâ duyuyor mu ya da hiç duydu mu, diye merak ettim. Acaba korkusuz mu, diye merak ettim. Son olarak da ona sormayı gözüm yiyecek mi, diye merak ettim.

On yedi gün sonra öğrenecektim.

BÖLÜM 16

RIVES

243. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Adanın bilinmeyenleri kafamı meşgul ediyordu.

Thad'in yerine geçtiğim haftalar içinde bu gece Lider olarak üçüncü Nil Gecemdi ama rahatlayamadığım ilk geceydi. Adanın sırlarını çözme hırsı gideremediğim bir susuzluktu, adeta ada bulamadığım cevapların kuyusunu saklıyordu.

Sürekli *bakmıyordum*. Sürekli dikkatimi veriyordum.

Yorucuydu.

Ama duramıyordum.

Ay tepemizde Nil karanlığının üstündeki beyaz bir dilim gibi kıvrıktı. Yıldızlar pırıldıyordu; birbirine karışıp insana kendini güvende hissettirip ninnilerle uyutan, tanıdık takım yıldızlara dönüşüyorlardı. Sahildeki ateş çukurunun etrafı siyah taşlarla çevriliydi. Yakılmış meşaleler dış çemberi oluşturuyor, alevler geceye delikler açıyordu. Siyah gök, siyah hava. Siyah taşlar. Ada geceleri kara, kapkara bir yerdi.

Nikolai ve Alexei ateş çukurunun yanında kalçaları birbirine değecek kadar dip dibe, kafa kafaya vermiş konuşarak oturuyordu. Alexei gülümsedi. Ahmad, Kiera ve Raj'la şakalaştı. Michael yüzünde yoğun bir ifadeyle gözlerini

ateşe dikti. Başka ikili üçlü gruplar ayakta durmuş dinliyordu.

Dex ev yapımı çubuklarla iki davul çalıyordu. Alnında ter damlacıkları parlayarak elleri beyninin derinlerine kilitlenmiş müziğin ritmiyle hareket ediyor; gözleri kapalı bir halde davulu çalıyordu. Jillian yanında oturuyor, su kabağı marakasları sallıyordu ve Zane ilkel bir ukulele çalıyordu. Sol tarafında Macy yanık ve acıklı bir şarkı söylüyordu, adalı bir Etta James'ti.

Son notayı uzattı. İnsanlar bardaklarını kaldırıp şerefe tokuşturdular; Dex teşekkür anlamında çubuklarını salladı. Tezahüratlar azalırken kuvvetli bir ıslık çaldım.

Bütün kafalar bana doğru döndü.

"Birkaç büyük hafta geçirdik. Önce bir veda oldu. En iyisinden." Kadehimi kaldırıp gülümsedim. "Bizi güvende ve bir arada tutan Thad'in şerefine. Ve noktaları birleştirip şansımızı artıran Charley'ye. T ve C'ye." Tezahürat ve alkışların arasında bardağımı daha da yukarı kaldırdım. "İkincisi, bir hoş geldin. Nikolai'a, Kiera'ya ve Alexei'ye, burada olmanıza sevindik ama burada olmanıza üzüldük. Sizi eve geri göndermek için elimizden geleni yapacağımıza eminiz."

Alexei kadehini kaldırdı; Nikolai kıpırdamadı. Keira gözlerimin içine bakarak *merci,* diye ağzını oynattı. Bir zamanlar rastalarımm olduğu yerde, yeni bir ağırlık bindi omzuma. Bir sürü göz, hepsi de önderlik etmem için, umutla ve tek seçeneğin yalnızca *koşmak* olduğu bir yerde yön göstermem için bana bakıyordu.

Yeniden odaklandım.

"Birkaç şey daha. Ada artık ciddi bir kedi meskeni oldu. İki aslan ve bir leoparın varlığından eminiz. Kaplan hâlâ buralarda mı, haberimiz yok. Unutmayın ki, çoğunlukla biz onlara bulaşmazsak, onlar da bize bulaşmaz, o yüzden

büyük kedilere yaklaşmayın. Aynı zamanda bir gergedanımız ve en az bir çok çirkin sırtlanımız var, aklınızda bulunsun. Tetikte olun, özellikle yarın Arama'ya çıkacak olanlar. Gün doğumuyla birlikte iki ekip yola çıkıyor. Johan, Jason'ı Gözcü ve Miya ile Julio'yu destek olarak seçti. Raj da Gözcü olarak Pari ve destek olarak Carlos'u seçti. Hepsi bu kadar." Kadeh kaldırdım. "İyiye odaklanın, anı yaşayın. Şimdiye."

Şimdiye, diye koro şeklinde tekrar etti Köy.

Arkadaşların hayaletleri, akşam esintisinde aramızdaydı.

Başımı geceye doğru çevirdim. Beynimin içinde görüntüler dans ediyor, kayan yıldızlar gibi parlayıp sönüyorlardı. Birisini tutmak için savaştım; ada yapbozunun bir parçasıydı.

"Hey." Hemen yanımda Kiera'nın konuşmasıyla zihnimdeki efsun dağıldı.

Kırılgan dış kabuk parçalanıp döküldü. Yok oldu.

İç geçirdim.

"Ne zamandır buradasın, Rives?" Adım kızın dudaklarında Fransızca bir melodiyle çıktı, aylardır duymadığım, tanıdık bir tınıydı.

"243 gün."

"Çok uzunmuş," diye mırıldandı Fransızca. "Peki Arama sistemi. Biraz ucu ucuna değil mi? Neden bir sal yapmıyorsunuz?"

Kaskatı kesildim, sonra kendimi zorlayıp gevşedim. "Sallar işe yaramıyor. Okyanus muhakkak geri gönderiyor. Kapılar eve dönüş biletimiz ve Arama sistemi, herkese dönmek için en iyi fırsatı sağlıyor. Artı, bir kapı yakalayana kadar hayatta kalmamıza olanak tanıyor."

Cevabım kızı tatmin etmişe benziyordu.

"Harika bir Lider'sin, Rives." Kiera bana gülümsedi ama bakışları beni içine çekmiyordu. Kıvılcım yoktu, ateş yoktu. Adada bir gönül eğlencesi peşinde değildim; hiçbir zaman olmamıştım. Kızı doğru okuduğumdan bile emin değildim. Tek bildiğim şuydu, gözlerinin içinde bir çeşit arzu vardı ve benimse ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Teşekkürler," dedim mesafemi korumak isteyerek. *Korumaya ihtiyaç duyarak.* Ayağa kalktım. "Gidip hak ettiğimi kazansam iyi olur." Gayet sıradan gülümsedim, hiçbir anlama gelmeyen bir tebessümdü. "Arama hakkında başka sorun varsa, bana, Dex'e ya da Jason'a sorabilirsin. Ya da Jillian'a. Çok bilgilidir. Muhtemelen benden daha çok bilir."

Jillian öne doğru eğildi. "Yine de hayır, Rives," diye şakıdı.

"Kulak misafirimiz varmış." Güldüm.

Birden omurgam karıncalandı, sanki sırtımda gözlerim vardı. Yanan bir meşaleyi alıp ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jillian.

"Sadece bir şeyleri kontrol edeceğim."

Kiera tam arkamdan fısıldadı, "İşini çok ciddiye alıyor, değil mi?"

Jillian'ın cevabını duymak için oyalanmadım. Çünkü birisi ağaçların başladığı çizgide yeşilliklere karıştı, izliyordu. Gözlerini hissettim; *onu* hissettim.

Dövmeli çocuktu bizi izleyen ya da belki de sadece beni izliyordu.

Ağaçlara doğru, gecenin içine karışıp kamufle olmuş en karanlık bölgeye doğru yavaşça yürüdüm. Maalesef hareketim tamı tamına gittiğim yönü haber verdi, çünkü oraya ulaştığımda o gür nokta boştu. Kimse beklemiyordu. Kimse izlemiyordu. Ama o buradaydı; hissetmiştim.

Arkamı döndüm, yani plaja doğru döndüm. Ayakta durduğum yerden ağaçların arasından ateş çukurunu çok

net görebiliyordum. Ağaçları ateşe vermemeye dikkat ederek meşalemi dört yöne çevirip çocuğun ne yana gittiğini anlamaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Kırık dal ya da bir iz yoktu.

Fakat yere bakınca soluk renkli bir obje ayışığında parladı. Çömelip aldım. Hilal şeklinde oyulmuş, beyaz bir tahta parçasıydı.

Kazara mı düşmüştü? diye merak ettim. *Yoksa bilerek mi bırakılmıştı?*

Bir başka soru, cevap yoktu.

Elimde oyulmuş tahta parçasıyla deniz kıyısına doğru ilerledim, her bir sesi, her ışığı içime çektim. Gümbür gümbür fışkıran tuzlu damlalar, berrak gece havası. Gidebileceğim hiçbir yere götürmeyen, engin deniz. Dalgalar fısıldadı ama kafamdaki bir sürü ses kalabalığı yüzünden netleşemedim. Johan, *Temkinli ol,* diye ısrar ediyordu. Dövmeli çocuk, *Geri dönme,* diye uyarıyordu. Jillian, *Aptallık etme,* diyor ve Talla, *Korkusuz ol,* diye fısıldıyordu.

Kiera meydan okuyordu, *Senin aksanın yok.*

Beni tanımıyorsun, diye düşündüm.

Kim tanıyor ki? diye tısladı deniz.

Okyanusun sorusuna cevap veremedim. 242 gün önce kimsem, o kişi elimden avucumdan kayıyor, tıpkı adadaki vaktim gibi içimden eriyordu. Son zamanlarda kendimi bile sorgulamıştım. Güdülerimi, manyak gibi cevap arayışımı, karşı koyamadığım bir saplantıyla beni kontrol edişini. Bencillik mi ediyordum, yoksa hiç kendimi düşünmüyor muydum, bilmiyordum.

Gerçek hilal gökte parlarken hilal şeklinde oyulmuş tahta parçasını yukarı tuttum. Ufuk, gecenin karanlığında yitmişti. Her dalga bir gölge gibi, mürekkep karası gibiydi ve bana doğru yuvarlanıyordu. Suyun üstünde yıldızlar müthiş gruplar halinde birbirlerine sokuluyordu.

Gözlerimi kapadım ve zihnimdeki noktalar birleşip şekiller oluşturdu. Dalgalar. Ay. Takımyıldızlar.

Çocuğun kolundaki dövme.

Sıra sıra siyah dalgalar, tek yeniay, iç içe geçen elmaslar. Gökyüzündeki şekiller, çocuğun kolundaki şekiller. Mağaradaki şekiller. Hepsi cuk oturuyordu.

Derken iki numaralı aydınlanma anını yaşadım.

Duvar'ın arka tarafına doğru yürüdüm, işaretlerin çoğu artı ya da çarpı değildi ama gizemli bir güneş, yıldız, hilal karışımıydı; tıpkı elimde tuttuğum hilaldi.

Hazır ol, esrarengiz adam, diye düşündüm tahtayı elimde sıkarak. *Oyunda kozlar değişmek üzere. Çünkü sırf adanın peşinde değilim, senin de peşindeyim.*

Nil seması altında uyandığım andan itibaren kafamda olan düşünceyi, zamanın lehime olmadığı düşüncesini derine gömdüm.

O sırada birisi çığlık attı.

BÖLÜM 17

SKYE

5 ARALIK, SABAH

Arabayla Charley'nin evine giderken bir final sınavı öncesi kadar gergindim. Dün gece uçakla Atlanta'ya gelmiştik ve bugün her şey plana göre işlerse, Charley ile konuşacaktım.

Doğrusunu isterseniz, planım biraz zayıftı.

Charley'ye yaklaşmanın en iyi yolu, bir cuma öğleden sonra okuldan eve dönüş yolunda onu yakalamak, diye düşündüm. Babamın cuma günleri dersi yoktu, o yüzden seve seve bu fikre katıldı. Birdenbire, çılgın trenimin makinisti ben olmuştum.

En azından kızın tipini biliyordum.

Uluslararası basın her haberle birlikte kızın resmini de yayımladığından işim kolaylaşmıştı ve her haberi okuyan biri olarak itiraf etmeliyim ki, kızın yaşadıkları çok korkunçtu. Yıldız atlet, yıldız öğrenciyken, büyük üniversiteler onu voleybol takımlarına almak için uğraşırken Charley hayatı tıkırında giden kızmış, derken iz bırakmadan sırra kadem basmış, aylar sonra yabancı bir ülkede ortaya çıkıvermiş ve yokluğuyla ilgili en ufak bir açıklama bulunamamış. Haberlerde anlatıldığına göre, üstünde pasaportu bile yokmuş.

Tuhaf.

Scott Amca gibi tuhaf.

Acaba onun da günlüğü var mı, diye merak ettim.

Maalesef Charley cumaları okula gitmiyordu ya da belki de o gün okulu asmıştı. Evden hiç çıkmadı. Babam otelde takılırken ben bir polis takip harekatının tüyler ürpertici yeni yetme versiyonu gibi kiraladığımız arabanın içinde sinsice oturdum. Acaba onu gözden mi kaçırdım diye merak ettim, birkaç kez daldığımı hatırlayıp suçluluk duydum. Cuma akşamı eve Scott Amcamın günlüğü dışında eli boş döndüm.

Cumartesi sabahı yeni bir plan yaptım. Tamam, "plan" demek fazla abartıydı; daha çok bir çıkış noktasıydı. Charley'nin evine gidip kendimi tanıtacaktım. Durumu açıklayıp iyi gelişmeler olmasını umut edecektim.

Tam onun sokağına yanaşmıştım ki, Charley yanımdan geçti; tayt ve uzun kollu gömlek, koşu ayakkabısı ve *alnınızı karışlarım* ifadesiyle. Uzun atkuyruğu geçerken sağa sola sallandı.

Hassiktir.

En azından kılık kıyafetimiz benziyordu, ben koşudan çok gözetleme rahatlığı için yapmıştım ama neyse. Arabayı park ettim, Scott Amcamın günlüğünü aldığım gibi Charley'nin peşine düştüm.

Vay anasını, kız çok iyiydi. Dört blok koşup anca yetiştim.

"Charley!" diye seslendim.

Temkinli bir edayla arkasına döndü. Bir damla terlememişti.

"Tanışıyor muyuz?" Gözlerinde keskin bir bakış vardı.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Garip olduğunu biliyorum. Ama lütfen," iki elimi de kaldırdım, bir elimde günlüğü tutuyordum, "bana beş dakikanı ayır."

Charley tüm vücudu kaskatı kesilerek günlüğe şöyle bir bakış attı. "Gazeteci misin?"

"Hayır. Adım Skye Bracken. Babam New Hampshire Üniversitesi'nde astrofizikçi ve bu da onun erkek kardeşinin günlüğü." Eprimiş siyah defteri şöyle bir salladım. "Amcam on yedi yaşındayken bu günlüğü tutmuş." Durdum. "Olayı anlatayım. Seksenli yıllarda, amcam bir gün bisikletiyle giderken dalgalanan bir hava duvarına çarptığını iddia ediyor. Adına kapı diyor."

Charley'nin gözleri büyüdü ama hiç istifini bozmadan bana bakmaya devam etti. Gazeteler kızın filinta gibi boylu olduğundan bahsetmemişti.

"Günlüğünde anlattığına göre amcam bayılıp Nil denen bir adada uyanmış."

Charley kısaca nefesini tuttu.

"Bu ada," diye devam ettim, "korkunç bir yer. Önce bir zürafa görmüş, sonra deniz aslanı, son olarak da insanlarla karşılaşmış." İçten içe ezilip büzülüyordum. Dışından söyleyince hiç inandırıcı değildi. Sesimi sakin ve umuyorum ki aklı başında tutarak devam ettim.

"Amcam sadece yeni yetmelerle tanışmış ve kısa süre içinde hepsinin kaçmak için bir yılı olduğunu, yoksa öldüklerini keşfetmiş. Bazı çocuklar ölmüş ama amcam başka bir kapı aracılığıyla geri dönmeyi başarmış. Eh, tam olarak evine değil. Boston'da son bulmuş. Her neyse," günlüğü salladım, "on ay kayıpmış. Annesine hikâyesini anlatınca babaannemle dedem onu deli sanmış ve terapiye yollamışlar, orada da amcam bu günlüğü yazmış. Fakat babam bu günlükte yazanların hepsine inanıyor." Derin bir nefes aldım. "Şimdi, yirmi yıllık bir araştırmanın sonunda babam Nil Adası'm bulup oradaki diğer çocukları kurtarabileceğini düşünüyor."

Charley'nin yüzünden bir milyon farklı his geçti ama en büyüğü, kederdi. İçini ezen keder. Birdenbire açık yaraya, gözümle göremediğim ama kızı paramparça eden yaralara tuz basıyormuşum gibi kendimi çok kötü hissettim. Acı, Charley'yi öylesine sıkı sardı ki, nefes alabilmesi mucizeydi.

"Üzgünüm." Bir adım geri attım. "Çok özür dilerim. Sen neredeydin, neler yaşadın bilmiyorum. Biliyorum, tüm bunlar insana delilik gibi geliyor. Bana ne söyleyebileceğini düşündüm, bilmiyorum ama babam, bu adayı bulup herkesi kurtarabilirim gibi çılgın bir düşünceye kafayı takmış." Geveledeğimin farkına varıp sustum. Ben hiç boş konuşup gevelemezdim. Ama Charley'den yayılan kırgınlık ve kayıp o kadar yoğundu ki, tüm mantıklı düşünceleri boğuyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Arkamı döndüm.

"Bir dakika." Charley'nin alçak sesi beni durdurdu.

Arkama bakınca Charley'yi gözünden bir damla yaş süzülerek beni seyrederken buldum. Gözyaşını silmedi.

"Eğer böyle bir yer varsa," ses tonu alçak kaldı, "Nil denen yer, baban oraya gidebileceğini nereden çıkarıyor?"

"Erkek kardeşi yıldızların, takımyıldızların, haritasını çizmiş ve babam Güney Pasifik'te bir bölge belirlemiş, adanın o alan içinde olduğuna inanıyor. Uzak bir ihtimal ama babam, eh işte, kafaya koydu. Kimsenin bulmadığı adaya muhakkak doğrudan gidiş yolu olduğunu düşünüyor. Henüz bulunamayan adaya."

Charley günlüğü işaret etti. "Amcan hiç kıyıya bir şeyler vurduğundan bahsetmiş mi?"

Dikkatlice düşündüm. Günlüğü on kere okumuştum. "Hayır. Amcama göre, adadaki her şey ya orada yapılmış ya da kapılar vasıtasıyla gelmiş."

Kız yüzünü bile buruşturmadı. "O halde baban adaya başka şekilde erişebileceğini nereden çıkarıyor?"

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Onu tanısaydın, çılgınca fikirlere meyilli olduğunu anlardın. Astrofizikçi olsa da."

Charley bana yoğun gözlerle baktı. "Kaç yaşındasın Skye?"

"On yedi."

"Adaya başka bir giriş yolu varsa, baban oraya ulaşacak kişi olamaz, çünkü yaşı çok büyük. Farkındasınız, değil mi?" Bana doğru başını eğdi. "Ama sen ulaşabilirsin." Charley gözlerini kapadı, uzun ve yavaşça göz kırptı. Sonra iç çekti. "Ama amcanın günlüğünü okuduysan eğer, ziyaret etmek isteyeceğin bir yer olmadığını anlamışsındır. Değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama ya oradaki çocukları kurtarmanın bir yolu varsa?"

Charley konuşmadan önce dudağını ısırdı. "Orada iyi insanlar var," dedi. "Tanıyacağın en iyileri. Oraya gidip onları kurtarmanın bir yolu olsaydı, ben yapardım. Ama sadece kapılar var." Birdenbire öne doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattı ve şiddetli bir fısıltıyla devam etti.

"Skye, eğer çılgınca bir sebeple oraya giderseniz, Rives'ı bulun. Onlara kapıların gidiş dönüş olduğunu söyleyin. Charley kurtuldu diyin. Natalie de. Kevin da. Ona diyin ki," yutkundu, gözlerini kapatıp yumruklarını sıkacak kadar güçlü duygularla savaşarak ekledi, "diyin ki, hâlâ Thad'i bekliyorum." Derin bir nefes alıp resmen kendini toparladı. "Rives'ı görür görmez tanıyacaksınız. Hani eskiden *Yıldız Geçidi* diye bir dizi vardı ya, oradaki Ronan'a benziyor. Yapılı, sarı boyalı rastalı ve yaz limonatası gibi açık yeşil gözlü. Geri döndüğünden emin olun." Ardından Charley'nin ateşi yandığı gibi söndü. "Eğer Rives'ı bulamazsanız, Dex ya da Jillian'ı bulun. Onları da bulamazsa-

nız, Tanrı yardımcın olsun Skye." Gülümsedi. Bana sırıtmış gibi geldi. "En azından koşabiliyorsun."

"Bana anlatabileceğin başka bir şey var mı? Bize yardım edebilecek bir şey?"

Charley ne kadarını paylaşsam, diye karar verircesine başka tarafa baktı.

"Kapılar belli bir düzende açılıyor," dedi sonunda. "İki taraftan da. Bir fırtına gibi. Bir kasırga gibi. Rives adada nasıl olduğunu biliyor. Burada," diye eliyle gösterdi, "bu tarafta samanlık o kadar büyük ki, bir kapı bulabilir misin bilmiyorum. Fırtına yörüngesi çok büyük yani. Ama yine de imkânsız görünüyor bana ve neden gitmek istediğini anlamıyorum. Nil Adası, tam olarak tatil cenneti değil." Boğuk bir kahkaha attı. "Ben adadakilerin kurtarılabileceğine inanmak isterdim," dedi sesini alçaltıp, neredeyse çatlatıp. "Ama bazı şeyler ümit edilmeyecek kadar büyük."

Acısı geri döndü. Ezici, neredeyse boğucu. Bununla koşabilmesi olağanüstüydü.

"Teşekkürler," dedim. Yetersiz bir cevaptı ama başka ne diyebilirdim ki?

Charley anlayarak başını salladı, sonra çenesini kaldırdı. "Bir şey daha var. Bu arada aklında bulunsun, kayıtlara göre amnezi oldum." Kafasına vurup yamuk bir gülüş çaktı. "Başımı çarptım. Şok falan filan." Günlüğe baktı. "Deli olmaktansa, hafızamı yitirmeyi tercih ederim," diye mırıldadı. Bakışları son derece durgun gözlerimin içine baktı.

Scott Amcamı düşündüm, psikiyatrdan psikiyatra gitmişti.

"Anladım," dedim yavaşça. "Yani bu," ikimizi gösterdim, "hiç olmadı."

Charley'nin yüzünden bir tebessüm hayali geçti. "Dikkatli ol, Skye. Ve ne dilediğine dikkat et. Sahip olabilirsin ve hiç sandığın gibi çıkmayabilir."

"Hafızasını kaybetmiş," dedim babama otele dönünce. "Başını çarpmış."

Babamın yüzü düştü. "Zavallı kız. Amnezi, travmatik bir olaya verilen tepkidir." İç geçirdi. "Hiçbir şey hatırlamıyor muymuş?"

Scott Amcamın günlüğünü sırt çantama sokup babamın dümdüz yüzüne baktım. "Baba, biliyorum, Charley ile büyük bir atılım yapmayı umuyordun, Scott Amcanın modern örneği çıkacak sandın. Hayal kırıklığına uğramaya hazır olmalısın; Scott Amcamın bahsettiği adayı hiç bulamayabiliriz, tıpkı Kutsal Kase'nin peşinde koşmak gibi, bu da onun korkunç bir ada versiyonu işte."

"Çok olgunsun Skye," dedi babam sakince. "Ama Charley'den yardım almasak bile, bu yolculuktan umutluyum."

Yalnızca birimiz öyle, diye düşündüm.

On iki gün sonra yola çıktık.

BÖLÜM 18

RIVES

265. GÜN, SABAHA KARŞI

Garip bir sesle uyandım.

Sonra sessizlik çöktü.

Kulübemin açık, yarım duvarlarının arkasından bakıp karanlığın içinden etrafı süzerek ne halt olduğunu anlamaya çalıştım. Thad'in bıçağını sımsıkı elimde tutuyordum. Artık bıçakla uyuyordum.

"O neydi öyle?" Dex kulübenin diğer köşesinden fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok."

Sessizce dışarı süzüldüm. Dex de yine parmak ucunda takip etti.

Ahmad ateş çukurunun yanında dikilmiş, meşalesi elinde, vücudu gergin duruyordu.

"Ne oldu?" Alçak sesle konuştum.

"Emin değilim. Ama keçi yerinde yok." Ahmad kalın örülmüş kenevir ipin boşta sallandığı direği gösterdi.

"Hay lanet," diye mırıldandı Dex. "Sonuncu keçimizdi."

İlk keçi, iki hafta önceki Nil Gecesi'nde kaçırılmıştı. Pari'nin çığlığını duymuştuk. Bir çift sarı göz dışında hiçbir şey görmemişti.

"Aynı şey birkaç ay önce de ineğe olmuştu." Keçinin kaçırıldığı taraftaki karanlığa dikkatlice göz gezdirdim. Gölge yoktu, hareket yoktu. Dümdüz Nil gecesi dışında bir şey yoktu. "Bir sabah ineğin ölüsünü bulduk, bir sırtlan son lokmaları bitiriyordu ama ziyafeti sırtlanın başlattığını sanmıyoruz." Durdum, sıska sırtlanın Thad'in adadan ayrılmasından birkaç dakika sonra düşüşünü hatırladım. Çayıra doğru yol aldı sanmıştım ama bir tahmindi, kesin bilgi değildi. "Thad'in adadan ayrıldığı gün bir sırtlan daha ortaya çıktı. Demek artık iki olmuştular. Ayrıca kesinlikle iki aslan ve bir leoparımız var. Pek iyi değil."

"Hem de hiç iyi değil." Ahmad bana baktı. Turuncu meşalenin ışığı yüzünü yalıyor, boş gözlerini aydınlatıyordu. "Keçinin bağırışını duydum sadece Rives. Öncesinde çıt çıkmadı. Sanki karanlık alıp yuttu. Eskiden bebek gibi uyurdum. Ama burada..." Ahmad meşalesini karanlığa doğru salladı, "uyanamama korkusuyla yatıyorum." Suskunlaştı.

"Ben bazen deniz kıyısında şekerleme yapıyorum," diye önerdi Dex. "İşe yarıyor."

Köy'e bir şey saldırdı, keçi kayboldu ve biz şekerleme yapmaktan söz ediyoruz.

Kahkaha atmamak için yumruğumu ısırdım.

"Ne?" Dex omuz silkti. "Şekerleme çok hafife alınan bir alışkanlık. Bazen bir öğleden sonrası vakit öldürmenin en iyi yolu. Özellikle geceler bu kadar eğlenceliyken." Başını adanın mat siyahlığına doğru salladı. "Uyumayınca aklına mukayyet olmak zor."

"Doğru," dedim. O espri havası yok olmuştu. Ahmad'e döndüm. "İstersen, ben nöbeti bitireyim, sen biraz uyu."

"Hayır. Artık istesem de uyuyamam, dostum. Etrafta bir şey var."

"Bu da doğru ama her neyse, şu anda kahvaltısını yemekle meşgul. O yüzden biz yırttık."

"Ve 'yırttık' derken," Dex, Ahmad'e gözlerini devirdi. "Rives 'Hâlâ sıçtık ama şu anda biraz daha az sıçtık' demek istiyor."

"Sağ ol Dex." Şimdi hiç komik olmasa da güldüm. Dex çok haklıydı.

"Rives?"

Kiera gözleri yuvalarından fırlamış vaziyette yavaşça yaklaştı. Saçı yataktan kalktığı için dağınıktı, çiçeği gitmişti. O ayrıcalıklıyım havası da öyle. "O gürültü neydi?" Sesi titriyordu.

"Keçi," dedim. "Biraz gezintiye çıkmak istemiş."

"Çünkü hayırdan anlamayan, büyük ve aç bir yaratık ona eşlik ediyor," dedi Dex.

Kiera gözlerini kırpıştırdı, yüzüne ham bir korku oturup ağzı "O" şeklinde açık kaldı.

"Cidden, sorun yok." Kırılma noktasında gidip geldiğini fark edip kızı rahatlatarak konuştum. Şok içindeki yüzü açık bir kitap gibi okunabiliyordu. *Şimdi kavradım,* diyordu. *Kâbus gerçek.*

Nihayet burada geçirilen zamanın, eve dönüş yolculuğuna kadar oyunlardan ibaret olmadığım anlamıştı. Eğer eve dönüş yolunu *yakalayabilirsen* yani.

"Kiera, iyisin," diye yavaşça konuştum. "Her neyse, gitti ve bu gece seni almaya dönmeyecek. Bir daha hiç dönmeyebilir de. Burada hiçbir şey kalıcı değildir."

Kiera gözyaşlarına boğuldu.

Dex yanaştı. "Galiba dün gece ona biraz ağır geldi, dostum," diye fısıldadı.

Kiera gözlerini elleriyle kapatıp zırlarken ona *kapa çeneni* bakışı fırlattım.

Dex rahatsız görünüyordu. Ahmad bana baktı. Zane burası dışında her yerde olmak istermiş gibi göründü. Akıllı çocuk.

"Eve gitmek istiyorum." Kiera'nın sözleri hıçkırıklar arasında kayboldu. "Ka-kaldıramıyorum." Yere yığıldı ve düşmeden tuttum onu. Kiera tereyağı gibi eridi kollarımda.

"Kaldırabilirsin," dedim sessizce, onu dik tutarak. "Kaldırabilirsin, çünkü mecbursun. Sonra da eve geri döneceksin. İyi olacaksın."

Garip bir an boyunca orada durduk, Kiera bir demirmişim gibi bana asılı kaldı. Sanki ben sert, kırılmayan bir şeymişim gibi tutundu. Geri çekilmemek için var gücümle direndim; adanın baskısını hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Ya da kovmak istememiştim.

"İyisin," dedim Kiera'ya. Gülümseyerek yavaşça bir adım geri atarken kızın yere yığılmamasını umdum.

Yığılmadı.

Gökyüzü hafiften aydınlanmaya başladı. Bana bitmek bilmeyen gecenin o kadar da bitmek bilmez olmayacağını, güneşin muhakkak doğacağını anlattı.

Macy de şafak partimize katıldı, Kiera'nın yanına gelip kızın sırtını sıvazladı.

"Macy, keçi gitmiş," dedim.

"Duydum," dedi sakince, Kiera'nın sırtını sıvazlayarak. "Ama biz iyiyiz."

Minnet duyarak Macy'ye başımı salladım. Belki de onu Sağ Kolum olarak seçmeliydim.

"Keçi ağılını kontrol etmeye hazır mısın?" diye sordum Dex'e.

"Hiç değilim," dedi.

"Ben de. Hadi gidelim."

Ağıl hasar görmemişti. Orada önceden bir keçi bulunduğuna dair tek iz, tozlu yerdeki taze kan çizgisiydi. Kanın rengi koyulaşıyor, ada toprağına karışıyordu.

"Akıl almaz bir şey," dedi Zane. "Sanki 'puf'," eliyle sihirbaz hareketi yaptı, "keçi yok oldu."

"Merhaba?" Havadan bir kız sesi kulağımıza ulaştı, ağılın yakınındaydı. "Kimse var mı?" Korkmuş gibiydi.

"Adım Rives," dedim, bıçağı tutan elim gevşeyerek. "Düşmanın değiliz, merak etme. Gelebilirsin."

İp gibi, koyu sarı saçlı, incecik bir kız üstünde Köy yapımı bir göğüs bluzu ve etek giyerek karanlıktan çıktı. Bir kolunu yara gibi toprak kaplamıştı. İri gözleri bana doğru dönüp Zane ve Ahmad'i ve beni tekrar tekrar taradı. İlk aklımdan geçen: *Ürkek.*

"Burada olacağını söyledi," dedi kız.

"Kim?" diye sordum.

"O." Arkasını gösterdi, sonra karanlığa doğru gözlerini kısarak elini yere indirdi. "Yemin ederim tam oradaydı. *Tam orada* bir çocuk vardı. Ve beni buraya getirdi."

"Kocaman siyah bir dövmesi var mıydı? Şurasında?" Üst kolumu ve omzumu işaret ettim.

Kız başıyla onaylayınca hiç şaşırmadım.

"Tamam, ben Rives. Bunlar Zane ve Ahmad," iki çocuk da elini kaldırarak selam verdi, "şu ilerideki ler de Kiera ve Macy." Macy kocaman gülümsedi, Kiera cılızca el salladı.

"Senin adın ne?" diye sessizce sordum.

"Brittney."

"Tamam, Brittney. Ne zamandır bu adada olduğunu biliyor musun?"

"Birkaç saattir? Belki bir gündür?" Kız kaşlarını çattı. "Gündüz saati bahçede bayıldım ve karanlıkta çırılçıplak uyandım." *Çırılçıplak* kelimesini değişik söylemişti. "Ne oldu?"

"Pasaport gerektirmeyen, beklenmedik bir seyahate çıktın." En güven verici tebessümümü çaktım. "Sana biraz saçma gelecek ama hissettiğin o sıcağı hatırlıyor musun? Bayılmadan önce?" Kız kafasını sallıyordu. "O bir kapıydı. Bir doğa ucubesi solucan deliği, uzayda bir yırtılma falan

ama seni buraya getiren oydu ve geri dönmek için de onu kullanacaksın." Durdum, bıraktığım bombanın kafasına dank etmesini bekledim. "Evin neresi?"

"Blessing, Teksas."

Hayatımda hiç duymamıştım. Kızın kambur duruşunu, ayak değiştirmesini inceledim. İri gözleri sağa sola fıldır fıldır dönüyordu. Şok seviyesi, Dex'in Köy'deki ilk gününü anımsattı bana.

"Çok sık seyahat eder misin, Brittney?" Aynı sessiz ton.

"Bir kere büyük şehre gitmiştim," dedi. "San Antonio'ya. Okul açılmadan önce kıyafet alışverişine."

Hayatımda hiç San Antonio'ya gitmemiştim ama kızı adaya hazırlamadığından emindim.

"Tamam," dedim, hiç öyle olmadığını bilerek. "Sadece birkaç soru daha soracağım. Bayıldığın zaman günlerden neydi, hatırlıyor musun?"

"2 Aralık. Ya da belki de üçüydü." Kaşlarını çattı. "Yemin ederim başımı çarpmadım." Konuşması da, aksanı da yükselip alçalıyordu. "Geçen hafta acil servis çalışanlarıyla ilgili bir program izledim, anlarsınız ya? Bir adam enkazdan çıkarılıyor ve onu yere yatırıp aynı böyle sorular soruyorlardı." Şimdi kız şaşkındı.

"Tamam, harika." *Hassiktir.* Nil bu kızı çiğ çiğ yer, kalıntılarını tükürür atardı. Hazırlıksız diye buna denirdi.

Sorularımı değiştirdim. "Peki ya çocuk, seni buraya getiren çocuk, kıyafetleri sana o mu verdi?"

Brittney başıyla onayladı.

"Ne dedi?"

"Bana yerde yatan bir köpekmişim gibi kıyafetleri fırlattı. 'Senin insanlarından,' dedi. Sonra da yaşamak istiyorsam, onu takip etmemin iyi olacağını söyledi. Kimdi o?"

"Bilmiyorum," dedim. *Ama öğreneceğim.*

Güneş tam o saniye ufukta başını göstermeyi seçti. Buradan itibaren gün çok hızlı uçacaktı; lav gibi ağır akan saatler geceyle şafak arasındaydı.

Zane yanımda dikilip kızların yürüyüp gidişini izledi. "Dostum. Kız ayvayı yedi."

"Herkes kadar." İç geçirdim. "İnternet yok, makarna yok. Yüksek rakamlı maaş bordroları yok. Belki de bizi şaşırtır."

"Belki de." Gayet şüpheliydi.

Acaba herkes ben bu kadar uzun zamandır buradayım diye mi bana daha zayıf görünüyordu?

En güçlüler gitmişti, yerlerine kendi gölgelerinden korkan çaylaklar gelmişti, hiç adil bir takas olmamıştı.

Çünkü ada adil değildi.

Fakat adadaki diğer herkesten daha vahşi görünen bir kişi vardı. Ve adı Duvar'da yazmıyordu. Sorun şuydu ki, kendisi Köy'de bile değildi. Yine de, ağılda dökülen kan göz önüne alınırsa, dövmeli çocuk en son derdimdi.

Johan haklıydı. Nil dengesi değişmişti. Ve içimden bir ses, en kötüsüyle henüz karşılaşmadığımızı söylüyordu.

Ya da en iyisiyle, diye fısıldadı rüzgâr.

Merde, diye düşündüm.

Nil sırada yeni sürprizler hazırlıyorsa, sandığımdan da çok hapı yutmuştuk.

Ya da belki de sadece ben yutmuştum.

BÖLÜM 19

SKYE

21 ARALIK, SABAH

"Demek burası?" diye yoğun bir kuşkuculukla sordum.

Etrafında dört döndüğümüz ada, tüysüz bir Chihuahua kadar çekiciydi. Siyah kayalık sahilleriyle, aralarda yeşillikler bulunan bir karaya ve iki derin balık ağı, bir avuç zavallı kayık atılmış küçük bir limana sahipti.

"Hayır." Babam kıkırdadı. "Burası ondan önceki son durak. Jean Rene, Charles'm erkek kardeşi, bizi teknede karşılayacak. Her şey yolunda giderse, akşam olmadan varış noktamıza ulaşacağız."

Eğer her şey yolunda giderse, diye düşündüm. *Merhaba kocaman "eğer".*

Günlerdir o ada senin bu ada benim atladıktan sonra babamın aradığı kaçamak adası her zamankinden de büyük bir efsaneye dönüşmüştü. Tahminen Mikronezya'nın kenarında bir yerdeydi, Polinezya'ya, hatta ekvatora daha yakındı ve şüphelerim ayyuka çıkmıştı.

Pasifik Okyanusu muazzam bir yerdi.

Ve bazı adalar çok ama çok küçüktü.

Körebe oynuyoruz, diye düşündüm. Buralıların şansına, ebe babamdı.

Pilota bir tomar banknot uzatışını izledim; aynısını bekleyen şoföre de yaptı. On dakika sonra rıhtımdaydık, havadan gördüğüm balıkçı teknelerinden biri olan *Mystique*'e binmeye hazırdık. Kaptan kargo pantolon, beyaz bir Bob Marley tişörtü giymişti ve gözlerinde gülüşünün sökemediği, çakmak gibi bir bakış gizliydi.

"Hoş geldiniz, Dr Bracken." Gür sesi, deniz gibi gümbürdedi. "Bu zevk için abime teşekkür ediyorum." Sadece Jean Rene'nin söyleyiş şekli, bir zevk değil, sanki günlük bir işi hallediyormuş gibiydi.

Merak etme, demek geldi içimden. *Eminim sen de dolgun nasibini alacaksın.*

Babam gülümseyerek kaptanla tokalaştı. "Charles geçen sene harikaydı. Çok iyi bir adam. Kardeşin rehberimiz ve kaptanımız olduğu için şeref duydum."

Jean Rene başıyla onayladı. "Charles'a erkek sözü verdim. Sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim."

Gereken, diye düşündüm. *İstediğimiz değil.*

Bir an için göz göze geldik. Gözlerindeki karanlığın, rengiyle ya da babamın cüzdanıyla alakası yoktu. Tuhaf bir irkilme yaşadım.

"Baba, bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Önce kaptanla haritaların üstünden geçelim, sonra bütün dikkatim senindir."

Önlerde, duyulmayacak kadar uzakta yerimi alarak saçımı arkadan atkuyruğu yaptım, aşağısına doğru birkaç lastik bant daha ekledim, sonra üstüne bir de kafama bant takarak hızlanırken rüzgârı alt etmeye çalıştım. Yassı ada çok geçmeden arkamızda kaybolurken teknenin dört bir yanı su ve açık gökyüzüyle çevrildi.

Babam yanıma oturup kolunu omzuma attı.

"Ne oldu Skye?"

"Kaptan," diye fısıldadım. "Beni korkutuyor. Sanki bizi istediği yere götürebilir ve ortadan kaybolabiliriz gibi. Dışından söyleyince saçma oluyor ama böyle şeyler yaşanıyor." *Tıpkı Nil Adası gibi.*

Babam omzumu sıktı. "Ben sana seyahat ederken hep ne derim?"

"Önce düşün, sonra panikle."

"Aynen. Dolayısıyla, evet, şu anda ona bağımlıyız. Ama Amerika'da birçok kişiye gideceğimiz yerlerin listesini bıraktım. Ayrıca Jean Rene'yi işe almadan önce hakkında uzun uzun araştırma yaptım Skye. Bizi ihtiyacımız olan yere götürmesi için sıcak ve babacan olmak zorunda değil."

İhtiyacımız, diye düşündüm. Babam bu seyahatte *istediğimiz* kelimesiyle ikisini ha bire değiştiriyordu.

Sırt çantama uzanıp keçe uçlu kalemimi çıkardım. Sol bileğimin iç kısmına dikkatlice *ÖDSP* yazdım.

Önce düşün, sonra panikle.

Doğru.

Babam arkasına yaslanıp ellerini ensesine koydu. "Jean Rene'nin tahminine göre, akşamüstü orada olacağız. Ada, Charles'ın büyükannesinin memleketi. Jean Rene'nin de tabii. Scott'ın yıldızlarını rehber alarak yaptığım tablo da ortada. Eğer orası Nil değilse, o zaman orada birileri orayı duymuştur. Koordinatlarını, nasıl gidileceğini, *herhangi bir şey* işte."

Babam yüzünü güneşe doğru çevirdi. "Neden astrofizikçi oldum biliyor musun?"

"Çünkü kız tavlamada çok işe yarıyor?"

Babam güneş gözlüğünün altından sırıttı. "Çünkü uzay bende hayranlık yaratıyor, özellikle de güneş. Beş yaşındayken komşumuzun çatısından babamın son teknoloji teleskopuyla ilk güneş tutulmamı seyretmiştim. Babam yıldızlara bakardı, bense güneşe tapıyordum. Benim için

hep güneş önemliydi. Sonuçta Dünya bile onun etrafında dönüyordu, değil mi? Güneşle alakalı her şey benim hastalığımdı. Tutulmalar, süpernovalar, karadelikler, aklına ne gelirse. Derken Scott ortadan kayboldu."

Babam sustu.

"Onun deneyimi, güneşe olan ilgimi somutlaştırdı. Çünkü Scott, Nil ve güneş arasında bir bağlantı olduğunu hissediyordu. Dünyanın güneşin etrafında dönmesi 365 gün sürüyor ve çocukların adadan kaçabilmek için sahip olduğu zaman tamı tamına bu kadar. Bayağı garip bir tesadüf, değil mi? Ayrıca bahsettiği kapılar, sadece güneş parıldarken ortaya çıkıyor. Scott bilime dayalı değildi, sadece hislerine güveniyordu ama Nil'in güneşle bağı olduğundan adı gibi emindi." Babam çenesini sıvazladı.

"Biliminsanları olarak biz, kurallara göre hareket ederiz. Yine de hâlâ anlamadığımız birçok şey var, özellikle de uzay ve güneş hakkında. Mesela, güneşin elektromanyetik ışımalarının Dünya üzerindeki tam etkisi nedir? Güneş patlamalarının çoğunlukla büyük miktarda güneş maddesinin Dünya'ya doğru fışkırdığını işaret ettiğini biliyoruz ve bu fışkırmalar güneşin toplam ışımasının çok küçük bir bölümünü meydana getirse de, olağanüstü derecede güçlü olabiliyorlar. 1989'da, Quebec'te bir güç kesintisi yaşanıp altı milyon insan elektriksiz kaldı. Aurora ışıkları Teksas'tan görülüyordu. Ayrıca Quebec jeomanyetik fırtınası, tarihin, kayıtlara geçen en büyük fırtınası değildi." Babam düşüncelere dalarak suskunlaştı.

"Solar Fırtına," diye önerdim sessizlikte. "Bin sekiz yüz bilmem kaç."

"1859." Yüzü aydınlandı. "Carrington Olayı. Muhteşemdi. Arkasından muazzam aurora ışıkları ve jeomanyetik kesintiler geldi. Ayrıca buzların kökünden alınan örneklere göre, Carrington Olayı tek değildi. Elimizdeki verilere

göre, bu fırtınalar her beş yüz yılda bir yaşanıyor. Benim araştırmalarıma göre, dünyayı etkisi altına alan en büyük jeomanyetik fırtına M.Ö. 300 yılında yaşanmış, Carrington Olayı'nın en az dört katı büyüklüğündeymiş ve en büyük etkisi Polinezya'da görülmüş, günlerce aurora'lar parlamış. Aynı zamanda bunun araştırmasını yapıyordum: Pasifik'te gecenin gündüze dönüşünün anekdotlarla tarihi. Çünkü aurora ışıkları o kadar büyük olmuştur ki, gökyüzünü gündüz gibi aydınlatmıştır ve böylesi olağandışı bir olay, muhakkak adanın tarihinde yazar. Ayrıca böylesi devasa bir jeomanyetik fırtınanın, kutuplarımızda ve atmosferimizde ne tür etkiler doğurabileceğini bilmiyorum."

"İyi de bunların Nil Adası'yla ne alakası var?" Kaşlarımı çattım.

"Emin değilim." Babam elini saçlarında gezdirdi. "Bir his diyebilirsin işte. İçimden bir ses. Belki de tamamen isabetsiz. Ama eğer Nil ve güneş arasında bir bağlantı varsa, jeomanyetik fırtınadan ya da başka bir şeyden kaynaklıysa, ne olursa olsun bulacağım, çünkü öyle bir yer varsa, önemli bu. Adayı anlamanın anahtarı bile olabilir." Babamın sesi yumuşadı. "Bazen, Skye, imkânsız görünse de denemelidir insan. Bazen bir inanca varını yoğunu vermeli, o şansı denemelisin. Bilimim gözlerimi kör etmedi, onu kenara da itmiyorum. Ben umut dolu realistim demeyi seçiyorum." Gülümsedi. "Hayatta hiçbir risk alınmazsa, hiçbir kazanç elde edilemez. Gerekirse tamamen yanıldığımı ispatlamış olayım."

Başımla onayladım. Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Tekne suda inip kalktı, uçsuz bucaksız maviliği yardı. Yüzüme serin sular püskürdü, annemin son dönemki kuru tozlu kazısının tam zıddını yapıyorduk. Annemi haftalardır görmemiştim.

"Onu hiç özlüyor musun baba?" diye sordum sessizce.

Kimden bahsettiğimi sormaya gerek duymadı. "Her gün," dedi tereddüt etmeden.

"O da seni özlüyor, biliyorsun ki."

"Biliyorum." Babam iç geçirdi.

"Bana bir söz ver baba." Dönüp suratına baktım. "Bu seyahatten sonra sonuç ne olursa olsun, Nil saplantından vazgeçeceksin. Hayatını ele geçirdi. Adayı bulmayı neden bu kadar hırs yaptığını anlıyorum ama annemi kendinden uzaklaştırdm. Her ne kadar Scott Amcam'ı tanımasam da, geçmişin yüzünden aileni kaybetmeni isteyeceğini sanmıyorum. Hem ayrıca bence annem hâlâ geleceğinin içinde yer alabilir, *sen Nil'in peşini bırakırsan*. Mantıklı mı?"

"Söz veriyorum, düşüneceğim Skye. Elimden gelenin en iyisi bu." Omzumu sıktı. "Seni seviyorum, şekerparem. Şimdi müsaadenle gidip kaptanımızla konuşacağım." Omzumu bir daha sıkıp kalktı.

Babamın kaptan köşküne girişini ve Jean Rene ile, şüphesiz gizemli ada hakkında konuşmaya başlamasını izledim.

Ne kadar çılgın olsa da, babam tuhaf bir şekilde iyi insanları seçme yeteneğine sahipti; rehberler, pilotlar, ev sahipleri vesaire, aynı zamanda en çaresiz durumdan bile sıyrılabilme becerisine sahipti. O iğrenç Kenya safari yolculuğunda bile, turdaki ödü patlamış üç ayak doktoru da dahil, tüm grubumuzu pek de arkadaş canlısı olmayan yerlilerin bize silah tuttuğu durumdan çıkarmayı başarmıştı; babam özgürlüğümüz karşılığında para ve enteresan eşya ve olumlu karma takasına girmişti. Hiç paniklemedi, hele hele ilk başta. Asıl önemli olan zamanda.

Bileğimi ovalayıp gevşedim.

Sonraki saatler açık denizin enginliği içinde geçti.

Uyuyakaldım ve uyandığımda yavaşlamıştık. Bir adaya yaklaşıyorduk; hatta üç adaya yaklaşıyorduk. Geniş

bir tanesi önümüzde uzanıyordu, daha küçük iki adaysa daha ötedeydi, her birinin küçücük yeşil bir doruğu ve siyah yamaçları vardı. Ana ada zümrüt yeşili dorukluydu, kocaman eğimli bir dağa sahipti, hatta Scott Amcamın günlüğünde tarif ettiği gibi, volkanik bir dağa benziyordu. Birdenbire gözlerim açıldı.

Cep telefonuma baktım. Sinyal yoktu ama saat 5:08'di.

Kaptan köşküne girip babamın durduğu tarafta dikildim.

"Oraya mı gidiyoruz?" Büyük adayı işaret ettim.

"Aynen öyle," diye cevap verdi babam.

"Diğer iki ada nedir?" diye işaret ettim.

"Ölüm İkizleri," dedi kaptan dümdüz bir sesle. "Bariyer adaları. İkisinin etrafındaki akıntılar çokça tekneyi kırıp birçok can almıştır."

Ölüm İkizleri'ne doğru baktım. Öğleden sonrası güneşine doğru uzanan adalar sessiz görünüyordu. Hatta neredeyse huzurlu.

"Uzak dur," dedi, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Sana uygun değiller."

Bir ikazdan çok, bir tehditti sanki.

Kaptanımızı her saniye daha az seviyordum.

Marinanın güvenli bölgesine girerken yeniden yavaşladık. Limanın yakınında, kumsal güneş ışığının altında sıcacık ve bembeyaz ışıldıyordu. Sular sıvı cam gibi dalgalanıyordu, turkuaz berraklığındaydı. Dev bir vatoz balığı, kaygan bedeni yüzeye sürtünerek yanımızdan geçti. Aşağısından devasa bir deniz yıldızı göz kırptı, o kadar yakındı ki, acaba sular alçaldı mı, diye merak ettim. Rıhtımda altmışlarının sonlarında ya da yetmişlerinin başlarında bir adam bekliyordu, sırf yaşı bile bana buranın Nil olmadığını anlattı.

Tuhaf bir hüsrana uğradım.

Jean Rene babamın elini tuttu. "Önce aile. Güvende kal,genç Skye," dedi bana kafa sallayıp. Sahiden de samimi konuşması beni şaşırttı. *Ne tuhaf bir tip.*

"Dr Bracken!" Rıhtımdaki adam el salladı, gülünce yanık tenli suratı yüzlerce yerinden kırıştı. "Charles size iyi bakmamı tembih etti. Ben ikinci göbek kuzeni, Rangi. Sizi gezdireceğim. Aradığınız ada sihrini bulmanıza yardım edeceğim." Rangi göz kırptı.

Babamla alay ediyor, diye düşündüm, Rangi'nin yüz ifadesinden anlam çıkarmaya çalışarak. Hiç hoşuma gitmedi, çünkü ona güvenmedim.

Babam bir saniye kaybetmedi. "Burada olmak benim için bir şeref. Sıcak karşılaman için teşekkürler."

Rangi omuz silkti. "Fazla misafirimiz olmaz. Çoğu ziyaretçinin yolunun düşmeyeceği kadar uzaktayız. Herkes Hawaii'ye gitmek ister."

Adasının rahat bırakılmasından en ufak bir rahatsızlık duymadığını sezdim nedense.

Rıhtımdan yayan yola çıkınca denize doğru çıkıntı yapan siyah kayalıkların önünden geçtik. En uzaktaki kayalıkta ufak bir üç kişilik aile birlikte duruyordu. Anne, baba, oğul. Anne bir elini oğlunun omzuna koymuş, hıçkırarak ağlıyor, diğer eliyle gözlerini siliyordu.

Arkamı dönmeliydim. *Bakışlarımı kaçırmalıydım.* Onları acılarıyla baş başa bırakmalıydım. Ama daha önce de uzaktan dikizlemeyi sevdiğimi açıklamamış mıydım?

Bir şeyler tersti sanki. Ya da en azından çok ama çok garipti.

Baba dimdik duruyordu, kollarını çıplak göğsünde bağlamış, üst kollarını dolduran dikkat çekici siyah dövmelerini gösteriyor ve gururlu bir ifadeyle çocuğa bakıyordu, anneyse gözyaşlarına hakim olamadan ağlıyordu. Çocuk, tıpkı babası gibi şort giymişti, üstü çıplaktı, sadece

göğsünde sarı çiçeklerden bir çelenk vardı ve kemikli omuzlarına yapışmış, ince gövdesine nazaran kabarık duruyordu. Çocuğun tek üst kolunda da küçük bir siyah dövme vardı. İfadesiz bir suratla uzun uzun denize bakarken suya bir şey attı. Duruşu üzgündü. Yenikti. Her şeyden de öte, kaderine razı bir hali vardı.

Rangi koluma dokundu. "Çocuğun on yedinci yaş günü," dedi sessizce. "Adaya has bir törendir. Yaşadığı her yıl karşılığı, denize on yedi taş atıyor. Artık bir erkek olma zamanı gelmiş." Durdu. "Gelin. Onları rahat bırakalım."

Başımı çevirdim, bu mahrem anlarına burnumu soktuğum için kendimi kötü hissettim.

Derken rüzgâr yön değiştirip sözlerini kulağıma taşıdı. *Ruh Adası*, dedi adam.

Rangi ile göz göze geldim. Adam hemen gülümsedi ama gözlerinde çakan kıvılcımı kaçırmamıştım.

"Hadi gelin," dedi sırıtarak. "Göreceğiniz çok şey var." Adanın iç kısımlarını gösterip çoktan birkaç metre önümüzden yürüyen babamı takip etmemi işaret etti.

Dolaşmaya başlayınca o aile kafamdan çıktı gitti. Ada şahane bir yerdi.

Evler çok tatlıydı. Küçük, uçuk renkli evler sağlam yapılmış ve bakımlıydı, hepsi sessiz sokakları taçlandırıyordu. Bu ada ne kadar büyük olsa da, sade bir havaya sahipti. Her tarafta bisikletler vardı. Araba yoktu. Tempo yavaştı, yaşla birlikte huzur veren rutinler gibiydi. Hatta palmiye ağaçları bile ada rüzgârında keyifle sallanıyordu.

"İlk durak," dedi Rangi. "Akşam yemeği." Üstünde BALIK yazan tabela, deniz kıyısında bir barakayı gösterdi. "Yeğenimin yemeklerini tatmadıysanız, yaşamadınız demektir."

Herkes birbiriyle akraba mıydı? diye merak ettim. Ada, öyle olmayacak kadar büyüktü ama ben ne anlardım?

Bir saat sonra Rangi'nin yeğeninin, ızgara balıkta değme aşçılara taş çıkaracağını anlamıştım. Leziz turunçla tatlandırılmış kabuğuyla, ağızda dağılan yumuşacık bir balık ve yanında mango salsayı yerken ölmüş, ada balığı cennetine düşmüştüm sanki. Dopdolu midemle arkama yaslanıp yerlilerin babama anlattığı ada hikâyelerini dinledim.

Fakat babamla daha çok konuşan birisi ortaya çıktıkça, kalkıp gitme isteğim arttı. İnsanların ona, duymak istediklerini anlattığı, yine de her şeyi anlatmadığı hissini içimden atamıyordum. Belki babam bilgi madenine ulaşmak için hikâyeleri eleme sabrına sahipti, fakat ben değildim. Onun arayışıydı bu, benim değil.

Acilen kaçmam lazımdı; *hava* almam lazımdı. Babamın çılgın arayışından kurtulmam lazımdı.

"Ben yürüyüşe gidiyorum, baba," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ben de seninle geliyorum."

Başımı iki yana salladım. "Gün batımına bakmaya gidiyorum, rica ederim. Cep telefonum ve telsizim yanımda. Sorun yok."

Duraksadı.

"Baba, olduğun yerde kal." Sırt çantama dokundum, tüm gerekli iletişim ekipmanı içindeydi. "Ben *iyiyim*. Ayrıca öğle saati değil," diye fısıldayarak ona manalı bir bakış attım.

"Tamam," diyip gevşedi. "Ama geç kalma."

Sahile doğru indim. Alacakaranlık çöküyordu ve gün batımı burada nefes kesici olmalıydı. Ayağımın altındaki incecik beyaz kumlar yumuşacıktı. Kum kalınlaştı, aralarda taşlar belirdi ve ansızın kumsal, kömür karası bir renge dönüştü. Lav tüfü siyahı. Plaj kıvrıldı, restoran gözden kayboldu ve tam arkamı dönmek üzereyken çocuğu gördüm. Daha önce anne babasıyla birlikte denize taş atarken gördüğüm çocuk. Sarı çiçek kolyesi hâlâ boynundaydı. Bir

elinde bir ip bağlanmış bir keçi vardı; diğer elinde göremediğim bir şey. Küçük bir şey. Yerde bir sepet vardı ve yanılmıyorsam, içinde bir kedi oturuyordu.

İki kanoya bakarak duruyordu. Çocuk başını öne eğdi, sonra gözleri kapalı halde kanolara doğru bir şey fırlattı. *Tak* sesiyle kanolardan birinin ortasındaki çukura düştü.

Çocuk kafasını kaldırıp öne doğru yürüdü. İki kanonun birden içine baktı, sonra ikincisine uzanıp fırlattığı bir deniz kabuğuna benzeyen şeyi alıp denizde uzağa fırlattı. Keçinin ipini elinden bırakmadan hayvanı kaldırdı, keçiyi aynı kanoya oturttu. Sepet ve kediyi de. Ardından onu izleyen var mı, diye sağa sola kaçamak bakışlar fırlattı. Hızlıca hareket edip diğer kanoya uzandı, içinde tavuk olan küçük bir kafesi tutup tavuğu serbest bırakarak keçinin yanına koydu. Ardından kanoyu sahilden uzağa ittiği gibi içine atlayıp kürek çekmeye başladı. Kanosunun burnu inip kalkarak hızla suları yardı, açık denize doğru döndü. Dalga kırılma noktasını geçince keskince sola döndü.

Yok artık, diye düşündüm, gözlerimle gittiği yeri takip ederek.

Doğruca Ölüm İkizleri'ne doğru kürek çekiyordu.

Sana göre değil, diye uyarmıştı teknenin kaptanı, tam da aynı adaları kastederek.

Nedenmiş? diye merak ettim.

Bazen, Skye... risk almalısın.

İkinci kano sahilde duruyordu, kürekleri tamdı ve tavuk içinde değildi.

Hiç tereddüt etmedim. Eğilerek kumsalda koştum ve ikinci kanoyu bir güzel kaçırdım.

Artık risk alma zamanıydı.

BÖLÜM 20

SKYE

21 ARALIK, GECE İNERKEN

Açık okyanusta, alacakaranlıkta bir kanoyla kürek çekmek göründüğünden de zormuş meğer.

Loş ışık, suyu matlaştırıyordu. Koyu mavi dalgalar hızla çarpıp beni geriye atıyordu, adeta okyanus da beni Ölüm İkizleri'nden koruyordu. İşte o anlarda çocuk arkasını dönüp beni görecek diye korkup donakalıyordum. Ama sonra şöyle düşünüyordum, *Görürse ne olmuş? Hem zaten bu kötü ışıkta kim ne görebilir ki?* Ardından küreklerimi okyanusa sokup öne çekiyordum, çocuğu gözden kaybetmemeye kararlıydım.

Aramızdaki mesafe açıldı ve bir seçim yaptım; *sertçe* kürek çektim. Ona yetişip görülme riskini göze almak, onu gözden kaybetmekten iyiydi. Sonuçta belki de çocuk Ölüm İkizleri'ne gizli bir yol biliyordu, böylece ölmezdim. İkimiz arasında, nereye gittiğini bilen oydu.

Ben davetsiz misafirdim.

Ne tuhaf ki, çocuk bir kere bile arkasına bakmamıştı; güzergâhını kafaya koymuştu. Artı, yanında koca bir keçi ve çalıntı tavuk vardı, o yüzden bir nevi Nuh'un Gemisi benim boş kanomu yenerdi.

Hızlandım. Güneş gözden kayboldu. Sular mürekkep karasına döndü, hava serinledi. Keşke yanımda bir kazak, ya da daha iyisi bir parça aklıselim olsaydı, diye düşünerek titredim. Bu doğaçlama kano gezintisi birden bana tehlikeli derecede aptalca göründü.

Ben de babamı aratmıyordum. Sanırım merak, genetikti.

Fakat bu çocuğun hiçbir eylemi mantıklı değildi. Hali tavrı cesur değildi ve yine de buradaydı, sözde ölümcül bir adaya gece gece kürek çekiyordu, hem de kendi doğum gününde.

Çoğu insan pasta keserdi. Bu çocuğa herhalde keçi, tekli kano ve bir tavuk çalmak için bir parça cesaret verilmişti. Hem kim tavuk çalardı ki?

Sen de kano çaldın, diye lafa girdi vicdanım.

Vicdanıma çenesini kapatmasını emrettim.

Ardından babasının dudaklarından dökülüp rüzgârla kulağıma çalınan o sözler: *Ruhlar Adası*.

Belki de çocuğun doğum günü hediyesi buydu. Ama oraya mı kaçıyordu, oradan mı kaçıyordu?

Öğrenmek zorundaydım.

Çocuk adalardan birinin arkasında gözden kaybolurken ay doğdu. Kıyı şeridinin etrafında dönünce boş bir kanonun sahile çekildiğini ve çocuğun, keçinin, çalıntı tavuğun sırra kadem bastığını fark ettim. Ağaçların başladığı yerde bir kara kedi oturuyor, sessizce kuyruğunu sallıyordu ve sarı gözleri üstümde, beni izliyordu. Kedi, karanlık denizden daha çok ödümü patlattı.

Çocuğun kanosundan sekiz metre öteye yanaştım, benimkini sahilde daha yukarıya sürükledim ve üstünü kapatmak için yere düşmüş birkaç palmiye yaprağından faydalandım. Ürkünç kediye aldırmadan çocuğun kanosuna doğru koşup ayak izlerini takip ettim. Kumda keçi tırnağının izini sürmek kolaydı.

Plajdan uzaklaştıkça karanlık, ağaçlarla birlikte artıyordu.

Hızlı hızlı yürüdüm ve birkaç dakika sonra çocuğu gördüm, sağ tarafımdaydı. Elinde hâlâ kedi sepeti, tavuk ve keçiyle ağır ağır yürüyordu. Cenazede taziye sunmaya gelmiş birisi kadar mutluydu. Süslü çiçek kolyesinin ahı gitmiş vahı kalmıştı.

Çocuğu gözümden ayırmadan sinsice yaklaştım. Yarım ay yolumu aydınlatacak ve beni ifşa edecek kadar parlaktı, o yüzden mesafemi korumak zorundaydım.

Çocuk sonunda durdu. Ağaçlar dümdüz siyah kayalıklardan oluşan bir açık alanda bitmişti. Çocuk alanın tam ortasında durdu, ufak bir daire çizdi, keçinin ipi hâlâ elindeydi. Dehşet dolu bir an için beni gördüğünü sandım ama dönmeye devam etti. Sonra dizlerinin üstüne çöküp yeri inceledi. Havada görünmez çizgileri takip etti, tembel daireler ve gizemli şekiller çizdi.

Tekrar ayağa kalkıp yassı kayanın kenarına kadar geriledi, başını öne eğdi ve iç çekerek yere oturdu. Tavuk gıdakladı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı çocuk. "Senin cenazende değiliz."

Telefonuma elim gitti, babama mesaj atıp iyi olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. Tam sırt çantamdan çıkardığım sırada tüylü bir şey bacağıma sürtündü. Bir kedi, tekir kediydi bu sefer. *Garip*, diye düşündüm. *Kedi adası.* Pek bayılmamıştım. Hiçbir zaman kedi düşkünü değildim, çünkü alerjim vardı.

Kedi miyavladı.

Çocuğun dikkatini bana çekecek, diye korkudan geri çekildim; telefonumun ekranının parlaması da aynısına sebep olabilirdi. Elimle kapatmaya çalıştım.

Sinyal olmadığını unutmuşum. *Hassiktir.*

Değersiz telefonumu tekrar sırt çantama sokup çocuğa yeniden odaklandım.

Kıpırdamamıştı. Zihninde dönenler dışında dünya yansa umurunda değil gibiydi.

Çocuğun bir şey beklediğini anlamak için astrofizik diploması almam gerekmiyordu, sadece ne beklediğini bilmiyordum. Ama içgüdülerim bana, doğum günü pastasından daha önemli bir şey olduğunu söyledi.

Gece yarısı, cevabım yerden yükseldi.

Siyah kayanın tam ortasındaki zemin sıvıya dönüştü, masif kaya olması gereken yerde yüzey dalgalanmaya başladı. Dalgalanan zemin hiçbir uyarı yapmadan havaya fırlayıp durdu; şimdi gecenin çevrelediği, görünmez bir duvardı, siyah üstünde duran siyah, titreşimli çizgiler gecenin nerede başlayıp tuhaf havanın nerede bittiğini gösteriyordu. Ardından iç kısmındaki siyahlık döküldü. Gecenin ortasında, ayışığını yansıtan milyonlarca pırlanta taneciği gibi şeffaf bir hava duvarı dalgalanmaya başladı ama içini görebiliyordum. Hemen hemen.

Olduğu yerde kıvrım kıvrım kıvrılıyordu.

Çocuk öne doğru adım atıp tavuğu tuhaf titreşimli hava dalgasına fırlattı. Kuş hava duvarına çarpıp yok oldu. Çocuk bekledi, dudaklarının belli belirsiz kımıldadığını gördüm. Ardından isteksiz keçiyi öne doğru itti. Keçi dalgalanan havaya takıldı ve tıpkı tavuk gibi, o da gözden kayboldu. Çocuk yine bekledi. Üçe kadar saydığını fark ettim. Ardından, sepette duran kara kediye şöyle bir bakış fırlatıp dalgalanan havaya doğru adımını attı ve gözden kayboldu.

Karanlığın içinden bembeyaz bir kedi fırladı, çocuğun arkasından ışıldayan duvara girdi. Bam. Yok oldu.

Hava hâlâ ışıldıyordu. Hâlâ bekliyordu.

Saklandığım yerden fırladığım gibi doğruca duvara doğru koştum, her bir hücrem bana bunun bir kapı, aynı Scott Amcam'ın tarif ettiği gibi, Nil Adası'na açılan bir kapı olduğunu söylüyordu, sadece bu kapı hareket etmiyordu ve *çocuk burada açılacağını nereden biliyordu?*

Bir...

İki...

Üç derken dalgalanan hava duvarına çarptım ve sıcak yapışkan bir madde gibi tenime değdi; beni tuttu, etrafımı sardı ve nefes almaya uğraşırken ısı her bir dokuma sızdı... her bir hücreme... her noktacığıma.

Sıcaklık gözlerimi kapatıp görüş duyumu alırken çığlık attım ama aslında, atmadım. Hiç ses çıkmadı, hava yoktu.

Ben yoktum.

Oysa yine de buradaydım.

Tam sıcaktan patlayacağımı zannederken her hücrem buz gibi soğudu. Bir milyon kıymığa dönüşüp parçalandım, görünmez bir iplikle dokunmuştum... Gücümün son damlasına kadar aklıma tutundum, siyah *hiçliğin* içinde durdum... ve kaydım. Süzülüp gittim, erişilemez oldum.

Gittim.

Yok oldum.

BÖLÜM 21

RIVES

276. GÜN, GECE YARISINDAN HEMEN ONCE

İrkilerek uyandım.

Otomatik olarak elim karanlıkta bıçağı aradı. Deniz yoğun bir sesle tıslar gibi adımı çağırdı, yatakta doğruldum.

Yalnızdım.

Ama bir yandan, değildim.

Adanın varlığı, görünmez bir duman gibi kulübemin içini dolduruyordu. Gece havası capcanlı bir enerjiyle doluydu ama sadece hava da değil: yer, deniz, adanın DNA'sı. Aklıma ölü yaprak çayı komasından cin gibi uyandığım geceyi hatırlattı, sadece şu anda yaşamla dolu olan *Nil'di*. Nabzım, görünmez bir ritimle aynı anda atıyordu.

Adanın ritmini daha önce hissetmiştim ama bu kadar kuvvetli değildi. Hiç bu kadar üstüme basmamıştı.

Sonra yok oldu.

Görünmez dumanı, görünmez bir rüzgâr yuttu.

Kulübemin dışında Zane huzursuzca volta atıyordu. Kulübemden çıktığım saniye arkasını döndü.

"Hayırdır, Şef?" diye sordu alçak sesle.

"Sen de hissettin mi?" diye sordum.

"Neyi? Deprem mi oldu?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Deprem değil. Başka bir şeydi. Bir nabız gibi, güçlü bir şeydi. Adanın derinliklerindeydi. Ne olduğundan emin değilim."

Zane olumsuz anlamda kafasını salladı. "Ben bir şey hissetmedim, dostum." Nil Dağı'na doğru baktı. "Umarım tepesinde patlama olmaz."

"Bence de. Ama her ne olduysa, bitti."

"Amin," dedi Zane. Hâlâ dağa bakıyordu. Acaba Zane de bir şey hissetti mi, diye merak ettim.

"Git uyu," dedim. "Nöbet bende."

"Emin misin?" Yüzünden tereddüt gölgesi geçti.

"Eminim. Ben uyudum. Sen uyumadın." Uyanmadan birkaç dakika önce sızdığımı kendime sakladım. "Git." Elimi uzattım. "Meşaleni alırım ama."

Zane bu ikinci söylediğime itiraz etmedi.

Ateş çukurunun yanında dikildim, yine yalnızdım.

Bir daha değerlendirme yaptım.

Çünkü beni uyandıran o aynı his bana, adanın dengesinin farklı bir yöne doğru değiştiğini fısıldadı. *Belki de bu kayma bizim lehimizedir,* diye düşündüm, Köy'ün ilerisindeki karanlığı süzerek. *Belki iyi bir şey geliyordur.*

Tanrı bilir vakti geldi.

Aslında vakti geçiyordu. Çünkü gün doğarken horozun ötmeyeceğini şimdi fark ettim, çünkü horoz gitmişti. Kaçırılmıştı, tıpkı keçi gibi. Kuş da bir yaratığa gece atıştırması olmuştu.

Tüylü bir yaratığa.

Meşalenin ışığında tavuk kümesinin hantal tahtalarına takılmış kaba saba altın rengi tüyler parladı. Kedi ya da köpek, leopar ya da sırtlan, şansa bağlıydı. Saldıranın hangi hayvan olduğunu çözemiyordum, sadece aç olduğunu biliyordum. Ve bir tavuk, etli bir keçinin yanında çerezdi.

Ağılın uzak ucunda dip dibe duran iki anaç tavuğa baktım. *Yerinizde olsam, ben de birbirine sokulup dururdum,* diye düşündüm.

Sonra fark ettim, *Yerinizdeyim zaten.*

Benim evimle kümes arasındaki tek fark, benimkinin derme çatma bir çatısı olmasıydı. Hiç teselli değildi.

Ayrıca Burton'ı hâlâ görmemiştim.

Karanlığın içinden, Zane'in girdiği kulübeden Michael çıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sessizce sordum.

"Uyku tutmadı," dedi. Gülmeden etrafına baktı. Onu hiç gülerken görmemiştim, bir kere bile. Zaten adanın espri anlayışı kıttı. "Gece nasıl gidiyor?"

"Horoz adına kötü." Kapısı açık ağılı işaret ettim.

Michael, Korece küfre benzer bir şeyler mırıldandı.

"Burada ördek gibi oturuyoruz," konuşurken Köy'ü gösterdi, "ateş yetersiz."

"Biliyorum. Ölü yaprak bariyeri de yetmiyor ayrıca. Sırf korunmak için. Daha iyi bir plana ihtiyacımız var," dedim. *Biz de av olmadan önce.*

Boş keçi ağılına baktım. Belki de zaten avdık.

"Düşüneceğim," dedi kısaca, "ve uyumaya çalışacağım. Yarın gece nöbeti ben devralırım." Başıyla onayladı, siyah saçları gözlerine girdi. Nihayet saçını kestirmesine gerek olacak kadar uzun süredir buradaydı. Kulübesine geri döndü.

Gidişini izlerken bir değerlendirme yaptım. Michael iri yapılıydı, güçlüydü, adımları sessizdi. Miguel'den bu yana gelmiş en iyi balıkçıydı. Adaya düştüğünden beri kaslanmıştı, özgüveni artmıştı.

Belki ona daha fazla güvenmeliydim. Oturan ördek benzetmesi, tam isabetti.

Gözlerim dağa, adanın en yüksek noktasına doğru kaydı. Şu anda, *tam şu anda* garip bir hisle oraya gitmek, adayı Nil'in gözünden görmek geldi içimden.

Gel, diye fısıldadı rüzgâr. *Gel ve gör.*

Kendimle savaşarak arkamı döndüm. Nil'le savaşıyordum. Düşünmeye ve neyin geleceğini çözmeye çalıştım.

Gerçekten daha fazla uyumalıydım.

BÖLÜM 22

SKYE

1. GÜN, GECE YARISINDAN SONRA

Kulaklarımda tanımadığım sesler çınlayarak kendime geldim. Sinirli insan sesleri.

"Onu niye getirdin? O kim?"

"Ben getirmedim! Kim olduğunu bilmiyorum!"

"Demek ki seni takip etmiş." Birinci ses. Öfkeliydi, sabrını kaybetmişti. Tam anlamıyla tiksinti duyuyordu.

"Yemin ederim, onu daha önce hiç görmedim." İkinci ses. Korku doluydu.

Sessizlik.

Uyanıp dinlediğimden kimseyi haberdar etmek istemediğimden gözlerimi kapalı tuttum. Ayak parmağımı bir parçacık oynatıp felç oldum mu, diye kontrol ettim.

Olmamıştım. O berbat sıcak ve soğuk hisleri gitmişti.

"Sana inanıyorum. Doğrusu, seni beklemiyordum. Erkek kardeşini bekliyordum."

"Okumak için ana karaya gitti. Bu artık benim kaderim." Paulo'nun sesi titriyordu.

Bir sessizlik daha oldu, ardından derin bir iç çekildi. İlk ses, derin ve güçlü bir tınıyla gümbür gümbür konuştu.

"Kader olsun, olmasın, olayların akışını değiştirdin Paulo. Kutsal topraklara bir *haole* getirdin. Artık sana yardım

edemem."

"Ne?" Paulo'nun korkudan sesi titredi. "Beni burada bırakamazsın!"

"Seni burada bırakmıyorum," dedi ilk ses. Tam manasıyla iğreniyordu. "*Sen* buradasın. Ve yolunu bulmak zorundasın. Yani *bizim* yolumuzu. Güneş doğacak; kum saati çalışıyor." Ayak sesleri. "Ayrıca kızı da halletmelisin. Onu götürebileceğin bir yer var."

Bunu duyunca ayağa fırladım. Bir sürü ayrıntı dikkatimi çekti: Sıska çocuğun boynunda çiçekten kolyesi yoktu; kargo pantolonunun yerini açık kahverengi bir bez parçası almıştı; müthiş kaslı ve karman çorman siyah dövmeli başka bir çocuk bana ağzı açık bakıyordu; ben çıplaktım; ay gökteydi ve hava zifiri karanlıktı; yer de bir o kadar siyahtı ve sertti ve sağ tarafımdan buhar çıkıyordu.

Sola doğru ok gibi fırlayıp tavukları dağıttım.

"Bekle!" diye güçlü bir ses omzumun arkasından seslendi.

Beklemedim.

Koştum.

Siyah kayanın üstünden, basamaklara dönüştürülmüş siyah bir taş yamacın aşağısına inip yere uçarken her an bir elin beni arkamdan yakalamasını bekledim.

"Hey!" Paulo'nun sesi. Korku doluydu.

Daha hızlı koştum. Kaya sola doğru eğim yaptı, adeta bir dağdan inen spiral bir patikadaydım, derken kaya beni geniş bir çimenlik alana attı ve içime bir sıkıntı oturdu.

Çayırlık, diye düşündüm.

Scott Amcamın günlüğü çayırdan uzak durulmasını yazıyordu. Ama geri dönemezdim, büyük çocuğun emri "*kızı halletmek*" iken hele hiç. Bu cümlenin sonu hayra alamet değildi.

Çayır riskini göze almak zorundaydım.

Koşmaya devam ettim, gecenin ortasında çırılçıplak olduğumun bilincindeydim. Adaya çıplak çıkacağınızı bilmek tamamdı da, gerçekten tanımadığınız bir yerde çırılçıplak olmak? İğrençti. Hazırlanmış olmak en ufak bir yardım getirmiyordu. Çıplaklığıma aldırmadan hızlı koşmaya devam ederek uzun çimenlerin arasından geçtim ve izini sürmek için çok çabaladığım çocuğu ekmeye kararlıydım. İronik olduğunu bilmiyor değildim.

İleride, karanlıkta canlı bir ikaz şeridi gibi çizgiler yer değiştirdi.

Aniden durdum, ayaklarım çimenlerde ve nemli toprakta kaydı. Daha dikkatlice bakınca kapıdan daha soğuk bir korku her yanımı sardı. Altı metre ileride, bir kaplan gardiyan gibi çimenlerde volta atıyordu.

Bana doğru dönünce yürümesinin tam ortasında aniden durdu.

Koca kedinin gözleri, gecenin karanlığında parladı. Tereyağını kesen sıcak bıçaklar gibi etime geçecek dişlerle dolu ağzının üstünde pırıl pırıl iki göz çaktı.

Taş gibi hareketsiz durdum, kaplanla karşılaşınca yapılması gerekenler ve en iyi insan tepkisi hakkında okuduklarımı hatırlamaya çalıştım.

Büyük görünmek? Yoksa o ayılar için miydi? Top gibi olup küçük görünmek? Yoksa bu mu ayılar içindi? Olduğun yerde durmak? Yavaşça uzaklaşıp gitmek? Taş atmak?

Kararsızlık içinde donakaldığımdan hiçbir şey yapmadım.

Kaplan bana bitmek bilmez bir saniye boyunca gözlerini dikti, sonra devasa kafasını diğer tarafa sallayıp gecenin içinde gözden kayboldu.

Beni azat etti.

Başka açıklaması yoktu.

Uzun bir süre kımıldayamadım. Olduğum yerde durdum, hâlâ az önce ne olduğunu sindirmeye çalışıyordum. Sonra pes ettim.

Ve tekrar koştum.

BÖLÜM 23

RIVES

277. GÜN, ŞAFAK

Nil'in kafasının benden daha kıyak olduğuna karar verdim.

Bütün gece nöbet tutarken adayı hissettim. Dinliyor, nefes alıyor, *izliyordu* ama garip olan, sanki Nil *beni* izlemiyordu. Ben bir yan roldüm, acaba ana olay neydi, diye merak ettim.

Eğer leoparlı bir şeyse, bin kere yan rolü tercih ederdim. Gerçi, zaten yan rolü her zaman tercih ederdim; spot ışıkları fazlasıyla acılıydı.

Güneş gösteriyi kapatırken gün doğdu.

Kiera kahvaltıdan sonra beni köşeye kıstırdı.

"Günaydın Rives." Gülümsedi. "Kemerler. Oraya gittin mi hiç?"

Esnememi bastırarak başımı salladım. "Çok defa. Neden?"

"Macy orijinal kazınmış resmin orada olduğunu söylüyor."

"Orijinal olan mı bilmiyorum ama evet, orada bir çizim var. Çıkmazdaki Adam."

"Beni oraya götürüp gösterir misin?"

Duraksadım.

"Lütfen?" diye yumuşakça rica etti. Elini üst koluma koydu.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi kastım.

"Macy mütemadiyen çizimlerden söz ediyor," dedi Kiera. "Kemerler'de çerçeveye alınmış çizimler. En önemlisi onlarmış."

Çıkmazdaki Adam en önemli çizim *miydi*? Adamın sırlarını çözme dürtüsü damarlarımda, deniz gibi akıyordu. Çalkantılı ve amansızdı.

Birdenbire Kemerler'e gitmek, tam da bugüne uygun başlangıç gibi geldi bana.

"Hadi yapalım o zaman."

Kiera kolumu sıkıp gülümsedi. Eli fazla uzun kalınca kolumu çektim.

"Hep birlikte nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Brittney, Kiera ve ben ateşin yanından ayrılırken.

"Kemerler'e. Köy'ün güneyine. Hiç gittin mi oraya?"

Kız hayır anlamında kafasını salladı.

"Gel öyleyse." El sallayıp çağırdım. "Turlama zamanı Brittney. Kemerler'i görmediysen, henüz Nil'i deneyim etmiş sayılmazsın."

Kiera'nın yüzünden bir hayal kırıklığı geçer gibi olduysa da hemen toparlandı. Fakat bana baş başayken ne soracaksa, başkalarının yanında da sormalıydı. Saklayacak bir şey yoktu.

Yalancı, diye dudaklarını uzattı deniz.

Sen görülmesini istediğin kadarını gösteriyorsun. Ben gerçek seni gördüm.

Bir an için Kemerler'e gitme kararımı yeniden gözden geçirdim, çünkü deniz orada derinize değecek kadar içeri çarpıyordu. Sonra yürümeye devam ettim. Çünkü Talla'nın hayaleti her yerden başını gösteriyordu. Deniz kenarında, Köy'de, Çiçek Tarlası yakınında. Nil'den sonra da beni takip edecek mi, diye merak ettim.

Eğer ayrılırsam.

Ayrılacağım tabii, diye hiddetlenerek düşündüm.

"Bu sabah çok sessizsin Rives," dedi Kiera. Ben kafamdaki düşüncelere dalmış gitmişken Köy'den çoktan çıkmıştık.

"Sadece kafam çok dolu," dedim rahatça. Yani hiçbir ipucu vermeden.

"Lider olmak zordur," dedi yumuşak bir sesle. "Hiç evet dediğine pişman oluyor musun?"

Thad ve Natalie'yi düşündüm. İkisi de güçlü, ikisi de tecrübeliydi. İkisi de kendini düşünmüyordu. İkisi de benden iyi Lider'di.

"Hayır," dedim. "Pişman değilim." *Hâlâ buna layık olmaya çalışıyorum.* "Benim için bir şeref."

Lafı orada bıraktım.

Benim gibi sus pus yürüyen Brittney'ye yandan bir bakış fırlattım. Sadece o her zamanki gibi gözleri faltaşı gibi açılmış, etrafına bakıyordu.

"İyi misin, Brittney?" diye sordum.

Yanından geçtiğimiz bir ağacın kabuğuna dokundu. "Burası o kadar güzel ki, burada olduğuma inanamıyorum. Sanki telefonla aranıp çekilişe katılınca çıkan bedava tatillerden birini kazanmışım ama sadece gerçeği, anlıyor musun?"

"Çok güzel," dedim dikkatlice, "ama Nil tatil değil Brittney, öyle görünse bile, tamam mı?"

Brittney cevap vermedi. Çaylak oluşu, üstündeki yeni kumaşlar gibi gıcır gıcırdı. Kolunda daha önce gördüğüm izlerin toprak lekesi değil, yara bere olduğunu fark edip irkildim. Yeşile dönen çürükleri onunla birlikte adaya gelmişti.

Belki de Nil onun için bir *tatildi.* Korkutucu bir düşünce. Ve üzücü.

Köy kenarında yamacın arasından geçtik, Kristal Mağara'nın içinden yürüdük. Neredeyse Kemerler kadar güzeldi.

"Vay canına." Kiera çıkışın yakınında küçük bir daire çizip döndü. Sabah ışığı duvarlardan yansırken yerden tavana kadar elmaslar bize göz kırptı. "Çok güzelmiş."

"Şüphesiz. Hepsi elmas. Gerçek ve kesilmemiş. Ama kesinlikle elmas."

"Elmas mı?" Brittney huşu içindeydi. "Aman Tanrım, annem bunu görse kafayı yerdi." Ellerini duvarlarda gezdirdi.

"Dikkat et. Çok keskinler," dedim. Son ihtiyacı, bir yerini kesip mikrop kaptırmaktı.

Brittney ellerini aniden geri çekti. Hüzünlü bir hali vardı.

"Hadi gelin bakalım. Adam'ı görelim. Çıkmaz'ında bekliyor."

Yirmi dakika sonra Siyah Koy'un kenarından yukarı tırmanıyorduk ve Kemerler manzarası önümüze çıktı. Çeşitli boyutlarda, beş kaya kemeri, hepsi de su ya da kavrayamadığım güçler tarafından volkanik kaya tüfüne oyulmuştu, hepsi bir parça ada göğünü çerçevesi içine alıyordu. Diplerinde sular köpük köpük ve bembeyaz kıyıya vuruyordu.

Kızları Çıkmazdaki Adam'ın yaşadığı, en büyük kemere götürdüm.

"Bu mu?" diye sordu Kiera. Elleri belinde, çizime baktı uzun uzun.

"Evet, bu," dedim kısaca. Ham elmastan bu çizimden daha çok etkilenmişti, hoş, birisinin çıplak eliyle son derece sert siyah lav kayasına kusursuz simetride bir labirent çizmiş olmasını siktir et. *Burada neden bu kadar çok bilgi kayboluyor belli,* diye düşündüm, hemen sinirlenerek. *Önce insanın umurunda olması lazım.*

Yavaşça nefes alarak öfkemi zapt ettim. Neden bu kadar sinir olduğuma anlam veremedim. Muhtemelen yorgunluktan geberdiğim içindi.

"Üç çizim daha var," dedim Kiera'ya. "Tıpatıp aynı değil ama benzer. Hepsinin de tepesinde 12 sayısı yer alıyor."

"Karalamaları görmüştüm," dedi Kiera. Hâlâ hiç etkilenmemişti. "Sadece şahsen görmek daha farklı olur sanıyordum." Omuz silkti. "Daha büyük."

Klasik.

Brittney oyulmuş çizime dokunurken bir parmağıyla saygı içinde daireler çizdi. "Bunu kim yaptı?" Kiera'nın tam aksine, onun yüzü *huşu* içindeydi.

"Bilmiyorum," dedim Brittney'ye. "Bizden önce burada bulunan birisi."

"Bir milyon yıl kalsam, ben bunu yapamazdım," dedi hayretler içinde bir ifadeyle. "Ama çöpadamı çizebilirdim."

Çıkmaz'ın *içindeki* Adam'a, çöpadama baktım.

Bu çizim *sahiden* diğerlerinden daha önemli miydi? Eğer öyleyse, neden?

"Geri dönüyoruz," diye duyurdu Kiera. "Hazır mısınız?"

Başımı iki yana çevirdim. "Ben kalacağım. Dönüş yolunu biliyor musunuz?"

"Evet, çok kolay," diye cevap verdi Brittney.

Kiera'nın yine yüzü düştü: Hayal kırıklığı.

Mor bir renk gözüme çarpınca dönüp baktım.

Kiera'nın çiçeği, daima kulak arkasına taktığı çiçek elindeydi. Üç yaprağı, Kemerler'in altında Kiera tarafından yere atılıp suya düşüyordu. Kiera kafasını kaldırıp baktı ve göz göze geldik.

"Bir şey bırakmak istedim." Omuz silkti. Etkilenerek başımı salladım. Belki de Kiera, Nil'e saygısızlık etmenin cidden kötü olduğunu kavramıştı.

Belki de kızda tahmin ettiğimden fazlası vardı.

"Tur için teşekkürler." Kiera çiçekten geriye kalanı kulağının arkasına soktu, eksik yaprakları saçlarının arasına saklayıverdi. Kendinin farkında ve ölçülüydü. Nil gibiydi ama aynı zamanda değildi.

Belki Kiera tam da tahmin ettiğim gibi biriydi.

"Ne zaman istersen..." Gülümsedim.

Kiera da bana gülümseyip arkasını döndü ve Brittney ile kol kola girdi.

Tekrar çizime doğru döndüm. Yere çömeldim, Kemer'den yaklaşık dört metre uzaktaydım. Nil Dağı kusursuz bir şekilde çerçevenin içine oturuyordu. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Bu açıdan bakınca çizimdeki 12 sayısı Nil Dağı'nı, adanın en yüksek noktasını işaret ediyordu.

Bizi izliyorsun, ha, Ada? diye düşündüm.

Bu oyun tek başına oynanmaz, diye geçirdim içimden. *Çünkü ben de seni izliyorum. İzliyor, dinliyor, notlar ve sayıları kenara yazıyorum. Ve yaklaşıyorum; hissediyorum. Umarım sen de hissediyorsundur.*

Sağ tarafımda bir tıslama duyup döndüm. Bembeyaz patili bir kara kedi, yakındaki bir taşın üstünde durmuş, kuyruğunu sallıyordu.

"Eh, merhaba Burton. Seni görmek ne güzel, kedicik." Sırıttım.

Burton'ın tam da şimdi yeniden ortaya çıkması için adanın bu anı seçtiğini düşünmeden edemedim. Bir iyilik işareti, Nil'in beni duyduğuna dair bir işaret. Adanın dokunduğu her şeyi öldürmediğine dair bir işaretti.

Fakat Nil hâlâ dost sütununda değildi.

Hiçbir zaman da olmayacaktı.

BÖLÜM 24

SKYE

1. GÜN, ŞAFAK

Koşmayı hiç kesmedim, hareketi bırakmadım ve güneş doğduğunda kendimi yemyeşil ağaçlarla çevrili buldum. Tepemde koyu yeşil yapraklar çardak yapıyordu; dallarından kolaylıkla toplanan meyveler sarkıyordu. Yerdeki yaprakların üstünü su kaplamıştı. Bir düzine yaprağı yalayıp suyu son damlasına kadar içtim. Ardından dikkatlice ağaçlarla meyveleri inceledim ve guava'yı tanıdım.

Olgun olanlarını seçip bir avuç yiyince kendime geldim.

Sabahın ilk ışıklarında bileğimdeki yazı ucuz bir dövme gibi göründü: ÖDSP. *Önce düşün, sonra panikle.*

Homurdandım.

Belki tam anlamıyla paniklememiştim, *sanki paniğin derecesi olurmuş gibi,* diye azarladı zihnim. *Kısmen panik bile paniktir işte;* ama kesinlikle çok iyi düşünmemiştim. Daha çok, önce harekete geç, sonra düşün olmuştu halim; proaktif değil, reaktiftim. Kaplanın karşısındaysa hiç aktif değildim. Hayatta kalmam şans eseriydi. Garip çocuğu takip et planımın üstünde bir saniye bile kafa yormamıştım.

Harika bir iş, Skye. Başından beri planım buraya inmekti zaten, çiçek kolyeli çocuğun beni buraya getireceğini biliyordum, diye başımın etini yiyen düşünceyi kenara itmeye

çalıştım.

Ne dilediğine dikkat et, diye uyarmıştı Charley. *Çünkü elde edebilirsin.*

Tıpkı amcam gibi, Sydney Harbor köprüsünden serbest atlayış yaparken vefat eden amcam gibi Nil'de mahsur kalmayı başarmıştım. Herhalde pervasızlık geni ailede güçlüydü. Umarım hayatta kalma geni daha güçlü çıkardı.

Ama şimdi buradaydım ya, ne yapacaktım?

Şimdi cidden hiç planım yoktu.

Üzgünüm baba, diye düşündüm boğazım düğümlenerek. *Seni endişelendirdiğim için, hayatta kalma tekniklerini paylaşmaya çalıştığım her seferinde dinlemediğim için.*

İnanmadığım için.

Çünkü şu âna dek sergilediğim zayıf performans göz önüne alınırsa, sandığım kadar hazırlıklı değildim. Babam kaygıdan kafayı üşütmüş olmalıydı, kesin. Umarım bir şekilde burada olduğumu, iyi olacağımı biliyordu.

Sorun şu ki, *ben* iyi olacağımdan emin değildim. Hoş geldin komitesi, pek hoş karşılamamıştı beni. Arkasından korku dolu bir gerçek kafama dank etti; hoş geldin partimdeki çocuklardan hiçbiri *Nil* kelimesini kullanmamıştı.

Ya Nil Adası'nda değilsem?

Ya başka bir yerdeysem?

Açılıp havaya yükselen bir kapı gibi, capcanlı, nefes alan, ciğerlerimdeki havayı çeken bir yaratık gibi panik yükseldi içimde. Derin bir nefes almaya çalıştım ve onun yerine kesik kesik nefes almaya başladım. *Panikliyorsun Skye.*

Nefes al. Sakinleş.

Düşün.

Buraya *–lütfen Nil olsun–* gelme umudum varsa da, düşünmeye başlama zamanıydı.

Önce düşün, sonra eyleme geç. Yeni mottom.

Düşün.

Burası Nil Adası olmak zorundaydı. Scott Amcamın günlüğüyle benzerlikleri çok fazlaydı: Görünmez yakıcılığıyla kapı yolculuğu, çıplak geliş. Siyah taştan dağ, çimenli çayır. Masmavi gökyüzü, yemyeşil meyve ağaçları. Eğer günlük doğruysa, şu anda korudaydım.

Nil Adası'nda olmalıydım. Eğer değilsem, eğer Nil'in tıpatıp aynısı bir yerde mahsur kaldıysam, hayal edemeyeceğim kadar ayvayı yemiştim.

Omurgamdan aşağı buz gibi, boğucu bir korku indi.

Nefes al.

Burası Nil, dedim kendi kendime, o soğuk his geçene kadar. *Nil Adası'ndayım. Ve iyi olacağım.*

Aksini keşfedene kadar, Nil'de olduğumu varsayarak hareket edecektim. Şu anki planım buna bağlıydı: Kıyafet, silah ve Rives'a ihtiyacım vardı, aynen bu sırayla.

Çıplak olmak kendimi savunmasız hissettiriyordu. Çıplaklığımın her an bilincindeydim, bu durum, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum zihin alanımı kaplıyordu. Sırf herkesin burada gözünü açtığında çıplak olduğunu bilmek, ne kadar *acayip* olduğuna beni hazırladı denemezdi. Üstümü başımı ne kadar çabuk örtebilirsem, o kadar iyiydi.

Derin bir nefes daha alıp etrafımı taradım. Kullanabileceğim malzemelerin listesini çıkardım, ne yapmam gerektiğini düşünürken beynim onlarca farklı video, internet sitesi ve ebeveyn nasihatini yeniden canlandırdı. Bir alete ihtiyacım vardı.

Cep telefonumun boyutlarında, küçük, yassı bir siyah taş buldum ve kenarını bir başka kayaya uzun uzun sürtüp bir nebze sivrilttim. Artık silahım elimdeydi. Şimdi sırada bir lif lazımdı; yiyebileceğim değil, giyebileceğim türde.

Kenevir otu ya da onun yakın bir akrabasına benzeyen

bir grup sapa doğru yürüdüm. *Gayet iyi*, diye düşündüm. Çok kartlaşmışlar diye gri gövdeleri geçip kahverengilere odaklandım. Teker teker toplam bir düzineyi yerden söktüm. Adamakıllı bir deste oldu.

Sistemli bir şekilde hareket edip sapları taş aletimi bilemekte kullandığım kayanın üstünde birer birer yassılaştırdım, her bir gövde ikiye ayrılana kadar bastırdım. Ardından her iki ucunu kırıp dikkatlice odunsu bölümü dışarı çektim, her bir ucundan dikkatlice kaldırıp odun tamamen düşene kadar çevirdim, böylece elimde iki uzun ip kurdelesi kaldı. Dört parça ip elde edene kadar aynı işlemi tekrarladım. İpliği daha sağlam kılmak için parmaklarımın arasında sürttüm, aynı babamın ya da izlemem için ısrar ettiği, hayatta kalmayı gerektiren durumlarda ip yapımını gösteren sayısız YouTube videosunun öğrettiği şekilde kurdelenin her yanını sürttüm. Emek istiyordu ama gerekliydi, yumuşayana kadar bu dokuyla uğraşarak ipi üstünde daha rahat çalışılabilir hale getirdim. Parmaklarım zonkluyordu. Neyse ki, su toplamadı.

Henüz.

İp yapımına ara verip fil kulaklarına benzer yapraklar topladım, küçük bir çubuğu iğne görevi görecek şekilde sivrilttim ve yaprakları yırtmamaya özenerek ipliği geçirecek şekilde iğneyle deldim. Ardından kendime geniş bir yaprak etek ve üst diktim, bir yerlerimi örtüp mahremiyetimi korumaya yeterdi. J.Crew mağazasından çıkmış sayılmazdı ama iş görürdü.

Şimdi silaha ihityacım vardı, elde tutulan bir kaya aletinden daha üst kalite.

Dört bitki sapını daha soyup kabuğundan ayırdım, elimde sekiz iplik şeridi oldu ama bu kez yumuşatma işlemini atladım. Parmaklarımın patlayıp enfeksiyon kapma riskine davet çıkaracak bir şekilde su toplamasını istemi-

yordum. Hem, hâlâ güçlü dokulu şeritleri örmem lazımdı. Otomatiğe bağlamış gibi çalışarak çabucak maddeyi ipliğe çevirdim, ardından bir kaya sapanı tasarladım. Basit ama etkili bir silahtı, ufak bir yuva, taşı tutuyordu, iki örgü kordonun ortasında duruyordu. Son dört yazdır, babamla birlikte bu manevranın çok fazla alıştırmasını yapmış, kenevir, ip, sicim ve çeşitli başka hammadde kabukları kullanmıştım. Yandan asılan sapanın yapımı kısa sürdü; asıl iş hazırlık aşamasındaydı. Nasıl kullanılacağını pratik etmeme gerek yoktu; gözüm kapalı kullanabilirdim. Gözüm açıkken ise otuz metre öteden hedefimi vurabilirdim. Övünmek gibi olmasın, gerçekti bu. Bazı insanlar yaz tatilinden gittikleri yerin tişörtüyle dönerdi, bense taş sapan zanaatında ustalaşmış olarak.

Buna daha minnettar kaldığım bir an olamazdı.

Sapanımı omzuma attım, üç sicim parçası daha kapıp saçımı arkadan uzun bir atkuyruğu yaptım; zaten zıvanadan çıkmıştı. Sığ bir yaklaşım ama saçıma bir şey sürmeyince görünüşünden nefret ediyordum; sanki parmağımı bir elektrik prizine sokmuşum gibi oluyorlardı. Arkadan bağlamak bir şey başarmışım hissi uyandırıyor, kendimi daha *ben* gibi hissetmemi sağlıyordu.

Saçım biraz yatıştırılmış halde canlı bir ağaçtan bir dal kopardım –*Kusura bakma ağaççık*, diye düşündüm, çevrecilik bakımından saygısız hissederek ama yeşil bir sopaya ihtiyacım vardı– ve ucunu sivriltip zıpkın yaptım. Kaba saba ama düzgündü, yeşil sopa ilk baskıda çıt diye kırılacak kuru kahverengi daldan daha dayanıklı olurdu. Keşke guava ve mango taşıyabileceğim bir çantam olsaydı, diye diledim ama zaten yeterince vakit harcamıştım. Bir sürü mangonun ve bir avuç guavanın etrafına sicim bağlayıp bir arada tuttum, sonra meyve demetini omzumdan aşağı sallandırdım. Bu kadar kısa süre içinde yapabileceğimin

en iyisi buydu. Scott Amcam'ın yazdıklarına bakılırsa Köy, adada bulunduğum noktanın tam zıt tarafındaydı, dolayısıyla önümde iki günlük yürüyüş vardı. Kıyıyı takip ederek hafiften kuzeye doğru gidecektim. Çamur ovaları ve sinirli su aygırlarının yakınına bile yaklaşmazdım hayatta.

Bir avuç guava daha toplayıp tuttum.

Sol tarafımda bir şey burnundan homurtulu bir ses çıkardı.

Yavaşça dönüp aynı anda taş sapanımı çıkardım.

Meyve ağaçlarının kenarında, kocaman bir gergedan hareketsizce duruyordu. Aramızda en fazla altı metre çimen vardı.

Düşün.

Panikleme.

Tepki verme.

Düşün.

Gergedanlar hakkında bildiklerimi çabucak kafamdan geçirdim. *Uzağı göremezler, iyi duyamazlar, koku alma duyuları acayiptir; insanların varlığını öyle sezerler. Gündüz sıcağında uyur, bazen ayaktayken uyurlar. Eğer saldırırlarsa, olduğunuz yerde durun ve son saniye hayvanın yolundan çekilin. Bir yere saklanın ya da kaçın.*

Kaçayım, diye düşündüm.

Scott Amcamın düzgün yazısı gözümün önünde canlandı. *Yaşam. Ölüm. Kapılar. Koşmak.*

Hı hı, diye düşündüm. Bu adada sanki koşmaktan başka bir halt yapmıyordum. Ama bugün içimden koşmak gelmedi.

Yavaşça hareket edip ağaçların arasına kaçtım ve gergedandan uzağa, kuzeye doğru yollandım.

Bir saat sonra belki daha fazla, birden fazla açıdan cep telefonumu özledim, yeşil ağaçları geçince pek buyur edici olmayan karşılama komitemin genç üyesi Paulo'ya rastla-

dım. Bir taşın üstüne oturmuş, ağlıyordu. Sersefil görünüyordu ve çok pis kokuyordu.

"İyi misin?" Yanına çömelip ağzımdan nefes almaya çalıştım.

Başını aniden kaldırdı. Gözleri kırmızıydı. Titrek parmağını bana doğru sallarken gözleri yuvalarından fırladı.

"Sen!" diye haykırdı. "Her şeyi mahvettin! Neden beni takip ettin?"

"Neden bu kadar umurunda?" diye sordum.

"Çünkü burada olmamalıydın!" Sesinden *kapu* kelimesini kullandığını duydum. *Yasak*, diye düşündüm. *İzinsiz giren.*

"Seninle aynı hava duvarı arasından geçip geldim," dedim sakince. "O yüzden ada bana da açık olmalı."

Çocuk şok geçirerek beti benzi attı. "Burası hakkında ne biliyorsun ki?"

"Sandığından daha fazla şey," dedim.

Birdenbire çöktü. "Buradan şimdiden nefret ediyorum. Gelmek istemedim zaten. İlk doğan abimdi; o burada olmalıydı. Ama o, Batı tıbbı okumayı seçti ve ailenin şerefini korumak benim üstüme kaldı." "Ailenin şerefi" derken, sanki bir hastalıktan bahseder gibiydi. Bana aksi aksi baktı. "Ve senin yüzünden akıl hocam beni kovdu. Bütün gece seni aradım, onun yerine bana bok fırlatan maymunlara rastladım."

Kahkahalarla gülmemek için çok zor dayandım. "Biliyor musun, bu bir zekâ belirtisi."

"Ne?" dedi.

"Kaka atma. Bilimadamları ilkel zekâ göstergesi olduğunu düşünüyor."

"Harika. Eh, su götürmez bir gerçek var ki, leş gibi kokuyor." İç geçirdi. Karnı guruldadı. Hâlâ nefesimi tutarak

ona bir guava verdim. "Al. Kahvaltı."

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

Arkamı işaret ettim. "Oradan. Bir sürü meyve var, uzanabileceğin kadar alçakta. Ben Skye, bu arada."

"Paulo," dedi.

"Biliyorum." Yamuk yumuk güldüm. Ardından bir an düşünüp sorumu dikkatlice tarttım. "Neden geldin?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek daha vardır."

Çocuk olumsuz anlamda kafa salladı. "Anlamıyorsun. Burası... Gelenek..." Ânında sanki çok fazla ayrıntıya girmiş gibi temkini eline aldı. Etrafına bakınıp ayağa kalktı. "Kurallar vardır. Onları bozamam. Sana batıya gitmeni, kendin gibi insanları bulmanı söylemeliyim."

"Benim gibi insanlar," diye tekrar ettim. Sonra düşünceli düşünceli onu süzdüm. "Paulo, sen ve ben o kadar farklı değiliz. Batıda bir Köy *var*, tıpkı bizim gibi çocuklarla dolu, hepsi de eve geri dönmeye çalışıyor. Hepsi birbirine yardım ediyor." Çocuğa anlattıklarımın doğru olması için dualar ediyordum. "Ben şimdi oraya gidiyorum. Benimle gelebilirsin ve sen eve gidene kadar hayatta kalmana yardım ederler."

Çocuk gökyüzüne baktı. "Hapishane yine de hapishanedir, istediği kadar duvarları güzel olsun," diye mırıldandı. Omuzlarını çökertti. O yenik duruşu geri dönmüştü. "Ben henüz ayrılamam."

Buradan *ayrılacağından* o kadar emindi ki, aklıma bir fikir geldi.

"Yani eve geri döneceğini nereden biliyorsun? Benim bilmediğim ne biliyorsun, Paulo?"

Çocuk gözlerini kocaman açıp geriye çekildi. "Çok konuşuyorsun, *haole*," dedi.

"Skye," diye düzelttim, "yabancı" terimini kullana-

rak aramıza mesafe koymaya çalıştığının farkındaydım. Paulo'ya doğru bir adım attım. "Bir şekilde çözeceğim Paulo. Belki bugün değil ama çözeceğim. Bu arada da, eğer yardıma ihtiyacın olursa, Köy'e gel. Yalnız yapmak istemiyorsan, beni bul."

"Mecburum," diye fısıldadı çocuk. Yeniden ağlamaklı göründü. "Tek yolu bu."

Dönüp koşmaya başladı. İçimden bir ses, onu tekrar göreceğimi söylüyordu.

Paulo korunun içinde gözden kaybolurken keşke onu gergedan hakkında uyarsaydım, diye düşündüm.

Ve keşke ona burası Nil mi, diye sorsaydım.

BÖLÜM 25

RIVES

279. GÜN, SABAHA KARŞI

Nil Adası'nda Noel arifesi boktanlığın daniskasıydı.

Tüm Köy gerilmişti ve Noel Baba'yı beklediğimiz için değildi. Dışarıda bir şey vardı, ölümcül bir şey. Çok yaklaşırsa, kırmızılı giyinmiş şişman adamı bile yiyecek bir şey.

Hayvanlar kışkırtılmadığı sürece genelde insanlara saldırmazdı. Ama eğer yiyecek kaynakları kısılırsa, sınır tanımazlardı. Hayatta kalma içgüdüsü devreye girerdi. Bu kadar basitti. Baraka dışında nöbetimi tamamlamış, Köy'ün kenarına bu kadar yakın bir yerde kimseyi riske atmak istememiştim. Şimdilik, sinsi sinsi gezinen avcı hayvan, tehlike listesinde yağmacıların önündeydi.

Başımı yana eğip kulak kesildim.

Hiç.

Gece tüyler ürpertici bir sessizlik içindeydi. Bir sırtlan ve uzaklardan birkaç havlama duymuştum ama yakında ses yoktu. Fısıltı da yoktu, beynimde bile.

Hiçbir şey Michael ile daha erken saatte kurduğumuz çevre tuzaklarını tetiklememişti.

Kendime rağmen, esnedim.

Son bir haftadır dördüncü gece nöbetteydim ve peş peşe iki gece oluyordu. İki ekip Arama'ya çıktığından Köy'de

kişi sayısı azalmıştı. Nil uzmanlarına, adayı gece okumaya alışkın insanlara ihtiyacım vardı. Fakat Jillian, Macy ve Dex gündüz saatlerini uzun uzun çaylakları eğitmeye ve ekinlerle ilgilenmeye ayırdığından gece de nöbet tutmalarını istemek üzerlerine fazla yük bindirmek gibiydi. Ayrıca ne zaman Sy nöbet tutsa beni uyandırıyor, gözleri yuvalarından fırlamış halde titreyerek beni yeni algıladığı bir tehdide karşı uyarıyordu. En azından Sy nöbette uyumuyordu ama zaten o nöbet tutunca da ben uyumuyordum, o yüzden Sy'a nöbet vermek manasızdı. Kendim yapsam daha iyiydi.

Dolayısıyla nöbet görevi bana, Ahmad, Zane ve Michael'a kalıyordu ama sonunda benim oluyordu. Zaten gözüme uyku girmiyordu, bari nöbet tutayım, diyordum.

Bir *yenilik* bolluğu yaşanıyordu. Labirentler ve Charley'nin haritaları hakkında eğitilecek yeni beyinler, şekillendirilecek yeni bedenler. Herkesi daha güçlü, daha da önemlisi daha *hızlı* olmak için zorluyordum. Hız demek yaşam demekti ya da en azından şansını kovalamak demekti. Lider olarak da görevim buydu: Köy'deki herkese bir savaşma şansı vermek. Ancak bu şekilde uyuyabiliyordum elimden gelen her şeyi yaptığımı bilirsem.

Belki de o yüzden uyumuyorsun, diye mırıldandı beynim. *Çünkü her şeyi yapmıyorsun.*

Bir o, bir de Ayna Havuzu'ndaki çocuğun havaya karışıp yok olması gerçeği.

Ne iz, ne görüntü.

Onu bulma hırsı o kadar kuvvetliydi ki, çoktan kaçmış uykumun iyice içine ediyordu. Hep nerede ne zaman olsa uyuyabilen biriydim; babamdan kapmıştım bu yeteneği. O yüzden Talla'nın kronik uykusuzluğu gerçekdışı gelmişti bana. Fakat artık Köy'ün saldırı altında olmasının yanı sıra, ben de uykusuzluk uğursuzluğu içindeydim.

Nil Adası'nın kafamı bozmasına izin verdiğini anlamam için Talla'nın hayaletinin gelmesi gerekmiyordu. Ama aynı zamanda cevapların adayı beynimden sökeceğini de biliyordum; sadece o cevapları bulmalıydım.

Boynumdaki hilal kolyesi *onu* bulmam gerektiğini bana anımsatıyordu.

O zaman neredeydi?

Günün ilk ışığıyla Dex ortaya çıktı. "Nasıl geçti, dostum?" diye sordu, uykulu gözlerini ovuşturarak.

"Sessiz."

Başıyla onayladı. "Hadi git. Biraz dinlen."

"Tamam. Koy'da bir yüzeceğim. Ondan sonra senin gibi şekerleme yaparım." Gülümsedim.

Dex kaşlarını çattı. "Yeni ikili halde gezintiye çıkma yaklaşımı hoşuma gidiyor. Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Yok, sağol, iyiyim. Kafamı toplamam lazım." *Çocuğu kafamdan atmam lazım.*

Dex başını sallayıp gevşedi. "Ben de hep nöbet tuttuğum gecelerin sabahında gergin oluyorum. Yoğunlaştırılmış Nil gibi, değil mi? Bütün gece belki de gelmeyecek bir şeyi bekliyorsun. Tıpkı öğle saatleri gibi." Gülmeden kahkaha attı. "Yiyecek kulübesinde bayağı çok mangomuz var, yerinde olsam gezintiye çıkmadan önce uğrayıp bir ısırık alırdım."

Bir an için "ezilmeye" dedi sandım.

Boğazımı temizledim.

"Teşekkürler." Sırıtarak Dex'e selam verdim.

Yirmi dakika sonra güneşle birlikte Koy'a ulaştım. Işık yüzeyin üstünden pırıltılar gibi yansıyordu; şelalenin yanında sular beyaz beyaz köpürüyordu. Etrafıma bakıp dinginliği fark ettim. Dövmeli çocuk buradaysa, iyi saklanmıştı.

Şelalenin altına daldım, yüzeye çıktım ve mağaraya adım atınca geçen hafta bıraktığım ateş yakma yayı ve meşalelerin hâlâ orada olduğunu görünce sevindim. Daha da iyisi, kurumuşlardı.

Işığım olunca daha hızlı hareket ederdim.

Hindistan cevizi kabuğunu çıra olarak kullanıp yaydan kıvılcım çıkana kadar sürttüm ve çıra alev alınca meşaleyi yaktım. Yolumu aydınlatan ateş olduğu sürece oklara ihtiyacım yoktu; rotayı avucumun içi gibi öğrenmiştim ama yine de oklara dokundum. Çatala gelinceyse sağa saptım. İster ecele susamış bir merak, ister yeni bulunmuş ada saplantısı diyin. Her neyse, adanın kusmaya hazırlandığı her bilgi kırıntısını toplamaya hazırdım; iskeleti bile.

Tünel keskince kıvrıldı ve aynen Jillian'ın dediği gibi geçit aniden durup çıkmazda son buldu. Arka duvarda bir iskelet yere yığılmış, öne doğru bakıyordu.

Tüyler ürpertici, diye düşündüm, boş göz yuvarlarını, açık kalmış ağzını incelerken. Kahverengi lekeler kalmış temiz kemikler, o kişi bu pozisyonda yığılmış mı, yoksa Jillian çarpınca mı o hale gelmiş hiçbir sır vermiyordu.

Neyin peşindeydin? Yoksa Johan haklı mıydı, burada ölmeyi mi seçiyordun? Meşalemi geçide doğru çevirip baktım.

İskeletin üstünde, göz hizasında, taşa bir şekil kazınmıştı. Aşağı yukarı bir basket topu büyüklüğünde bir güneşti, on iki ışın saçıyordu. Güneşin içinde badem şeklinde bir göz vardı.

Öne doğru eğilip bana dimdik bakan gözü inceledim, ne anlama geldiğini ve kim için konduğunu merak ettim. Ayrıca niçin burada, bir çıkmazı işaretliyordu?

Bastığım yere çok dikkat ederek iskelete doğru adım attım ve yavaşça gözün üstüne bastırdım.

Hiçbir şey olmadı.

Aptal. Kafamı iki yana salladım. Ne beklemiştim; gizli bir geçit mi?

Belki de, diye içimden itiraf ettim. Bu çıkmazın bir şey sunmasını istedim. Fakat kazınmış güneş sadece bir güneşti; göz sadece bir göz. Hayal kırıklığına uğrayıp arkamı döndüm. Bastığım yeri seçmek için yere baktım, iskeleti açık ve net görüp donakaldım.

İskeletin bileğinde bir halka sarılıydı; oraya ait olmayan, rengi açılmış bir halka. Bir bileklik. Kemikten yapılma bir bileklik. Nil Adası'nda benden önce bulunmuş birisi kemik bileklik takıyordu.

Ramia, diye hatırladım.

Adada tesadüf diye bir şey yoktur.

Bileklik benim ipucumdu. Almama gerek yoktu; sadece ne anlama geldiğini çözmem gerekiyordu.

Johan'a ihtiyacım vardı.

Thad'in, bilekliği gömmesine yardım etmişti. Hatta belki o kızla bile tanışmıştı. Eğer zaman hesaplamam doğruysa, birkaç günleri kesişmişti. Fakat Johan yine Arama'daydı ve tek bildiğim çoktan gitmişti. Umarım hâlâ buradadır.

Suçluluk duygusu, bir kapının gölgesi gibi yakarak içime oturdu.

Bencil, diye düşündüm. Ama hislerim değişmiyordu işte. Tek istediğim, Johan'la birkaç dakika geçirmekti. En fazla on. Ama Nil'e ve adanın ne vermek istediğine bağlıydı.

Meşalem titreşti. *Git,* dedi alevler.

Elimden geldiğince çabuk hareket edip Ayna Havuzu'na geri döndüm ve aydınlığa çıkınca gülümsedim.

Dövmeli çocuk bağdaş kurmuş oturuyordu, yüzü havuza dönüktü, gözleri açık, çenesi düşüktü. Mağaranın içine adımımı attığım saniye, başını bana doğru hızla çevirdi ve suratı karardı.

"Sen," dedi. Ayağa fırladığında tüm vücudu kasılmıştı. "Neden geldin yine? Burası senin için değil! Geldiğin yoldan geri dön!" Parmağıyla arkamdaki karanlığı işaret etti.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım bir süre kalacağım." Biraz daha yaklaşıp sağ elimi uzattım. Sol elimde meşale yanıyordu. "Ben Rives."

Çocuk kara gözlerini meşaleye çevirip sonra sertçe bana dikti. "Maaka," dedi. Tokalaşmamıştı.

Elimi indirdim. "Memnun oldum Maaka."

Kollarını göğsünde kavuşturup beni süzdü. "Neden geri döndün?" diye sordu nihayet. Daha az kızgın, daha çok sabrı taşmıştı.

"Seni bulmak için."

Maaka kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Dövmelerini gösterdim. "Çok güzel desen Maaka. İlginç olan ne biliyor musun? Desenler, tam da duvardaki çizimlerle aynı." Mağaranın duvarına doğru yürüyüp dalgalara, güneşe ve kabile suratına dokundum. "Ama en çok bu ilgimi çekiyor." İç içe geçmiş elmaslara hafifçe vurdum, Maaka'nın kolundakinin tıpatıp aynısıydı. "Tam da ada gibi elmas şeklinde."

Maaka ser verip sır vermeden suratıma baktı.

Ama vereceksin, diye düşündüm. *Verdin bile.*

Oyulmuş hilal şeklini boynumdan çıkardım.

"Oldukça etkileyici." Başparmağımı pürüzsüz tahtanın üstünde gezdirip duvara kazınmış şekli gösterdim; son ziyaretimde üstünden ölü yaprak sıvısı akan şekli. "Kusursuz. İkisi de çok iyi iş."

Çocuk kollarını önünde bağladı. "Benim kazıdığımı nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü sol kolunda aynı ay şekli var. Çünkü o gün benden önce sen buradaydın ve bu şekil hâlâ ıslaktı. Çünkü o gece bence ormanda durup bizi izleyen sendin. Çün-

kü bence Nil hakkında bizden daha çok şey biliyorsun."

Maaka elimdeki kazınmış şekle bakıp hiçbir şey söylemedi.

Bana bir puan.

Farklı bir taktik uyguladım. "Neden Köy'e katılmıyorsun?"

"Çünkü Köy sizin."

"Sizin," diye tekrar ettim. "Sen hep 'sizin' ve 'bizim' kelimeleriyle konuşuyorsun, sanki ada farklı gruplara bölünmüş gibi; sanki ada insanlar *arasında* bölüşülmüş gibi."

"Öyle değil mi?" dedi Maaka sessizce.

"Hayır," dedim. "Adadaki bütün insanlar yemek yemeye ve zamanları tükenmeden eve dönüş fırsatını yakalamaya çalışıyorlar. Hepimiz bu yüzden aynıyız."

Maaka hayır anlamında kafasını salladı. "Yanılıyorsun."

"Bana sebebini söyle."

Yüzüme uzun uzun baktı. "Hepimiz buraya cevaplar bulmaya geliyoruz ama aynı cevapları değil. Sen de kendi cevaplarını kendin bulmalısın, Lider Rives."

Maaka'ya bir puan. Benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğimden daha fazlasını biliyordu.

"Belki de," dedim yavaşça, Maaka'yı inceleyerek. "Peki o zaman neden senin diğer herkesten daha çok cevaba sahip olduğunu hissediyorum?"

Maaka suya doğru baktı. "Ben sadece gördüklerimi bilirim. Ama gördüğüm her şeyi, kendi gözümle görmem." Bana döndü. "Sen ne görüyorsun?"

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Adada bizden başka neyin kol gezdiğinden bilmediği için ödü patlayan insanlarla dolu bir Köy görüyorum. Değer verdiğim insanlarla dolu mezarlar görüyorum. Köşede bizi bekleyen ölümü ve yaşamı da görüyorum. Hayatta kalma mücadelesi veren aç çocuklar ve arkadaşlık kurmak için savaşan insanlar görü-

yorum. Birlikte çalışan, birbirine destek olan, buradaki karanlığa rağmen hâlâ güzellikten huşu içinde kalan insanlar görüyorum. Umut ve korku ve kayıp ve hayat görüyorum. Ve şu anda," gözlerimi Maaka'dan ayırmadım, "anlattığından çok daha fazlasını bilen birisini görüyorum."

Maaka başıyla onayladı. "Çok şey görüyorsun. Ama bütünü değil. Kenarları görüyorsun."

Bilmece gibi cevapları, yorgun sinirlerime dokundu.

"Bana bir şey söyle Maaka. Sen ne görüyorsun?"

Maaka uzun bir süre ayakta durup beni süzdü. Sonunda konuştu. "İnsanlarına değer veren ama bilmediklerine tam olarak saygı duymayan bir Lider görüyorum. Kendini ada ve ritüellerine kaptırıp kaybetmiş bir Lider görüyorum. Başlangıcı ve sonu bilen, ancak ortayı göremeyen bir oğlan görüyorum; oysaki orta kısım en önemli bölüm. Orta kısım, ağırlık ve şekli belirliyor, biçim ve yapıyı. Hayatı."

Maaka'ya bakakaldım, serin duruşunu, muammalı sözlerini düşünüp ne halttan bahsettiğini merak ettim.

"Orta kısım sonu belirlemiyor mu?" diye sordum yavaşça.

Maaka başını yana eğdi. "Son her zaman yazılmıştır, yol belirgindir."

Başımı iki yana salladım. "Asla. Orta yol, sonu biçimlendirir. Belli bir sırada gider. Başlangıç, orta, son. Bitti." *Hassiktir, Thad'e dönüşüyorum.*

Maaka tebessüm eder gibi dudaklarını kıvırdı, ilk kez güldüğünü görüyordum. Duvara kazınmış şekillere dönüp sayıları işaret etti, 3-2-1-4. "Her şey sırayla gider ama her zaman senin sandığın düzende değildir."

Rakamları inceledim. Garip, kusursuz bir ondu. Bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir numeroloji sırasıydı.

"Yani son bu mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

Maaka şaşırdı. "Bu ortası."

"Ama herkes için değil," dedim, çarpılarla dolu Duvar'ı düşünerek. "Bazıları için burası son."

Maaka düşünceli duruyordu. "Olabilir. Ama başkaları için başlangıç."

Herif bilge miydi, bir tarafından mı sıkıyordu, karar veremedim.

"Senin için ne?"

"Sanırım orta."

"Sanırsın," dedim kuşkucu bir edayla.

Bana cin gibi gözlerle baktı. "Evet. *Sanırım*. Eğer düşünmüyorsan, hareketlerini anlamsızca yapıyorsun demektir. İnsanı ileri götüren *niçin*'dir. Eğer bir niçin yoksa, bomboş bir gün geçmiştir."

"Bence insan her zaman niçini bilmez," dedim sessizce.

Maaka'nın yüzündeki ateş söndü. "Doğru. Ama bu demek değildir ki, arayış sona ermeli. Sen de ortanı bulduğun zaman, yolunu bulacaksın." Havuza doğru döndü. Neredeyse ânında arkasını dönüp yoğun bir bakış fırlattı. "Eğer geri dönersen sakın ateş getirme. Bu kutsal alana asla."

"*Kim* için kutsal?" diye sordum sabrım taşarak.

Maaka sanki cevabını tartar gibi bana uzun bir bakış fırlattı. Ağzını açtı ve sonra, bir daha düşünmüş gibi başını sertçe iki yana salladı. Hedef aldı, hıphızlı bir hareketle havuza dalarak suyun altında gözden kayboldu. Meşaleyi havuzda söndürüp tıpkı bir önceki sefer gibi onu takip ettim, sadece bu kez çıkış noktasında durdum, okyanusa girişin şeklini ve yerini zihnime not ettim.

Fazladan harcadığım o zamanın bedelini ödedim.

Maaka'yı gözden yitirdim. Okyanusta suya girip çıkan bir kafa, kulaç atan birisini göremedim. Yine de kıyıya doğru yüzerek daha önce aştığımız güzergâhı takip ettim, Maaka'nın nerede kamp kurduğunu merak ettim, ne de olsa Köy'de değildi.

Kumda ayak izleri, ağaçlara doğru giden yol yoktu.

Maaka'dan eser yoktu.

Öfkeyle karışık bir hüsran içime battı. Kendimi katılmak istemediğim bir oyuna alet edilip oynanmış gibi hissettim. Kuralları bilmediğim bir oyuna hem de.

Ama kurallar vardı, hissediyordum. Maaka ise hepsini ezbere biliyordu.

Sudan çıkıp ağaçlara doğru yürüdüm, yavaşça yanlarından geçip sağa doğru yollandım, Ayna Mağarası'nın bulunduğu yamaca doğru yöneldim. *Nereye gittin Maaka? Nerede saklanıyorsun?*

Ada yine onu yutmuştu.

Tıpkı bir dalganın geri çekilişi gibi, öfkem yerini yorgunluğa bıraktı. Yine de Maaka oradadır umuduyla ağaçların yakınından yürümeden edemedim. Beni izlediğini umuyordum ve bu kez teslim olacaktı sanki.

Tam arkamda kuru bir dala basıldı.

Buldum seni, diye düşündüm.

"Sonunda bazı cevapları gözden çıkarmaya mı karar verdin Maaka?" Sırıtarak döndüm.

Afallayarak sahilin ortasında bir kızın durduğunu gördüm. Yatıştırılmamış bir hale misali arkasından havaya fırlayan, kıvırcık saçları vardı. Kalp şeklindeki yüzündeki açık renk gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Yanakları ve burnu hafiften güneş yanığı olmuştu. Belini ve göğsünü yeşil yapraklarla örtmüş, üstelik iple bağlamıştı. Ancak ada görüntüsünün en beğeni toplayan yanı göğsüne astığı sapan silah ve elindeki incecik aletti.

Hayır, diye düşündüm, kızın duruşunu ve yüz ifadesini inceleyerek, bu kızın en beğeni toplayan yanı tavrıydı. Soğukkanlı ve sakindi, sanki Nil Adası'nın alnını karışlamıştı.

Nil yerlisi değildi, daha çok doğuştan Nilliydi.

Biraz fazla uzun gözlerimi diktim.

Bana doğru yürüdü, boştaki elini kaldırıp gülümsedi. "Maaka diye birini tanımıyorum ama acaba sen Rives olabilir misin?"

BÖLÜM 26

SKYE

3. GÜN, ÖĞLEYE DOĞRU

Çocuğun okyanustan çıkışını izledim.

Yüzgeçleri olmayan bir deniz adamı misali, derinlerden yüzdü, yapılı ve kaslıydı, her yanından sular ve tehlikeli bir hava akıyordu. Üstünde neredeyse iç gösteren bir şortla sahilde yürümeye başladı; gözlerimi dikip bakmamaya çalıştım, gözleriyle ağaçların başladığı noktayı öylesine büyük bir dikkatle süzdü ki, olduğum yere mıhlandım. Belli ki bir şey ya da birisinin peşindeydi. Üstünden güç yayılıyordu. Biraz Charley'nin tarif ettiği gibi görünüyordu ama rastalı değildi ve Charley, Rives'm rastalı olduğunu söylemişti.

Ağaçlara kadarki yolun ortasında durdu, çenesini sıktı, geniş omuzları kasılmış, dimdikti.

İstemsizce bir adım geri attım.

Ardından bakışlarını ağaçlardan ayırmadan derin bir nefes verdi. Öfkesi gitmiş, tehlike havasını da beraberinde götürmüştü. Şimdi yüz ifadesi endişeli ve hayal kırıklığı içindeydi ve elleri belinde dimdik dururken tam da Charley'nin tarif ettiği, özgüveni yüksek Lider'in ta kendisiydi. *Ama rastasızı.*

Kaşlarımı çattım.

Çocuk yakınlaştı, gözlerini görebileceğim kadar yakınıma geldi.

Rives, diye düşündüm.

Gözleri aynı Charley'nin tarifiydi. Açık yeşil –yazın içilen limonata gibi, demişti kız– ama benim aklıma daha çok Karayip denizini getirdiler. Sıkıntılı suları. Gözlerinin altında, derisinde yarım ay şeklinde çizgiler, her türlü yorgunluğun belirtisi gece gölgeleri vardı.

Yakından bakınca çocuk tehlikeliden çok bitkin görünüyordu, sanki Köy'ün tüm yükünü sırtında taşıyordu. Kesin Rives olmalıydı bu.

Bir kez daha risk alma zamanıydı.

Yaprak topluluğumun gereken her bölgeyi örttüğünden emin olup ağaçların arasından çıktım, silahım bir güvenlik kalkanı gibi elimdeydi ve çalıların arasından geçerken bir sürü ses çıkardım.

"Sonunda bazı cevapları gözden çıkarmaya mı karar verdin Maaka?" diyerek döndü. Fakat bakışları benimle karşılaşınca gözleri yuvalarından fırladı, gülüşü sessiz bir O harfine dönüştü.

Biraz tehlikeli bir havası vardı.

Hiç durmadan amcamın cesaretini toplayıp öne doğru yürüdüm, gözlerindeki yoğunluğu görecek ve etrafında görünmez bir alev gibi dönen gücü hissedecek kadar yaklaştım çocuğa.

"Maaka diye birini tanımıyorum ama," dedim, "sen Rives olabilir misin acaba?"

"Ne?" Ağzı bir karış açık kaldı ama hemen toparlandı Rives. "Hı. Sen kimsin?"

"Skye." Durdum, iliklerime kadar rahat bir oh çektiğimi hissedip ısındım. *Rives'ı buldum. Nil Adası'ndayım.*

İyiyim.

"Charley seni bulmamı söyledi," diye ekledim. "Sana selam söyledi."

Bu kez Rives hemen toparlanamadı. Ağzı açık kalakaldı.

Omzunun üstünde bir hava dalgası parıldadı, adeta görünmez bir el ortalık yere ışıldayan sıvı hava damlatmıştı, derken o damla patlayıp kocaman açıldı ve oval şeklinde parlayıp ışıklar saçmaya, yerden birkaç santim yukarıda duran incecik bir aynadan duvar olmaya başladı. Bir saniye sonra, pırıldayan her bir nokta dümdüz siyaha dönüştü.

Rives'ın elini tuttum.

"Koş!" diye bağırdım.

Rives hiç tartışmasız kabul etti. Son sürat plajda koştuk, ben baştaydım; açık kumsalı seçmiştim, çünkü kumsalda, ağaçlık alandan daha uzun mesafe kat edebilirdik. Ayrıca, ne geldiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Altı yedi metre sonra Rives beni bir çalının arkasına çekip çömeldi. Hiç konuşmadan sessizce siyah havaya baktık. Daha nefes bile almamıza kalmadan, krem rengi, bilinçsiz bir alpaka siyah delikten adaya düştü. Delik incecik bir çizgiye, sonra bir noktaya dönüşüp çöktü. Sonra da yok oldu.

Alpaka afallamış vaziyette başını kaldırdı.

Rives'a dönerek nefes verdim. "Deniz aslanındansa alpaka daha iyidir, değil mi?"

Çocuk bana bakakalmıştı. "Sen *kimsin*?"

Gülümsedim. "Ne kadar vaktin var?"

Yavaşça sırıttı, çalkantılı Karayip suları gözlerini içeriden aydınlatan bir gülüşle ve farklı bir sıkıntıyla döndü. Gülümsediğinde yürek yakıcı hoşluktaydı, buna hiç hazırlıklı değildim. "Yeterince," dedi Rives sırıtarak. "Hemen anlatmaya başla."

Bakışlarımı kaçırıp nereden başlasam, diye karar vermeye çalıştım.

"Charley'den başla," dedi Rives sessizce, beni ayağa kaldırırken gülüşü yok oldu. "Hadi sahilde yürüyelim. Daha güvenli."

İkilemesine hiç gerek yoktu.

Kumsalda yürüyüp güneye doğru, eğer amcamın günlüğü doğruysa bizi Köy'e götürecek yöne doğru ilerlemeye başladık. Rives solumdan yürüdü, benimle ağaçların arasındaydı. Eli sık sık belindeki kılıfa sürtünüyor, sanki avucu bıçağı hissetmek zorundaymış gibi istemdışı bir hareket yapıyordu; sanki Rives'm da bir güvenlik kalkanı vardı. Topu topu üç günden sonra aletim ve silahımı elimden bırakınca kendimi yaprak bikinimi çıkarmaktan daha çıplak hissetmiştim.

Hoş, onu da çıkarmak gibi bir niyetim yoktu ya neyse.

Ay, o anadan üryan manzaralar, diye düşünüp kızardım, amcam adadayken Köy'de çırılçıplak gezen Brezilyalı çocuğu hatırlayıp. *Hayatta* benlik değildi.

Scott Amcamla beklenmedik bir kader bağı kurdum, o da burada bulunmuştu, mahsur kalmış, susamış, yorulmuş ve bu korkunç yerde çılgınca düşüncelere kapılmıştı.

Elbette Scott Amcam ölmüştü.

Yani bir hayaletle bağ kuruyordum.

Nil'de üç günün sonunda, ayaklı bir ruh çağırma tahtası olmuş çıkmıştım.

İpe dizdiğim meyvelerden sonuncu guavamı çıkardım, bir ısırık alıp içindeki suyu emdim, kan şekerimin düştüğünden emindim, sadece hissetmiyordum. Sonra derin bir nefes alıp kendimi toparlayarak büzüşmüş guava kabuğunu yeşilliklere doğru fırlatıp konuşmaya başladım.

"Charley ile üç hafta önce tanıştım," dedim yavaşça, "Atlanta'da. Haberi gazetelere çıktı. Fransa'da, Mont Blanc'da usta kayakçılar tarafından girilmez alanda bulunmuş. Çıplakmış. Ama iyiydi." Rives'a baktım. "Sana

kapıların iki tarafa da açıldığını söylememi istedi. Ayrıca onun kurtulduğunu, Natalie ve Kevin'ın da kurtulduğunu söyledi. Ve," durdum, her nedense sıradaki bilginin Rives için zor olacağını anlamıştım, "sana Thad'i hâlâ beklediğini söylememi istedi."

Rives'ın çenesi seğirdi. Sanki kıyıya vuran dalgalarla birlikte cevaplar da dökülecekmiş gibi denize doğru baktı. "Thad kurtuldu," dedi sert bir sesle, yumruklarını sıkıp. Sonra sanki uzun uzun baktığını ya da *kendisini* yakalamış gibi ellerini gevşetti, hâlâ denize dönüktü. "Biliyorum. Kurtulmak zorunda."

İçimden bir ses bu sözleri benim için değil, kendisi için dediğini söyledi, çünkü Thad ismi bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat belli ki Rives'a ediyordu, hem de güçlü bir şey. Elle tutulmaz bir pelerin gibi acıya büründü, kalın ve boğucu ve tutamayacağı bir örtüydü, o kadar gerçek ve hamdı ki, keşke uzanıp çekip yırtabilseydim, yapamayacağımı biliyordum ama, tıpkı Charley'ye yardım edemediğim gibi.

Çaresizlik hissi üstüme çöktü.

Bu ada kaç insanı incitecekti?

Rives yeşil gözleri duygularla, yüz farklı hisle dolu, tüm hisleri yoğun, tüm hisleri bir kapının kaotik parıltısı gibi çalkalanarak bana döndü. Tek eksik, korkuydu.

"Lütfen. Her şeyi bilmek istiyorum. Cevapları şimdi almam lazım. Sen kimsin, buraya nasıl geldin. Beni bulacağını nereden bildin. Belki Charley'den başlamak doğru olmadı. En başa dön." Rives bıyıkaltından "orta" ve "başlangıç" gibisinden bir şeyler mırıldandı. Yemin ederim beynine bir fıstık sıkıştığını da söyledi.

Sandığımdan daha çabuk sıyırıyordum herhalde.

"Tamam," dedim, nereden başlayacağımı saptamaya çalışarak. *Benim* hikâyemin başlangıcını bulmaya çalışa-

rak. Sonunda, Scott Amcamla başladığına kanaat getirdim.

"Yaklaşık yirmi beş sene önce," diye başladım, "amcam Nil'e gelmiş..."

BÖLÜM 27

RIVES

279. GUN, OĞLEYE DOĞRU

Konuşurken Skye'ı inceledim.

Yüz ifadelerini, duruşunu, kelime seçimini ve ses tonunu inceledim. Macy gibi sakin sakin konuşuyordu, ancak Macy'nin ses tonu insanı teskin ederken Skye'ınkinden dikkatlice düşünülmüşlük akıyordu. Sanki konuşmadan önce her bir sözü içinden özenle geçiriyor, ağırlığını tartıyor, nasıl dizsem diye hesaplıyor ve dinleyenin üstündeki etkisini hesaba katıyordu.

Yani benim.

O sessiz, metotlu anlatışıyla amcasının kafayı yedirten yolculuğundan, babasının ömrü boyunca Nil Adası'nı arayışına, Charley ile karşılaşmasına ve geçenlerde Mikronezya'ya seyahatine doğru ilerledi. Kuşku uyandıran bir gemi kaptanı, denize taş atan dövmeli bir çocuk, muhtemelen babası duysa sinir olacağı deniz kenarında tek başına gece yürüyüşü, babası duysa kesin çok kızacağı tehlikeli bir kano gezintisi ve açılan kapıya doğru akıl almaz atlayışını ekledi.

Anlam veremediğim bir kapı.

Buraya açılan bir kapı.

Bir elimi havaya kaldırdım. Skye hemen konuşmayı kesti.

"Şunu bir anlayayım," dedim. "Yani bir çocuk gördün; tanımadığın ama daha önce okyanusa taş attığını gördüğün bir çocuk, okyanus yolculuğuna canlı yiyeceklerini hazırladı. Bir kanoya binip gitti. Sen de bir kano çalıp onu takip ettin, karanlıkta, açık sularda, Ölüm İkizleri denen iki adaya doğru ve inince..."

"Bir adaya," diye lafımı kesti, acayip derecede sakinlikle. "*Bir* adaya indim. Madem açık ve netiz. Ayrıca kanoyu çalmadım, sadece ödünç aldım."

"Geri bıraktın mı?" diye sordum. "Kanoyu?"

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Ama bırakacağım."

"Tamam, şimdilik kullandın diyelim. Bir kano kullandın, sonra açık denizde, karanlıkta Ölüm İkizleri'nden *birine* doğru bu yapayalnız çocuğu takip ettin. Nasıl gidiyorum?" Hafifçe gülümsedim.

"İyi," dedi Skye. Dudaklarını hafifçe büzdü ama ses tonu sakindi.

"Müthiş." Skye'a daha fazla takılmak içimden gelse de, kendimi tuttum. Çok eğlenceliydi. "Sonra bu yabancı çocuğu takip edip Ölüm İkizi adasına kadar gittin, gece gece bir kovalamaca yaptın ve yerden titreşimli bir siyah hava duvarı yükselince, çocuk keçiyi, tavuğu ve kendini içine atınca," her biri karşılığında bir parmağımı kaldırıp saydım, "ve arkasından kedi Casper kapıya fırlayınca, sen de bu ekibi takip ettin. Seni öldürebilecek ya da belki de Kripton gezegenine fırlatabilecek bu dalgalanan havadan yapılma gece yarısı kapısına bodoslama koştun."

"Scott Amcamın günlüğünden dolayı havanın beni öldürmeyeceğinden emin sayılırdım," dedi Skye. "Ve Kripton diye bir gezegen yok."

"Burası da yok zaten."

"Ben buradayım, değil mi?" Gözlerini dümdüz çevirip rengini bile saklayan, hiddetli bir bakış fırlattı bana. Çelikle karışık mavi, belki yeşildi.

"Evet, buradasın." Düzelttim. "Nil'e hoş geldin, Skye."

Bir süre sus pus yürüdük. Skye'ı bütün gün tiye alabileceğimi hissettim ama temel bilgiyle başlamaya karar verdim.

"Kaç gündür buradasın?"

"Bugün üçüncü günüm. 362 günüm kaldı." Aynı ifadesiz ses tonu, en ufak bir korku yoktu. Adadaki kum saatinin ters çevrildiğinin ve saatinin tik-taklarının işlediğinin çok iyi farkındaydı.

Kahretsin, diye düşündüm.

Normal girizgâha ihtiyacı yoktu. Hay anasını, kız aç bile görünmüyordu. Yarısı yenmiş guavayı arkasına bile bakmadan fırlatıp atıvermişti. Çoğu çaylak kabuğun dibine kadar dişleyip orası da yeniyor mu, diye sorardı. Fakat Skye'ın yanında yarım saatten az bir süre geçirdikten sonra, sıradan bir ada çaylağı olmadığı anlaşılıyordu.

Aynı Nil kadar gizemliydi.

Tekrar hikâyesine odaklandım, yapboza oturmayan tek parçaya. Tekli kapıya ya da en az onun kadar inanılmaz, yıldırım hızıyla geçen beşli gruba.

"Tamam, yani o kapı," dedim. "Seni buraya getiren kapı. Tek kapı olduğundan emin misin? Birbiri ardından ortaya çıkan, belki de hızla açılıp kapandığı için tek kapı gibi görünen çoklu kapılar değildi?"

"Kesinlikle bir kapıydı. Havaya yükseldi ve sıvı bir duvar gibi olduğu yerde kilitlendi."

Kaşlarımı çattım. "Hareket etmedi mi? Öylece durup bekledi mi?"

"Aynen. Bir de sanki Paulo kapının açılacağını biliyordu."

"Paulo?"

Kız kafa salladı. "Takip ettiğim çocuk. Çiçek kolyeli ve dövmeli olan. Karanlıkta gözlerimi açtığımda iki kişi tartışıyordu." Uyuyor numarası yapışını ve çaktırmadan iki çocuğa bakışını anlattı, mızıklayan zayıf çocuk Paulo'yu ve kaslı, bol dövmeli iri yarı çocuğu tarif etti. İkinci çocuğun Maaka olduğunu içimden tespit ettim.

Her ada gizemi ona çıkıyordu sanki. Çocuğa daha fazla sinir olamazdım şu anda.

"Hangi konuda tartışıyorlardı?" Sertçe soruyu yapıştırmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben." Durdu. Sıradaki sözlerini düşündüğünü anladım. "Kaslı çocuk, Paulo'yu beni kapıdan geçirip 'kutsal yere' getirmekle suçluyordu." İki kelimeyi havada tırnak içine aldı. "Aslında Paulo'nun haline acıdım, çünkü onu takip ettiğimi bilmiyordu ve benim yüzümden, akıl hocası onu kovmuştu. Kendi ağzıyla böyle söyledi."

Demek Maaka, Paulo'nun akıl hocasıydı.

Kimin adada akıl hocası olur ki?

Paulo'nun var demek ki, diye düşündüm. *Kapının açılacağını bilen çocuğun.* Birdenbire ada yapbozundaki iki kocaman parça somutlaşıp insan biçimini aldı. Sırları ve dövmeleri olan insanlar. Yumruklarımı sıktım, bir adım geride kalan kişi olmaktan bıkmıştım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye, ip uçlarını anlamlandırabilmek için serin kafaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Paulo da elimdeki en iyi ipucuydu.

Skye'dan sonra.

"Paulo başka ne dedi?" diye sordum.

"Onu ilk görüşümde mi, ikincisinde mi?"

Daha daha neler olmuş bakalım.

"Birinciyle başla, kaslı çocuğun olduğu zamanla."

Kız başını salladı. "Paulo, kendisi yerine abisinin gelmesi gerektiğini ama abisinin Batı tıbbı okumayı seçtiğini anlattı. Artık bu, onun kaderiymiş o yüzden."

"Peki diğer çocuk ne cevap verdi?"

"Paulo'nun yolunu kendi bulması gerektiğini. Ve tek başına olduğunu söyledi."

Hepimiz öyle değil miyiz, diye düşündüm.

"Bir de," diye durdu Skye, "Paulo'ya beni halletmesini söyledi. Ben de o sırada kaçtım."

"Kaçtın."

Başıyla onayladı. "Siyah kayaların üstünden çayıra indim. Çocuklar izimi kaybedene kadar koştum. Şimdiyse buradayım." Gözlerimin içine bakmadı.

Bana anlatmadığı ne?

"Sanki Nil Dağı'nda uyanmışsın gibi anladım." Konuşurken bir yandan suratını inceliyordum. "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tam olarak kestiremem. Karanlıktı ve birkaç dakika boyunca bilincim kapalıymış gibi yaptım. O yüzden çevreme çok iyi bakamadım." Bakışlarını bana dikti. "Neden ki?"

"Çünkü," dedim yavaşça, "buradaki kapılar alelade açılmıyor. Hiçbir zaman. Bazen hızlılar, bazen yavaş ama hep hareket halindeler. O yüzden seninki normal bir kapı değildi. Artı, buraya getiren kapılar tek kişilik. Bir kapı, bir binen. İstisnasız." Eğer Skye'ın hikâyesi doğruysa, buraya gelişi tüm kuralları yıkıyordu.

Nil'e hoş geldin Rives, diye düşündüm. *Tekrar.*

Kuzey Sahili'nin sonuna geldik, beyaz kumlar siyah yamacın içine kadar sokuluyordu, gizemli havuza ev sahipliği yapan yamacın yanındaydık. Şu anda yanımda duran kız, Ayna Mağarası'ndan daha fazla sırla doluydu. İmkânsız ama gerçekti işte, bir başka Nil sürpriziydi.

Belki hikâyesi de gerçekti.

Belki.

"Skye?" dedim. Kız suları seyrediyordu. "Tek kapı olduğundan kesinkes emin misin? Çünkü daha önce bir kapının birden fazla insanı aldığını hiç duymadım."

Skye bana, gözlerinde adalı kıdemlilere has bir ateşle baktı. "Biliyorum. Amcam tekli kapıların ateş gibi yalazlandığını, daha çok altlarındaki yeri bile yaktığını, kazanana özgürlük, ikinciyeyse elektrik şokuyla ölüm verdiğini yazıyordu. Onun sözleri." Durdu, silahını sıkıca tutunca içimden sanki içinin ürpertisini geçirmeye çalışıyor sandım. "Günlüğünde açık ve net, bir kapının sadece ve sadece bir kişiyi aldığı belirtiliyordu."

"Sen de bunu bile bile kızarıp kavrulacak mısın, yoksa buraya mı yollanacaksın emin olamadan o tekli kapının içine atlayıverdin?" Kızı azarlasam mı, tebrik mi etsem, diye karar veremeyerek uzun uzun gözlerine baktım. Ya deliydi ya da çelik gibi cesurdu. Belki her ikisi de.

Skye omuz silkti. "Kedinin çocuğu takip ettiğini gördüm ve olurmuş gibi geldi işte. Ben de iyi olacağımı düşündüm."

Çelik gibi cesaret, diye düşündüm.

Leopar, yalnız birisi ya da düşman olabilecek herhangi başkası çıkmasın, diye gözümü dört açarak Skye'ı patikaya yönelttim. Maaka'nın hâlâ hangi kategoriye girdiğine karar verememiştim.

Ya da şimdi, Paulo'nun.

"Paulo'nun dövmeleri neye benziyordu? Hepsi siyahtı dedin, biliyorum. Ama şekillerini inceleyebildin mi?"

"Pek değil. Bir tane büyük dövmeye benziyordu; üst kolunu sarıyordu. Bir kısmı dalgaya benziyordu. Geri kalanından emin değilim."

İç içe geçmiş elmas ve ay şekillerine iddiaya varım. Maaka'nınkiler gibi. Ayna Havuzu'ndaki mağaradaki ve arka taraftaki duvardaki çizimler gibi.

"Galiba bir güneş vardı," diye ekledi. "Ama yanlış olabilir."

Ondan şüpheliydim.

"Peki Paulo başka ne dedi?" diye sordum. "İkinci kez konuştuğunuzda?"

Skye bir süre düşündü. "Bana kurallar olduğunu söyledi ama ne olduklarını açıklamadı; sadece kuralları bozamayacağını anlattı. Batıya gidip kendim gibi insanları bulmamı öğütledi." Bana yandan bir bakış atarken espriyle gözlerindeki çelik bakış yumuşadı. "Bence seni kastediyordu. Ona benimle gelebileceğini söyledim. Hayır, dedi. Yalnız yapması gerekiyormuş. Ve adadan henüz ayrılamazmış." Durdu, kocaman gülümseyerek sakinliğini bozdu. "Ayrıca maymunların üstüne kaka fırlattığını söyledi. İğrenç kokuyordu."

Maymunlar, diye düşündüm. *Çoğul yani.*

Belki de Bart tamamen yalan söylememişti. Ama korkak götün tekiydi ve bencillikten kırılıyordu. *Bu hiçbir şeyi değiştirmez.*

Dişlerimi sıktım.

"Sıra bende," dedi Skye. Bana yoğun bir bakış fırlattı. "Az önce ne düşünüyordun?"

Neler düşündüğümü bilmek istemezsin.

"Rives?"

"Maymunların tehlikeli olabileceğini," dedim.

Skye ağaçlara doğru çevirdi bakışını. "Çoğu hayvan tehlikeli olabilir," dedi nihayet.

Onu inceledim ve hayvan tanımını genişletip bizi de içine kattım. İnsanları. "Doğru," dedim.

Yürüdüğümüz yola doğru arkama baktım, tam da aynı esnada bir kirpi hiç durmadan karşıdan karşıya geçti. Yoldan geçen bir Nilli işte. Ölümcül değil, iyilik meleği değil, arada bir yerdeydi. Sıradan bir Nil günü.

Skye kirpiyi kaçırdı, çünkü bana bakıyordu.

"Maaka kim?"

"İyi soru," dedim. "Bence Paulo'yu karşılayan çocuk. Bol siyah dövmeli, ağır bir kişiliğe sahip. Sözde Paulo'nun akıl hocası, o da ne demekse. Son bir aydır ona iki kere rastladım ve sanırım burası hakkında, anlattığından da çok şey biliyor."

"Paulo da öyle," dedi Skye. "Tahminimce Maaka, Köy'e dahil değil?"

"Aynen." *Köy* kelimesi, Skye'ın dilinden sanki burada üç gündür değil, üç yüz gündür kalıyormuş gibi dökülüverdi.

"Ve bu patika yol. Köy'e gidiyor, değil mi? Kristal Havuzu geçtikten sonra?"

"Yine aynen." Yürümeyi kestim, Skye da hemen kesti. Keseceğini biliyordum. "Eğer kulak verip dinlersen, şelalenin akışını duyacak kadar yakındayız."

Skye başını yana eğince çılgın saçlarının halesi onunla birlikte hareket etti. "Hiçbir şey duymuyorum," diye kaşlarını çattı. "Belki hışırdayan yapraklar."

"Gözlerini kapat."

Kapattı.

"Sessizliği süz. Sessizliği ele ve aradığın sesi duy."

Uzun bir süre geçti. Kızı izledim, kaşlarının ortasında tıpkı konuşmadan önce bir süre durduğu zamanki gibi incecik bir çizgi belirdi. Uzun bir kıvırcık tutam yanağına düştü. Silahı tutan eli gevşedi.

Nihayet ada bir yarışmacı yollamış, diye düşündüm.

Skye gözlerini açtı. "Tık yok."

Başımı salladım. "Biraz zaman alıyor ama öğrenirsin." İyi nişan alınıp atıldığı takdirde üç yüz metrelik uzaklığa ulaşabilecek, ilkel bir ev yapımı alet olan sapanını omzunun yukarısına çekti. Skye zayıf ama kaslıydı, bence gayet iyi nişan alabilirdi.

"Skye, sen sıradan bir Nil çaylağı değilsin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Baygın ve neye uğradığını şaşırmış vaziyette düşmedin ve kesinlikle kendi gölgenden korkar bir halin yok. Bir Köy ve Havuz ve havadan düşen hayvanlar olduğundan haberdarsın. Bazıları ölümcül, bazıları değil. Buradaki vaktinin son kullanma tarihi olduğunu ve son tarihin kanla yazıldığını biliyorsun. Amcanın günlüğü sayesinde adayla ilgili kapsamlı bir özet okudun. Yani tüm bunları önceden bilen biri olarak *neden* buraya geldin? Neden kapıdan cehennemin içine atladın?"

Skye yine gözlerini kapadı, uzun süre açmadı. Bu kez Havuz'un sesini duymaya çalışmadığını biliyordum; diyecek bir söz arıyordu. Umarım yeni bir macera arayan bir adrenalin bağımlısı değildi. Adanın amatörlerine karşı sabrım yok denecek kadar azdı.

"Tam olarak bilemiyorum. Hiç düşünmedim aslında. Sadece hareket ettim." Sol bileğinin içini sağ başparmağıyla ovuşturdu. "Herhalde hayatım boyunca yaptığım en aptalca hareketti –kanoyla açılmaktan sonra– ve babam öğrenirse beni öldürür. Elbette, artık kayıp olduğumu anlamıştır ve muhtemelen ölüp ölüp diriliyordur." Güneş yanığı yüzü solgunlaşarak yutkundu. "Ama geri dönüp düşününce galiba, Charley'den dolayı geldim."

"Charley mi?" diye sordum.

Skye kafa salladı. "Onunla tanıştığımda, her yerinden dalga dalga acı akıyordu. Yaslıydı, ıstırap çekiyordu ve tek başına dayanıyordu. Herkese hafızasını kaybettiğini söylemişti. Ama her şeyi hatırlıyordu. *Her şeyi*. Ve kederi..."

Skye sesini bir miktar alçalttı. "Berbattı." Skye bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Thad yüzünden, değil mi?"

"Evet." Şimdi susma sırası bendeydi. "Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Yoğun, bazen abartılıydılar." Gülümsedim. "Ama..." Hatırası gözümde canlandı: Thad'in yüzü, şiddetli ifadesi, 364. günü olduğunu bilmenin, adanın birkaç saat sonra onu Charley'den koparacağını bilmenin verdiği özlem ve çaresizlikle yanan gözleri. *Benim değil,* demişti. *Charley'yi. Charley'nin arkasını kollayacağına söz ver.* Thad'in sözleri, beni o zaman dağlayan bir acıyla doluydu.

Şimdiyse o sözler beni öldürüyordu.

Çünkü şu anda Charley'nin arkasını ya da onun arkasını kollamıyordum, çünkü burada değillerdi. Tabii eğer Thad burada değilse, sonsuza dek adanın içinde kaybolmamışsa. Eğer durum buysa, ben gelmiş geçmiş en boktan sağ koldum.

Başardı, diye tekrar ettim. Çünkü başarmadıysa, ada çok feci *düşman* kategorisine girerdi ve hiçbir şey onu oradan çıkaramazdı.

"Ama ne?" Skye'ın sözleri beni kendime getirdi.

"Ama ikisi gerçekti." Kıza uzun uzun bakarken hikâyesine inanmak istedim. "Thad burada değil ama bunu biliyordun, değil mi? Peki Charley ne şekilde o kapıya atlamanı sağladı?"

"Acısıyla," dedi Skye. "Acı çekiyordu, tıpkı amcamın çektiği gibi ama farklı biçimde. Aynı zamanda babam, eğer bu adayı bulabilirse, bütün çocukları kurtarabileceğine dair çılgın bir fikre kapıldı."

"Sahi mi? Nasıl?"

"Hâlâ üstünde çalışıyorum," dedi Skye. Son derece ciddiydi. "Ama o olduğu yerde duran kapıyla alakası var. Sonuçta o kapı sayesinde şansımı denedim. Havaya kalkışı, öylece duruşu, zamanlaması. Söylesene Rives, hangi kapı gece yarısı açılır?"

Merde.

Skye'ın kapısının gece yarısı açıldığı gerçeğini tamamen gözden kaçırmıştım. *Gece yarısı* on ikide, öğlen on ikide değildi. Labirent çizimlerindeki 12 sayısı yepyeni bir anlam kazanıp değişti.

Bizimle oyun mu oynuyorsun Nil, yoksa anlamamızı mı sağlamaya çalışıyorsun? Oyulmuş şekillerin hepsi beynimde döndü, labirent hatları hızla titreşti. Tıpkı tutamadığım bir kapı gibi.

Bıçağı tutan elimi gevşettim; bıçağa dokunduğumun farkında değildim.

"Aynen," dedi Skye. Tıpkı benim onu izlemem gibi, o da beni izliyordu. "Kapılar geceyarısı açılmaz. Ya da en azından amcamın gördükleri açılmıyordu."

Düşünceli, değerlendirme dolu bakışı geri dönmüştü, sanki kız kendi içine çekilmişti. "Burada gözümü açtığımdan beri o geceyi kafamda yeniden canlandırıyorum. Düşünmeden hareket etmiş, o kapıya atlayıvermiştim ve sanırım sebebini biliyorum; sadece çözmesi birkaç günümü aldı. O kapı farklıydı. Gecenin ortasında çıktı ve hareket etmedi. Orada durdu, Rives, bekledi. Birden fazla biniciyi içine aldı ayrıca." Skye sustu. "Bir bakıma, şu anda sanırım o kapıyı almayı tercih ettiğimi düşünüyorum, zaten biliyordum: Eğer o tarafta durağan bir kapı varsa, bu tarafta da durağan bir kapı olması gerekmez mi? Eğer o kapı, Ölüm İkizi'ne açılan kapı iki insan, bir tavuk, bir keçi ve bir kediyi alabiliyorsa, bu taraftaki dışa açılan kapı, neden bir grubu alamasın?" Skye'm yüz ifadesi, Charley'nin bana fırtına teorisini anlattığı günkü hiddetli ifadenin aynısıydı.

Hayır, Skye'ın yüzü daha yoğundu.

Dikkat et, Nil. Skye ensende.

"O kapının bir eşi var," dedi Skye sessizce. "Karşılığı. Burada, *bu* tarafta. Ve herkesi Nil'den çıkarabilir." Yüz ifa-

desiyle adeta bana meydan okuyordu. "Sadece bulmamız lazım."

Uyarıcı ziller, siren sesleri gibi çaldı kafamda. "Skye, eğer bu tarafta durağan kapı varsa, nerede? Neden kimse görmedi? Ya da duymadı? Ada o kadar büyük değil."

"Ada hakkında aynı şeyi dönünce de sorabilirsin. Neden kimse görmemiş? Bence mesele görülmemesinde değil, doğru insanlar tarafından görülmemesinde."

Maaka, diye düşündüm. *Ve Paulo.*

Skye dudaklarını büzdü, artık sinir olunca böyle yaptığını çözmüştüm. "Bence teknenin kaptanıyla rehberimiz buradan haberdar, hatta belki de sırf onlar değil, daha fazla kişi. Nedense yerlilerin babamı oyaladığını, onu burası dışında her yere yöneltmeye çalıştığını hissettim. Paulo buradan kesinlikle haberdardı. Kapının açılmasını bekliyordu. Bir şekilde o dışa açılan kapının ne zaman, nerede çıkacağını biliyordu."

"Tıpkı Maaka'nın, bu tarafta kapının nerede açılacağını bildiği gibi," dedim. "Çünkü anlattığına bakılırsa, o da bu tarafta bekliyormuş."

"Aynen öyle. Bence Paulo geri dönebileceğini bilmese, o kapıya atlamazdı. Cesur değil, boyun eğmiş bir havası vardı. Eve geri döneceğini bilmese o kapıya atlayacak yürek yoktu onda."

"Paulo ya da Maaka'yı bulmamız lazım. Ya da her ikisini de." *Ve Johan'la konuşmam lazım; eğer hâlâ buradaysa.*

Büyük bir "eğer"di.

Skye başını yana eğdi. "Şelaleyi duyuyorum," dedi. "Nihayet." Sakin duruşunu yamuk bir gülüşle bozdu.

Yavaşça omzuna dokunup onu durdurdum. Kız tahmin ettiğinden de tehlikeliydi ya da en azından sırları öyleydi ve ben sadece yüzeyi kazımıştım.

"Dinle, biliyorum çok şey istemiş gibi olacağım ama içeri açılan kapın aramızda kalsa, olur mu? Taşların nereye oturduğunu kavrayana kadar." Durdum. "Mesele şu ki, kapı yakalamada bir sistemimiz var. Ekipler halinde Arama'ya çıkıyoruz, adada geçirilen zaman öncelikli kişileri belirliyor. Köy Arama ekiplerine destek veriyor, basit ve net. Son birkaç aydır kapı bulmada ilerledik. Charley, buradayken dışa açılan kapıların belli bir düzenini keşfetti, bu sayede eskisinden de çok kapı görüyoruz. Ama senin kapın farklı. Maalesef insanlar durağan bir kapı arayışına girerse, sistemimiz çöker." *Köy dağılır.*

"Arama sistemi olmazsa..." Durdum, Köy'ün zaten diken üstünde olduğunu düşünüyordum. "Bilmiyorum," dedim sonunda.

"Ben biliyorum," dedi Skye sessizce. "Hiç hoş değil."

Kaşlarımı kaldırdım. Sessizlik rahatsızlık verecek derecede uzadı, sıranın Skye'da olduğunu anlatıyordu.

"Arama sistemini amcam başlatmış," dedi. "Ondan önce öğle saati herkese açıkmış. Ada o zamanlar çok farklı bir yermiş. Karanlık ve gaddar."

"Güzellik seni kandırmasın." Sesim sert çıktı. "Nil hâlâ gaddar olabiliyor."

"Ada mı, yoksa insanları mı?" diye sordu Skye.

Duvar'daki çarpılar, tarladaki çarpılar. Kader zamanı kısa kesince, ya adada elinize düşenler kötü gelince ya da başkası yüzünden oluyordu. Li, Bart ve Talla'nın anıları beynimde döndü, çok gece nöbet tuttuktan sonra siyahlara bürünmüş bir zihin bulamacı.

"İkisi de."

"Ben de ondan korkuyordum."

Skye'ı dikkatlice süzdüm. "Hiçbir şeyden korkar gibi bir halin yok."

Yüz ifadesi geçit vermiyordu. "Herkesin korktuğu bir şeyler vardır."

Adanın alnını karışlamış kız öyle diyor.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum. Ada havası yoğunlaştı. Sanki Nil de avantajı elinde tutmak için cevaba açmış gibi bir ağırlık çöktü.

Skye başını hayır anlamında salladı, neredeyse gözden kaçırdığım çok minik bir jestti.

"Sesler duyuyorum." Skye, Havuz'a doğru kaydı. "Dex mi o? Charley bahsetmişti."

"Hı hı." Dex'in, Havuz'un kenarında dikildiği yeri işaret ettim. "Bir sürü dövmeli ve punk stili ortası dik, sarı saçlı çocuk."

Dex, Johan ile sohbete dalmıştı. Bencil bir rahatlama yaşadım.

Skye ile konuşmadan Havuz'a doğru ilerlerken neler düşündüğünü ve neden korktuğunu merak ettim.

Çünkü eğer onu korkutan bir şey varsa, içimden bir ses benim de ödümün patlaması gerektiğini söylüyordu.

BÖLÜM 28

SKYE

3. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Nil Adası hakkında yazılanları okumakla adada bulunmak apayrı kavramlardı. Tıpkı Antarktika hakkında bir belgesel izlemekle, buz ve karı kendi gözünüzle görmek gibiydi.

Karanlıkta, çırılçıplak, tanımadığım iki çocuktan bir taş atımı (ki yanımda taş yoktu) uzaklıkta uyanmak ve sonra canımı kurtarmak için kaçarken bir Bengal kaplanıyla burun buruna gelmek, beni akşam yemeği yapıp yapmama kararının ona ait olduğunu bilmek.

Ne kadar okursam okuyayım, bunlara hazırlıklı olamazdım.

Yine de o zamandan beri, okuduğum Nil'le yaşadığım Nil bazen tamı tamına aynıydı. Güneşin doğuşuyla tertemiz bir havada uyanmak, şafak vakti su toplama tuzaklarımı kontrol etmek, huşu içinde korunun arasında dolaşmak, Cennet bahçesi gibi dolu meyve ağaçlarını incelemek. O anlarda gevşiyordum, amcamın çok iyi tarif ettiği bir dünyada dolaşıyor, tanıdığım manzaralarla karşılaşınca görülmeyen kutucuklara artı koyuyordum. Diğer zamanlarsa iki Nil, tüyler ürpertici derecede aynıydı ama tam değildi, sanki bu Nil'de bir şey manzarayı bozacak, o tanıdıklık hissini silecek şekilde kırpılmıştı.

Bu tür anlarda iki zaman dönemi arasındaki ayrım yok oluyordu: Geçmiş, şimdinin üstüne biniyor ve sanki ikisine de adımımı atmışım ve her ikisinde de durmuyormuşum gibi hissediyordum. Sanki yanlış zaman kapsülünü açmıştım.

Tıpkı şu an gibi.

Rives ve ben, Kristal Havuz'a giden yamacın köşesini dönmüştük. Şelale nefes kesiciydi, yamaç, havuz ve tüm parçaların toplamı da öyle, tıpkı amcamın tarifindeki gibiydi. Toplanan çeşitli insanlardan oluşan grup da öyleydi; sadece farklıydı.

Jenny yoktu. Karl yoktu. Hui yoktu.

Yine de bilinçaltımdan, amcamın akranlarını tasvir edişini karşımdaki insanlara uyarlamaya, uydurmaya çalıştım. Önümdeki insanların hepsi Nil'de yirmi yıl önce giyilen giysilerin aynısını giyiyordu. Bele dolanan etekler, düz şortlar. Göğse bağlanan kumaşlar. Hepsi kırık beyaz, hepsi sadeydi. Hepsi bir örnekti.

Tek çıkıntı kız bendim.

Rives haklıydı; sıradan bir ada çaylağı değildim ama kıdemli de sayılmazdım. İçeriden bilgiye sahip, dışarıdan biriydim. Bir anormalliktim. Ve tehlikeliydim ya da en azından geldiğim kapı öyleydi. Aynı zamanda tanıştığım her yeni insan grubuna hikâyemi yinelemeyi varsaymamıştım; bunları hiç hesaba katmamıştım. Planım, Rives'de sona eriyordu.

Yeni bir plana ihtiyacım vardı.

Bir plan, diye karar verdim çabucak, benim nereye oturduğumu kavrayana kadar daha çok dinleyip daha az konuştuğum bir plan.

Neden korkuyorsun? diye sormuştu Rives.

Cevaplaması kolay bir soru değildi ama en üstte kelebek etkisi yer alıyordu, babamın bana Scott Amcamın

günlüğünü verdiği gün değindiği etki. Amcamın yaptığı tüm iyilikleri geri almanın sorumlusu olmak istemezdim; adayı bile bile kaosa sürüklemezdim. Hoş, buna kadir olduğumu düşündüğümden değildi ama Nil değişimleri çok hızlı yaşanıyordu ve adada her şey mümkündü. Herkese açık öğle saati aramaları, tekerrür edecek bir tarih değildi.

İzin vermeyeceğim, diye yemin ettim.

Fakat durağan kapıdan bahsetmemem demek, onun yerini saptamayacağım anlamına gelmiyordu. Herkesin kullanması için.

Babam bana Scott Amcamın günlüğünü verdiğinden beri çok şey değişti; o kapıdan içeri adım atmam bir dönüm noktasıydı.

Nefesim kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Rives. Aniden alarma geçmiş gibi gerilmişti.

"Tam şu anda babamın bana amcamın günlüğünü tam öğle saati verdiğini fark ettim. Abartılacak bir şey yok. Sadece..." doğru kelimeyi aramak için durdum, "...garip işte."

Rives hiçbir şey demedi, en azından ilk başta. "İlginç bir tesadüf," dedi nihayet.

"Rives!" Dex yanımıza doğru yürüdü, uzun boylu, zayıf bir tipti, şaşırtıcı sayıda çok dövmesi vardı ve uzamış kulak memelerinin arasından iple bağlanmış siyah köpekbalığı dişi sallanıyordu. Rives'a sırıttı. "İkili gezme tavsiyeme uymuşsun bakıyorum."

İngiliz, diye düşündüm, tarif edilemez bir şekilde şaşırarak. Çocuğun ağır aksanı neden beni gergedan görmekten daha çok şaşırtmıştı, çok saçmaydı.

Rives burnundan homurtulu sesler çıkarırken Dex bana döndü.

"Ben Dex. Ada modasına yeni bir soluk getirmişsin. Stella McCartney görse gurur duyardı. Ve kıskanırdı."

"Buraya inseydi tabii. Ama yaşı çok büyük, değil mi?"

Dex kaşlarını kaldırıp sırıttı. "Doğru."

"Dex, tanıştırayım, Skye. Skye, Dex." Rives konuşurken gözleri Koy'a doğru kaydı. Daha önce okyanustan ilk çıktığı zamanki çevreyi kolaçan eden bakışlarını gördüm ama öfkeli değildi.

"Nil'e hoş geldin, Skye," dedi Dex. "Galiba Rives, bu güzide tatil beldemizle ilgili bütün ayrıntıları vermiş?"

"Gerek kalmadı," dedi Rives. "Skye zaten biliyordu. Hikâyesi çok ilginç. Ama önce altını çizeceğimiz birkaç ana hat." Bana dönüp yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Olur mu?"

"Tabii." Ona zaten verdiğim bir izin için tekrar müsaade istediği kafama dank etti, sadece şimdi herkesin içinde soruyordu. Dikkatli bir Lider hareketi, diye karar verdim. Rives'a göre anahatların ne olduğunu merak ettim. Herhalde bir numara Charley'dir, diye düşündüm.

Rives küçük bir kalabalığın toplanmasını bekledi. Rives ve ben de dahil on kişi.

"Tamam millet, tanıştırayım, Skye." Ben tek elimi kaldırınca gülümsedi. "Sıradan bir çaylak değil, yakında anlarsınız." Durdu. "Charley ile tanışmış." Grupta birilerinin nefesi kesildi. Kestane rengi, örgülü, uzun saçlı bir kız gözleri yuvalarından fırlayarak elini şap diye ağzına kapattı.

Bir saniye sonra Rives sakin ve güven verici bir sesle devam etti. "Artık Charley'nin döndüğünden eminiz. İyi. Aynı şekilde Natalie ve Kevin da öyle. Artık kapıların her iki tarafta da açıldığından eminiz."

Benimki kadar kıvırcık, kahverengi saçlı ve yanakları ve göğsü çilli bir çocuk elini kaldırdı. "Peki ya Thad?" Derin sesi çatladı.

"Haber yok. Ama Charley'yi takip etti; bir sonraki kapıdan geçişini ben gördüm. Döndü, Jason." Rives'ın sesindeki derin özgüven çok çalışılmıştı; birkaç dakika önce duyduğum çaresizliği gömüp saklamıştı. Charley bana neden Rives'ı bul, demişti şaşırmadım. Ben de onu dinlerken kendimi daha iyi hissettim. "Başardı," diye vurguladı.

Örgülü saçlı kız hâlâ eliyle ağzını kapatıyordu. Gözleri yaşardı. Çabucak yaşları silip bana dümdüz baktı, kuşkulu ve kararsız bir bakışı vardı.

Gruptan biri olmama halim hiç bu kadar kuvvetli değildi. Daha da kötüsü, kendimi felaket tellalı ya da en azından, eksik haber tellalı gibi hissettim. Pek iyi olmayan haber.

Rives ara vermeden anlatmaya devam etti. "Fakat bir başka ada manşeti: Kapılar iki tarafa da açılıyor demek, yine aynı yerde açılacak demek değil. Charley, Fransa'da Mont Blanc dağında uyanmış. Oysaki Georgia'da bir otoparkta yakalanmıştı. Ve evet, Fransa'da çıplak uyanmış."

Grubun içinde inlemeler oldu.

"Birkaç nokta daha. Skye'm spot ışıklarını çalıyorum biraz." Rives gülümsedi. "Ama Skye üç gün önce adaya düşmüş." Durdu. "Gece yarısı. Ayrıca diğer taraftan geçtiği kapı da gece yarısı çıkmış. Tam gece on ikide, öğlen on ikide değil."

Herkes anında bir ağızdan konuşmaya başladı.

Rives bir elini havaya kaldırdı. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum, sadece Nil'in birçok sırrı olduğundan eminiz. Kapılar hâlâ öğle saati açılıyor. Belki de Nil bize daha fazla şans tanıyordur. Farklı bir şey öğrenene kadar pozitif düşünelim."

Dimdik sarı saçlı bir çocuk kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Son olarak, Skye'ın amcası, ergenlik yıllarında Nil'e gelmiş. Arama sistemini ona borçluyuz. O kurmuş. Skye sizi o günlerde Nil Adası'nın nasıl bir yer olduğuna dair daha ayrıntılı bilgilendirebilir. Ayrıca Arama demişken, aramıza tekrar hoş geldin Jason." Rives kaşlarını çatan sarışına baş selamı verdi. "Seni görmek güzel, gerçi evin yolunu tutmuş olsan daha çok sevinirdim. Ekibinin sağ salim döndüğünü görmek de güzel."

Rives durdu. "Johan, Arama konusunda ayrıntıları Dex'le paylaştın mı?"

Johan kafa salladı. "Evet." İstifini hiç bozmadı, gülmedi. Sanki nefesini tutuyordu.

"Peki ya sen, Skye?" diye sordu Dex. "Etrafta gezinirken eğlenceli yaratıklar ya da kapılar gördün mü?"

Bir an düşündüm. "Dün kuzey yamaçların orada dışarıya açılan, tekli bir kapı gördüm." Kapıdan *kaçtığımdan* bahsetmedim, tam da gelmişken ve hiçbir şey başarmamışken ayrılmak istemediğime değinmedim. "Bugün de içeri açılan bir kapı gördüm, Rives'la birlikte. Kuzey Sahil'de. Bir alpaka getirdi."

"Alpaka nedir?" diye sordu esmer bir çocuk.

"Lama gibi bir hayvan, sadece daha küçük ve tüyleri çok daha yumuşak," dedi kıvırcık saçlı çocuk; *Jason*, diye kendime hatırlattım. "Alpaka yünü kaşmir gibidir. Develerle uzaktan akrabalar," diye ekledi.

"Vay canına!" dedi başka bir çocuk. Rengi açılmış, dağınık saçları küt bir ada kesimi şeklinde omuzlarına düşüyordu. "Küçük hoş bir Vikipedi ânıydı, dostum. Kim derdi?"

Jason omuz silkti. "Bizim çiftliğin yanındaki çiftlikte alpaka yetiştiriyorlardı. Bayağı iyi hayvanlar." Son kelimeyi söylerken sesi çatlayınca boğazını temizledi. "Ama garip sesler çıkarırlar."

"Tamam. Eh, belki adada sonbahar-kış kreasyonu için biraz alpaka yünü işleriz." Dex gözlerini devirdi. "Bizi hayatta tutacak şeyleri, meşaleleri ve silahları filan yaptıktan sonra hemen o işe el atarız. Hayatta kalmak ve eh, hunharca ölmek demişken, başka bir şey daha gördün mü, mesela büyük kedi?"

"Kedi derken, Dex, leoparı kastediyor," diye netleştirdi Rives. Resmen gülmemek için zorlanıyordu.

"Kar leoparları mı?" diye sordum.

Dex'in gözleri biraz büyüdü. "Kar leoparları da mı var, dostum? Hem de birden fazla?"

"Hayır! Yani bildiğim kadarıyla."

"Dex kedi hayranı değil de," diye öne sürdü Jason.

"Ben de," dedim. "Hapşırtıyorlar."

Rives sanki bir şey saklıyormuş gibi elinin arkasından öksürdü; güler gibi. Ona ters ters baktım, şimdi artık *bana* güldüğünün farkındaydım ve hiç komik değildi. Kendimi bildim bileli kedilere çok alerjim vardı. Bir keresinde komşumuzun kedisine dokunup gözümü kaşımıştım. Bütün gözüm şişip kapandı, komiklikle alakası yoktu. Unutulmaz, feci, son derece acılı ve dayanılmaz derecede kaşıntılıydı. Ama komik değildi. Rives şu anda bakışımdaki zehri son zerresine kadar hak ediyordu.

Dex boğazını temizleyip gergin anı bozdu. "Büyük kedilere dönecek olursak, ki eminim Skye alerjik olacak kadar yaklaşmamıştır," diyip gözleri yuvalarından fırlayarak bana döndü Dex. "Acaba 'kar leoparları' dedin mi, demedin mi? Sadece ada partimize kar leoparları da katıldı mı, diye hesaplamaya çalışıyorum da. Yani sanki bildiğimiz leopar yetmezmiş gibi."

"Kar leoparı görmedim." Bu kez sözlerimi dikkatlice seçtim. "Amcam görmüştü ama yirmi sene önce."

"Yani şimdiye dek gitmişlerdir," dedi Rives, bana göz kırpıp. Bir santim bile insaf etmeksizin gözlerimi kıstım.

"Müthiş," dedi Dex. Kesik aksanı dikkatimi çekti. "O zaman kar leoparlarını endişe listemden çıkarabilirim."

"Ama..." Durdum ve ilk gecemi düşündüm.

"Bekle. Aması yok. *Ama* kelimesinin arkasından hiçbir zaman iyi bir şey gelmez," dedi Dex. "En azından burada."

"Ama ne, Skye?" diye sordu Rives, şakacılıktan eser kalmayarak. "Bilmemiz gerek."

"İlk gecemde bir kaplan gördüm. Kaplan olduğundan eminim, çünkü istemeyeceğim kadar yakınına gittim."

"Ne kadar yakına mesela?" diye sordu Dex.

Omuz silktim. "Altı yedi metre?"

"Vay anasını," diye mırıldandı Dex.

"Eee?" Rives gözünü üstümden ayırmıyordu.

"Beni azat etti. "

"Seni azat etti," diye tekrarladı Rives. Dümdüz bir sesle konuşmuştu, sanki *imkânsız* dercesine.

Rahatım kaçarak yer değiştirdim. "Ben daha dağa yeni inmiştim ve ödüm patlıyordu, çünkü..." Duraksadım, benim "halledilmemi" öneren kaslı adamdan bahsetsem mi, diye kararsız kalıp ketumluğu yeğledim. *Az laf iyidir,* diye düşündüm. *Ya da en azından az laf en iyisidir.*

"Karanlıktı," diye bitirdim. "O yüzden ben de koştum ve neredeyse kaplana çarpacaktım."

"Çayırda mı?" diye sordu Jason.

Başımla onayladım. "Uzak ucunda. Aniden durdum. Koşayım mı, çığlık mı atayım, ne yapayım kestiremedim. Kaplan suratıma baktı, sonra da yürüyüp gitti." Kulağa manyakça geldiğini fark edip ara verdim. Manyakça konuştuğumu fark ettim. Hiç böyle bir giriş yapmayı ummamıştım. "Açıklayamıyorum," diye itiraf ettim. "Herhalde karnı aç değildi." Zayıf bir bahaneydi bence.

"Mantıksızlık." Sarışın, dağınık saçlı çocuk şoka girerek kaşlarını kaldırdı. "Ve biraz yedi bela. Sözlükte *yedi bela*'nın anlamına bakınca 'kaplanlara tepeden bakan' yazıyor." Kahkaha attı. "Ya da belki de 'Skye' yazıyordur. Tatlı mızrak bu arada." Başıyla elimi işaret ederek sırıttı.

Rives ağzını bile açmadan beni süzdü.

Bakışının altında ezilip büzüldüm. Kesinlikle yedi bela denen bir tip değildim. Donanma Kaplanları denen özel kuvvet askerleri yedi belaydı. Wolverine yedi belaydı. İngiliz Kanalı'nda yüzen çılgınlar ya da yüz yirmi kilometrelik yarışlarda koşan insanlar yedi belaydı. Bense? Erken ada tatili fırsatını yakalamış, garip bir yaprak bikini giyen kızın tekiydim.

"Teşekkürler ama sadece ballıydım," dedim.

"Buraya düştüysen değilsindir," diye yapıştırdı örgülü saçlı kız. Bileğine bir sicimle bağladığı, üç deniz kabuklu bileklik takmıştı. "Bu arada ben Jillian. Burada bunu bilecek kadar uzun zaman kaldım." Gülüşünün altında serin sular gibi bir ihtiyat yatıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim.

"Zane." Mızrağımı öven sarışın çocuk hâlâ gamsızca sırıtarak elini öne uzattı. "Hâlâ çaylağım. Ve kaplanlardan kaçtığımı söylemekten utanmam."

Jason öne çıkıp resmen kendini tanıttı, arkasından da alpakayı soran çocuk geldi, Julio. İki çocuk da aylardır Nil'de yaşıyordu. Şaşırtıcı derecede sıkı tokalaşan, simsiyah saçlı, ufak tefek bir kız sıraya geçti. "Miya." Yumuşak bir sesi vardı. "115 gün. Adaya hoş geldin."

Miya'dan sonra koyu renk saçlı ve çok sivilceli, zayıf bir çocuk çıktı. "Sy," diyerek sıcak bir gülüşle elini uzattı. Cılızca tokalaşıyordu. "Rives'ın Sağ Kollarından biriyim."

Bu açıklaması beni, Dex'in aksanından daha çok şaşırttı.

"Burada olmana sevindik, gerçi burada olmana üzüldük," dedi Sy. Sonra gülüşü soldu. "Ama var ya, gelmek için en yanlış zamanı seçtin."

"İyi zaman diye bir şey var mı ki?"

"İyi noktaya parmak bastın." Duruşu aklıma Paulo'yu getirdi.

"Skye, bir dakikan var mı?" diye seslendi Rives. Diğer sarışın çocuğun, dik saçlı olanın yanındaydı.

"Görüşürüz, Skye," dedi Jason. Miya'nın yürüyüp giderlerken yavaşça Jason'ın elini tuttuğu dikkatimi çekti.

Rives'a ve tanışmadığım sarışın çocuğa doğru döndüm.

"Skye, tanıştırayım, Johan. Johan, Skye."

Johan gözlerini sertçe bana dikip kafa salladı. İnsanın içine işleyen bir maviydi. "Hoş geldin Skye," dedi yavaşça. "Senin de, amcanın da adaya düşmesi ne tuhaf. Çok garip bir rastlantı." *Rastlantı* kelimesini sanki iğrenç bir lafmış gibi ağza almıştı ve bence aksanımdan dolayı değildi. Şüpheleri, düşmancaydı.

"Ben de aynısını sorguluyordum," dedi Jillian. Kızın sesi biraz daha sıcaktı, bu da pek kendini ele vermiyordu. "Ailece olağanüstü bahtsızmışsınız."

"Bahtı bilmem ama aslında bu bir rastlantı değil." Doğal bir ses tonuyla konuştum. "Babam Nil'i bulmayı kafaya takmış, saplantı halinde. Son yirmi yıldır, Pasifik Okyanusu'nun ve Mikronezya'nın her yanını dolaşıp amcamın adadaki günlerinden kalma tabloları kullanarak Nil'i aradı. Bu kez babam beni de yanında getirdi. Pasifik'teydim, Mikronezya'nın çok uzak bir adasındaydım ve gece yarısı kapısı yerden yükseldi."

Jason'ın buz mavisi gözleri ânında çözüldü. "Yani sen adayı arıyordun ve ada seni aldı." Sanki çok mantıklı gelmiş gibi başını salladı. "Dedikleri gibi, çomak sokarsan olur, hı?"

Charley'nin uyarısı beynimde yankılandı. *Ne dilediğine dikkat et. Elde edebilirsin ve hiç sandığın gibi olmayabilir.*

Nil Adası tam da sandığım gibiydi ve hiç sandığım gibi değildi.

Johan parmaklarını çenesine yaslamış, beni düşünceli düşünceli süzdü. "Ama ada amcanı bıraktı, öyle mi?" diye sordu nazik bir sesle.

"Evet." Tekrar başımla onayladım.

"Peki babanın saplantısı hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Johan.

"Bilemem. Amcam on sekiz yaşındayken ölmüş. Geri döndükten bir sene sonra."

Johan hızla nefesini çekip istavroz çıkardı, sonra yorumlayamadığım bir yüz ifadesiyle bana bakan Rives'a döndü. Garip bir hisle, beni okumaya çalıştığını sezdim.

"Burası. Denge..." Johan lafını havada bırakıp başını salladı. Bilmediğim yabancı bir dilde birkaç kelime mırıldandı, fakat Rives kaşlarını kaldırdı. Johan tekrar haç çıkardı. "Bizim lehimize işlemiyor. Söylesene Rives, hangi ada bir kişi kaybolmuş, bulunmuş ve tekrar kaybolmuşken aynı aileden başka birisini daha alır?"

Rives açık renk gözleri ısınarak elini havaya kaldırdı. "Bir dakika Johan. Bunu konuştuk, Nil şüphesiz bir muamma. Yedi yirmi dört süren bir paralel evren kâbusu. Fakat kapılar seçici değil; sıradan. Ada insanları seçmiyor."

"Öyle mi?" Jason'ın alçak sesi içimi ürpertti, mavi gözleri kaygı doluydu. Ya da belki de korku.

"Dikkatli ol, Skye," dedi, korkunç derecede yumuşak bir sesle. "Kork. Ada bir sebepten ötürü seni buraya getirdi. Belki seni tutmak için, belki değil. Belki de amcandan ötürü; onun yaptığı ya da yapmadığı bir şeyden ötürü. Buranın hafızası geniş maalesef. Sakın gardını indirme."

Belki seni tutmak için.

Omurgamdan aşağı buz gibi bir his indi ve bunun Kristal Havuz'dan püsküren serin sularla alakası yoktu.

"Adada tesadüf yoktur," diye mırıldandı Johan.

Tekrar ürperdim.

"Tamam, artık Johan kızın ödünü iyice patlattığına göre," dedi Jillian elimi sıkarak, "ben onu Köy'e geri götüreceğim, etrafı gezdirip üstüne kıyafet bulacağım." Endişeli yüzünde en ufak bir kuşku bulunmaksızın bana dönüp gülümsedi. "Ada kaşmiri yok ama en azından üstüne solmayacak bir şey giydiririz. Nasıl?"

"Harika."

Ancak ikimiz yürüyüp giderken istemeden de olsa omzumun üstünden geriye baktım.

Arkamda, Johan, Rives ile koyu bir sohbete girmişti ve Rives'ın hiddetli bakışı aynı Johan'in birkaç saniye önceki ifadesi kadar sıkıntılıydı. Rives gözlerimi diktiğimi hissetmişçesine bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldik. İlk ben başka yere baktım. Johan'ın bakışını üstüme çekmek istemedim.

Ada bir sebepten ötürü seni buraya getirdi, demişti Johan.

Yanılıyorsun, diye düşündüm.

Ben, o çocuğu takip ettim; *ben* kapıdan atlayıp geçtim.

Ada beni seçmedi. Ben adayı seçtim.

Ama yine de korkuyordum.

BÖLÜM 29

RIVES

279. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Johan, gözlerini Skye'm arkasına dikerek iç geçirdi.

"Onu korkutmak istemedim," diye itiraf etti, "ama bence Skye'ın durumunda biraz korku onu korurdu. Belki hayatta tutardı." Sesini alçaltıp fısıldadı. "Rives, üç gece önce adayı hissettim. *Burada* hissettim." Avucunu kalbinin üstüne koydu. "Daha önce de adayı hissetmiştim ama bu şekilde değil. Hiçbir zaman bu şekilde değildi. Ecel terleri dökerek canlı bir geceye, bir şeye gebe bir hisle uyandım. Yoğunluk..." Durup bir elini saçında gezdirdi. "Gecenin karanlığında doruğa çıktı."

"Ben de hissettim." *Skye da gece yarısı, durağan bir kapıyla gelmişti. Benim hiç görmediğim bir tür kapıyla.*

Johan başını salladı, sonra saçını sertçe çekti. Bariz endişe ve korku belirtisiydi bu. Johan'i okumak çok kolaydı.

"Sonrasında uyuyamadım." Alçak sesle devam etti. "Tek düşünebildiğim, yine bir şeyin yön değiştirdiğiydi. Adanın artık uyumadığıydı. Sanki ada bir şeye doğru yükseliyor gibi hissettim Rives. Büyük bir şeye. Bizim lehimize olmayan bir şeye." İşkenceler çeken bir halde bana baktı. "Garip denge değişimleri, gece yarısı açılan kapılar. Adanın gücü hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı."

Bizimki de.

Derin bir nefes aldım. "Sana birisi hakkında bir şey sormam lazım. Benden önce burada bulunan birisi hakkında. Adı Ramia'ydı."

"Ramia mı?" Johan tüm bedeniyle kaskatı oldu.

"Evet. Tanıyor muydun?"

"Tanıyordum." Johan savunmaya geçmiş gibi dümdüz cevap verdi.

"Dövmeli miydi?"

"Bir tane. Burada." Ön koluna dokundu.

"Ne dövmesiydi?"

Johan kaşlarını çatarak burnunun ucunu sıktı. Bir saniye geçti. "Hatırlayamıyorum."

"Siyah mıydı?"

"Evet. O kadarı aklımda."

"Bileğinde de kemikten bir bileklik vardı, öyle mi?"

"Evet. Gömdük. Ben, Thad ve Sy." Johan haç çıkardı. "Neden sordun?"

"Çünkü mağaradaki o iskeletin de bileğinde kemikten bir bileklik var." Koy'u işaret ettim. "Eğer mezarından çıkmadıysa, başka birisine aitmiş." Durdum. "Johan, bana Ramia hakkında bildiklerini anlatmanı istiyorum. Ne hatırlıyorsan. Her şeyi."

Johan iki eliyle saçlarını çekiştirdi, sonra iki eli de başının üstünde küçük bir daire çizerek yürüdü. "Ramia ne kadar uğraşırsam uğraşayım, unutamadığım tek kişi."

"Neden?"

"Onunla tanışsaydın, sormana bile gerek olmazdı." Johan yamuk bir şekilde sırıttı, sonra ânında durdu. "Ramia'da bir tuhaflık vardı. Konuştuğu zaman, sanki insanın ruhuna bakardı. Rahatsız ediciydi." Johan, Koy'a doğru baktı. "Onunla burada tanıştım, havuzun kıyısında. Kendimi tanıttım ve tokalaşmak için öne uzanınca elimi

tuttu, iki avucunun içinde sıktı. *Güçlü*, diye fısıldadı. *Sadık. Meydan okuyan. Ah, ada seni elinden geldiğince uzun süre tutacak.* Sonra mırıldandı, *hatta neredeyse benim kadar uzun süre burada kalacaksın."*

Johan yavaşça kaşlarını çattı. "Bu konuşmayı kafamda yüzlerce defa tekrar ettim, o son satırın ne anlama geldiğini merak ettim. Acaba herhangi bir anlama geliyor mu, diye merak ettim." Johan midesi bulanır gibi yutkundu. "Onu gömdüm Rives. Ve bilekliğini de. Bense hâlâ buradayım, on iki günüm kaldı."

Vicdan azabıyla ikiye ayrıldım.

Johan'ın hâlâ burada olmasının sebebi benim. Nil değil. Benim.

Çünkü ben ondan kalmasını istedim. Sessizce rica etmiş olmam, benden başka kimsenin duymaması fark etmezdi. *Ben* biliyordum. Ayrıca bir şekilde ada da biliyordu. Çünkü burası Nil'di, adanın gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve hiçbir şey *kaçamazdı*... Ada kabul etmedikçe.

Derken aklıma yeni bir fikir geldi ve güldüm.

Eğer Johan'ın kalmasını sağladıysam, o zaman Maaka da hâlâ buradaydı.

Bu düşünce bana vicdan azabı vermedi; bir nevi güç kazandırdı. *Deş beynimi, Nil,* diye düşündüm kasvetle. *Sana meydan okuyorum.* Bundan böyle düşüncelerimi de, canımı koruduğum gibi koruyacağım. *Sadece seçtiğim düşünceleri duyabileceksin.*

Johan omzuma yapıştı.

Acaba düşüncelerimi ya da vicdan azabımı mı hissetti, diye merak ederek irkildim.

"Bir şey daha var. Ramia burada katıldığım ilk cenazeden sonra bana bir şey daha demişti. Kelley'yi yeni gömmüştük. Kızın mezarının yanında oturmuş, hangi hain mekân masum bir kızın eceline sebep olur diye düşünüyordum. Kelley daha on dört yaşındaydı."

Bazen Johan'ın burada ne kadar uzun zaman kaldığını unutuyordum. Kelley ile de hiç tanışmamıştım.

"Arkada bir tek Ramia ve ben kalmıştık," diye devam etti Johan. "Ramia dizlerinin üstüne çöktü, bir avuç toprak alıp yumruğunun içinde sıktı. *Bu toprakların arasında kan akıyor,* dedi bana sessizce. *Eski kan, taze kan.* Sonra iki avucunu da yere bastırıp gözlerini kapadı. *Hisset, Johan. Adanın kalp atışlarını. Bizimkiyle aynı anda atıyor,* dedi. Gözleri hâlâ kapalı, gülümsedi. *Henüz hissetmiyorsun. Ama hissedeceksin. Sözlerimi hatırla.*"

Johan kollarını göğsünde bağladı. "O sırada deli olduğunu düşünmüştüm. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum." Bir anda ses tonu canlandı. "Görmek istiyorum."

"Neyi?"

"Kemik bilekliği."

Şaşırarak başımı salladım. "Sorun değil."

Johan beni takip etti, mağaranın duvarları kadar sert bir şekilde çenesini sıkmıştı. Mağaraya girerken birkaç kez haç işareti yaptı.

Meşale malzemelerim el değmeden duruyordu. Üç tane kalmıştı. Birini yakıp Johan'ı hemen iskelete doğru götürdüm.

Johan eğildi, meşalesini bırakmadan bilekliği inceledi. İskeletten belli bir mesafede durduğu dikkatimi çekti. "Ramia'nınkine benziyor ama o değil," dedi nihayet. "Karanlık bir şey var. Garip. Kayıp hissi, burada çok ağır. Umut belki? Huzur? Seçim? Bilmiyorum. Ama karanlık bu duvarların ötesine geçiyor." Ayağa kalktı, sonra durdu, duvardaki iskeletin tepesindeki ortasında göz olan güneş çizimine baktı.

"Ne bu?" diye sordum sonunda.

"Bu," diye oyulmuş resmi işaret etti, "Ramia'nın dövmesiydi."

Şimdi ben de o şekle çevirdim gözlerimi.

Ne görüyorsun? Maaka'nın sorusu buydu.

Bağlantılar görüyorum. Kısımlar. Bölümler. Bir bütünün parçaları.

Çözeceğim, diye yemin ettim. Nil'in duyup duymaması da umurumda değildi.

"Beni takip et," diyerek arkamı döndüm. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Johan hareket etmedi.

"Cidden, bunu görmen lazım. Güven bana."

Meşaleyi yerine koyup çok tereddütlü Johan'ı Ayna Mağarası'na götürdüm. İlk Johan çıktı. Meşaleyi tünelin bir kayasında söndürdüm. Kısmen Maaka'nın uyarısından ama aynı zamanda buranın kutsiyetini kendim hissettiğimdendi, her ziyaretimle artıyordu bu hissim. Adayı gereğinden fazla kızdırmak istemedim. Gerektiği zamanda bastırarak savaşacaktım. Şimdi bastırma zamanı ya da sırası değildi.

Johan dar toprak çıkıntısında durdu, kollarını göğsünde kavuşturup bacakları bir metre aralık, duvara kazınmış şekillere baktı. Ben konuşana kadar rahat bir beş dakika geçti.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Burası çok eski bir yer Rives. Başka bir çağa ait." Yüzünde hiç görmediğim kadar can sıkıntısıyla dolu bir ifadeyle bana döndü. "Gitmek istiyorum." Fısıltısı o kadar cılızdı ki, duymakta güçlük çektim. "Burası aydınlık ve güçle dolu ama bize ait olmayan bir güçle. Adanın gücü ama bir yandan da, değil. Burada olmak çok yanlış geliyor bana. Buraya ait değilim."

"Ama adaya aitsin?"

"Hayır. Fakat şu anda Nil'de olduğum için, bir seçeneğim var. Ben de canavarın göbeğinde bir dakika daha geçirmemeyi seçiyorum."

"Haklısın." Sırıttım. "Hızlı bir soru. Kestirmeden mi çıkmak istersin, girdiğin kapıdan mı?"

Johan hiç duraksamadı. "Girdiğim kapıdan. Benim için bir giriş, bir çıkış vardır."

Tıpkı labirentler gibi, diye düşündüm. *Ama labirentlerin tepesindeki 12 sayısı her zaman öğleni kastetmiyor. Sadece biz öyle zannettik.*

Başka neler bizim zannımızdı?

Öfkem ateşlendi, ardından umuda dönüşüp patladı. Birdenbire Skye'ın yanına dönmek, günlükten, amcasından, gece yarısı açılan kapıdan bahsetmek için sabırsızlandım. Nihayet Ada, savaşmak için gelen birini seçmişti, içeriye dair bilgiyle dolu ve kapalı birini. Ya da belki de Skye, adanın rızası olmadan kapıyı zapt etmiş, belki de adayı şaşırtmıştı. Eski kan, taze kan; Skye ikisinden de sunuyordu. Ama adaya değil, *bize.* Onun kanının Nil'in yerine akmasına izin vermeyecektim.

Nil yeterince can almıştı.

Nil'i çözmek, Köy'deki herkesi ve kendimi kurtarmak için seksen altı günüm kalmıştı.

Kesinlikle mümkün.

Resmen sesli bir kahkaha attım.

BÖLÜM 30

SKYE

3. GUN, AKŞAMÜSTÜ

Birlikte yürürken Jillian bana Köy hakkında detayları anlattı. Yeni planıma sadık kalarak yoğun bir ilgiyle dinleyip az konuştum.

"Dex, İngiliz, bariz zaten. Aksanı çok şeker, değil mi? Davulcuymuş aslında. Duyduğum kadarıyla da bayağı iyiymiş." Sırıttı, hatta belki de kızardı. Yanakları zaten güneşten pembe pembe olduğu için tam anlayamadım. "Ahmad, Sudan'lı ama Amerika'da yaşıyor; Minnesota galiba. Jason ve Zane de bizim gibi Amerikalı. Jason, Omahalı; Zane de San Diego. Johan, Hollandalı. Uri, İsrailli. Julio, Meksika'dan." Konuşurken parmaklarıyla saydı.

"Macy de Amerikalı. Büyük ihtimalle Alabamalı. Yakında onunla tanışacaksın ve çok seveceksin. Brittney yeni, Kiera da öyle. Alexei ve Nikolai de çaylaklar. Alexei biraz İngilizce biliyor. Şahane değil ama Nikolai'den iyi, o hiç konuşamıyor, sadece Rusça konuşuyor. Raj, Hint; Pari de öyle. Leila ise Filipinler'den." Jillian durdu. "Michael, Koreli, Pari ile aynı süredir buradalar. Cho yeni. Sanırım hepsi bu kadar."

"Peki ya sen? Sen nerelisin?"

"Maine. Sen?"

Durup düşündüm.

"Aldatmacalı bir soru değildi," dedi Jillian. Sesinde yine o sinir olma tınısı çıktı.

"Biliyorum. Sadece tam annemle yaşadığım Gainesville, Florida diyecektim ama birkaç ay önce Afrika'da bir kazı çalışmasına gitti, akademisyen de; ve ben de babamın yanına taşındım. Babam New Hampshire'da yaşıyor. Liseden mezun olmak için bütün kredilerimi topladım, o yüzden okula gitmiyorum; sadece son senemde online kurslara katılıyorum. Dolayısıyla, her ne kadar orada yaşasam da, New Hampshire'a evim demem."

"Vay canına. Lise son sınıfta başka şehre taşınmak kötü olmalı."

"Harika değildi," diye itiraf ettim. "Arkadaşlarımdan birinin yanında, Gainesville'de kalmak istedim ama babam izin vermedi." *Acaba ondan öcümü almak için mi atladım o kapıya?* Bu düşünce hiçbir uyarı vermeksizin aklıma düştü ama şimdi kafa yorunca, Gainesville'de kalmama izin vermemesine çok kızıp kırıldığımı anladım. Anneme de sinirlenmiştim, çünkü benim için savaşmamıştı. Kendi kendimi savunmak zorunda kalmıştım.

Umarım burada daha becerikli çıkardım.

Çıksam iyi olur, diye ekledim. Çıkamazsam, ipin ucunda büyük tehlike vardı.

"Peki ya Rives?" diye sordum, konuşmayı benden saptırıp. "Onun hikâyesi ne?"

Jillian'ın yüz ifadesi değişti, tamamen içine kapandı. "Rives, Köy'ü bir arada tutuyor," dedi sessizce. "Muhteşem bir Lider."

"Yani nereli demek istedim?"

Jillian gevşedi. "Rives biraz uluslararası. Sanırım çoğunlukla Fransa ve galiba Hawaii'de yaşıyor. Anne babasıyla sık sık seyahat ediyor. Yani, ediyordu. Ta ki..." Jillian

aniden durup sıcak ve sahici bir gülüşle bariz gerçeği dillendirmeden kolunu salladı.

"Tamam." Başımı salladım.

"Hadi gel, sana büyük tur yaptıralım," dedi, sıcak lava değmiş gibi Rives konusunu kapatarak. Sessizliği, Rives'a karşı korumacı bir tavrı olduğunu gösterdi.

Hiç tanımadığım bir çocuk olan Rives ironik bir şekilde *bu* Nil'de en çok vakit geçirdiğim kişiydi. Paulo'dan sonra.

İki çocuk, iki apayrı kutup. Biri güçlü, biri zayıf. İkisinin de sırrı var ama. Kişisel sırları, ada sırları.

Belki o kadar da farklı değillerdi.

İki görüntü zihnimde canlandı, tezatlarla dolu iki Nil incelemesi: Kaslı ve tehditkâr bir edayla denizden çıkan Rives, üstünden sular ve kudret akan öfkeli bir deniz tanrısı... Ve bir kayaya oturmuş, omuzları çökük, leş gibi kokudan burun direklerini kıran, paramparça olmuş Paulo.

Yok. Çok farklılardı. Burada resmen tanıştığım ilk iki insandılar.

Ada hep böyle uçlar üzerine mi kuruluydu?

"Skye?" diye sordu Jillian.

"Efendim?" Dalıp gitmişim.

"Aç mısın, yoksa önce giysi mi almak istersin?"

"Sen seç. İkisi de bana uyar."

Bir saat sonra Jillian'ın şahane bir tek kişilik Nil karşılama komitesi olduğuna kanaat getirmiştim. Şu âna kadar bana Harita Duvarı'nı göstermiş, labirent çizimlerinin yerlerini işaret edip Charley'nin açılan kapılarla ilgili fırtına teorisini açıklamıştı; Yemek Kulübesi'ni gezdirip bir mango, bir avuç fıstık vermiş ve temel Köy yemeklerini anlatmış, Baraka'ya götürüp beni Köy giysileriyle donatmıştı. Artık üstümde bele sarılan bir etek ve büstiyer vardı. Anlaşılan sarınmak, Nil yaşam tarzıydı: Kararsız mı kaldın, sar gitsin. Sarma etekler, göğse sarılan kumaşlar, balık sarma, karides sarma. Neyse ki, eteğimi etrafımda iki tur sa-

rabildim. Belimden düşmeyecekti ve iki kat sardığım için iç göstermiyordu. Uzun lafın kısası, yumuşak ada kumaşı, el yapımı yaprak bikinimi solda sıfır bırakırdı. Baraka'dan çıktıktan sonra kendimi neredeyse normal hissettim.

Ardından sahile indik, bir sonraki tanışma faslı bana normalin n'si olmadığımı hatırlattı. Yeni isimler ve yüzler, çoğu amcamla ilgili sorular ve yorumlarla geldi. Haber hemen yayılmıştı.

Düz siyah saçlı ve çıkık elmacık kemikli bir çocuk bana doğru yürüdü.

"Michael." Hızlıca kafa salladı, gülmedi. Çenesi sımsıkıydı. "Altmış bir gün."

"Leila." İri kahverengi gözler, kalın atkuyruğu. Bileğinden tek bir beyaz deniz kabuğu sarkıyordu. Gülümsedi. "Elli gün. Nil'e hoş geldin, Skye, hoş, pek ihtiyacın yok gibi ama neyse." Gülümseyişi sözlerindeki iğneleri yumuşattı.

"Selam Skye! Ben Macy." Ağzı kulaklarında gülüş, sıcacık tokalaşma. Karşılığında canımı vereceğim, nefis bir cilt. Zihnimden geçen kelime seçimi karşısında yüzümü buruşturdum. Can verme dileklerinde bulunulacak bir mekânda değildik. "İyi olacak, Skye," dedi Macy, elimi sıkarak. "Ben de bunu anlayacak kadardır buradayım. Amcan kurtulmuş, sen de kurtulacaksın. Kanında var. Ah, bir de Brittney, Kiera ve benimle kalacaksın sakıncası yoksa."

Başımı salladım. Macy'ye itiraz etmek zordu; kız çok *afilliydi.*

Başka bir kız bir adım öne çıktı. İplik gibi ince ve açık tenliydi, iri mavi gözlüydü ve tek ön dişi kırıktı. "Amcan da mı buraya gelmiş? Çok *deli deli kulakları küpeli.* Ben Brittney. Daha üç haftadır buradayım. Gün doğumu hayatında gördüğün en güzel şey burada." Teksas aksanıyla biraz daha konuştu. Başı dönüyordu sanki, kendisi biraz *deli deli kulakları küpeli* gibiydi.

Derken bir Nil gecesi kadar koyu tenli ve Nil güneşi kadar parlak gülüşlü bir çocuk yanıma geldi. "Skye, cennete hoş geldin, ada kâbusu cinsi cennete. Nil asillerinden sayılırsın. Bu arada ben Ahmad. 101. Gün." Ona bakmak için başımı arkaya atmak zorundaydım; Charley ile tanıştığım zaman aklıma geldi ama Charley, Ahmad'in yanında cüce kalırdı. Tıpkı Dex gibi o da apış arasına bir kumaş bağlamıştı.

"Kiera," dedi başka bir kız. Mağrur duruş, şahane saçlar. Asil biri varsa, o da Kiera'ydı. Tek kulağının arkasına taktığı beyaz çiçek hem kusursuz hem de hiç çaba sarf etmemiş gibi görünüyordu; kıyafetlerimiz tıpatıp aynı olmasına rağmen kendimi salaş giyinmiş hissettim. "Rives seni buldu demek?" Kahverengi gözleri, Macy'nin aksine bana Havuz'u hatırlattı. Dondurucuydu.

"Aslında ben onu buldum. Koy'un kuzeyindeki sahilde rastladım ona."

Kiera nedense hayal kırıklığına uğramış gibi oldu.

Daha çok isim, daha çok tanışma; *yeni* çılgınlığı yaşadım. Bir üçlü daha çıktı güneyden. Gelişleri çığlıklar ve sarılmalara sebep olarak çok şükür, ilgi odağını benim üstümden uzaklaştırdı.

Çaktırmadan Duvar'a yanaştım. Bir dakika tek başıma kalma ihtiyacı duydum. Birkaç saat içinde sıfırdan altmış kilometreye çıkmıştım. Tek çocuk olduğumdan hep yalnız vakit geçirmeye alışkındım. Öğleden sonralarımda çoğunlukla kitap okur ya da çizim yapar ya da babamdaysam, egzersiz yapardım. Yıl boyunca hafta sonları Tish'le takılırdım ama sonra her yaz ben ortadan kaybolurdum. Yazları babamla geçirir, manyak manyak yerlere gider, manyak şeylerin peşine düşerdik.

Nil Adası gibi.

Şu anda olduğum yer gibi.

Parmaklarımı tahtanın üstünde gezdirdim. İsim Duvarı, ana haritanın yanında duruyordu. Daha önce Jillian'la görmüştük ama yanında durmamıştık. Şimdi üstünden geçerken zamanda yolculuk yaptım, bildiğim isimleri aradım. Charley ve Thad'i buldum; ikisinin adının yanında da artı işareti vardı. Rives ve Macy ve Jillian ve Dex'i geçtim, hepsi hâlâ buradaydı, isimlerinin yanındaki boşluk duruyordu. Arkasından sıralanan bir sürü isim hiçbir anlam ifade etmedi. Tek gözüme çarpan isim Oliver oldu. Geçen sene Oliver diye bir çocukla çıkmıştım ama unutup gitmiştim. Şeker ama sıkıcıydı. Bir keresinde sırf babam bana YÜKSEK PROTEİNE SAHİP YENİLEBİLİR ON BÖCEK makalesiyle birlikte bir kutu çekirge gönderince kafama esip birisini ye, diye meydan okumuştum ona ve Oliver kafayı sıyırıyordu. Hatta ben bir tane alıp yiyince sıyırmıştı. Gamzeleri bile ilişkimizi kurtaramamıştı.

Oliver olsa, Nil'de ne yapardı, diye merak ettim. Muhtemelen pek bir halt yapamazdı.

Sonra kanımı donduran bir isme rastladım.

Hui.

Yanında çarpı vardı.

Yavaşlayıp Jenny'yi buldum. Artı konmuştu. Sonra Karl ve artısı. Kiefer, çarpı işareti, aynı Ryla gibi. George artıydı, John ve Anne gibi.

Sonra Scott, yanında hiç işaret yoktu.

Parmaklarımı beş harfin üstünde gezdirdim, duygularıma yenildim ve amcamla aramda derin bir bağ duydum. Artık sadece kan bağımız yoktu; Nil bağımız vardı. Duvar bulanıklaştı. Derin bir nefes alarak kendimi toparlayıp gözyaşlarımı bastırdım, çünkü göğsümdeki bezi çıkarmayacaksam, ki asla öyle bir şey olmayacaktı, gözlerimi silmek için hiçbir şeyim yoktu.

Sapanım hâlâ omzumdaydı, kendimi güvende hissettiriyordu. Yegane aletim içine yerleştirilmişti: Sivriltilmiş taş. Sapanımı Duvar'a dayadım, siyah taştan ışık yansıyarak yavaşça amcamın adının yanına bir artı kazıdım. El işime hayran kalmak için bir adım geri attım.

Arkamdan bir ses, "İyi oldu," dedi.

Dönünce Rives'm göğsüyle burun buruna geldim. *Çıplak* göğsüyle. Otomatik olarak bir adım geri attım ve başım Duvar'a çarptı.

"Affedersin." Rives'ın gözü parladı, eğleniyordu. "Seni şaşırtmak istemedim." Çarpık gülüşü *tam anlamıyla şaşırtmak istedim,* diyordu ama. Öyle yapmasına sinir olarak Duvar'dan bir adım uzaklaşıp kenara çekilmeye zorlamak niyetiyle Rives'e yanaştım ama zaten bana yer bırakmak için kımıldamıştı, gözleriyse Duvar'daydı.

"Amcan mı?" diye işaret edip sordu. Scott Amcamın yeni artısı grileşen tahtada parlıyordu.

Başımı salladım. "Adı Scott'tı." Adını dışımdan söylerken müthiş bir duygu seliyle savaştım. Ölü bir adamla olan bağım hiç bu kadar güçlenmemişti.

Karl'ın adına hafifçe vurdum. "Amcam buraya ilk geldiğinde Karl, Lider'miş. İyi bir çocukmuş. Başka birileri de varmış," dedim, elimi Jenny'nin isminin üstünde gezdirip bana ait olmayan anıları yeniden yaşayarak. "Hepsi burada, İsimler Duvarı'nda."

"Biz artık İsim Verme Duvarı diyoruz ama İsimler Duvarı daha mantıklı. Ayrıca burada hâlâ iyi insanlar var, bu ölümcül cennette hapisler. Hepsi eve gitmeyi hak ediyor."

"Ama bu sadece bir kısmı." Amcamın isminin artısını kazımanın verdiği beklenmedik duygularla ağrıyarak, savunmasızlaşarak, kırılarak ve birden *sinirlenerek* Rives'ın suratına baktım; her yerde olan, görünmez bir varlığa sinirliydim. "Amcam tek başına sahildeyken bir kapı vaka-

Parmaklarımı tahtanın üstünde gezdirdim. İsim Duvarı, ana haritanın yanında duruyordu. Daha önce Jillian'la görmüştük ama yanında durmamıştık. Şimdi üstünden geçerken zamanda yolculuk yaptım, bildiğim isimleri aradım. Charley ve Thad'i buldum; ikisinin adının yanında da artı işareti vardı. Rives ve Macy ve Jillian ve Dex'i geçtim, hepsi hâlâ buradaydı, isimlerinin yanındaki boşluk duruyordu. Arkasından sıralanan bir sürü isim hiçbir anlam ifade etmedi. Tek gözüme çarpan isim Oliver oldu. Geçen sene Oliver diye bir çocukla çıkmıştım ama unutup gitmiştim. Şeker ama sıkıcıydı. Bir keresinde sırf babam bana YÜKSEK PROTEİNE SAHİP YENİLEBİLİR ON BÖCEK makalesiyle birlikte bir kutu çekirge gönderince kafama esip birisini ye, diye meydan okumuştum ona ve Oliver kafayı sıyırıyordu. Hatta ben bir tane alıp yiyince sıyırmıştı. Gamzeleri bile ilişkimizi kurtaramamıştı.

Oliver olsa, Nil'de ne yapardı, diye merak ettim. Muhtemelen pek bir halt yapamazdı.

Sonra kanımı donduran bir isme rastladım.

Hui.

Yanında çarpı vardı.

Yavaşlayıp Jenny'yi buldum. Artı konmuştu. Sonra Karl ve artısı. Kiefer, çarpı işareti, aynı Ryla gibi. George artıydı, John ve Anne gibi.

Sonra Scott, yanında hiç işaret yoktu.

Parmaklarımı beş harfin üstünde gezdirdim, duygularıma yenildim ve amcamla aramda derin bir bağ duydum. Artık sadece kan bağımız yoktu; Nil bağımız vardı. Duvar bulanıklaştı. Derin bir nefes alarak kendimi toparlayıp gözyaşlarımı bastırdım, çünkü göğsümdeki bezi çıkarmayacaksam, ki asla öyle bir şey olmayacaktı, gözlerimi silmek için hiçbir şeyim yoktu.

Sapanım hâlâ omzumdaydı, kendimi güvende hissettiriyordu. Yegane aletim içine yerleştirilmişti: Sivriltilmiş taş. Sapanımı Duvar'a dayadım, siyah taştan ışık yansıyarak yavaşça amcamın adının yanına bir artı kazıdım. El işime hayran kalmak için bir adım geri attım.

Arkamdan bir ses, "İyi oldu," dedi.

Dönünce Rives'ın göğsüyle burun buruna geldim. *Çıplak* göğsüyle. Otomatik olarak bir adım geri attım ve başım Duvar'a çarptı.

"Affedersin." Rives'in gözü parladı, eğleniyordu. "Seni şaşırtmak istemedim." Çarpık gülüşü *tam anlamıyla şaşırtmak istedim,* diyordu ama. Öyle yapmasına sinir olarak Duvar'dan bir adım uzaklaşıp kenara çekilmeye zorlamak niyetiyle Rives'e yanaştım ama zaten bana yer bırakmak için kımıldamıştı, gözleriyse Duvar'daydı.

"Amcan mı?" diye işaret edip sordu. Scott Amcamın yeni artısı grileşen tahtada parlıyordu.

Başımı salladım. "Adı Scott'tı." Adını dışımdan söylerken müthiş bir duygu seliyle savaştım. Ölü bir adamla olan bağım hiç bu kadar güçlenmemişti.

Karl'ın adına hafifçe vurdum. "Amcam buraya ilk geldiğinde Karl, Lider'miş. İyi bir çocukmuş. Başka birileri de varmış," dedim, elimi Jenny'nin isminin üstünde gezdirip bana ait olmayan anıları yeniden yaşayarak. "Hepsi burada, İsimler Duvarı'nda."

"Biz artık İsim Verme Duvarı diyoruz ama İsimler Duvarı daha mantıklı. Ayrıca burada hâlâ iyi insanlar var, bu ölümcül cennette hapisler. Hepsi eve gitmeyi hak ediyor."

"Ama bu sadece bir kısmı." Amcamın isminin artısını kazımanın verdiği beklenmedik duygularla ağrıyarak, savunmasızlaşarak, kırılarak ve birden *sinirlenerek* Rives'ın suratına baktım; her yerde olan, görünmez bir varlığa sinirliydim. "Amcam tek başına sahildeyken bir kapı yaka-

lamış. Kimse gidişini görmemiş. Amcam geri döndüğünde aklından geçen ilk düşünce ne olmuş biliyor musun?" Sözcüklerle dolu son sayfayı düşündüm; acı sözleri, kör alfabesiyle yazılmış gibi kazınmış harfleri. "Kimseye veda edememesi."

"Üzgünüm." Rives'ın bakışları, bu cümlesini yansıttı.

"Ben de." Jenny'nin isminin üstünden geçtim. "Sanırım geri döndükten sonra Jenny'yi bulmaya çalıştı. Burada tanışmışlardı ve günlüğünden anladığım kadarıyla, yakındılar. Hatta belki birbirlerine âşıktılar. Belki Charley ve Thad gibi, bilmiyorum. Jenny, Avustralyalı'ydı ve amcam Nil'den geri döndükten dokuz ay kadar sonra oraya gitmişti. Onu aradığı takıntısını kafamdan atamıyorum. Ölmeden önce onu bulmuş muydu, bilmiyorum. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğim." *Çünkü korkusunu kaybetmişti. Korku hissetmek için mi serbest atlama yapıyordu, yoksa yaşadığını hissetmek için mi? Bunu da hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Tek bildiğim bu mekân ona dokundu, onu değiştirdi. Hatta belki sonunda, onu öldürdü.*

Parmaklarımı Jenny'nin isminin üstünden ayırdım.

"Nil'i şimdi anlıyorum," dedim yavaşça. "Biliyorum, geleli topu topu üç gün oluyor ama anlıyorum. Zamanın baskısı, bekleyiş. Saatin ilerlediğini sana unutturan güzellik ve boş vakit. Bilmemek. Umut ve çaresizlik. Yoldaşlık. Kayıp." Charley'yi hatırladım, keder oturmuş yüzünü hatırladım.

"Ayrıca Nil'in parmaklarının bu adadan öteye uzandığını da anladım. Bazı insanlar buradan hiç kaçamıyor, eve döndükten sonra bile." Rives'ın gözlerinin içine baktım, amcamın Nil'inin yerleşik acısı midemde bir yangına dönüştü. "Rives, buna son vermeliyiz. Herkes için sonlandırmanın bir yolunu bulmalıyız. Ve o durağan kapıyı bulmak ilk adımımız."

BÖLÜM 31

RIVES

279. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Skye ateşti.

Skye buzdu. Her türlü Nil tezatının bir araya gelmiş haliydi, adanın hiç tahmin etmediği, esrarengiz bir paketti.

Tam onu çözdüm derken değişiverdi. Çivi gibi sert, çelik kaplı dış kabuğu delinmez derken, deliniverdi.

Şimdi suratına bakarken o sakinliğin altında öfke gördüm, Nil Dağı'nın arkasından akan lav kadar alevliydi. Çelik benekli gözleri kendini zor tutuyordu.

"Haklısın," dedim, gözlerimi üstünden ayırmadan. "Daha üç gündür buradasın ama Nil'i anlıyorsun. Amcan, Charley ve şimdi adayı kendin deneyim ederken bütün resmi kavradın: Geçmiş, şimdi, gelecek." Durdum. "Ben de elimizden gelirse bu atlıkarıncayı durdurmaktan yanayım ve o kapıyı bulmanın hayati önem taşıdığına katılıyorum. Ama..." Durdum, şahsi Nil yapbozumu tamamladım. elimdeki ip uçlarıyla Tetris oynadım.

"Bir dakika," dedi Skye. "Hiç 'ama' yok. *Ama* kelimesinin arkasından hiçbir zaman iyi bir şey gelmez, en azından burada."

"Dex'ten alıntı mı yaptın?" Gülmemek için kendimi tuttum.

"En azından dikkatini vermişsin." Skye neredeyse gülümsedi.

"Her zaman." Durdum. "Durağan kapı muazzam bir bilgi, şüphesiz. Ama..." kelimenin üstüne basa basa Skye'a kaşlarını kaldırdım, "çıkış noktası değil. Öncelikle Maaka ve Paulo'yu bulmalıyız. Bizim aramamız haftalar ya da aylar sürecek cevaplar onlarda ve öyle bir vaktimiz yok. Bence onlardan başlayıp kapıyı öyle kovalayalım."

Skye ikna olmamışa benziyordu. "Dağa geri dönüp bulabilir miyiz, diye baksak ya? Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyidir, hazır hâlâ canlı canlı hatırlıyorken. Sanırım yerini bulabilirim ya da en azından bizi yakınına getirebilirim. Belki kapının açıldığını düşündüğüm noktada yirmi dört saat nöbet tutabilir, öğlen ya da gece yarısı tekrar açılıyor mu diye bakabiliriz?"

"Nöbet?" Skye'ın alınacağını bilerek kahkaha atmamak için kendimi kastım ama nedense bu manzara bana komik geldi. "Sık sık yapar mısın?"

Yanakları kızardı ama çelik gözleri çakmak çakmaktı. "Arada sırada. Gereken zamanlarda."

Başımı sallayarak önerdiği fikri derinlemesine düşündüm. Çayır bir ölüm kapanıydı, kapılardan daha çok vahşi hayvanla doluydu ve bir hiç uğruna bu riski göze almaya niyetim yoktu. "Kapının tam olarak nerede açıldığını hatırlamadığını sanıyordum."

"*Tam olarak* hangi noktada uyandığımı hatırlamayabilirim ama bizi yakınına götürebilirim. Yeterince yakınına. Bulabileceğimi düşünmesem, senden oraya gelmeni istemezdim." Meydan okuyan bir hali vardı.

Ona inandım; bulabileceğine *inandığına* inandım ama ikna olmamıştım.

"Bir sorum var." Yavaşça bileğini tutup kendime doğru çevirdim. Karalanmış, soluk siyah harfler hâlâ okunuyordu. "ÖDSP ne anlama geliyor?"

"Önce düşün, sonra panikle." Yine çok hafifçe yanakları kızardı.

"Motton bu mu?" diye takıldım.

"Hayır. Babamın ilkesi bu."

"Sert birine benziyor," dedim, göz temasımızı kesmeden.

"Tahmin edemezsin." Skye bakışlarını kaçırıp ÖDSP dövmesini sıvazladı.

"Eee, seninki ne?" diye sordum.

"Ne ne?" Skye tekar bana bakıp kaşlarını çattı.

"Senin motton."

Beş saniye geçti. "Birkaç tane mottom var," dedi Skye. *"Hayatta kal. Su aygırlarına bulaşma. Bırak, uyuyan gergedanı uyandırma."* Sırıttı, sonra hemen ciddileşti. "Ama genellikle yeni mottom *önce düşün, sonra eyleme geç*."

Skye tabii ki paniği elemişti. Serinkanlı Skye'ı panik modunda hayal etmek zordu. Fakat ada her zaman insanlara sınırlarını zorlatmayı, hatta ötesine geçirmeyi becerirdi. *Bir de ama var,* diye düşündüm.

"Seninki ne?" diye sordu.

"Ne ne?"

"Senin motton."

"Birkaç tane var." Gülümsedim. *"Hayatta kal. Çamur ovalarından uzak dur. Bırak, uyuyan leoparı uyandırma.* Ama genellikle benim mottom *başkalarının görmezden geldiklerini fark et."*

Skye, ilk tanıştığımız anki kadar keskin ve berrak bakışlarla beni süzdü, sanki bu onun da mottosuydu. Her zaman düşünüyor, her zaman *bakıyordu.* Acaba farkında mı; diye merak ettim. Ne gördüğünü de merak ettim.

"Güzel bir ilkeymiş," dedi sonunda. "Şaşırtmacalı kısım, başkalarının neyi görmezden geldiğini saptamak olmalı, değil mi?"

"O yüzden her şeyi fark etmeye özen gösteriyorum," dedim. Sonra göz kırptım. "En azından elimden geleni yapıyorum."

"Hepimizin yapabileceği bu," dedi. "Özellikle burada, her gün kelimenin tam anlamıyla yeni bir günken."

"İyi dedin, esasında çaylak olmayan çaylak. Nil gerçekleri yedi numarayı tam on ikiden vurdun."

"Kaç tane Nil gerçeği var?" diye sordu.

Sırıttım. "Ne kadar vaktin var?" Sorusunu ona yöneltmiştim.

Hafifçe gülümsemesiyle ödüllendirildim. "362 gün."

Sırıtışım dudaklarımda kaldı.

Benden çok daha fazla vakit.

"Bu da iki numaralı Nil gerçeği," dedim sessizce. "Resmen saatin işliyor. Tik tak."

Skye, adayı kavramıştı, hiç şüphe yoktu. *Belki Sağ Kolum olur.*

Ancak bu düşünce aklımdan geçer geçmez hemen kovaladım. Köy onu tanımıyordu, Köy'e kabul ediliş acımasız bir süreçti. Skye çok yeniydi, hiç sınanmamıştı. En azından Köy'ün gözünde.

Skye sakinleşip ciddileşti, sanki birden zaman kaybettiğini fark etmişti.

"Duymamışsındır belki, diğer Arama ekibi geri döndü," dedi. "Sahildeler." Rehberliğe ihtiyacım olmamasına rağmen, Skye eliyle gösterdi. "Geri döndüklerinde Jillian'm yanındaydım. İki oğlan ve bir kız."

Raj'ın ekibi. Üçü gitmiş, üçü dönmüştü. Acaba aynı üçlü müydü, diye merak ettim.

"Sağ ol. Gidip baksam iyi olur." Gelmek ister misin, diye Skye'ı da davet etmek üzereydim ama yapmadım. Davetiyeye ihtiyacı yoktu. Kız olayı biliyordu.

Başını sallayıp Duvar'a geri döndü.

Yürüyüp giderken "motto"sunu kafamda evirip çevirdim.

Önce düşün, sonra eyleme geç.

Hiç kötü bir motto değildi, özellikle de arkasına *asla panikleme* eklediğim zaman.

Görünüşe göre Raj'ın ekibi geri dönmüştü ama değişmemiş değillerdi. Carlos gitmişti; Arama'nın ikinci günü kapı yakalamıştı. Raj'ın tarifine dayanarak Sabine'i alan tekli kapılardandı. Hızlı, isabetli ve kaçılamaz.

Yeni çocuğa doğru yürüdüm, bacağındaki kumaşı, sağlıklı yanaklarını, gergin ayaklarını süzdüm. Carlos şort giyiyordu. O zaman bu çocuk bağlanan kumaşı nereden bulmuştu?

"Nil Köyü'ne hoş geldin. Ben Rives." Elimi uzatıp gözlerine aynı hizadan baktım. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hiç sanmıyorum." Elimi ilk o bıraktı. "Ben Archie. Güney Afrika'dan. Hiç gittin mi oraya?"

"Aslına bakarsan evet." *İki yaşındayken.* "Ama daha önce orada tanıştığımızı sanmıyorum." Bakışlarını kaçırana kadar gözlerimi ona diktim ve profilini görünce kafama dank etti: Bu çocuk ağlarımızı kaçırdığını gördüğüm yağmacılardan biriydi.

Düşman, diye düşündüm. Ama dilimi ısırdım. Bilgi, güçtü.

"Bir uyarı, Archie," dedim yavaşça, çocuk bakışlarını tekrar bana doğru getirince. "Arkanı kolla. Ada tehlikeli bir yer."

Sağda solda Ahmad ya da Dex'i aradım. İkisi de görünürde yoktu. Sy, Michael'ın yanında dikiliyor, Michael yemek yerken bir su kabağı testisinden su içiyordu. Geç öğleden sonrası ışığında Sy'ın yanaklarına uzun gölgeler düşüyordu. Elmacık kemikleri kaya gibi çıkıntı yapıyordu, çünkü derisinin altında kenarlarını yumuşatacak et yoktu.

Zayıf olmak insanı güçsüz kılıyordu ve burada güçsüz olmak, hiç hayırlı değildi, özellikle de kuvvetli değilseniz. Sy neredeyse iskeletten ibaretti.

Sy'ın yanına yürüdüm.

"Sy, bir dakika müsait misin?" diye sordum. Michael'a baş selamı verdim, o da elindeki yiyeceği kaldırıp selam verdi. Michael benim gibi tetikte, mahir bir tipti. Umarım kurtulmayı başarırdı.

Sy dudaklarını yalayıp ayağa kalktı. "Tabii."

Denize doğru yürüdük, kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaşmışsak da, hâlâ Archie'yi süzebiliyordum. Raj'la konuşan Archie elini kolunu sallıyordu, gözleri huzursuzdu.

Sy hemen yanımda bakışlarını denize çevirdi. Bir tırnağını ısırdı ama koparacak tırnak bırakmamıştı.

"İyi misin?" diye sordum. "Kilo verdin ve tırnak yemek, beslenmek sayılmaz. Anlat hadi."

Sy, Köy'ün kenarına doğru bakarak omuz silkti. "Bart'ı buluşumuzu hatırlıyor musun? Sırtındaki pençe izlerini?"

Başımla onayladım.

Sy hayalet görmüş gibiydi. "Ben de. Bir şeyin saldırısına uğramıştı sanki. Kedi gibi bir şeyin." Yutkundu. "Avlandığımızı hissediyorum Rives, *Av*'daki gibi. Buradayız, bu cennetteyiz, değil mi?" Vurgulamak istercesine kumsalı göstererek elini salladı. "Masmavi gök, serin rüzgâr. Beyaz kum. Güzel yiyecekler, gerçi self-servis, biraz bayıyor. Kızların bazıları seksi. Bazen ortam o kadar huzurlu ki, nerede olduğumu unutuyorum. Sonra birdenbire aklıma Bart geliyor ve ulumak istiyorum. Çünkü artık bir kapının en büyük zorluk olmadığının farkındayım. Bir sonraki öğle vaktine kadar hayatta kalmak en zor kısım."

"Doğru. Ama yemek yemezsen hayatta kalamazsın."

"Farkındayım. Sürekli midem bulanıyor sadece."

"Anladım. Belki diğer yarıya odaklanmalısın, tamam mı? Git kendine bir dürüm ve kızıl meyve al. Johan'ın takımı bir yığın getirmiş, meyvelerin hepsi olgun. Ve dinle," diyip sesimi alçalttım, "Archie'ye göz kulak ol, tamam mı?" Durdum, şüphelerimi Sy'a açabileceğime karar vereceğim kadar bekledim. "Sanırım ağları çalan yağmacılardan biri."

Sy'ın gözleri fincan gibi açıldı. "Sahi mi? Yani Archie, ajan gibi bir şey mi?"

Ajan. Bu kelime kulağa çok düzenli geldi, belli bir zekâ ve gizlilik içeriyordu. Eğer Archie, kaçarken tarladaki çiçeklerin yarısını ezen yağmacılardan biriyse, bir buldozer kadar sinsiydi.

"Olabilir. Sadece gözün üstünde olsun işte, tamam mı? Ama önce bir şeyler ye."

Sy omurgasını biraz dikleştirip, omuzları geride yürüyüp gitti. Onun mottosu da, *daha çok yap, daha az kaygılan* olmalıydı. Ondan sonra belki daha iyi olabilirdi.

Zane ağzı kulaklarına vararak yanıma geldi. "Selam patron, bil bakalım ne oldu? Raj ve ekibi yanlarında bir keçi ve tavuk getirmiş. Çok güzel, değil mi?"

Başımla onayladım. "Güzel." Fakat Zane'in hevesini paylaşamadım. Çünkü alacakaranlık çökerken, keçinin geceden sağ çıkma şansı da azalıyordu. Beni uyku tutma ihtimalleri gibi. Çünkü kampta muhtemel bir yağmacı, ortalıkta gezen aç bir yırtıcı ve alınacak taze et vardı.

Derin bir nefes verdim.

Nöbette uzun bir gece olacaktı.

On iki saat sonra yalnızca kısmen haklı olduğumu anlayacaktım. Keçi gayet sağlam kalacaktı.

BÖLÜM 32

SKYE

4. GÜN, ŞAFAKTAN ÇOK ÖNCE

Resmen gelmiş geçmiş en tuhaf Noel'di. Yabancı bir diyarda bir yabancıydım.

Bildiğimiz tüyler ürpertici bir diyarda diyelim.

Bu tatil, gariplik açısından o berbat tofu-hindili Noel'i bile geçerdi. Annemle babamın ilk ayrıldığı Noel'di. Hâlâ Noel'i ailece geçiriyorduk, herkes aşırı kibar davranıyordu ve annem organik tofudan hindi çıkarmıştı, hepimiz o 'B' ile başlayan olay olmamış numarası yapıyorduk. Ne ironik ki, annemle babam hâlâ boşanmamıştı. Ama birlikte de değillerdi.

Bu yılsa hiçbirimiz birlikte değildik.

Burada sahip olduğum en yakın akrabam Scott Amcam'dı. *Ölü olduğunu hâlâ kavramadın mı?* Beynim sabrı taşarak beni azarladı.

Hı hı. Bir hayaletle bağ kuruyorum. Mutlu boktan Noeller.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırarak saatin kaç olduğunu merak ettim. Rives'ın önerdiği üzere gözlerimi kapadım, sessizliği süzdüm ve hareket eden insanların seslerini dinledim. Hiçbir şey yoktu, en azından insan yapımı hiçbir ses yoktu.

Kırılan dalgalar, gelmiş geçmiş en iyi tokat makinesi gibi havada yankılandı. Hava serindi, fakat Jillian bana örtü olarak bir çita postu vermişti, beni son derece sıcak tutan, hoş ve ürperten bir nezaketti. Etrafımda Macy, Brittney ve Kiera uyuyordu. Dört yataklı ve iki masalı, büyük kulübelerden birini paylaşıyorduk. Kenarları açık olmasına rağmen birdenbire sıkış tıkış, hatta klostrofobik hissettim.

Dışarı çıkıp derin bir nefes alarak gökyüzünü izledim. Ateş gökyüzünü aydınlatıyor, her yıldız hayatımda gördüğüm en açık gece semasında pırıl pırıl ve bembeyaz parlıyordu: Işık yoktu, nem yoktu, duman yoktu, netliği boğacak hiçbir kirlilik yoktu. Ateş çukurunun parıltısı, onun yanında sönük kalırdı.

Geceye, babamın en az güneş kadar sevdiği yıldızlara gözlerimi diktim ve boğazım kurudu.

"Skye?" Rives'ın sesi. Hemen hemen duyulmaz alçaklıktaki sesi nereden çıktı bilemedim.

"Sinsi seni," diye fısıldadım, ona doğru dönerken.

"Öyleymişim. İyi misin?" Meşalenin ışığı yüzüne yansıyıp elmacık kemiklerine gölgeler vurdu. Tehlikeli yanı yine ortaya çıkmıştı.

"Hı hı. Sadece babam aklıma geldi. Buradaki gökyüzüne bayılırdı." Durdum. "Babam astrofizikçi."

"Çok etkileyici."

Öyleydi, biliyordum. Fakat şu anda babamın meslek seçimi buradan etkilenmişti ve bu gerçek, onun tutkusunu daha mı çok, yoksa daha mı az etkileyici kılardı, karar veremedim.

"Uzaya bayılıyor," dedim basitçe. Rives'a bakış attım, otomatik olarak saçımı elimle düzelttim ve yeniden havaya fırladığını hissettim. Uyurken kafamdaki ipi düşürmüştüm. Çok hoş.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Nöbetteyim."

"Kızak ve geyik mi arıyorsun yoksa?" Gökyüzünü işaret ettim.

"Bence Nil Adası, Noel Baba'nın güzergâhında yer almıyor," dedi Rives.

"Çünkü hepimiz çok mu yaramazlık yaptık?" Karanlıkta yanaklarım alev alev yandı.

Rives kaşlarını kaldırdı. "Bana itiraf etmek istediğin bir şey mi var, Skye?"

"Çok komik."

"Sen başlattın."

"Önce sen," diye meydan okudum.

Rives başını yana kırınca alevin ışığı gözlerine yansıdı. "Bir keresinde üç tekerlekli bisiklet çalmıştım."

"Yok canım."

"Yedi yaşındaydım. Londra'daydık ve bisiklete binmeyi daha öğrenmemiştim. Bir çocuk üç tekerlekli bisikletini sokağın karşısına park etti, gördüm. Ailece içeri girip bisikleti dışarıda bıraktılar ve ben içimden, *Hey, ona binebilirim,* diye düşündüm. Böylece bisikleti alıp kaçtım. Babam beni yakaladı, oracıkta uzun bir söylev çekti ve büyük bir özürle bisikleti iade ettirdi. Zavallı çocuk hüngür hüngür ağlıyordu. Kendimi çok kötü hissettim. Hiçbir zaman unutmadım hatta." Dudaklarmdan bir tebessüm geçti. "Dersimi almıştım."

"Başın ciddi belada. Üç tekerlekli bisiklet çalanlara hediye yok."

"Konuşana bak. Sen de kano çaldın."

"Ödünç aldım," dedim. "Bir kanoyu *ödünç* aldım."

Rives sırıttı. "Kullandığında karar kıldık sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Eee, nöbetten bahsetsene. İçimden bir ses geyik yolu gözlemediğini söylüyor."

Rives'ın suratı ciddileşti. "Ne yolu gözlediğimi bilmiyorum ama dostane bir şey değil. Son zamanlarda birileri Köy'ün canlı yiyeceklerini çalıyor. İki keçi ve bir tavuk kaybettik. Ya bir sırtlan ya da büyük kedilerden." Durdu. "Yakınlarda bir leoparın kol gezdiğini biliyoruz."

Kaplanı ve kar leoparlarını düşündüm, amcamın Nil'iyle kendi Nil'imi karıştırdım. "Amcamın günlüğünde çayırdan bahsediyordu. Büyük kedilerle doluymuş. Ve," duraksadım, amcamı deli kategorisine sokmakta tereddüde düştüm, "bir kız varmış. Amcam onu ilk günlerinde görmüş. Ona kıyafetler ve testiyle su getirmiş. Amcamı çayırdan uzak durması konusunda uyarmış, sonra da ona Köy'ün yolunu göstermiş."

"Tanıdık bir yaklaşım," diye mırıldandı Rives. "Başka ne demiş?"

Sanki bir serap gibi belirip kaybolan ve amcamı kurtaran bu kızı kafamda canlandırdım. "Hiçbir şey. Amcam kızı bir daha görmemiş."

Rives yakın çevreyi gözleriyle taradı, ağzımdan çıkan her kelimeyi duyduğunu anladım. "Okuması çok bela olmalı," dedi. "Amcanın günlüğü yani."

"Öyleydi. Eee, kedi olayı nedir? Jillian bana bir çita postu verdi. Cidden sıcak tutuyor," diye itiraf ettim.

"Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye sordu Rives.

Evet anlamında başımı salladım.

"Hadi yürüyelim," dedi.

Yürümeye başladık, sanırım ayakta hareketsiz durmak Rives'ı çok sıkıyordu. Elinde yanan meşaleyi ateşi tutan Prometheus gibi tuttu, tüm vücudu gergindi. Hareket etmeye başlayınca gevşedi ve "gevşedi" derken, omuzlarındaki kasları seğirmeyi bıraktı demek istiyorum. Hoş, onu kestiğimden değildi.

"Natalie bana bir hikâye anlatmıştı. Buraya geldiğimde o Lider'di. Her neyse," Rives zihninde geriye dönercesine nefes verdi, "bir gün o ve Kevin ve birkaç kişi daha ateşin etrafında oturuyor, dinleniyorlarmış. Sarışın bir çocuk, üstü başı kurumuş kan lekeleriyle dolu halde, beline bir kumaş sarılmış ve omzunda bir çuval patates gibi bağırsakları deşilmiş bir çitayla yanlarına gelmiş. Ve demiş ki, 'Kedisini kaybeden var mı?'"

Rives durup gülümsedi. "Thad'miş o. O kedi de sende."

Bir başka Nil ânı, bir başka Nil zamanı. Scott Amcamın günlüğü sadece bir öykü anlatıyordu: Onunkini. Yavaş yavaş ne kadar az şey bildiğim kafama dank etti. "Akıllara durgunluk verir," dedim.

"Nil işte," dedi Rives. "Ve Thad." Bakışlarını kaçırdı. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum. *Başardı.*

Rives ve Charley'nin iyiliği için kurtulmuştur, diye umdum.

Rives durdu, başını karanlığa doğru çevirdi ki, artık o kadar da karanlık olmadığını fark ettim. Rives görünüşe göre tatmin olmuştu ve bana döndü tekrar. "Eee, sen neden uyanıksın? Yatağını mı yadırgadın?"

"Ah, Nil Hanı muhteşem. Beş yıldızlı. Kedi battaniyesi dört dörtlük hizmet." Kısaca gülümsedim. "Sadece..." *Buraya ait değilim mi? Yine de aidim? Buraya sırf kaçmaktan fazlasını yapmaya geldim mi?* Çok kendini beğenmiş bir cümle gibi geldi bana, ben öyle biri değildim ya da en azından öyle olmadığımı düşünüyordum. Ama kelimelere dökemediğim bir telaşım, *bir hissim* vardı.

Rives sabırla bekledi, buna minnettardım.

"Huzursuzum," dedim sonunda. "Sanki yapmam gereken büyük bir şey var ve uyumak vakit kaybı. Sanki büyük bir sınava girmeden bir gece öncesi gibi, karnıma kramplar

giriyor, sadece sınav yarın mı, sonraki gün mü, yoksa haftaya mı, onu bilmiyorum." Derin bir nefes verdim, sanki deli deli kulakları küpeli Brittney gibi konuşmuştum. En azından zürafalarla ilgili bir şey sormamıştım. "Hiç mantıklı konuşmadım. Pardon. Her neyse, uyuyamıyorum işte."

"Anlıyorum." Onu ilk deniz kenarında yürürken gördüğümde etrafını saran o ağır hava geri dönmüştü. "Burası insanın istediğini bile fark etmediği şeyleri istemesine, varlığından bile haberi olmayan soruların cevaplarını aramasına sebep oluyor." Gözlerini bana doğru kaydırdı. "Nil herkesten çabuk ele geçirdi seni. Ama zaten ada önden başlamıştı."

Rives hızlıca başını karanlığa doğru çevirdi. "Burada kal," diye fısıldadı.

Bağlasan durmam.

Meşalesini önünde ileri doğru tutarak karanlığa doğru yürüyen Rives'ı takip ettim. Omzumdaki sapanı gevşetip iple kenetlediğim taşı çözdüm. Silahım hazır vaziyette Rives'm arkasındaydım.

Karanlıktan bir çift göz baktı, parlıyordu ve *durgundu*. Tepesinden beyaz tüyler fışkırıyordu. Tanıdık bir kahverengilik seçip silahımı indirdim.

"Sadece bir geyik," diye mırıldandım Rives'm kulağına.

Yerinden fırladı. *"Merde!"*

Geyik ödü patlayarak basıp gitti.

Rives'ın gözlerinden yemyeşil ateş fışkırdı. "Sana orada kal demiştim."

"Ben de kalmamayı seçtim."

"Farkındayım. Dur tahmin edeyim: Öğretmenler karnendeki 'direktifleri dinleyip uygular' bölümüne hep 'geliştirmesi gerek' yazardı."

"Seni duydum," diye yapıştırdım. "Ama uyulması gerekmeyen bir direktifti."

"Öyle miydi?" Rives'ın sakin ses tonu tehlikeli derecede soğukkanlıydı.

"Evet." Kollarımı göğsümde birleştirmemek için kendimi zor tuttum. *Ciddi ciddi bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyor?*

Rives'ın çenesi seğirdi.

Tam sağımdan Dex konuştu, "Rives? Bir olay var."

BÖLÜM 33

RIVES

280. GÜN, ŞAFAK SÖKERKEN

Hay sıçayım olayınıza.

Skye az önce meşalesiz bir şekilde ağaçların başladığı alana doğru yürümüştü. Ruhen küçük olmasa da, bedenen ufak tefek olduğundan potansiyel yırtıcıya, *Hey, kahvaltınız burada. Acıkan var mı?* dese yeriydi.

Bana kulak asmaması umurumda değildi. Pervasızlığı umurumdaydı. Cinnet geçirdim.

Dex, bir Skye'a bir bana bakıp bende karar kıldı.

"Archie denen şu çocuk var ya? Dün ortaya çıkan? Az önce güney taraftan Köy'ü terk etti," dedi alçak bir sesle. "Sanki gezintiye çıkmış gibi yürüyor ama ben kıllandım. Takip etmemi ister misin? Yoksa bırakayım gitsin mi?"

"Herhangi bir şey taşıyor mu?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Ben giderim," dedim. Archie zaten ona kancayı taktığımın farkındaydı. Dex'e meşalemi uzatıp Skye'a değil, Archie'ye odaklanmaya çalıştım. Pembe ve altın rengi çizgiler dolaşıyordu havada. Archie tam şafak sökerken ayrılmaya kalkmıştı.

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Skye.

Pek değil. Kesinlikle hayır.

"Sen bilirsin," dedim rahatça.

Yavaş yavaş koşmaya başladım, ses çıkarmadan gidebildiğim kadar hızlı gittim. İçimden bir ses, çocuk Çiçek Tarlası'na yürür, daha önce yağmacıların tuttuğu aynı kaçış yolunu tutar diyordu.

Skye'ın beni takip ettiğini anlamak için arkama bakmak zorunda değildim.

Sessiz, diye içim giderek itiraf ettim. Onu duymuyor, seziyordum. Ölü yaprak bitkisinin etrafından geniş bir daire çizip onun da aynısını yapacağını umdum. Öyle yapmış olmalıydı, çünkü tarlaya vardığımda, hâlâ arkamdaydı.

Bir elimi kaldırıp durdum, bu kez beni dinlemesini umuyordum.

Dinledi.

Durum değerlendirmesi yapmam üç saniye sürdü. Archie tarlanın ortasında hızlı adımlarla yürüyordu. Omzuna üç heybe asmış, her biri çalıntı mallarla dolu çantaları taşıyordu. İki çocuk uzaktan ona doğru sırıtarak koşuyordu. Tam bir yağma buluşmasını basmıştım.

Şimdi koştum.

Duyacakları kadar yakınlaşınca seslendim, "Archie!"

Gözleri yuvalarından fırlayarak arkasını döndü, ardından son sürat tabanları yağladı, taşıdığı çalıntı eşyaya göre şaşırtıcı derecede hızlıydı. Birkaç saniye içinde çocuklara birer çuval verdi. Ekipçe hızlanıp arayı açtılar. Archie durup arkasını döndü, bana bir asker selamı ve sırıtkan gülüş çaktı, sonra tekrar dönüp topukladı.

Var gücümle koşarak hızımı artırdım.

Dakikalar sonra üçlüye yaklaşmıştım. Ne şaşırtıcıdır ki, Skye da dibimdeydi, bana ayak uydurmuştu. Dip dibe koşan grup bir çizgi şeklinde dağıldı, Archie uzak uçtaydı. Aramızda hâlâ rahat bir elli metre vardı.

"Plan ne?" diye sordu Skye, nefes nefese.

Eşyamızı almak? Onları takip etmek? Nereye zulaladıklarını bulmak? Archie iki büklüm olup yere yığıldığında hâlâ kafamda plan kuruyordum.

Ayak bileğinden yakalanmış ya da çelme takılmış gibi aniden, şiddetli bir şekilde çığlık atamadan yere düştü. Başı çeken çocuklar arkasına bile bakmadı, durmadılar bile. Çok geçmeden renklerin ve parlak güneş ışığının arasında yitip gittiler.

Yavaşlayıp Archie'nin düştüğü noktayı izledim. Skye da benimle birlikte yavaşladı. İkimiz birden durup bir hareket bekledik.

Hiçbir şey olmadı.

Sadece çiçekleri dalga dalga eğen bir rüzgâr esti. Orada tehlikeli bir şey yoktu. Yine de bu bir anlam teşkil etmezdi. Adanın tehlikeleri çoğunlukla sinsice ortaya çıkardı.

"Archie iyi mi, diye bakmaya gidiyorum. En güvenli hareket olduğun yerde kalmaktır." Skye'a tek kaşımı kaldırıp kıpırdamamasını buyurdum.

Archie'nin yere yığıldığını gördüğüm noktaya doğru çaprazlama koştum. Hırsız olsun olmasın, yaralanmışsa yardıma ihtiyaç duyacaktı. Ama eğer bir bacağını ya da bileğini kırmışsa ya da bacağından ısırılmışsa, feci ayvayı yemişti. Çünkü eve dönüş bileti kazanmak çoğunlukla finiş çizgisine hızlıca koşmaktan geçiyordu ve eğer koşamıyorsan, yarışa katılamazdın bile.

Archie'nin düştüğünü gördüğüm noktaya ulaşıp kaşlarımı çattım. Acı çeken bir beden yoktu, yaralı birisi yoktu.

Birisi yoktu.

Belki yanlış anlamıştım.

"Nereye gitti?" diye sordu Skye. Dört metre gerideydi, başını oynatıp tarlayı hızlıca taradı. Tabii ki takip etmişti. Diğer mottosu da *"hiç korkma"*ydı. Ya da belki de *canım ne*

isterse yaparım. Her iki şekilde de biraz çekiciydi ama her şeyden öte, son derece sinir bozucuydu. Bir numaralı mottosuyla zar atıyordu: *Hayatta kal.* Bir ömre yetecek kadar Nil cenazesi kaldırmıştım.

"Rives?" dedi Skye. "Ne taraftan?"

"Bilmiyorum."

Öne doğru birkaç adım atıp çiçeklere göz gezdirdim ve farklı bir renk gözüme battı: Birkaç metre ötede, çarşaf gibi serilmiş yaz sarılarının üstüne capcanlı bir kırmızı çizgi çekilmişti. Yakınlaştım, vücudumdaki tüm hücreler *DERHAL GERİ ÇEKİL,* diye bağırdı.

Çiçeklere bulaşmış kan parlıyordu, ıslaktı. Yerde büyük bir alan kanla kaplıydı.

Taze kan, çok fazla kan.

Midem düğümlendi, içimden bir ses Archie'nin kum saatindeki süresinin dolduğunu söyledi. Yine de beynimdeki sesi bastırıp yakınlaştım, kanın izini sürdüm ve yerde sürükleme izini gördüm. Doğuya, Köy'den uzağa, çayırlığa doğru gidiyordu.

Kan izi yok oldu.

Archie'nin adadan ayrılma fırsatı da öyle.

"Onu ne almış?" Skye'ın sesi sol tarafımda bir fısıltıydı. Kollarını bir kalkan gibi gövdesine sarmıştı.

"Hiçbir fikrim yok." Yağmacılara öylesine odaklanmıştım ki, yırtıcıyı fark etmemiştim. Artı, kendime karşı tamamen dürüst davranırsam, Skye da biraz dikkatimi dağıtmıştı. Bir an önce götü başı toplamalıydım.

"Peşinden gidelim mi?"

"Anlamsız. Kan izine bakılacak olursa, Archie artık ona yardım edemeyeceğimiz kadar çok kan kaybetmiş. Buradaki travma merkezinde bandaj bulunmuyor." İç geçirdim, sabrımı yitirmiştim, öfkeliydim ve Nil'den tam manasıyla tiksiniyordum.

Archie hırsızdı belki ama bu suçun cezası ölüm değildi.

Skye hareket etmemişti, sanki tüm sayılar kafasındaydı da, toplamayı yapamıyor gibi bir hali vardı. "Yani ölecek?" Gözleri kanlı ize takılmıştı. "*Noel* günü."

"Doğum, ölüm. Gelenler, gidenler. Nil'in tek derdi dengedir, Skye. Günmüş, bayrammış, ada için hiç fark etmez. Hepsi sonunda görünmez bir liste, büyük bir planın parçasıdır, etkenlerini sadece Nil bilir, terazisini sadece Nil görebilir." Sesim yorgun çıkmıştı, ben bile farkındaydım. "Ama her zaman denge kazanır. Adanın dört numaralı kuralı budur."

Skye koyu izlere gözlerini dikti. "Birisi nasıl öylece ortadan kaybolabilir?"

Birdenbire içimden Skye'ın ne olursa olsun, izleri takip edeceği, bayram ziyafeti yapan hayvanı korkutacağı kafama dank etti; inatçılık değil, resmen tehlikeye davetiye olurdu bu.

"Hadi gidelim," dedim hemen.

Çok şükür Skye itiraz etmeden, beti benzi atarak dinledi. Adanın karanlık tarafını görmek onu sarsmış, sert kabuğunu delmişti. İyi değildi. Ben onu yıkılmış değil, çelik gibi görmek istiyordum.

Sağlam dur, Skye, diye düşündüm kıza yandan bir bakış fırlatarak. *Önce bir delik açılır, sonra bir çatlak. Nil yavaşça içine sızar, senden vereceğin her şeyi alır.* Ada, Skye'm kalkanını un ufak parçalayarak sızacak bir yarık bulmadan önce kız yeniden toparlanmalıydı. Yoksa her şey mahvolurdu.

Skye birkaç adım attıktan sonra dönüp gerisin geri koştu.

"Skye, yapma!"

Bana aldırmaksızın bir metre daha ilerledi, çömeldi ve ayağa kalktığında elinde Archie'nin taşıdığı heybeyi tutuyordu. Üstü başı taze kan lekesiydi. "Buna ihtiyacımız ola-

bilir, diye düşündüm," dedi, geri yürüyerek. Sakin bir ses tonuyla, gözlerinde meydan okuyan bir bakışla yaklaştı.

"Teşekkürler," dedim. *Beynini kullandığın için sağ ol.*

Belki de sandığım kadar sarsılmamıştı.

Belki de sarsılmıştı. Çiçeklerin arasından yürürken ağzını bile açmadı. Heybeyi ben taşıdım. İki kere heybeye bakışını, kan lekelerine gözlerini dikişini yakaladım.

Tarladan ayrılırken Skye arkasına baktı ve yanağı dikkatimi çekti. Küçük bir çizgi şeklindeki kan lekesi, heybeyi almak için çiçeklere eğildiğinde sürünen, adaya has bir yüz boyası gibi duruyordu. Uzanmamla elimi geri çekmem bir oldu. Ona dokunmaya hakkım yoktu.

Kızı tanımıyordum bile.

"Skye, şuranda kan var." Parmağımla çeneme dokundum. "Yanağında."

Skye gözlerini benden ayırmadan elini kaldırıp yüzüne değdi.

"Çenenin daha yakınında," dedim yumuşakça ve açıklamak için parmağımı çene kenarımdan aşağı indirdim.

Skye aynen hareketimi taklit etti. Yavaşça, dikkatlice parmaklarıyla yanağını takip edip kan lekesini silerken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Kıpırdayamadım, nefes alamadım, sanki ölü yaprak çayı içmiştim.

"Sildim mi?" diye fısıldadı, gözünü bile kırpmadan.

Gözlerimi ona kenetleyip başımla onayladım. Konuşma yetimi kaybettim. *Bu da neyin nesiydi?*

Yürümeye başladık. İkimiz de ağzımızı açmıyorduk.

Dex ve Sy onları bıraktığımız yerde bekliyorlardı. "Önceden planlanmış yağmacı buluşması," diye kestirip attım. "Üç çanta çalındı, Skye sayesinde birini geri aldık."

Yere çömelip kurtardığımız çantanın içindekileri yavaşça dışarı çıkardım. Mangolar, guava ve taşlar döküldü.

"Taşlar mı?" Skye kaşlarını çattı. "İnsan neden taş çalsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. *Ayrıca ormanda bir sürü varken meyve niye çalsın?*

"Taşlar demişken," dedi Sy. Tereddütlüydü sanki. "Dün gece Archie'yi Baraka ve Yiyecek Kulübesi civarında gezinirken gördüm. Sanki bir işler çeviriyor gibiydi. Bir şeyler yürütecekmiş gibi." Sy kızardı, gözlerime bakamıyordu. Sy'ın bir zamanlar dürüst olmadığı dönemleri hatırladım. İçimden bir ses, onun da aklından aynısının geçtiğini söyledi.

Sy boğazını temizledi. "Kolları dopdoplu vaziyette Baraka'dan çıktı ve ormana girince, Çiçek Tarlası'nın kenarında iki heybeyi ağzına kadar doldurduğunu gördüm. Sonra yatmaya gitti, dün gece Cho'nun kulübesinde kaldı. Hemen arkasından takip edip heybeleri açtım. Sandaletler, üç çift şort, tahta bir pala ve yiyecek almıştı." Omuz silkti. "Çantaları taşla doldurup üstlerini yiyeceklerle kapattım. Yiyecekleri alabilir diye düşündüm."

"İyi iş," diye ekledim, Sy'ın gururla göğsünü şişirdiğini fark ederek. "İyi düşünmüşsün."

"Yani gitti o zaman? Archie?" diye sordu Dex.

"Hı hı," diye cevap verdim. "Ama arkadaşları geri dönebilir. İki çantayla kaçtılar." Dex ile göz göze geldim. "Archie kaçamadı."

"Nasıl yani?" Sy kaşlarını çattı.

"Bir şey Çiçek Tarlası'nda onu yakaladı yani. Yetmiş kiloluk cüssesini tek ısırışta yere düşürebilecek kadar güçlü bir şey. Ve onu yerde sürükleyebilecek kadar güçlü bir şey."

Dex çenesini sıktı. "Tüylü bir şey şüphesiz."

"Tahminimce evet."

"Öylece aldı yani?" Sy hem afallamış hem sararıp solmuştu. "Sırra kadem basmış gibi?"

"Arkasında bir kan izi kaldı," dedi Skye sessizce. Artık kanlı tarafını yukarı getirdiği heybeyi işaret etti.

"Hay sıçayım," diye küfretti Dex.

"Nil işte," dedim.

Sy kesik kesik nefes almaya başladı.

"Soluk al," dedim ona sakince. "Yavaş ve düzenli nefes al. İyi olacaksın, dostum. Nefes almaya devam."

Hepimizi yavaşça Baraka'ya doğru götürdüm. Sy gürültülü nefes alıyor, Dex ve Skye'ın ise gıkı çıkmıyordu.

Baraka'ya vardığımızda Sy toparlanmıştı ama hâlâ kusmak üzere gibi bir hali vardı. Bugün yemek yedi mi, diye merak ettim.

Sessizce grup halinde çalışıp başka neler kayıp diye Baraka'da envanter çıkardık.

Cevap? Pek kayıp yoktu.

En iyi tahminimize göre, üçüncü heybenin içinde kuru bir su kabağı testisi ve ne hikmetse, bir yastık vardı. Başka kayıp yoktu. Elbette bir yastık yapmak zaman alıyordu, çimenler bir gecede kurumuyordu ve evet, onları sardığımız kumaş çok değerliydi ama günün sonunda, bir *yastık* parçasıydı.

Archie bir *yastık uğruna* nalları dikmişti.

İşte altı numaralı ada gerçeği de buydu. Saçma sapan işlerle boşa vakit harcama. Bazen gelir, ayağından ısırıverirdi.

Ya da öldürürdü.

BÖLÜM 34

SKYE

4. GÜN, SABAH SAATLERİ

Adada Noel, hiç de tahmin ettiğim gibi çıkmadı.

Mavi gökyüzü ve nefes kesici plajlar benimdi, isteyeceğim en taze balık önümdeydi ve dürüst olmam gerekirse, en garip ve beklenmedik anlarda içimi titreten, incecik şortlar giymiş, yakışıklı erkekler dört bir yanımdaydı. Ve görünmez yırtıcılar tarafından indirilip sürüklenen ve yok olup giden insanlar vardı.

Ölümcül Noel'iniz kutlu olsun.

Nil hırsızlardan hoşlanmıyorsa, başım büyük beladaydı.

Umarım bir numaralı ada gerçeği bu değildi.

Rives'ın suda kulaç atışını izledim, usta bir yüzücü gibi dalgaların altına daldı. Sörf yapmayı bilmiyordum ve şu anda öğrenecek kadar uzun kalmamayı diledim. Birazdan öğle vakti gelecek, belki bir kapı açacak, belki açmayacaktı. Ama eninde sonunda gece yarısı da gelecekti. Durağan kapının her gece tam on ikide açıldığını sanacak kadar saf değildim; o zaman çok kolay olurdu. Ama eğer yuvarlanarak açılan kapıların bir düzeni varsa, durağan kapıların neden olmayacaktı? Ayrıca burada kumlarda oturup Rives'ın sörf yapışını izleyerek çözemezdim bunu.

Rives'a baktıkça iyice hüsranla doluyordum.

Archie'nin korkunç ölümü, o dışa açılan kaçak kapıyı *tam şu anda* bulmak istememe sebep oluyordu. Bırakın bir günü, bir saniye daha kaybetmek istemiyordum. Köyce kaçabilme fırsatımız varken okyanusta oyunlar oynayarak vakit kaybetmek istemiyordum.

Rives doğrulup sörf tahtasının üstüne oturdu. Yüzü ufka dönüktü, tahtası suda süzüldü, vücudu hareketsizdi. Bir dalgayı yakalama ya da karaya dönme çabasında bulunmadı ve o durağan kapıyı denizde bulmayacağı da su götürmez bir gerçekti.

Rives neden bulmak için benim gibi acele etmiyordu?

O durağan kapıyı daha ne kadar herkesten sır olarak saklamamı istiyordu?

Daha fazla değil, diye düşündüm. Ona bir gün vermiştim. Yirmi dört saat, ki Nil'de bu, bir ömür demektir. Rives kendi ağzıyla demişti bunu. *Doğumlar, ölümler. Gelenler, gidenler.*

Hepsi bir gün içinde olabilirdi ve *oluyordu* da.

Rives şansını kullanmıştı. Tutmuş, sörf yapmayı tercih etmişti.

Yeni bir plan yapma vaktiydi. *Benim* planımı, günü suda çırpınarak ziyan etmeyi içermeyen planı yapma vaktiydi.

Arkama dönünce neredeyse Macy'yi yere deviriyordum.

"Hey," diyerek ellerini kaldırdı ve arkaya doğru bir adım atıp gülümsedi. "Çoğu insan burada sadece bir kapı görünce böyle aniden hareket eder."

"Ya da bir yırtıcı," dedim. Gülmüyordum. Gün doğalı ve bir çocuk öleli üç saat bile olmamıştı.

Macy yumuşadı. "Doğru. Archie'nin başına gelene çok üzüldüm. Bazen sözler tıkanıyor, Skye. Bazen hayat çok zalim."

"Nil" yerine, "hayat" demesi dikkatimden kaçmadı.

Macy uzanıp avucumun içine bir şey bastırıp sıktı. "Ufak bir şey ama Jillian ve ben, burada olduğuna sevindiğimizi ama aslında burada olduğuna üzüldüğümüzü bilmeni istedik." Macy gülümsedi. "Mutlu Noeller Skye."

Avucumu açınca ortasında bir bileklik buldum. Üç küçük beyaz deniz kabuğu, yumuşak bir iple bağlanmıştı, her biri kendine has bir şekle sahipti, hiçbiri kusursuz değil ama bugün için mükemmeldi. Sade ve şahane.

Görünmez bir kapının kapanması gibi göğsüm daraldı.

Ben ona ya da Jillian'a bir şey veremeyecektim, kendimi çok kötü hissettim. Hediye ya da daha önemlisi, başkalarını düşünmek aklımın ucundan geçmemişti. Tüm odak noktam gece yarısı kapısı ve kaçmaya kenetlenmişti. Ve Archie'ye. Ve kendime. Hepsi tam olarak bu sırada değildi.

Kendimi sığ ve bencil ve her zamankinden daha azimli hissederek kafamı kaldırıp baktım. "Teşekkürler Macy," dedim. Gözlerim yaşlarla dolunca gözümü kırpıştırdım. "Size verecek bir şeyim yok, üzgünüm." *Ama olacak. Bir kapı biliyorum, kesin kaçış yolu, sadece sana söyleyemem. Henüz.*

Macy elimi sıkıp yavaşça bastırdı. "Hiçbir şey beklemiyorum. O yüzden adı hediye." Tebessümü de, elimi tutuşu kadar sıcaktı. "Karşılığında hiçbir şey beklemeden bedavaya verilir. Jillian ipi buldu, ben deniz kabuklarını. Hediye ikimizden."

Hediyeme dokundum. "Çok teşekkürler." Bilekliğe uzun uzun baktım, Charley'nin sözlerini tekrar eden Rives'ın sesi kulaklarımda çınladı. *Hâlâ burada olan, bu ölümcül cennette mahsur kalmış iyi insanlar var. Hepsi eve dönmeyi hak ediyor.*

Haklıydı ve bu ne kadar çabuk olursa, o kadar iyiydi.

Artık biraz Noel sihri konuşturma vaktiydi.

BÖLÜM 35

RIVES

280. GÜN, SABAH SAATLERİ

Kulaç atıp sudan çıktım ve nefes aldım.

Burada, teslim oldum. Pes ettim, suyun beni istediği yere itmesine izin verdim. Dalgayı yakalamaya bile çalışmadım. *Düşünmek* için mekâna ihtiyacım olduğundan tüm basıncımı boşalttım.

Skye'ın mottosu. *Önce düşün, sonra eyleme geç.* Konuşulmayan, *panikleme.*

Talla'nın mottosu. *Düşünme, harekete geç.* Konuşulmayan, *içgüdülerini dinle.*

İçimden kendi kendime bu ikisini kıyaslama demek anlamsızdı. Herkesi Talla ile kıyaslıyordum; sıkı bir Nil karakteri için standardım oydu. Leila ve Pari da kendilerince düzenli bir rekabetle yarıştaydılar ve ikisinin de arkasını kollayan, akıllı müttefikleri vardı, tıpkı Michael, Raj ve Cho gibi. Kiera zayıfı, ayrıcalıklıydı ve tam anlamıyla "ben" odaklıydı; Brittney her an her şeye şaşırıp çenesi yerlerde geziyordu. İkisi de yanlarına yaklaşan bir fili fark etmezdi. O ikisinin yanındayken hissettiğim tek duygu, bir an önce tek parça halinde evlerine geri gönderme stresinin yüksekliğiydi. Macy ve Jillian sert ve nazikti, tıpkı ada gibi, ada kardeşlerimdi. Dex kendi kuvvetini bulmuştu, tıpkı

Ahmad, Jason ve Miya gibi.

Talla farklıydı.

Skye da farklıydı.

Talla'nın *burnunun-dikine-giden* yaklaşımı diğerlerinin yanıldığını kanıtlamıştı ama benim değil. Talla sadece sert bir kabuktan ibaret değildi ve sonunda, yine de içi dışı birdi. Geri adım atmayan bir savaşçıydı, savaş kendi canına mal olsa da, doğru bulduğu dava uğruna mücadele etmeye hazırdı. Ki sonunda aynen öyle olmuştu.

Skye bambaşka bir hikâyeydi.

Skye, Talla gibi tepki vermiyordu; Skye *harekete geçiyordu*. Çoğu insanın yalnızca hedeflemeyi hayal ettiği bir özgüvenle, soğukkanlı bir şekilde her bir hareketi adım adım düşünülmüş oluyor, her an Nil'in savunmaya geçmesine sebep oluyordu. Daha zekiydi, daha az beden gücüyle ilerliyordu. Kafasında kimsenin göremediği kadar çok şey dönüyor ve beni, adayı alaşağı edip kazanacağına dair umutlandırıyordu.

Bu sabaha kadar. Ve işte sinirimi bozan da buydu.

Skye budala bir çaylak gibi hiç düşünmeden karanlığa dalıvermişti. Sonucu feci olabilirdi. Ölümcül olabilirdi.

Archie gibi.

Sabahı zihnimde yeniden oynattım ve beynimde bir dizi resim kilitlendi. Sapanını tekrar omzuna atan Skye, avucunun içinde taşı tutan Skye.

Acaba başından beri mi hazırlıklıydı?

Belki de budala olan bendim. Belki de onu fazla hafife alıyordum. Belki de şovenist bir göt gibi davrandığım için ondan özür dilemeliydim.

Belki de herkesi korumama gerek yoktu, fakat bu denemeye çalışacağım gerçeğini değiştirmezdi. Archie yirmi dört saatten kısa süre önce kampa katılmıştı ve onu korumak için hiçbir şey yapmamıştım. Belki de ölümü kaderiy

di. Belki de bugün düşman kaderdi, Nil değil.

Belki de kafayı üşütüyordum.

Rivesssss...

Dalgalar beni şimdiye döndüren bir tokat gibi tısladılar.

Akıntı beni güneye, Siyah Koy'dan ilerisine, Kemerler'e doğru çekmişti. Çıkmazdaki Adam çiziminin önünde tek insan dikiliyordu.

Maaka.

Bir hışımla kulaç atıp bir sonraki yaklaşan dalgayı yakalayarak sahile çıktım. Tahtamı dalgaların götüremeyeceği bir yerde bırakıp yükseğe, Çıkmazdaki Adam'a doğru tırmandım.

Maaka kollarını göğsünde kavuşturmuş, hareketsizce duruyordu, kazınmış şekle bakarken hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Günaydın Maaka," dedim. "Nasıl gidiyor?"

Maaka arkasını dönmedi. Kılını bile kıpırdatmadı. Varlığımın farkında bile olmadı.

"Ah, sana da günaydın Rives," dedim kibarca. "Seni görmek ne güzel. Ne var ne yok? Bugün hiç arkadaşını kaybettin mi?" Aynen onun gibi durarak kollarımı göğsümde birleştirdim. *Sen konuşana kadar susmayacağım*, diye düşündüm. *Vaktim var.*

Maaka yavaşça bana doğru döndü. "Bence senin arkadaşın değildi," dedi sessizce. "Arkadaşların hırsızlık yapıyorsa başka tabii."

Bakışları bir tahtama, bir bana kaydı, düşünceliydi.

"Benim gibi değilsin ama yine de öylesin. Sen bir *haole*'sun," Köy'ü işaret etti, "ama yine de değilsin."

"Sana benzediğim için mi?" diye sordum, Maaka'nın beni bir gruba sokmasına ama aynı zamanda beni dışlamasına sinir olarak. İki kere. "Benim büyükannem de adalı

olduğu için mi? Bu açıdan mı benziyoruz?"

"Hayır," dedi Maaka. "Sen benim gibi bir adalı değilsin. Yine de işte, bir şey var. Bizler gibi davranıyorsun. Bizler gibi sorguluyorsun. Düşünüyorsun. Rehberlik ediyor, koruyorsun, hem de kendini feda ederek. Burada hepimiz aynıyız." Yumruğunu kalbinin üstüne koydu. "Damarlarında akan ada kanı güçlü."

Hangi ada? diye merak ettim. *Hawaii mi, Nil mi?*

"Sen kimsin?" diye sordum. "'Biz' dediğin kim?"

Maaka yumruğunu indirip bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Üç... iki... bir..." diye yavaşça saydım. "Hadi cevap ver Maaka. Dörde geçirme beni." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sayılar," dedi. "Sizin için değil."

"Burada hiçbir şey bizim için değil zaten," dedim kuru kuru. "Yine de buradayım. Ne anlama geldiklerini anlatmaktan çekinme."

Maaka başını yana eğdi.

"Sayılar, yolculuğun zaman akışını temsil ediyor. Bizim yolculuğumuzun. Üstünde yürüdüğümüz yolun. Üç mevsimle başlarız, sonra iki, sonra bir olur. Sıfıra giden bir ilerleme değildir, bütüne, yeni bir başlangıca doğru devam eder. Dördüncü mevsime varır, yani eve döndüğümüz mevsime."

Bir gerisayım, diye düşündüm. *Tıpkı Thad'in çizimi adlandırdığı gibi.*

Bariz ve heves kıran.

"Biz ve onlardan bahsediyorsun." Konuşurken Maaka'yı inceliyordum. "İlk tanıştığımız gün, aynı olduğumuzu, bir olduğumuzu söyledim; sense bana farklıyız, dedin. Bir bakıma haklısın. Siz buraya geliyor, çıkabileceğinizi biliyorsunuz. Koşmak ya da tahmin yürütmek zorunda de-

ğilsiniz. Korku içinde yaşamak zorunda değilsiniz. Diğer herkes tüm gününü canını kurtarmak, adada hızla ilerleyen bir kapıyı yakalamak için koşarak geçiriyor. Bir kapının beklediğini bilme lüksümüz yok. Sanki siz birinci sınıf biletle gelmişsiniz, bizse her gün uçuşumuzu bekliyoruz."

Nefes aldım, dış görünüşümün altında fokurdayan hüsranımı ve sabırsızlığımı gidermek için çabaladım. "O yüzden, sen manevi yolculuğunu deneyim edebilirsin Maaka ama bize o yok. Çünkü insan her gün ölümle burun buruna olunca iç huzurunu ve kişisel yolunu bulmak biraz zorlaşıyor. Ayrıca bazı insanlar hiçbir zaman dördüncü mevsimlerine ulaşamıyorlar, çünkü ölüyorlar. Burada, bu kayanın üstünde." Maaka'ya sertçe baktım. Yüzündeki çizgiler değişmedi bile ama en azından dinliyordu. Ayrıca bana durağan kapı hakkında yanıldığımı da söylemedi.

Bir puan öne geçtim, diye düşündüm.

"Çok şey görüyorsun," dedi sonunda.

"Hâlâ kenarlarda mıyım?" Neredeyse gülümsedim.

Maaka, Kemer'in arasından adanın içerlek kısımlarına doğru baktı.

"Ada sadece hayatta kalacak kadar güçlü olanları sınar," dedi nihayet. "Ada insanları buraya ölmeleri için getirmez. Hepimiz metaliz, güçlüyüz ama bükülebilir, ateşte şekillenebiliriz. Ortamız budur. Ada kimin yanacağını seçmez."

"Hepimiz yanıyoruz," dedim, Talla'yı düşünerek. "Ateş her zaman kazanıyor."

"Öyle mi?" Maaka'nın suskunluğunda sular şiddetle kıyıya vurdu. "Ateş iz bırakabilir ama öldürmek zorunda değildir."

"O zaman insanı yaralı bırakır." Ses tonum çok katıydı.

"Belki de." Maaka düşünceli konuşuyordu. "Ya da belki de yeniden şekilleniriz. Kalıba gireriz. Güçleniriz. Zayıf

noktalarımız törpülenir." Avucunu yassı bir şekilde Kemer'e yasladı. "Adaya bak. Ateş tarafından şekillenmiş. Toprak yanıp kabarmış, şekli değişip güzel bir biçime dönüşmüş."

Hürmet dolu sesi midemi bulandırdı.

"Güzellik bakanın gözündedir Maaka. Adanın yaraladıkları, her ne kadar yaraları görünmez olsa da, o izleri güzellik izi olarak algılamaz bence."

"Orasını bilemezsin," dedi. "Yaraların nasıl algılandığı bir seçimdir. Yaralar şeref madalyasıdır. Şimdi olduğun kişiye dönüşmen için sende iz bırakmış yoldan anılar."

"Yolculuğa geri döndük bakıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İnsanlar burada ölüyor Maaka. Buraya gelmeyi seçmeyen insanlar."

"Belki de seçimleri onlar için önceden yapılmıştır," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de sonları yazılmıştı." Gözleri hiddetli baktı. "Ancak çoğu hayatta kalıyor ve kalanlar, yaralansa da daha güçleniyor."

Maaka sanki görünmez bir çizgiyi aşmış gibi bir adım geri attı.

"Şimdi gideceğim," dedi. "Beni takip etme."

"Maaka." Emir gibi söylediğim, tek kelimeydi bu.

Durdu, sonra bana eşitmişiz gibi baktı.

"Daha lafımız bitmedi," dedim sessizce. "Ortaya bile gelmedik, sen ve ben."

İlk kez gülümsedi. "Kesinlikle ortadayız, Lider Rives. Sırf sen hâlâ başı görüyorsun diye, geride bırakmadığını söyleyemeyiz." Tebessümü soldu. "Adanın ateşi sana dokundu. İçinde yanıyor. Seni tüketmesine izin verme."

Dönüp kayaların arasından suya atladı ve köpüklerin altında gözden kaybolarak beni rakamlar ve çizimlerle baş başa bıraktı.

Adanın ateşi sana dokundu. İçinde yanıyor. Seni tüketmesine

izin verme.

Dile kolaydı.

Ateş söndürülebilirdi; ateş zapt edilebilirdi de. Kontrol edilebilirdi. Tıpkı insanların asırlardır yaptığı gibi.

Ancak adanın ateşi görünmezdi.

İnsan göremediği bir şeyi nasıl zapt edebilirdi?

BÖLÜM 36

SKYE

4. GÜN, ÖĞLEN

Bütün sabahı, Sy'ın, amcamın günlüğüne dair uzun merakını gidermekle geçirdim; *Kahvaltıda ne yiyorlarmış? Balık ağlarını onlar mı yapmış? Nil Dağı hiç patlamış mı?* Sonra nihayet Jillian'ı bulmam gerek diye izin isteyerek kaçtım.

Rives ve Dex dışında Charley'nin ismini verdiği tek kişi Jillian'dı, bu da bana Jillian'a güvenebileceğimi anlatıyordu. Birisine güvenip sırrımı açmak içinse yanıp tutuşuyordum. Paylaşmak zorundaydım, çünkü durağan kapı bana ait değildi; herkese aitti.

Jillian'ı Baraka'nın yanında, kremamsı macunu örtü gibi yayıp kuruturken buldum.

"Çok topaklı," diye homurdandı. "Kimse macunu Heesham kadar iyi dövemiyor." Özellikle kocaman kalmış bir topağa yumruğunu indirdi ve hiçbir etkisi olmadı. "Hay sıçayım!" Kafasını kaldırıp alnını silerken gülümsedi. "Hayırdır, Skye?"

Tam o anda, zamanın kelebek kanatları yanağıma değip çırpıldı. *Düzeltemeyeceğin bir dalgaya sebep olma.* Durağan kapı herkese aitti ama geçici süreliğine varlığı sır olarak kalmalıydı, çünkü Köy ve Arama sistemi üstündeki etkisi Rives'ın kullanmak istemediği bir jokerdi.

En azından nasıl başa çıkacağını çözmesi için ona kırk sekiz saat verebilirdim. Sonuçta topu topu dört gündür buradaydım, onun 280'i ya da Jillian'ın 276'sına kıyasla devede kulaktı.

Jillian işi bırakıp beklenti dolu bir halde beni süzmeye başladı.

Bileğime dokundum. "Bileklik için teşekkürler," dedim kıza gülümseyerek. Bilekliğim onunkinin aynısıydı, ipi bağlamadan önce bileğimize iki kere dolamıştık. Üç kabuk, iki tur ip.

"Bir şey değil. Herkesin ufak bir Nil ırır zırırı olmalı." Ağzı kulaklarına vardıysa da, yüzü hemen ciddileşti. "Ama sanki aklında bileklik dışında bir şey var gibisin. Ciddi bir amaçla yürüdün bana doğru."

"Evet." Durdum, Rives'a verdiğim sözü bozmadan nereye kadar ilerleyeceğime kafa yordum. "Charley ile tanıştığım zaman bana Rives ya da Dex'i bulmamı söylemişti. Ya da seni. En çok güvendiği kişiler siz üçünüzdünüz. Thad'den sonra," diye ekledim. Sanki Thad'i anmadan Charley'den bahsedemezdim ve onu tanımıyordum bile. Ya da çocuğu.

Jillian başıyla onayladı. "Thad, Rives'dan önceki liderdi. Burada tanıştığım ikinci insandı." Anılar onu başka sulara sürüklemişçesine durdu. "İkisine de güveniyordum. Harika bir ekiptiler. O yüzden Thad'in kurtulduğunu biliyorum. Kurtulmak zorunda." Jillian hafifçe başını salladı, sanki zihnindeki, tutmaya dayanamadığı bir görüntüyü silmek istiyor gibiydi. Sonra bana baktı. "Rives ve Dex ve hâlâ burada olan birkaç kişiye güveniyorum. Beni tanımadığını biliyorum ama sen de bana güvenebilirsin, Skye. Eğer canını sıkan bir şey ya da bir sorun varsa, burada konuştuklarımız aramızda kalacak." Durdu. "Seni zorlamak istemiyorum ama bana istediğin gibi içini dökebilirsin."

Jillian'a sırrımı verememekten nefret ederek başımla onayladım. Arkadaşlıklar, hele hele iyi arkadaşlıklar kolay kurulmuyordu ve sessizliğimle Jillian'ı reddediyor gibi hissettim.

Tish burada olsaydı; ona, ne yapsam, diye sorardım.

Ama burada değildi.

"Eğer bana sormak istemiyorsan, Rives'a sor," diye ekledi, tereddüdümü güvensizlik olarak yanlış yorumlayıp. "Ona da güvenebilirsin."

Ona da güvenebilirsin.

Bu üç kelime kararımı netleştirdi. Rives benim dışımda bir sürü insanın gözünde güvenilir biriydi ve ona söz vermiştim bir kere. Adaya geldiğim kapının tüm ayrıntılarını saklı tutmanın doğru seçim olduğuna inanmak zorundaydım, en azından şimdilik.

Jillian hâlâ beni seyrediyordu.

"Jillian," dedim, "seninle konuşmak istediğim bir şey *var* ama bana birkaç gün müsaade et, tamam mı?"

"Sorun değil. Adaya alışmak zaman alır." Sıcacık gülümseyip beni çok az imada bulunduğuma memnun etti.

"Teşekkürler." Jillian'ın ıslak bitki özünü elleriyle düzeltişini izledim. "Demek Rives'dan önce Lider, Thad'di," dedim düşünceli düşünceli, Nil parçalarını yerine oturtarak. "Rives ne zamandır Lider?"

"Adımı mı duydum?" Rives dudakları hafifçe kıvrılarak yanımıza doğru yürüdü. Fakat gülüşü orada sona erdi, bakışları endişeyle ikimizin arasında dolaştı.

"Kulakların mı çınladı?" diye sordu Jillian esprili esprili.

"Kulaklarım değil. Altıncı hissim," dedi Rives.

Jillian gözlerini devirdi. "Fazla övünme." Bana sırıttı. "Skye, sen de Rives'ı fazla övme. Zaten burnu yeterince büyüdü."

Rives göğsüne dokundu. "Yaralandım, Jills. Gerçekten."

"Hayır, hiç de değil. Seni sevdiğimi biliyorsun. Eee, hayırdır?"

"Partinizi böleyim dedim," diye gayet sıradan bir cevap verdi Rives, gözleri bana doğru kayarak. Omuzları gevşek değildi. "Konuşmanızı bitirmek istemem."

Tam olarak neden bahsettiğimizi bilmek için meraktan çatladığını anlayarak Rives'ı inceledim.

"Skye tam da Charley'den bahsediyordu. Tanıştıklarına inanamıyorum. Gerçekdışı. Ama şahane." Jillian güldü. "Charley evine dönmüş ve artık bizim de dönebileceğimizi biliyorum."

Rives ile göz göze geldim. *Anlatmadım,* dercesine başımı çok hafif yana çevirdim.

Rives rahatladı. Bu da beni sinir etti.

Bana güvenmiyor musun? diye düşünüp pişman olacağım bir laf etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hatta içimden keşke Jillian'a *söyleseydim,* diye pişman oldum, o zaman Rives'ın bana güveni sahiden de yersiz çıkardı.

Bu da sinir etti beni, çünkü Rives bu yükü tek başıma taşımaya daha ne kadar dayanabileceğimi sanıyordu, hiç bilmiyordum.

"Jillian, Dex nerede biliyor musun?" diye sordu, içimden öfkeyle fokurdadığımın farkına bile varmadan. "Size bir şey göstereceğim. Skye sana da."

"Dex, Koy'da su testilerini dolduruyor," dedi Jillian. "Neden ki?"

"Mola verebilir misin?" diye sordu.

Jillian elindeki kremamsı posadan açılmış kumaşı salladı. "Versem iyi olur. Ancak bu kadar oldu zaten." İç geçirdi. "Heesham'ın yaptığı kadar pürüzsüz değil ama ne yapalım, kiminki öyle ki? En azından Zane bayağı ince açmış."

Kimse başka laf etmedi. Kristal Havuz'a doğru yollanırken sessizlik uzuyordu, en azından Rives ve benim aramdaki.

Havuz'a varınca rahatladık. Jillian haklıydı. Dex şelaleden dökülen sularla testileri doldurmayı bitiriyordu. Bir ipe bağlanmış, Havuz'da yüzüyorlardı.

"Mükemmel zamanlama!" diye seslendi Dex bizi görünce. Bize el sallayıp sırıttı. "Şunları geri getirmek için yardıma ihtiyacım vardı."

Jillian, Havuz'a doğru yürüdü ve sular beline kadar ulaşınca yavaşça kulaç atıp Dex'e doğru yüzdü.

Ben de Rives'ın kolunu tutup çocuğa yaklaştım, şelalenin gürültücü sesine şükrettim. "Onlara durağan kapıdan bahsetmeliyiz," diye fısıldadım, gözlerinin içine dikkatlice bakıp. "Sonsuza dek sır olarak saklayamayız. Doğru değil."

"Sonsuza dek saklamayacağız," dedi Rives, gözlerinde yoğun bir bakışla. "Sadece hemen anlatmayacağız."

"Ne zaman?" Sert çıkmıştı bu soru.

"Sabırlı ol. Doğru zaman gelince." Rives biraz sırıttı. Tepemin tası atacaktı. "Şu anda başka bir sır bizi bekliyor."

Arkasına bile bakmadan Havuz'a doğru yürüdü.

Tartışma henüz bitmedi, diye sinir olarak düşündüm.

Havuz'a adımımı atmamla birlikte nefesim kesildi. Suyun ılık olmasını beklemiştim, çünkü pırıl pırıl kayalarla çevrili küçük bir havuzda dönen berrak sular cennet, diye bağırıyordu ve cennette ılık bir havuz olmalıydı. Fakat buradaki su *çivi* gibiydi. Scott Amcam, Kristal Havuz'u tasvir ederken suyun buz derecesinden söz etse iyi olurmuş.

Acaba günlükte başka neler dışarıda kalmıştı, diye merak ettim.

Rives, şelalenin yanında Dex'in kulağına fısıldadı. Dex başını salladı, ipe dizili su testilerini bir kayaya çıkarıp şelalenin altında gözden kayboldu. Jillian da peşinden.

Bense kutup denizi ısısındaki suyun baldırlarımı ısırmasını hissederek ve suya girme cesaretimi toplayarak öylece kaldım orada.

Rives bana doğru döndü, tek kaşını kaldırıp ağzını oynattı, "Geliyor musun?"

Sonra da beklemeden şelalenin altına dalıverdi.

Kollarımı ovuşturup derin bir nefes verdim. *Donma zamanı.*

Arkamda tereddütlü bir ses duydum, "Skye?"

Dönüp bakınca Paulo'yla aramda bir buçuk metre olduğunu fark ettim. Hatırladığımdan da beter vaziyetteydi. Zayıftı, gözlerinin ve elmacık kemiklerinin altında halkalar olmuştu, az yiyor, az uyuyordu kesin.

"Paulo?" Havuzdan dışarı çıktım. Paulo da aynı anda geri adım atıp aramızdaki mesafeyi korudu. "Beni mi takip ettin?"

Sorumu cevapsız bıraktı. "Maaka'yı gördün mü hiç?" diye sordu.

"Maaka'yı mı?" diye sordum, Paulo'dan gözümü ayırmaksızın. "Hani sana 'beni halletmeni' söyleyen çocuk mu?" Havada tırnak işareti yaparak sormuştum.

Paulo güçlükle yutkundu.

"Hayır." Ona kendini olduğundan beter hissettirmemek için ses tonumu yumuşattım. "Maaka'yı görmedim. Niye?"

"Bence benden kaçıyor," diye itiraf etti Paulo.

"Ondan şüpheliyim. Belki de karşılaşmadınız."

Paulo başını hayır anlamında salladı. "Maaka sadece görülmek istediği zaman kendini gösterir. Yani benim tarafımdan görülmek istemiyor demek ki."

Çocuğun duruşunu, kıpırdaşan ellerini inceledim. *Burada* oluşunu.

"Köy'e katılabilirsin, biliyorsun ki," dedim yavaşça. "Bir sürü yemeğimiz ve barınağımız var. Düzgün yataklar. Hatta yastıklar." Archie'yi düşünüp suratımı ekşittim.

Paulo olumsuz anlamda kafa salladı. "Sana bir şey söylemeye geldim. Bir leopar var, kocaman. O taraftaki kulübelerin orada aylak aylak dolaşıyor." Köy'ü işaret etti. "Bu sabah, çiçeklerin arasında bir çocuğu yakaladı. Gördüm."

"Ben de. Yani, çocuğu gördüm ben, kediyi değil."

Paulo hiç şaşırmadı, demek ki *beni* görmüştü. "Kedi artık insan etinin tadını aldı," dedi, "daha büyük tehlikedesiniz. Öldürmeye devam edecek. Dikkatli olmanız gerek."

"Teşekkürler." Ürpermemek işten değildi. Ardından Paulo'ya baktım, şu yardımsever Paulo'yu ilk tanıştığım çocukla özdeşleştirmeye çalıştım. "Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Bilmeye hakkın var." Durdu. "Artık eşitiz."

"Eşit mi?" Kaşlarımı çattı.

Evet anlamında başını salladı. "Bana doğum günümde meyve verdin. Buradaki birinci günümde. Artık eşitlendik."

Benim aklımdan tek geçen *ona gergedanından söz etmedim;* oldu.

"Teşekkürler Paulo ama guava bedavaya verilmiş bir hediyeydi. Hiçbir beklentim yoktu." Papağan gibi Macy'nin sözlerini tekrarlıyordum ama doğruydular. Paulo'ya adanın geri kalanından bahsetmek de öyle, çünkü içgüdülerim bana çocuğun, benim kadar hazırlıklı olmadığını söylüyordu, bu da Nil'den bile akıl almazdı. "Adada siyah bir gergedan olduğunu bilmelisin. Gergedanlar hiç iyi göremez, o yüzden eğer ona çok yaklaşırsan ağaca tırman. Çamur bataklığının orada da su aygırları var, onlardan uzak dur; çok tehlikeli olabilirler ve saldırgan..."

Paulo artık geri geri gidiyor, gözlerini kocaman açmış, ellerini havada sallıyordu. "Dur!" dedi, sendeleyerek ama durmadan. "Daha fazla anlatma!"

Koşmaya başladı.

Peşinden gittim. "Paulo, beynini kullan! Beni dinle! Ne kadar çok şey bilirsen, o kadar güvende olursun! Ve çayırdan uzak dur!"

Çayırın adını duyunca gözlerini kısarak arkasına döndü. "Çayır hakkında ne biliyorsun?"

"Orada bir kaplan yaşadığını ve korkunç olduğunu biliyordum. Galiba bir de bir çift aslan ve bir sırtlan. Muhtemelen de bir zürafa." Gözümle görmemiştim ama o seçeneği elemedim. "Çok pis tekme atabilirler," diye ekledim.

Paulo derin bir nefes verdi, aniden savaşma hissi kaybolmuştu. "Sana istediğini veremem."

"Hiçbir şey istemiyorum ki," dedim.

"Evet, istiyorsun," dedi dümdüz. "Sen de biliyorsun."

"Belki istiyorum," diye itiraf ettim. Bir adım yaklaştım. "Adadan nasıl ayrılacaksın, Paulo? Ve ne zaman? Seni eve götürecek kapı nerede? Hepimizi eve götürebilecek kapı? Ben de o kapıyı öğrenmeyi hak etmiyor muyum?"

"Skye?" Rives'ın güçlü sesi ağaçların arasından duyuldu.

Paulo aniden dönüp hızla koşmaya başladı.

"Hassiktir," diyerek ellerimi belime koydum. Takip etme zahmetine girmedim. O an kaçmıştı artık. Rives içine limon sıkmıştı.

Çok zorladın, diye azarladı vicdanım.

Etrafından dolaştım, can sıkıntısıyla bir ağacın yaprağını kopardım ve dün okyanusta tanıştığım, öfkeli okyanus tanrısıyla burun buruna geldim.

"Nereye kayboldun?" diye sordu Rives, sert bir sesle ve gözlerinde okunmayan bir bakışla. "Biz seni bekliyoruz, sen çıkmış burada yaprak topluyorsun. Biraz kibar olsan?"

"Olamam," diye yapıştırdım. "Sizi beklettiğim için özür dilerim ama Paulo ile konuşuyordum. Durağan kapı hakkında. Ki eğer *onlara sıçtığımın kapısını anlatmama izin verseydin,* Dex ve Jillian da duyardı. Tam cevap vermek üzereydi ki, sen ağaçların arasından porselen dükkânına girmiş bir boğa gibi çıkıverdin. O da kaçtı. Sağ ol yani." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Hiç ses çıkarmadım," Rives ateşli ateşli baktı, "sadece adını söyledim."

"Eh, sen Paulo'yu sezemiyorsan, altıncı hissini biraz çalıştırmalısın. Gizli hareket etme yetini de."

Rives gülmemek için kasıldı. "Affedersin." Paulo'nun kaçtığı tarafa doğru baktı. "Ne istiyormuş?"

"Bana bir leoparı haber vermek. Archie'yi öldüren oymuş ve galiba Köy'ün çevresini kolaçan ediyormuş."

"Peki neden sana bunu söylesin?"

"Bana borçlu hissetmiş kendini. Ona birinci gününde bir meyve vermiştim."

Rives anlamış gibi yavaşça başını salladı. "Başka bir şey dedi mi?"

"Maaka'nın ondan kaçtığını düşündüğünü söyledi. Maaka sadece görülmek istediği zaman belirirmiş ve Paulo onu hiç görmemiş." Durdum. "Galiba Paulo beni takip etti ve Köy'ün civarlarında takılıyor. Ki bu da umuyorum, onunla yeniden konuşabilme şansım olacak demektir." Rives'ın suratına bakamıyordum, çünkü içimden pis bir ses, Paulo ile şansımı kendi elimle mahvettiğimi söylüyordu. Zorlayıp ısrarcı davranmıştım, hiç benim tarzım değildi aslında.

Ada beni şimdiden değiştiriyor muydu; hem de iyiye doğru değil gibiydi.

Lütfen bana Paulo ile bir şans daha ver. Ağırdan alacağım, sabırlı olacağım. Çünkü mesele benimle ilgili değil, herkesle ilgili.

Umarım beni duyması gereken kişi dinliyordu. Paulo şansımı batırdığımı düşünüp çok kötü hissediyordum.

Rives çenemi yavaşça kaldırdı, yeşil gözleri çok yoğundu. "Skye?" Çenem karıncalandı. Rives'ın parmakları hâlâ Kristal Havuz soğukluğundaydı. "Başka ne dedi?"

"Hiç," diyebildim. Rives çok *yakındı*, aklımı başımdan alıyordu; varlığıyla etrafımdaki tüm alanı dolduruyordu... ve bana dokunuyordu, o kadar yumuşak dokunuyordu ki, hissetmiyordum bile ama tamamen bilincindeydim; başparmağı daha önce kanı temizlediğim noktaya değiyordu.

Paulo, diye soruyordu Rives ama beynim sadece *Rives*, diye fısıldıyordu.

Rives elini yanmış gibi aşağı indirdi ve bir adım geri attım.

Elimde tuttuğum yırtık yaprağı atıp ellerimi eteğime silerek işime döndüm.

"Şimdi," dedim sakince, titreyen ellerimle bir şey yapmak için saçımdaki ipi yeniden bağlayarak, "bana göstereceğin bir sırrın yok muydu?"

BÖLÜM 37

RIVES

280. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Dördümüz Ayna Mağarası'nın içinde dikildik. Çizimlere gözünü dikmiş bakmayan tek kişi bendim.

Skye'a gözümü dikmiştim.

Teninin parmaklarımdaki yakıcı etkisini hâlâ hissediyordum. Bana odaklanması için, sakladığı baklayı ağzından çıkarması için suratını hafifçe kaldırmıştım.

Feci sıçmıştım.

Skye'ın teni elektrikli gibiydi. Güçlüydü. Damarlarında sanki Nil lavı akıyordu; ateşli ve tehlikeliydi.

Ona bir daha dokunmayacaktım. Başka Nil yarası istemiyordum.

Uzun uzun baktığımın farkına varıp gözlerimi kaçırdım.

Nil'in oyunları, diye kafama dank etti. *İnsanları piyon olarak kullanışı*. Belki de Skye, adayı çözmemişti, belki de Skye, adanın planının bir parçasıydı.

Belki Skye bana uyuzluk olsun diye ortaya çıkmıştı.

Daha ne kadar kendini beğenmiş olabilirsin Rives? Kendimden iğrenerek hemen böyle düşündüm. Skye'ın ona dokunmasını istediği son insanmışım gibi benden geriye kaçışını da saymıyordum. Jillian haklıydı. Burnum çok

büyümüştü. Kendimi birkaç kerte aşağı indirmek zorundaydım.

On kerte.

"Rives?" Jillian konuştu. Bana bakıyordu. Acaba ne zamandır beni seyrediyordu, diye merak ettim.

"Efendim?"

"Neden bahsediyorsun?"

"On." Boğazımı temizledim. "On sayısı. Sayıların toplamı," duvarın en üstündeki 3-2-1-4 rakam dizilişini işaret ettim, "burada ve geri sayım çiziminde." Dex ve Skye dönüp dinlediler.

"Bazılarına göre on, kusursuz sayıdır," diye devam ettim. "İnsanlar mükemmelliği temsil ettiği için on sayısını sörf ya da jimnastik gibi sporlarda skor sayılarında kullanır. Hiçbir zaman 'kusursuz dokuzluktu' dendiğini duymamışsınızdır, değil mi?" Jillian gözlerini devirirken ben sırıttım. "Pisagor ya da belki de Platon, Yunan filozofları bilgim biraz paslanmış, on sayısının evrenin bütünlüğünü simgeleyen, en güçlü ve en kutsal sayı olduğuna inanırmış. Mayalar'a göreyse döngünün bitip yeni bir döngünün başlangıcının sembolüymüş. Doğum ve ölümün."

"Tam da Macy gibi konuştun," dedi Jillian.

"Öyleymiş. En azından Mayalar için."

"Umalım da Macy ölüm kısmını yanlış tahmin etmiş olsun, değil mi?" dedi Dex. Konuşurken gözünü duvardan ayırmıyordu. "Fakat bir konuya tam doğru parmak bastı: Hepimiz bir kapıdan fırlatılıp bebek gibi çırılçıplak geliyoruz." Ürperdi. "İğrenç bir benzetme."

"Burayı gördü mü?" diye sordu Jillian. "Macy yani?"

Başımla onayladım. "Geçen hafta getirdim onu buraya."

"Bahse girerim çok sevmiştir," diyerek mağarada etrafına baktı Jillian.

"Sevdi." Macy'nin ellerini çizimlerin üstünde dolaştırışını, gülüşünü, konuşmasını, mağaranın sunduklarının tümünü sindirişini ve şelaleyle birlikte içeri akan ışığa doğru dönüp gözlerini kapatışını hatırladım. Benim gibi, burarın huzurunu hissetmişti.

Duvardaki rakam dizisini inceledim, Gerisayım çiziminde de aynı dizi vardı, Maaka'nın bu sabah açıkladığı da aynı diziydi. Geri sayım çizimini kafamda canlandırıp tepedeki 12 sayısını düşündüm.

Öğlen on iki, gece on iki. Bir sayı ama birden fazla anlam.

3-2-1-4 dizisi başka neyi temsil ediyordu?

Maaka anlattıklarından daha fazlasını biliyordu, orası kesindi. Çünkü Maaka bilgilerini acı çektire çektire teker teker kusuyordu ve bazen söylemedikleri, en önemli şeyler oluyordu. Mesela adanın bir yerinde sabit bir kapının onu geri götürmeye hazır beklediği gibi.

Eğer Skye haklıysa *hepimizi* götürmeye.

Umarım haklıydı.

Peki bana anlatmadığı, başka ne biliyordu?

Skye'a doğru baktım. O da duvarı inceliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama rahattı, başını hafifçe sağa eğmişti. Sakin duruşuna aykırı tek yanı saçlarıydı. Daha önce bağladığı ipi kaybetmişti. Yarı kuru, çılgın kıvırcık bukleleri dört bir yana fırlamış, sırtından aşağı dökülüyor, Nil'de birkaç gün geçirmenin dolaşıklığıyla düğüm düğüm duruyordu. Bir şekilde, saçının kural tanımazlığına delirdiğini sezdim. Kontrol edemediği bir şeydi çünkü.

"Peki o zaman." Jillian boğazını temizledi. Dönüp ona baktım, neden Skye'ın saçını düşünüyorum şimdi, diye merak ettim.

Mağara, diye odaklandım. *Yaratığın göbeği,* demişti Johan. *Nil'in göbeği.* Ben de tam ortasında duruyordum.

Sessizce Fransızca küfrü basarak adayı kafamdan attım.

"Neden yine buradayız?" diye sordu Jillian kaşlarını kaldırıp.

"Milyon dolarlık soru bu, değil mi?" diye mırıldandı Dex, gözleri hâlâ duvara odaklı halde.

"Buradayız," dedim, *"bu mağaradayız,* çünkü üçünüzden herhangi biri, adanın herhangi bir yerinde ya da Skye için, amcanın günlüğünde, bu şekillere benzer başka çizim gördünüz mü, diye sormak istedim. Johan buranın eski ve güçlü olduğunu hissediyor. Katılıyorum. Bu çizimler bizim ip uçlarımız. Belki de eve nasıl döneceğimizi bize söyleyebilirler."

"Dur tahmin edeyim. Johan toplamda beş dakika durdu, aklını kaçırdı, haç çıkardı ve bir daha asla dönmemeye yemin etti." Jillian burun kıvırdı.

"Hemen hemen. Yemin etme kısmı hariç. Yemin edecek kadar uzun süre kalmadı."

"Ne görüyorum, biliyor musun?" Dex mağaranın duvarını başparmağıyla gösterdi. "Bir yığın kedi. Tamam, arada ay ve yıldızlar da var, düzgünce çizilmiş, ortasında bir göz olan tuhaf bir güneş var ama kahrolası hayatınızda bu kadar çok kediyi bir arada gördünüz mü?" Kuzeye doğru yükselen N-İ-L harflerini işaret etti. "Bence ismi yanlış anladık. Bence burası Kedi Adası ya da Leopar Diyarı olmalıymış."

"Amcam buraya Zürafa Diyarı adını vermişti," dedi Skye. Mağaraya girdiğinden beri ilk ettiği kelimeler bunlardı. Dex'e gülümsedi. "Gördüğü ilk hayvanmış."

"Leopardansa zürafayı yeğlerim," dedi Dex. Duvarın dibini, iki mangonun ellenmeden durduğu noktayı işaret etti. "Mango olayı nedir? Sonradan atıştırmak için mi?"

"Onun gibi bir şey," dedim. Maaka'ya bırakmıştım. Belki bir barış adağı sunmuştum ama hiç almamıştı. Şimdi anlıyordum: Alırsa bana borçlu kalırdı.

Keşke bir tane almış olsaydı.

Skye'a döndüm. "Amcan buradan söz ediyor muydu? Ya da çizimlerden? Adadan kurtulmak için önemli olacak herhangi bir şeyden?" *Durağan kapıyla bağlantılı herhangi bir şeyden?* dedi gözlerim.

Skye sanki zihnimi okumuş gibi, sabrı taşarcasına baktı, sonra yine aynı çabuklukla ifadesi Skye sakinliğine dönüştü. Uzun bir süre düşündü. "Hayır. Bahsetmiyordu. Çizimlerden hiç bahsetmiyordu."

Hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım. Gözlerimi Skye'dan hiç ayırmıyordum. İfadesi bana yalan söylemediğini gösteriyordu ama tam gerçeği de açıklamıyordu. Günlükten, açıklamadığı birtakım noktalar mevcuttu sanki.

Sırlardan bıkıp Dex ve Jillian'a döndüm. "Size anlatmam gereken bir şey var. Önemli bir şey. Ama burada olmaz." *Canavarın göbeğinde olmaz.* Skye'a döndüm. "Yüzme biliyor musun?"

"Yüzme biliyor muyum?" Şaşırmıştı. "Tabii ki. Madalya yarışçısı değilim ama boğulmam."

Sözleri buz gibi keskindi. Talla, adaya düştüğünde Olimpiyat'lara hazırlanıyordu. Lanet olsun bu yere.

Kimseyle göz göze gelmek istemeyerek başka tarafa baktım. "Güzel." İfadesiz bir sesle konuştum. İşe odaklı. "Farklı bir yoldan çıkacağız. Bu taraftan." Havuzu gösterdim; bana yakın yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü, alttaki taşlar sayılıyordu. En hızlı çıkış yolu, Talla'nın çok sevdiği sulardan geçiyordu.

Anladım, Nil. İroniyi anladım, hem de hiç ama hiç komik değil.

Skye garip bir ifadeyle sulara bakıyordu.

"Birlikte kalalım," diye kestirip attım. "Başka tarafa sapmak yok." Son yorumumla Skye çenesini kaldırdı.

Güzel, dedim gözlerinin içine bakmadan. *Tetikte kal. Eki-*

bin bir parçası ol. Nil tek kişilik şov yapılacak bir mekân değildi. Oranın finali ölümdü.

Kendi nasihatıma uyma vaktiydi.

"Mangoları almak ister misin?" diye sordu Dex.

Hayır anlamında başımı salladım. "Kalsınlar. Gidelim." Havuza daldım, üçünün de beni takip ettiğini görecek kadar bekledim sadece.

Yirmi dakika sonra dördümüz kumsalda yan yana uzanıyorduk. Beyaz Plaj'da, Köy'ün hemen kuzeyinde, Skye'la ilk karşılaştığım kumsalda.

Daire tamamlandı, diye düşündüm. Dex ve Jillian da durağan kapıyı, benimle aynı Nil arazisinde öğrenecekti. Bana çok *doğru* geldi bu.

"Dex, Jillian, bilmeniz gereken bir şeyler var," dedim. "Herkesin bilmesi gerekiyor ama sizinle başlıyorum, çünkü muhakemenize güveniyorum ve tavsiyenize ihtiyacım var. Bir kısmı Skye'ın haberi, bir kısmı benim. Ama hepsini duymalısınız."

Durağan kapıdan geçip adaya gelişini ve Maaka ile Paulo arasında geçtiğine şahit olduğu konuşmayı, Skye'ın yardımıyla çocuklara aktardım. Sonra Maaka ile karşılaşmalarımı, kapının varlığını sessizliğiyle onaylayışını ya da en azından inkâr etmeyişini genel hatlarıyla belirttim, son olarak da Skye'ın tekrar Paulo'ya rastlamasını açıkladım.

"Ekleyeceğin bir şey var mı?" diye sordum Skye'a.

Hayır anlamında başını salladı.

"Emin misin?" Bir bakla daha çıkarması için uzun uzun gözlerine baktım.

Yanakları kızardı. Çenesinden tuttuğum zamanki kızarışını aklıma getirmemeye çalıştım.

"Eminim," dedi.

"Tamam." Dex ve Jillian'a döndüm, ikisi meraklı meraklı bir bana, bir Skye'a bakıyorlardı.

"Peki o zaman," dedi Dex. "Yani gece yarısı ortaya çıkan ve kibar kibar insanların ve tavukların ve keçilerin partiye katılmasını bekleyen bir kapımız var."

"Ve kedilerin," diye lafa girdi Jillian, gülmemek için dudağını ısırarak.

"Evet. Ve kedilerin." Dex kızı öldürecekmiş gibi bakıp Jillian'ı güldürdü ve kendisi de sırıtarak bana döndü. "Ayrıca yanlarına canlı çerezler alıp her konuda dudakları mühürlü, buraya *kasten* gelecek kadar çılgın iki dövmeli adalımız var."

Mahcup bir edayla Skye'a döndü. "Üstüne alınma, Skye."

"Alınmadım." Skye gülümsedi.

Jillian bana kaşlarını çattı. "Herkese ne zaman söyleyeceksin Rives? İnsanlar bilmeyi hak ediyor."

"Hak ediyorlar," dedim. "Ama şu anda Arama sistemi çalışıyor ve Charley sayesinde, eskisinden de iyi çalışıyor. Bence bu sistemi kenara itmeden önce diğer kapı hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Mesela, bu durağan kapı her akşam gece yarısı açılıyor mu? Haftada bir mi? Dolunayda mı?"

Skye'a döndüm. "O gece dolunay var mıydı?"

Düşünceli düşünceli durdu. "Sanmıyorum."

Hayır olarak aldım bu cevabı.

"Ama," Dex'e bakmayı sürdürdü, "o durağan kapının bulunduğu Ölüm İkizi adası feci kedi kaynıyordu. En az üç kedi gördüm ve ada küçücüktü."

"Kapıya dönersek," dedim, hepimizi bu topraktan kurtaracak kapıyı değil de kedileri konuşuyoruz, diye uyuz olarak. "Kaç insan alabileceğine dair bir sınır var mı? Ne kadar süre açık kalıyor? Ve tam olarak nerede beliriyor?"

"Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum," dedi Skye, "ama Paulo'nun saydığını hatırlıyorum. Keçiyi kapı

dan yolladı, üçe kadar saydı, sonra tavuğu yolladı, sonra tekrar sayıp kendisi girdi. Bence limit yok ama iki şey aynı anda geçemiyor. Beklemek zorundalar."

Bir kısıtlama, diye düşündüm. Bizim kanun diye algıladığımız, tek insan, tek kapı kuralını bozan bir durum.

"Hatırladığın başka bir şey?" Her ne kadar bir yanım ona çıkışmak istese de, ses tonum doğaldı. Skye, aynı Maaka gibi sıktıkça bilgi sızdırıyordu. Acı çektire çektire, gıdım gıdım.

Sessizce düşündü. "Pek yok. Sadece Paulo adadan henüz ayrılamayacağını söylemişti, onunla karşılaştığım ilk gündü, ben de buradan, o kapıların her gece, hatta her hafta açılmadığı sonucuna vardım. Söyleyiş şeklinden, sanki tıpkı bizim gibi bir başka kapıyı beklemesi gerekiyormuş gibi anladım."

Bizim gibi değil, diye düşündüm. *Hiç bizim gibi değil.*

"Ya limit dörtse?" diye kaşlarını çattı Jillian. "O durağan kapının alabileceği insan sayısının sınırı buysa? Belki de dört bunu temsil ediyor?"

"Kediyi unuttun," dedi Dex. "Skye'ın kapısından beş kişi geçti."

"Aman Tanrım, evet," dedi Jillian. Hafifçe Dex'in omzuna yumruk attı. "Kediyi nasıl unutabildim?" Gülümsedi, sonra çocuğun elini sıktı. Uzun süre sıktı, elini tutar gibi.

Dex'in yüzündeki tebessümden anladığım kadarıyla çocuk dert etmiyordu.

Tekrar kapıya döndüm.

"O zaman büyük bir soru, giriş kapısı ne kadar süre açık kalıyor?" Skye'a hitap ettim.

"Tek bilenler Paulo ve Maaka," dedi Skye sessizce. Düşünceli düşünceli. "Onların neler bildiklerini öğrenmemiz lazım."

"Öyle mi dersin?" diye sordum kuru kuru. "Hatırlatırım, ilk günden beri planım buydu."

"Aslında benim üçüncü Günümdü," dedi Skye aynı kuru tonlamayla. "Ama bu arada, bence o kapının yerini bulmak için yola çıkmalıyız. Bakalım neler keşfedeceğiz."

"Hayır," dedim. "Çok büyük bir risk. Bir, Köy'ün güvende olduğunu bilmeden çıkamayız, iki, nereye gittiğimizi bilmeden çıkamayız."

"Tamam," dedi Skye, soğukkanlılığını bozup. "Lider sensin."

Herhangi bir Lider. *Bizim* Lider'imiz değil.

Tekrar yürümeye başlayınca kafama dank etti, Skye adını İsim Duvarı'na kazımamıştı.

BÖLÜM 38

SKYE

4. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Yürürken Rives benimle arasına mesafe koymuştu. Suratıma bakmıyordu, konuşmuyordu.

Beni görmezden mi geliyordu, yoksa durağan kapıyla, Paulo ve babamın ada arama gezintisiyle ilgili beni soru yağmuruna tutan Dex ve Jillian'ın yanında herhangi bir laf etmeye fırsat mı bulamıyordu, bilmiyordum. Acaba Rives da benim "önce dinle" planımı mı uyguluyordu, emin olamadım.

Fakat Rives ile aramda büyüyen uçurum planımı değiştirdi. Aramızdaki duvar, görmezden gelinemezdi.

Tam Koy'a doğru saparken Rives'ı kenara çektim. Teni artık Havuz soğukluğunda değildi ama ön koluna dokunduğum noktada parmaklarım karıncalandı. Rives kaskatı kesildi, gözleri elimden koluna kaydı.

Parmaklarımı hızla geri çektim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Bir şey mi dedim?"

Rives gözlerimin içine bakarak yavaşça nefes verdi. "Hiçbir şey demedin, Skye. Tek kelime." Rives'la özdeşleştirdiğim yoğun bir biçimde, sanki adada benden başka kimse yokmuş gibi baktı. Sadece ikimizdik. "Ama keşke deseydin," diye ekledi sessizce.

"Ne demek bu şimdi?" diye kaşlarımı çattım.

"Yani burası zaten birbirimizden sırlar saklamadan da çekilmesi zor bir yer. Buraya ada hakkında herkesten çok bilgiye sahip, başka kimsenin sahip olmadığı içeriden bilgiye sahip halde geliyorsun. Yine de kendine saklıyorsun. Bahse girerim, Paulo ile konuşmanda bir şeyler daha olmuştur ve aynı şekilde, amcanın günlüğünden de anlattıkların dışında bir şeyler daha vardır."

Tepem attı. "Sence ben sır saklıyorum yani? *Ben* gelip *seni* buldum. Sana, Paulo ve durağan kapıyı anlatan *benim*. Sana amcamı, Charley'yi ve babamı anlatan *benim*. Ve durağan kapıyı herkese anlatmayı başından beri isteyen *benim*. Ama yo..." Rives'ın göğsünü dürttüm. "*Sen* beklemek istedin. *Sen* bunca zaman Maaka ile sohbetlerini gizledin. Eğer bir şey saklayan birisi varsa, o da *sensin*. Ben değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Rives'a baktım.

Yüzünden bir tebessüm geçer gibi olduysa da, sonra bir duvar indi. Görünmez. Aşılmaz.

"Neysem oyum," dedi Rives dümdüz.

"Öyle diyorsan," dedim. "Ama bence içinde tutan sensin." Gözlerine uzun uzun baktım. "Sadece sebebini bilmiyorum."

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Jillian.

"Evet." Rives kestirip attı.

Konuşmadan yürüdük.

Rives durup bana doğru döndü. "Sana bir özür borçluyum." Tonlamasız konuşuyordu adeta.

"Ne için?"

"Bu sabah. Senden geride kalmanı istediğim için. Sonradan sapanının hazır olduğunu fark ettim. Kendi başının çaresine bakabilir gibiydin. Dangalaklık ettim. Özür dilerim."

Rives'ın özrü, kibarlık duvarının arkasında zoraki gibi geldi bana. Yine de özür özürdür, gerçi neden bu kadar kızdığını hâlâ anlayamıyordum.

Sonra kafama dank etti: Endişe.

Öfke kadar güçlü bir duyguydu ve aynı şekilde belirebilirdi. İnsanlar sadece bir sorumluluk taşıdıklarını hissediyorsa endişelenirdi ya da durum ellerinden kayıp gidiyor gibi hissederlerse.

Rives'ı süzdüğüm sırada o da beni izliyor, bir yanıt bekliyordu.

"Özrün kabul edildi," dedim, gözümü üstünden ayırmaksızın. Neredeyse yanağına dokunmak için elimi uzatacak, ada ben arkamı dönünce onu taşa mı çevirdi, diye anlamaya çalışacak ya da sırf onu geren o görünmez yükü silkelemek isteyecektim, *her şey yolunda* diyecektim ama yapmadım. Aramızdaki bariyer çok kalındı; kıramıyordum. Onun yerine şöyle ekledim, "İyiydim. Ama Lider olmak, herkesi korumak zorundasın anlamına gelmez."

"Gelmez mi?" Ördüğü duvarı indirerek karşılık verdi. Aradan öfke, hüsran ve kırgınlık başını uzattı. "Nereden biliyorsun Skye? Buraya daha yeni geldin."

Çocuğu içinde bulunduğu şu tuhaf ruh halinden silkip çıkarmak ve kendine çevirmek istedim. Onu daha iki gündür tanıyordum ama Rives belli ki roller arasında bölünüyordu; Lider, dost ve kim bilir başka ne, kendinden o kadar çok veriyordu ki, geriye çok az kalıyordu. Bir insan ne kadar şey kaldırabilirdi ki kırılmadan?

Amcam da bu şekilde mi korkusuz oldu? Ada ve tüm yüklerinden sağ çıkarak?

Rives'a dokunmaya cesaret edemedim. O kadar sıkı sarmalanmıştı ki, tuzla buz olacak diye korktum.

"Haklısın," dedim sessizce. Rives hâlâ yumruklarını sıkıyor, görünmeyen bir düşmanla dövüşmeye hazır

duruyordu. "Daha yeni geldim. Ama dediğin gibi, hazırlık kursuna katılmıştım. Özel kursa. Amcam da Lider'miş. O yüzden senin Nil'in hakkında çok şey bilmesem de, şunu biliyorum: Burada Lider olmak bir şeref ve bir külfet. Kolay değil, çünkü insanlar hep seçimler yapmak zorunda kalır, katılsan da katılmasan da." Sakinliğimi korudum. "Ancak Lider olmanın seni tüketmesine göz yummak zorunda değilsin. *Kendini* kaybetmek zorunda değilsin. Mantıklı mı?"

Rives bana anlaşılması güç bir ifadeyle baktı.

"Rives!" Jason'ın seslenmesiyle o an bozuldu. Rives derin bir nefes alıp arkasını döndü.

Jason kıvırcık saçları deli gibi hoplayıp zıplayarak Koy'dan bize doğru koşuyordu. "Seni arıyoruz!"

"Buldun işte." Rives, Jason'a sırıttı. Bu ikisi arasında tuhaf bir duvar yoktu. "Hayırdır? İyi haber mi?"

"En iyisi," dedi Jason, ağzı kulaklarına vararak. "Johan bir kapı yakaladı. Güney Sahil'de. Ahmad tekli kapının açıldığını, Johan'in koşmak zorunda kaldığını ama başardığını anlattı." Jason'ın yüzünde güller açıyordu. "Gitti, birkaç günü kalmıştı."

Jillian çığlık çığlığa Dex'in boynuna atladı; Dex de gülümseyip kıza sımsıkı sarıldı. Rives ellerini uyluklarına koyup başını öne eğdi, göğsünden müthiş bir yük havalanmış gibi çok derin bir nefes verdi. Kafasını kaldırdığında gözleri sulanmıştı ve Koy'dan püsküren sulardan değildi.

"Skye," dedi, boğuk bir sesle. "Belki herkesi kurtaramam ama denemekten de vazgeçemem."

Rives'ın acısı, en az Charley'ninki kadar ham ve derindi, izlemesi o kadar feciydi. Çetin Liderimiz, birilerinin ayrılma haberiyle bile duygulanıyordu. Rives ne zamandır oradaydı, diye merak ettim. Aylardır diye tahmin etmiş

ama hiç sormamıştım, şimdi ise sırası değildi. Rives ona hatırlatan birine değil, güven telkin eden birine ihtiyaç duyuyordu.

"O kapıyı bulmak zorundayız," dedim yavaşça.

"Hangi kapıyı?" diye sordu Jason.

BÖLÜM 39

RIVES

280. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Skye ağzını açtı ama konuşmadı. Gözleri bana doğru kaydı.

Ne desem? diye sordu turkuaz gözleri. Skye'ı hiç tereddüt ederken görmemiştim. Tereddüdü de benim yüzümdendi. Sırrımı tutmakla Jason'a cevap vermek arasında kalmıştı, fazlasıyla uzun zamandır onu iki arada bir derede bırakmıştım.

"Ben hallederim," dedim sessizce.

Skye rahatladı, gülümsedi. Ben de rahatladım. Sonunda doğru bir hareket yapmıştım.

Jason'm sorusundan yola çıkıp Skye'ın içeri açılan durağan kapısını, iki adalı münzeviyi anlattım. Jason gözleri yuvalarından fırlayarak, tüm ayrıntıları can kulağıyla dinledi ve lafım bitene kadar ağzını açmadı.

"Sence münzeviler yağmacılar mı?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım. "Hayır. Bizden bir şey istemiyorlar," dedim mangoları hatırlayıp. "Yemeğimizi, yardımımızı istemiyorlar. Ama bizim onlara ihtiyacımız var. Yardımlarına en azından. Sakladıkları bilgiler lazım bize."

Jason başını salladı. "Peki plan ne?"

"Her zamanki gibi Arama'ya devam, Maaka ve Paulo'yu

sonra o kapıyı bulmak. Bence onlar olmadan bulamayız. Skye, Paulo olmasa o kapıyı bulamazdı."

"Çılgınca," dedi Jason. "Biraz da serserice." Skye'a yeni bir hayranlıkla baktı; kızsa Jillian'la konuşmakla meşgul olduğundan farkına varmadı. "Tanımadığı bir çocuğu takip edip buraya getireceğini umarak o kapının içine giriverdi yani? İyi de kim buraya gelmek ister?" Jason başını sağa sola salladı.

Paulo ve Maaka, diye düşündüm. Ama, "Skye," dedim.

Jason kıza uzun uzun bakıyordu. "Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun? T..."

"Hayır," diye kestim. "Sakın deme."

Jason ateşe değmiş gibi kızardı. "Affedersin."

"Ben de özür dilerim." İç çektim. Bir elimi omzuna koydum. Ne şaşırtıcıdır ki, Jason birkaç santim uzamıştı. Bana yetişmesine daha vardı ama kesinlikle yaklaşıyordu. Ayrıca sesi bütün gün çatlamıyordu artık.

"Hadi gel, kardeş," dedim. "Geri dönelim. Ve Johan'a kadeh kaldıralım."

Kampa adım atar atmaz, bir terslik olduğunu anladım.

Michael, Cho, Uri ve Leila, soğuk ateş çukurunun yanında dikiliyordu. Pişen ya da ızgarada olan bir şey yoktu. Ateş sönmüştü ve kimin beslemekle sorumlu olduğunu hatırlamıyordum, etrafında oturan dörtlü farkında değilmiş gibiydi. Ya da umurlarında değil gibi.

Dip dibe durup duyamadığım, alçak seslerle konuştular. "Selam," dememle hepsi de kafasını çevirdi.

Michael kafa sallayıp gruptan koştu. Doğruca yanıma yürüdü.

"Archie lepoar saldırısına uğramış," dedi Michael. "Cho kediyi..." Michael ağzından çıkanları gözden geçiriyormuş gibi durdu, "avın bir parçasını yerken görmüş. Archie'ymiş. Eminiz."

Başımı salladım. Ben de emindim. Ama bir şey demedim, çünkü Michael'ın lafının bitmediğini hissettim.

"Rives, kurduğumuz tuzaklar var ya? İşe yaramıyor," dedi dümdüz bir sesle. "Köy artık kedilere avlanma bölgesi oldu. Hiç güvenli değil." Pişmanlıkla dolu baktı. "Biz buradan ayrılmayı seçiyoruz," dedi yavaşça. "Kaderimizi başka yerde zorlayacağız. Yanımıza tek almak istediğimiz bir su kabağı testisi, benim yaptığım bir bıçak ve üstümüzdeki giysiler."

Bakışları benden izin istiyordu, kendimi bu armağanı vermeye layık bulmadım.

"Alın." Çıplak ayaklarına baktım. "Sandalet de giyin. Yiyecek de alın." Elimi uzattım. Michael çenesini sıkarak tokalaştı.

"Sen iyi bir Lider'sin Rives," dedi sessizce. "Senden dolayı değil."

Benden dolayı, diye düşündüm. *Bizi güvende tutamadım.*

Fakat şu anda mesele ben değildim; benim sunduğumdan daha iyi bir fırsat isteyen Michael'dı.

"Nereye gideceksiniz?" diye sordum.

"Bu gece mağarada kamp yapacağız. Çizimlerin olduğu mağarada, şelalenin arkasında," dedi Michael. "Ondan sonra Kuzey Kıyı'nın yolunu tutacağız. Hiçbir şey Kuzey Kıyı'dan hoşlanmıyor."

"Doğru," diye onayladım. Kuzey Kıyısı, ada savunması diye bağırıyordu. Gelen dalgalar semsert siyah kayaların tepesine kadar püskürürdü. Duvar yoktu, taş yoktu. Hayvan yoktu. Kum yoktu.

Koşacak yer yoktu.

Sonra düşündüm: *Michael, Ayna Mağarası'nı biliyor.*

Herkes benim bilmediğim başka neler biliyor? Köy bilgisi ve Köy işleyişi anlayışım, *ne bok yediğini biliyor* sınırından çok daha aşağı düşmüştü. Belki kurallarımı çiğnememiştim ama onları uygulamamıştım da.

Etrafına bak.

Dikkatini ver.

Köy'deki bu kırılmanın yaşanmasını önceden görmemiştim.

Hemen aklıma Maaka geldi, Köy'e kesinlikle katılmıyordu. Maaka acaba kutsal mağarasında beleşçileri görünce ne düşünecekti, diye merak ettim.

Bu fikirle gülümsedim.

Maaka'yı rahatsız edecek her şey iyiydi ve Lider olarak ne kadar berbat olduğumu kapatmak için iyi bir şeye ihtiyacım vardı. İlk tehlike sinyali sırasında Köy'ü bir arada tutamamıştım.

Michael ayak değiştirdi: Gitmeye hazırdı.

Toparlanıp Michael'ın omzuna dokundum. "Son bir şey. Mağaraya ateş sokmayın. Orası kutsal alan. Biliyorum, karanlık olacak ama ateş yakmayın."

Michael başını salladı. "Ateş yok. Burada zaten her yer karanlık, dostum."

"Doğru." Elimi indirdim. "Size esenlikler dilerim, Michael. Eve sağ salim dönün."

Yüzünde şiddetli bir sakinlikle tokalaşırken başını salladı. "Sen de Rives."

Beni birkaç metre öteden izleyen Leila'ya baş selamı verdim. Onunla hiç doğru düzgün bir konuşmam olmamıştı. "Bol şans, Leila," dedim.

"Teşekkürler." Tokalaşmadık, gülümsemedik. Sadece bariz buradan ayrılma arzusunu gördüm.

Cho ve Uri için de aynısı geçerliydi.

Sy öne çıkıp elini uzattı. Üşümüş gibi eli titriyordu. "Rives. Ben de ayrılıyorum."

"Ciddi misin?" Sy risk alacak son tipti ve adanın köy dışının, içinden daha güvende olduğuna bahis oynamak muazzam bir riskti.

Kafasıyla onayladı. "Burada bir gece daha kalamam. Ben de Cho ve Michael ile dışarıda şansımı deneyeceğim," diye ekledi.

Cho'ya baktım, ifadesizce duruyordu. Onun hakkında tek bildiğim, Köy'e olan bağlılığını engelleyen, sıkı bir kendini korumaya alma sadakatine sahip olmasıydı. Uri diğer tarafa dönük duruyordu, zihinsel olarak çoktan kopup gitmişti. Sy hiçbir zaman müttefiklerini iyi seçmezdi.

"Bol şans, Sy. Geri dönmek istersen, burada olduğumuzu biliyorsun."

Sy'ın kafası titredi. "Biliyorum."

Elini tutarak sesimi alçalttım. "Michael'la takıl. Ona güveniyorum."

"Teşekkürler." Sy sanki adanın kazandıran efsununu verecekmiş gibi elimi sertçe sıkıp salladı.

"Bol şans," dedim. *İhtiyacın olacak,* diye eklememek için kendimi çok zor tuttum.

Grup yürüyüp giderken Dex omzuma hafifçe vurup alçak bir sesle, "Herkesi kurtaramazsın, dostum," dedi.

"Belki de," dedim.

Ama kesinlikle deneyebilirim.

Etrafıma baktım, Maaka acaba Köy'ün ayrışmasını izliyor mu, diye merak ettim. Kiera'nın bakışları üstümdeydi. Göz göze geldik. Gülümseyip Fransızca *bırak gitsinler,* diye fısıldadı.

Sanki kal desem kalacaklarmış gibi.

Ahmad sağında duruyor, Sy'ın arkasından seyrediyordu. Skye benim arkamdaydı; onu sezdim.

Maaka'dan eser yoktu.

Sezmedim de. En son Maaka'nın izlediğini sezdiğim ve onun görünmediği gece, oyduğu ay şeklini düşürdüğü geceydi.

Bir hediye vermişti.

Hediyesini almıştım.

Tatsız bir düşünce kafama saplanıp kasıldım. *Artık Maaka'ya borçlu muydum? Ne istiyordu?*

Düşündükçe yumruklarımı sıktım.

"Sorun nedir?" Skye tek parmağıyla sağ yumruğuma hafifçe vurdu. Bir sinire dokunmuş gibi ellerimi serbest bıraktım.

"Sorman şart mı?" Keskin bir kahkaha attım.

Bana *evet* manasında uzun bir bakış fırlattı. İşte böyle anlarda Skye'ın tam olarak ne kadarını gördüğümü merak ediyordum. İçimden bir ses *pek çoğunu değil,* diyordu.

"Gitmelerine üzüldüm," dedi sonunda, sanki endişelerimin en olası sebebi olarak bunda karar kılmış gibi. Bakışları Sy'ın uzaklaşan sırtına takıldı. "Ama senin yüzünden değil. Ada hepimizden daha büyük." Durdu. "Ve sen iyi bir Lider'sin."

"Ciddi misin?" Tekrar kahkaha attım. Bir şeyi yumruklamak istedim, mesela adayı. "Az önce olanı gördün mü acaba? İyi bir Lider, Köy'ü bir arada tutardı. İyi bir Lider, Michael'ın fikrini değiştirirdi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Skye, gözlerimin içinde cevabı arayarak. "Sana daha önce de söyledim, özgür seçim. Michael burada olmak istemiyorsa, senin yüzünden değil. Ona kal diye ısrar etmek hiç mantıklı değil." Dudaklarını büzdü. "Nil, kullanma kılavuzuyla gelmiyor; kuralları ve planlarla gelmiyor. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz. Senin için de öyle. Kurtarıcı olmak zorunda değilsin."

Skye'ın suratına baktım. "Çünkü o senin işin, değil mi?" Laf sokar gibi sormuştum ve nefret ettim. "Sende rehber kitap vardı. Herkesi kurtarmaya geldin."

Bakışlarındaki kırgınlığı görünce sözümü geri alabilmeyi diledim.

"Rehber kitabım yoktu." Skye sessizdi. "Daha çok amcamın aklından geçenlere göz attım diyelim. Bağımlılık yapan feci bir okumaydı. Ayrıca kurtarıcı olmadığımın farkındayım." Bana baktığında gözlerindeki koyu noktacıklar sertleşmişti. Benim yüzümden. "Hiçbirimiz değiliz," dedi.

"Hiçbirimiz ne değiliz?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Kurtarıcı. Bence öyle olmuyor. Bence bir kişi tek başına yapamaz. Eğer çekip gideceksek, grupça çaba göstermeliyiz."

Bakışlarımı kaçırdım, çünkü Skye'a bakmak canımı acıtıyordu, açıklayamadığım ve açıklamak istemediğim sebeplerden ötürü derinden acıtıyordu. Dangalaklık ettiğimin farkındaydım. Bir kez daha.

"Umarım haklısındır."

Skye kafa salladı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama konuşmadı. Sonra yürüyüp gitti.

Neredeyse geri dön, diye seslenecektim arkasından. Bir yanım dönmesi için, Nil ve ada sırları ve stratejiler hakkında konuşmak için çaresizce bekledi, çünkü her ne kadar çaylak olsa da, Skye, adayı tanıştığım herkesten daha iyi kavramıştı. Fakat bir yanım isyandaydı, aynı yanım da bana ateşle oynama diyordu. Onu bilerek kendimden uzaklaştırdığımı söyleyen yanım.

Gitmesine ses çıkarmadım.

Arkamı döndüm ve kıyıya vuran tahta parçasından yapılmış ay göğsümde sallandı. Ödenmemiş bir borcun ufak bir hatırlatıcısı oldu.

Maaka ne istiyordu?

Rahatsız edici düşünce bir ada gölgesi gibi zihnime yapışarak çoktan dönüp çalkalanan zihinsel kaosu ayyuka çıkardı.

Maaka'ya odaklandım, çünkü Skye'ı düşünmekten daha kolaydı. Skye'ı kafamdan nasıl atacağımı ya da ben ilgi bile

göstermezken nasıl bu kadar derine mıhlandığını bilmiyordum. Ancak Maaka efsanevi kapıyla aradaki tek bağım, ada çapında kaçışta tek şansımızdı. Onun da benden bir şey istediği hissinden bir türlü silkinip kurtulamıyordum.

Nöbetteyken düşündüm, geberene kadar koşarken düşündüm. Uyumaya çalışırken bunu düşündüm, ki artık uyumak tam bir şakaydı. Bugünlerde uyku diye bir olay yoktu, Dex'i taklit edip gündüzleri kumsalda şekerleme yapmıyorsam eğer, bu da tahminimden de iyiydi.

Zaman geçti.

Günler geçti. Bir, iki, sonra dahası.

Bugün beşinci gündü.

Michael ve ekibi kamptan tası tarağı toplayalı beş gün geçmişti. Archie'nin ölümünden bu yana, huzursuz dinginlik dolu beş gün. Beş gece boyunca hiçi beklemiştik. Beş gün kapı açılmamış, beş gün Maaka ortaya çıkmamış, beş gün benden ne istiyor, diye merak etmiştim. Skye'dan kaçarak ve onu her yerde görerek beş gün geçirmiştim.

Sinirlerim her zamankinden de daha bozuktu ve yorgundum.

Koşmaktan bunalınca sahilde futbol yeteneğim ne kadar köreldi, diye merak ederek Li'nin ördüğü toplardan birini ayaktan ayağa geçirdim. Aylardır bir futbol sahası görmemiştim. Mola vermeye alışkındım ama hiç bu kadar uzun bir mola vermemiştim. Uzatmalı ara, sonu ufukta görünmeyen ara. Hatta belki de sonsuza dek ara.

Ne boktan bir düşünce.

Nil, çık kafamdan.

Kontrolümü kaybedince suyun kenarındaki büyük siyah taşlara tembelce yattım, gözlerimi kapadım ve kendime rahatlamayı emrettim. Sanki futbol sahasında dinlenir gibi topu yan tarafıma sıkıştırmıştım. Kayalar öğleden

sonrası güneşi gibi sıcacıktı. Topun ağırlığını kaybettim, yerine boynumdaki hilal geldi; artık takmayı bıraktığım halde göğsüme sertçe bastırıyordu.

İnsanların çoğu benden bir şey istiyordu. Anlıyordum. Lider'dim, bir sürü yükümlülük ve beklentiyle gelen bir pozisyondu bu. Peki Maaka, Lider Rives'dan mı bir şey istiyordu, yoksa sadece ben Rives'dan mı? Artık bu ikisini ayırt edemiyordum. Son zamanlarda etme zahmetine girmemiştim de.

Eğer Maaka'nın hediyesi ucunda iple bile gelse, göremezdim.

Benden aldığı tek şey, zamanımdı ve içimden bir ses kabul edeceği tek şey bu diyordu. Şüphesiz çok değerliydi, fakat Maaka hiçbir zaman bana öğle saati görünmemişti, demek ki o da benim zamanımı, hatta belki de hayatımı değerli buluyordu.

Maaka'nın zamanı hakkında hiçbir ipucu vermiyordu bu, çünkü onun gece yarısı kaçışı vardı; Maaka bizim gibi öğlenlere aç değildi.

O halde ne istiyordu?

Gözlerimi açınca yalnızca Nil semasını gördüm.

Skye.

Ona sorsam mı? Maaka hakkında ne düşündüğünü öğrensem mi? Şöyle bir düşündüm. Paulo'yu tanıyordu ve Paulo, Maaka'yla aramızdaki somut bağlantıydı.

Hayır, diye karar verdim.

Korkak, diye karga gibi bir sesle cevap verdi deniz.

Denizin ninnisini işitirken göz kapaklarım ağırlaştı. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, Talla'nın sesinin tınısını hatırlayamıyordum, sadece şiddeti ve iyiliği aklımdaydı. Talla'nın görüntüleri zihnimde canlandı, kıyıya vuran dalgalarla birlikte acı-tatlı çarptılar. Aylardır ilk kez, anıları ya

da pişmanlıkları engellemedim. Hepsinin, tümünün içime girip patlamasına göz yumdum, ta ki geriye savaşacak hiçbir şey kalmayıncaya dek. Sonra da hepsini bıraktım.

Uyuyakalırken son düşüncem, her ne kadar denizi duyuyorsam da, son gördüğüm şey gökyüzüydü.

BÖLÜM 40

SKYE

11. GÜN, ŞAFAK SÖKMEDEN ÖNCE

Diğer kızlardan önce uyanıp serin ada havasına gözlerimi açtım. Gökyüzünün kenarlarına ışık vuruyor, karanlığı yumuşatıyordu. Tanyeri ağarmak üzereydi. Ürpertici çita postumun altında kıvrılmış, sıcacıktım. Hareket etmek istemedim. Uzun bir süre okyanusu dinleyerek sabahın huzurunun tadını çıkardım. Scott Amcam gibi, ben de kısa sürede adanın en güzel saatinin güneşin doğuşu olduğunu keşfetmiştim. Elden avuçtan kayan bir huzura sahipti, güneşin doğuşuyla ortadan kayboluyordu bu, böylece hiçbir zaman uyandığım saati hafife almadım.

Bir hareket gözüme ilişti.

Başımı yana kırınca ateş çukurunu net bir şekilde gördüm. Rives karanlıkta kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu, suratında onu ilk gördüğüm günkü gibi endişe çizgileri belirginleşmişti ama daha beterdi.

Çok, çok daha beterdi.

Sy'ın gruptan ayrılışını kişisel algılamıştı, hatta Michael'ın ve tüm kahrolası grubun da. O andan itibaren bir şey değişmişti. Rives o rahat tavrını kaybetmişti. Onun yerine oldukça korkutucu bir yoğunluk çökmüştü üstüne. Rives hiçbir zaman sivri ya da sabırsız değildi ya gerçi: tam

aksiydi. Adeta tek başına her şeyi sırtlanıp herkesin yükünü indirmeye çalışıyordu. Ateşi dürtüklüyor, odun taşıyor, balıkları getiriyor ve konuşmalarını tatlı ama kısa tutuyordu, birisine güvence verecek ya da yardım edecek kadar kalıyor, sonra hemen sıradaki göreve kolları sıvıyordu ve tüm bu süre boyunca omuzları bir an gevşemeden, hep tetikte duruyordu.

Böyle günlerde Rives iyi uyudu sanırdınız ama gördüğüm kadarıyla Rives pek uyumuyordu. Her gece nöbetteydi ve onu iki kere sahilde şekerleme yaparken yakalamıştım. Gecesi gündüzüne karışıyordu ama orantısı belirsizdi. Rives'ın gözlerinin altındaki halkalar derinleşiyordu.

Bir insan hiç uyumadan ne kadar dayanabilirdi?

Rives'in beyni yırtıcıya karşı tetikte ve Köy'ü korumaya odaklıysa, benimki de o durağan kapıya takılmıştı. Fakat artık ikisi birbirine bağlıydı, hissediyordum. Rives'a o duran kapıyı arama planını sormuştum. Cevabı tereddütsüz geldi, ses tonu soğuk ve sabitti.

Henüz değil, demişti bana. *Doğru zaman gelince.*

Eklemeyi unuttuğu tek şey, *sabırlı ol, padawan*'dı. Fakat o şakacı Rives'dan eser yoktu.

Kendimi güçsüz hissettim, Rives'a ve Köy'e yardım etme gücüm yoktu. Tuhaf bir biçimde, Köy'e yardımımın dokunabilmesi için önce Rives'a yardım etmem gerektiğini biliyordum. Kendini parçalamasına izin vermek söz konusu değilse de, Rives etrafına kıramayacağım bir duvar örecekti. Zaman kayıp gidiyordu ve hiç iyi bir duygu değildi bu.

Tanyerinin huzuru kayboldu, üstelik daha gün doğmamıştı. Rives hâlâ volta atıyordu.

İsteksizce örtüyü üstümden atıp sapanıma uzandım. Yastığımın dibinde, yatağın yanında, açık kenarlara yakın duruyordu. Elim sapana değmeden donakaldım.

Sapanımın üstünde örülmüş bir ip duruyordu. Ucunda, narin ve eprimiş bir tahta parçasından oyulmuş, grileşmiş minik bir ay sallanıyordu. Benim için bırakılmış bir bileklik. Hoş ama rahatsız edici, çünkü *demek ki birisi ben uyurken gizlice beni takip ediyordu ve ben farkında değildim.*

Kafayı yememe mücadelesi vererek derin bir nefes aldım.

Sana zarar vermek isteselerdi, yaparlardı, dedim içimden. *Onun yerine sana bir hediye bırakmışlar, görülmemek için çabalamışlar.*

Paulo, diye düşündüm.

Kesin oydu ve gecenin bir vakti bileklik bırakarak ona daha fazla soru sormamı ya da daha fazla bilgi vermemi önlemiş oluyordu.

Bir hediye ve mesaj, ikisi bir arada.

Artık eşitiz.

Aynı zamanda demek ki Paulo yakındaydı. Yani nereye bakacağımı bulabilirsem onu bulma şansım vardı. Gizemli bilekliğe bakakaldım, taksam mı, orada bıraksam mı, diye kafamda tarttım, sonra da Jillian ve Macy'nin verdiği üç kabuklu bilekliğin yanına taktım. Sallanan ayı inceledim, pürüzsüz hatlıydı, arkasını çevirinceyse tahtada ufak bir girinti, dokunabildiğim bir oyuk buldum. Bir kusur, ufak bir kusurdu.

Beynimde net bir resim canlandı, bir başka eşit derecede kusurlu ay.

Aynı hilal şekli amcamın günlüğünün kenarlarına işlenmişti.

Gözlerimi kapayıp zihnimden günlüğün sayfalarını çevirdim, hilalle işaretlenmiş o yazıyı aradım ve ne kaçırdığımı merak ettim. Scott Amcamın, Nil'i görebilecek kadar iyi anlamadığım başka ne ip uçları bıraktığını merak ettim.

17 numaralı yazıydı.

Kelimesi kelimesine aklımdaydı.

Bugün tropikal ucube tatilimin 201. günü. İki sebepten ötürü bugün diğerlerinden ayrı. İki insandan dolayı ayrı.

Erkenden uyandım. Benden başka bir tek Rika uyanıktı. Dün ortaya çıkmıştı ama bizimle takılma konusunda çekinceliydi. Artık bunu anlayacak kadar çok çaylak elimden geçmişti.

Bir gece önce ona adını kazımak ister mi, diye sormuştum. Hayır anlamında başını sallamıştı. "Belki yarın."

Şimdiyse son yirmi dakikadır, bağdaş kurmuş İsimler Duvarı'nın önünde oturuyor, sessizce The Clash'in "Should I Stay or Should I Go"* şarkısını söylüyordu. Sadece hiç Clash hayranına benzemiyordu. Adadaki meleğimin kuzenine benziyordu. Siyah saçlar, iri gözler. Mesafeli duruş. Yanına çömeldiğimde kımıldamadı bile.

"İyi misin, Rika?"

"Scott." Adımı üstüne basarak söylemişti. "Çok şey yapıyorsun. İyi Liderlik ediyorsun. Birçok kişiyi kurtarıyorsun." Bana doğru döndü. "Gözlerine bakayım."

"Ne?" diye sordum anlamayarak.

Cevap vermedi. Ellerimi tutup bana uzun uzun bakti, iliklerime kadar üşüten tuhaf bir bakışla beni kendine kenetledi, bu da manidardı, çünkü ada beni haftalardır sarsmamıştı.

"Kaderin," dedi yumuşakça, üşütük bir tarot falcısı misali. "Adayı başından sonuna sarıyor; hissediyorum. Sen hissetmiyor musun? Çok güçlü." Şimdi sarsılmış gibiydi. Gözlerini kapadı, sesi korumacı bir fısıltıya dönüştü. "Adanın göbeğinden yeniay yükselince buradaki zamanın doluyor. Bunu hatırla."

---

* İng. *Kalsam mı Gitsem mi?* –çn

Ardından ayağa kalkıp yürüyüp gitti ve Köy'den dışarı çıktı. Neden bahsediyordu, diye merak ederek gidişini izledim.

"Hey," diye seslendim. "Gidiyor musun?"

Rika kaygılı görünüşle arkasını döndü. Kaçmaya can atıyordu sanki. "Evet. Ama tıpkı senin gibi, benim yolculuğum burada bitmiyor. Sonum ileriye doğru uzuyor, gördüm."

Karşılığında diyecek tek kelime bulamadan el sallamakla yetindim. Acaba ada ona kafayı mı sıyırtmıştı, yoksa en baştan beri kendi deliliğini adaya yanında mı getirmişti, diye kafam karıştı.

O gece Rika'nın sözleri kiremit gibi üstüme oturdu.

Plajda tek başıma dikilip gün batımını seyrettim, yeniayın çıkmasını bekledim.

Jenny arkamdan geldi.

"Neyin var?" diye sordu.

"Rika." Jenny'ye doğru döndüm, bir kez daha güzelliğine vuruldum. Dolaşık kahverengi saçları, parlak mavi gözleri, yanaklarına bulaşmış kömür karası. Rika duman gibi uçup gitti zihnimden.

Elimi uzatıp yavaşça kömür lekesini sildim ve başparmağımı orada bıraktım.

"Rika mı?" diye fısıldadı Jenny, gözlerimi ondan ayıramazken.

"Şu anda Rika'dan bahsetmek istemiyorum," dedim. "Hatta hiç konuşmak istemiyorum." Yavaşça, aramızdaki her bir hava hücresini yutarak eğilip Jenny'yi öptüm ve bu ânın sıcağında boğuldum. İlk öpüşmemizdi ama son olmayacaktı.

Rika'yı bir daha hiç görmedim.

Fakat her gece hilali görmeyi bekledim. En son gördüğüm gece, ayrılmamdan bir önceki geceydi.

Gözlerimi açtım, kendimi Scott Amcamın Nil'inden çıkarıp kendi Nil'ime döndüm.

Yeniay adanın göbeğinden yükseldiği zaman, yazmıştı.

İpucu buydu, biliyordum.

Adanın göbeği neresiydi?

Rives, diye düşündüm. *O bilir.*

Maalesef Rives ortalıkta yoktu. Ateş çukuruna odun atan Zane yerini almıştı. Eklenen her odun parçasıyla alevler alazlandı.

"Günaydın Zane," dedim.

"Günaydın Skye." Zane gülümsedi. "Hep böyle erkenci misin?"

"Burada daima."

Başıyla onayladı. "Evdeyken dalgalar çağırınca şafak nöbetine kalkardım. Buradaysa," diye omuz silkti. "Öylesine kalkıyorum işte. Dışarıda bir şeyin kol gezdiğini bilirken uyumak zor oluyor." Başparmağıyla ağaç gövdelerini ve yaprakları zar zor seçmeye yetecek kadar ışık vuran ormanı gösterdi. Ada her saniye aydınlanıyor, korkunçluğunu kaybediyordu.

Bir bakıma.

"Rives'ın nereye gittiğini biliyor musun?" Uysal ses tonumdan telaşımın belli olmamasını umdum.

"Sörf tahtası almaya gitti." Zane, Baraka'yı işaret etti. "Belki yetişirsin."

"Teşekkürler." Gülümseyip koşmamaya çalışarak yola çıktım.

Baraka'ya yaklaşınca birtakım sesler duydum. Yavaşlayıp Rives'ı duymaya çalıştım.

"Rives'la konuştuğunu gördüm," dedi Jillian. Rives'ın adının geçtiğini duyunca kulak kesildim. "Nasıl geçti?"

"İyi değil," diye cevapladı Dex. "Bana *canım ne halt isterse yaparım,* bakışını dikip baktı. Her şeyi kendi yapmaya çalışmasının kimseye en ufak bir faydası dokunmadığını söyledim ona. Ama dinlemedi bile. Nöbeti başka kimseye bırakmıyor."

"Kendini parçalıyor," dedi Jillian üzüntüyle. "Bazen eceline susadığını düşünüyorum. Şeyden beri de iyice beter oldu..."

"Rives?" Kiera arkamdan seslendi.

Jillian hemen konuşmayı kesti.

Neden beri? diye merak ettim.

Döndüm ve istemeye istemeye Baraka'nın dışında bulunduğumu belli ettim.

"Galiba deniz kıyısında," dedim Kiera'ya. "Ama eğer uyuyorsa, bırak dinlensin. Her gece ayakta."

Kiera bana keskin bir bakış fırlatarak baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

Çünkü gecenin yarısında uyanık oturup onun volta atmasını seyrediyorum. Çünkü gün boyunca taşıdığı yükün geceye dökülüşünü görüyorum. Çünkü onun da amcam gibi krize girdiğini düşünmeye dayanamıyorum.

"Biliyorum işte," dedim.

Kiera tek kelime etmeden arkasını döndü.

Jillian, Baraka'dan çıkıp kızın uzun adımlarla gidişini izledi.

"Şu kız Rives'dan kapı geçiş sırasında onu öne almasını mı istiyor, yoksa sırf Rives'ı mı istiyor, kestiremedim hâlâ," diye mırıldandı. Sonra bana gülümsedi. "Günaydın Skye. N'aber?"

Ben de Rives'ı aradığımı itiraf etmek istemedim. Onun yerine sordum, "Jason buralarda mı? Bana bugün planör uçurmayı öğreteceğini söylemişti."

"Balık ağlarına gitti. Dönmesi uzun sürer." Konuşurken bir sörf tahtası aldı. "Benimle denize çıkmak ister misin? Suyun en güzel saati. Daha az rüzgâr var ve eğer güneşin sudan doğuşunu izlemediysen Nil'de gün doğumunu görmüş sayılmazsın."

Duraksadım. Rives'a boğulmam derken yalan söylemiyordum ama okyanusa bayılmıyordum da. Teknelerin güvenliğini tercih ederdim. Kız başını yana eğip durdu. "Skye?"

İç geçirdim. "Okyanus bence de şahane ama okyanusun *içinde* olmayı çok sevmiyorum." Koy'daki mağaradan kıyıya yüzerken Nil'de en korku dolu anlarımı yaşadığımı itiraf etmek istemedim, kaplanla karşılaşmamdan daha çok korkmuştum neredeyse. "Yedi yaşındayken bir çeken akıntıya kapılmıştım," diye açıkladım. "Boğulacaktım. Bende izi kaldı."

"Ah, o zaman buna kesinlikle ihtiyacın var," diyip kafa salladı. "Kap şu tahtayı," en büyüğünü işaret etti, al bir kürek." Bana gözlerinin içi parlayarak döndü. "Bugün şanslı günün Skye. Bugün denize âşık olacaksın."

BÖLÜM 41

RIVES

288. GÜN, GECENİN ZİFİRİ KARANLIĞI

Nöbete geri dönmüştüm, bir kez daha.

İçinde cevapları barındırıyormuş gibi geceyi şöyle bir taradım. Yıldızlar göz kırptı, orman kıpırtısız durdu. Benden başka herkes uykudaydı.

Can sıkıntısı ve huzursuzluk içinde bıçağımı yakındaki bir direğe fırlatıp hedef tutturma alıştırması yaptım. Bıçak saplandı ve orada kaldı.

"Rives." Skye'ın yumuşak fısıldaması kulağıma sıcak bir hava çarptı.

İrkildim.

Kahretsin, dedim çok etkilenerek. Kimse sessizce yaklaşıp beni korkutamazdı.

Gülmemek için kendimi kastım, sonra o isteğim de geçti ve sandığımdan da yorgun olduğumu fark ettim. Ya da belki de Skye o kadar iyiydi.

"Çok sinsisin," diyerek döndüm.

Skye bir adım geri attı ama tatminle gülümsüyordu.

"Çalışıyorum," dedi. "Eee," durdu, gecenin bir vakti olmasına rağmen bakışları cin gibiydi, "neden sırf sen nöbet tutuyorsun? Yedi gecedir üst üste aynı şey."

Sekiz, diye düşündüm. Omuz silktim. "Uyuyamıyorum

zaten. Bari nöbet tutayım." Planladığımdan daha dürüst konuşmuştum ama yorgunken gardımı almak zor oluyordu.

O sakin Skye tavrıyla beni uzun uzun süzdü. "Kafana takılan tek konu leopar mı?"

"Yani uykumu kaçıran tek şey o mu, diye mi soruyorsun?" diye fısıldadım, gözümü üstünden ayırmadan, aramızda çıtırdayan ateşin ışığından çok ihtiyaç duyduğum adrenalini aldım. "Yoksa birisini mi düşünüyorum, diye mi soruyorsun?"

Karanlığa rağmen yanakları kızardı. Neden Skye'ı kızdırmayı bu kadar sevdiğimi bilmiyordum. Belki de onu kızdırmak her babayiğidin harcı olmadığından ve kendimi güçlü hissettirdiğinden. Adayı sarsacak kadar güçlü, *beni* sarsacak kadar güçlü.

Ateşle oynuyorsun Rives.

Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Mesafemi korumuştum; şimdiye dek.

"Neyi ya da *kimi* düşünüyorsun?" diye sordu.

"Maaka." Boynumdaki ay şeklini kaldırıp ona gösterdim. "Birkaç hafta önce bulmam için bunu bırakmıştı. Şimdi nedenini ve karşılığında ne istediğini merak ediyorum."

Skye'ın eli, bir zamanlar "ÖDSP" yazan bileğine gitti. Harfler solup kaybolmuş, yerini bir Nil takısı almıştı. Meşalenin ateşiyle gözlerinin içindeki benekler soğuk alevler gibi parladı. *Ateş ve buz,* diye düşündüm.

"Senden bir şey kabul etti mi hiç?" diye sordu.

"Hayır." Maaka'nın dokunmadığı mangoları düşündüm, artık Michael ve ekibine kahvaltı olmuşlardı şüphesiz. "Hiçbir zaman edeceğini de sanmıyorum. O yüzden anlamadım bu hediyesini."

"Eğer gerçekten bir hediyeyse, o zaman karşılık beklemiyordur. Ancak," durdu, "değilse, o zaman sebebini sorgulamalı. Senden bir şey istedi mi hiç?"

"Pek sayılmaz. Ricaya en yakın hareketi benden mağaraya ateş getirmememi istemesi; daha çok emretmesiydi. Oraya Ayna Mağarası adını veriyor." Omuz silktim. "Onun dışında sadece konuştuk."

"Konuştunuz," dedi Skye yavaşça. "Ne hakkında?"

"Çoğunlukla hiçbir anlam ifade etmeyen, ruhani zırvaları," diye itiraf ettim. "Maaka tutturmuş ada 'ruhsal bir yolculuk' diye, hepimizin bir başlangıcı, ortası ve sonu varmış ama en önemlisi orta kısımmış ve bu da onun ortasıymış." Başımı iki yana salladım. "Herif Nil ilacıyla sarhoş sanki. Buraya tapıyor."

Skye dalgın dalgın bilekliğini yokladı. Eli hareketsiz kaldı ve bana dümdüz baktı.

"*Seni* istiyor," dedi yumuşakça. "Senin güvenini. Kendini sadece sana gösteriyor, düzenli olarak bir tek seni arıyor. Sebebi her neyse, seni istiyor. Bir müttefik olarak değil, daha çok bir sırdaş gibi. Belki sen de onun yolculuğunun bir parçasısın ya da o öyle sanıyor."

Skye mantıklı bir noktaya değinmişti. Çünkü Maaka ne kadar münzevi rolüne soyunsa da, kimse gerçekten yapayalnız olmak istemezdi. İnsanlar sürü hayvanıydı sonuçta.

"Olabilir," dedim. "Ama eğer sırdaş arıyorsa, neden Paulo değil? O çocuk Maaka'ya benden daha çok benziyor."

Skye dudaklarının köşesinden gülümseyerek başını iki yana salladı. "Henüz Paulo'yla tanışmadın. İkiniz çok farklısınız. Paulo," Skye doğru kelimeyi aradı, "bana Sy'ı çağırıştırıyor. Gördüklerime dayanarak sen Paulo'dan çok, Maaka'ya benziyorsun, en azından mühim açılardan."

"Yani heykeltıraş elinden çıkma ve gizemli olmak bakımından mı?" diye takıldım. Bir an için *kendim* gibi hissettim.

"Daha çok buyurgan ve patronluk taslamak bakımından," diye yapıştırdı Skye. Ama bakışları ciddi değildi.

"Yeri gelmişken, sen de git uyu artık."

Skye başını sağa sola salladı. "Yorgun değilim.

"Uyumazsan yorulursun ama."

Kız tek kaşını kaldırdı. "Kendi adına konuş."

Elini bileğinden çekince ateşin ışığında ay şekli dikkatimi çekti. Tahtadan oyulmuş bir hilal örülmüş iplerin arasından sallanıyordu. Bileğini tutup yavaşça çevirerek bilekliği ortaya çıkardım. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Skye çenesini kaldırıp suratıma baktı. "Kıskandın mı?" Gözünün içi parladı.

"Pek değil. Maaka ile öyle bir ilişkimiz yok."

Skye neredeyse gülümsedi. "Maaka'dan değil. Paulo'dan."

Göğsümde hoş olmayan bir sızıyla savaşarak tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?" Kısa ve öz konuşuyordum. "Paulo'yla görüştüğünü bilmiyordum."

"Görüşmedim," dedi. "Birkaç gece önce yastığımın yanına bırakmış."

"Yastığının yanma mı bırakmış?" Adeta bir avuç ada toprağı çiğnemiş gibi oldum. *Benim dikkatimi çekmeden Skye'a o kadar yaklaşmayı nasıl başarmış?*

Skye başıyla onayladı. "Eşit olmamız için bıraktı."

"Açıklasana," diye kestirip attım, içimden sessizce Skye'ın güvende olduğunu anımsadım. Bana rağmen.

"Bana Archie'yi öldüren kediden bahsettikten sonra ben de ona su aygırlarını, çamur bataklarını ve ormanın orada gördüğüm gergedanı anlattım ve kafayı yedi. Galiba bilgi alışverişi yapmak onu bana borçlu bıraktı, gerçi ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. O yüzden artık Paulo ve ben eşitiz." Gözlerinde vicdan azabıyla bana döndü. "Ayrıca sana bir özür borçluyum. Paulo'yu gördüğüm gece onu sen kaçırmadın. Ben kaçırdım. Kapı hakkında çok soru sorup, bunaltmıştım. Benim yüzümdendi."

"Gereksiz bir özür ama kabul edildi." Rahatlayıp sırıttım. "Şimdi eşitiz."

Skye gülümsedi, fakat tebessümü çabucak kayboldu. "Rives, bana sır sakladığımı söylemiştin. Saklamıyordum, Paulo'nun çok üstüne gitmem dışında." Tekrar suçluluk içinde baktı. "Bilerek sakladığım tek sır buydu ama amcamın günlüğünü düşünüyordum, neler kaçırdım, diye merak ediyordum, çünkü adayı neyin önemli olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyordum. Dün bu bilekliği aldıktan sonra bir şey hatırladım. Amcam, Rika diye bir kız hakkında bir yazı yazmıştı, kız ona tuhaf bir şeyler söylüyordu. Amcama kaderinin adayı baştan sona sarmaladığını, fakat yolculuğunun orada bitmeyeceğini söylemişti. Aynı zamanda amcama, adanın göbeğinden yeniay yükseldiği zaman buradaki vaktinin biteceğini söylemişti." Skye durdu. "Kız adını Duvar'a hiç yazmamış ve amcam kızı bir daha görmemiş. Ama adadaki meleğiyle bağlantılı olduğunu düşünmüş; hani ona su getiren bir kız varmış demiştim ya. Rika'nın sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanki önemli gibi. Özellikle şimdi bir adalı bana bunu verince." Skye suratıma baktı. "Adanın göbeği neresi?"

Ayna Mağarası, diye düşündüm. *Yoksa orası Nil'in bağırsakları mıydı?*

"Bilmem," dedim. "Amcan, Rika'nın dövmelerinden ya da herhangi bir takı taktığından söz etmiş miydi?"

"Hayır, neden?"

Ona Ramia ve Koy'daki tünelde bulduğumuz iskeleti anlattım bu kez.

"Çok tuhaf," dedi Skye. "Ama birbiriyle ilintili, değil mi?"

Başımla onayladım. Rika'nın başlangıç ve bitişler hakkındaki sözleri de kuşku uyandıracak derecede tanıdıktı.

Başlangıcı ve sonu bilen ama ortayı göremeyen bir çocuk görüyorum ve ortası en önemli kısımdır, demişti Maaka bana.

Farklı zaman periyodu, benzer sözler.

Benzer bizler, diye düşündüm. *Yani biz* olmayanlar. *Onlar.*

Karanlık Nil göğünü gözlerimle taradım. Ay tam yarımdı. Hilal değildi.

Aklım mağaradaki iskelete kaydı, adadaki en karanlık yerde duruyordu. Metrelerce ileride, önümüzde yükselen orman da eşit derecede siyahtı.

Burada zaten her yer karanlık, dostum. Michael'ın sözleri tam on ikidendi.

Karanlık hareketlendi. Derken göz kırptı. İki altın ışın parladı ve yok oldu.

"Skye!" Bıçağımı kavradım. "Geri çekil!"

Belimdeki kılıf boştu; elimde sadece bir meşale vardı. Ağaçların arasından hırlayan, dişlerini gösteren benekli bir yaratık fırlarken meşalemi havaya kaldırdım. Kedi upuzun uzadı, havada kaldı, dişlerini ve pençelerini çıkarmıştı.

Meşaleyi tutup öne fırladım. Leopar görünmez bir el tarafından vurulmuş, havadan yere düşerken ben daha hareket bile etmemiştim.

Tam yanımda, Skye elinde sapanıyla kolunu aşağı indirdi. Yüzünde ölümcül bir soğukkanlılık vardı.

"Rives! Dikkat et!" diye bağırdı Dex.

Kedi metrelerce ötede debelenip ayaklandı, afallamış başını salladı, ölmemişti.

Meşalemi bacağımın üstüne vurup ikiye kırdım ve öne doğru ilerledim. İki kütüğe dönüşmüş meşalemi önümde tutup diğer parçayı kedinin göğsüne sapladım. Kan fışkırdı; altın rengi kürkünü zift gibi lekeledi. Muhteşem bir hayvandı ve sırf yaşamaya çalıştığı için ölmek üzere Nil'e getirilmişti.

Safari gezileri, Nil'in yanında çocuk oyuncağıydı.

Midem bulanarak sopayı tekrar kediye sapladım. Leopar kımıldamadı. Kanlı bambu parçasını yere fırlatıp hâlâ meşalemi tutarak Skye'a doğru yürüdüm.

"İyi atıştı," dedim.

Kafa salladı. "Sen de."

"Kahretsin," dedi Zane. "Çok ağırdı." Beti benzi atmış vaziyette Dex'in yanında duruyordu.

"Az önce gördüklerim gerçek miydi?" diye sordu Dex, gözleri bir kediye, bir Skye ve bana dönerek. "Siz de *kimsiniz*?" Skye'ı işaret etti. "Az önce doksan kiloluk bir hayvanı, bir köpek oyuncağıyla yere seren bir Zeyna kampımızda yaşıyor, biz donumuza yaparken sanki karga avlamakla vakit geçiriyormuş gibi nişan alıp vuruyor. Ve sen," diye bana bakarak kolunu çılgınca salladı, "sen de eğlencesine tarantula yiyip timsahlarla güreşen manyaklar gibisin..." Burnunu sıkarak durdu Dex.

"Bear Grylls gibi," diye örnek verdi Skye.

"Aynen." Dex, kızı parmağıyla gösterip başını salladı. "Bear Grylls. Bear Grylls gibi bir boksun. Ölü yaprak çayını bira gibi kafaya dikiyor, insan yiyen bir leopara tıpış tıpış gidip tek damla ter dökmeden böğründen bıçaklıyorsun." Dex başını iki yana salladı. "Hassiktir lan. *Resmen* kafayı oynatabilirim."

Jason kulübesinden dışarı çıkıp bir eliyle gözünü ovuşturarak, diğer eliyle bıçağımı direkten çıkararak yürüdü. "Rives, al bıçağın." Birdenbire ayılarak etrafına baktı. "Ne kaçırdım?"

"Sadece insanların gezegendeki en yırtıcı hayvan olduklarının kanıtını," dedi Zane. "Ya da belki sırf Rives ve Skye öyle."

"Buradaki dinamit ikili sayesinde, bir kedicik gitti," dedi Dex biraz kendine gelerek. "Skye yarın bir su aygı-

rıyla güreşip ter atacak ve Rives kürdanla gergedan avlayacak. Hergeleler." Dex burnundan bir homurtu çıkardı, sonra bana sırıttı. "Bu arada arkanı kolluyordum, dostum. *Bu kadar* kalmıştı," Dex başparmağını ve işaretparmağını yaklaştırdı, "peşinden gelip çıplak ellerimle leoparı dövecektim."

"Mükemmel," dedim. "Sıradaki leopar senindir."

"Tamam." Dex yutkundu. "Eh, yine de önden atlayıp zafer ânımı çalmak istersen çekinme. Açgözlülük etmek istemem." Hızlıca Skye'a baktı. "Kaplan ilk gecende neden yolundan çekilip yürümüş belli oldu. Sen manyak bir doğa gücüsün Skye."

Dex ona bulaşmak da istemiyordu sanki.

Skye bana doğru döndü, gözleri hiç görmediğim kadar hiddetli ve keskindi. "*Şimdi artık* o durağan kapıyı aramaya çıkabilir miyiz?"

BÖLÜM 42

SKYE

13. GÜN, SABAH

Leopar saldırısından sonra Rives, durağan kapıyı aramak için Nil Dağı'na çıkmayı kabul etti. Köy'e sıkı sıkıya tutunma hırsı, kediyle birlikte ölmüştü.

Tanyeri ağarırken planımızı yapmıştık. Dex, Lider olarak kampta kalacaktı ve Jillian da Rives'ın gayriresmi Sağ Kolu olarak kalacaktı. Ahmad de öyle. Bizim özel Arama ekibimiz küçüktü: Sadece Rives, ben, Jason ve Miya.

Rives başı çekti, kedi adımlarıyla zarifçe ilerledi, dün geceki saldırıdan sonra korkunç bir benzetmeydi ama uyuyordu. Birkaç saat sonra dertsiz tasasız siyah lavlı alandan geçmiş, kırmızıya ulaşmıştık. Artık kurumuş kan rengi parça parça taşlar önümüzde kilometrelerce uzanıyor, yavan renkleri gökyüzünü daha da mavi gösteriyordu. Tıpkı amcamın günlüğünde tarif ettiği gibi, hem güzel hem de tüyler ürperticiydi. Acaba adayı kendi gözümle mi, onun gözüyle mi görüyorum diye kafam karıştı.

Jason ve Miya tam arkamızda konuşmadan anlaşarak geliyordu, sanki mahremiyetlerine burnumu sokuyormuşum gibi hissettim. Aklıma Charley geldi.

"Her düşüncen için bir taş biriktir," dedi Rives, bana doğru küçük bir siyah taş atarak. Refleks olarak taşı hava-

da yakaladım. Oval kaya parçası ortasında minik bir girintiyle, pürüzsüz yassılıktaydı, bir sabır taşı gibi. "Aklından ne geçiyor?"

"Charley," diye cevap verdim.

Rives tuhaf bir kahkaha attı. "İlk buraya düşmüştü biliyorsun. Bu alana."

"Bilmiyordum," dedim. "Thad'i ne kadar çok özlediğini düşünüyordum."

"Bu alana gelince mi hissettin?"

"Hayır, Jason ve Miya'yı görünce. Bazen araları çok sıkı fıkı."

Rives başını iki yana salladı. "İşte onu yirmiyle çarp, Thad ve Charley'ye yaklaşırsın."

"Vay be," dedim.

"Evet, değil mi?" Rives gülümsedi ve yüz ifadesindeki yumuşaklık nefesimi kesti. Sanki bir başka ada dünyasından bir manzara, onun da yüreğine dokunan bir yumuşaklık izletmişti bana. Rives çok güçlüydü, çok kuvvetliydi ama zaman zaman böyle anları birdenbire kalbimi eritiyordu.

Rives'a uzun uzun baktığımı fark ettim, o da bana keyifli keyifli gülüyordu.

Çok tuhaf bir şekilde gülüp bakışlarımı kaçırdım.

Toparlan, Skye, dedim kendime. *Buraya heriflere salyanı akıtmaya gelmedin, ne kadar seksi olurlarsa olsunlar.*

"Hey!" diye bağırdı Jason. "Rives! Saat beş yönünde bir kapı!"

Aynen dediği gibi, sağ tarafımızdaki kırmızı kayaların üstünde bir hava duvarı yükselip dalgalandı. Sonra hareketlendi, *hızla.*

"Koş Rives! Senindir!" diye haykırdı Jason. "Tekli kapı! Sonsuza dek beklemez!"

Bir kapı.

Rives.

Gidiyordu.

Birdenbire nefes alamadım.

Rives'a baktım; bana bakıyordu.

"Hoşça kal Rives." Elini sıktım. "Charley'ye dileğimi elde ettiğimi söylersin." Gülümsedim.

Rives aydınlık gözleri alev alev, bana baktı.

"Skye," diye fısıldadı. Tek kelime daha edemeden Jason'ın bağırışını duyduk.

"Birisi koşuyor!" dedi.

Dönüp bakınca Paulo'nun kızıl kayalara doğru seğirttiğini, kapıdan *uzağa* kaçtığını gördüm. Omzunun üstünden dehşet içinde arkaya bakıyordu, sonra titreşen hava duvarından kurtulmak için yana doğru savruldu.

"Nasıl yani?" diye nefes verdi Rives.

"Paulo," dedim.

Kapı artık Rives'ın yakalayamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Işık hızıyla süratlendi, bizden uzaklaştı ve Paulo'nun düzensiz adımlarından anladığım kadarıyla bu arazide mesafeleri hızla aşmak hiç kolay değildi. Paulo garip bir sıçrayışla kocaman bir kaya yığınının üstünden atlayarak acı dolu bir çığlıkla gözden kayboldu.

Kapı uçup gitti, araziyi boydan boya aşıp uzaklarda gözden kayboldu.

Rives nazikçe kıvırcık bir saç tutamını yüzümden geriye attı. "Hadi gidip erkek arkadaşına bakalım mı?" diye göz kırptı.

Gözlerimi kıstım. Rives da gülerek yavaşça koşmaya başladı.

Paulo'yu kızıl taş yığınının diğer tarafında bulduk, inleyerek bacağını tutuyordu. Bizi görünce gözleri yuvalarından fırladı ve bacağını daha fazla sıktı.

"Dokunmayın sakın!" diye çığlık attı.

"Galiba kırılmış," dedi Jason, Paulo'nun kaval kemiğini süzerek. Şişmeye başlamıştı ve açısı bir tuhaftı.

"Şüphesiz," diyerek Paulo'nun yanına çömeldi Rives. "Selam dostum, ben Rives. Sen de bizimle gelmek zorundasın. Sana yardım edecek birileri var. Şu anda yardıma ihtiyaç duyuyorsun."

Paulo gözünden yaşlar akarak inledi.

Rives'in yanına çömeldim. "Ona güvenebilirsin, Paulo. Söz. Sana iyi bakacağız." İhtiyacı olan yardımı almaktansa bizden yardım aldığı için daha çok endişeye kapıldığı dikkatimi çekti. "Burada kalamazsın," diye ekledim. "Güvenli değil. Hele hele koşamazken." *Ya da hatta yürüyemezken,* diye düşündüm.

Paulo tek kelime etmeden başını salladı.

Rives heybesinden tuhaf, katlanabilir bir ada sedyesi çıkardı. *Kötü bir şey olmasını bekliyor muydu yani?* diye merak ettim. Hünerli bir edayla sedyeyi birleştirip açarken bana baktı. "Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez," dedi meşum bir yüzle.

Dördümüz neredeyse gıkımız çıkmadan Paulo'yu taşıdık. Paulo rengi atmış, ter içinde ve kesik kesik nefes alırken tam manasıyla sefil haldeydi. Onu yanlış tanımadıysam, bu kadar uğraşarak kaçtığı Köy'e götürülüyor olmak, en az bacağındaki ağrı kadar büyüktü onun için.

Bizi takip ettiğini anladım.

Aynı zamanda kolundaki dövmelerin, Ayna Mağarası'ndaki çizimlerin aynısı olduğu da dikkatimi çekti. Güneşli olan hariç. Bu çizimi daha önce görmüştüm, sadece nerede olduğunu çıkaramıyordum.

Tüm geri dönüş yolu boyunca güneş dövmesini düşünüp durdum. *Rives'in neredeyse adayı terk edecek olduğunu* düşünmekten daha kolaydı.

"Benim kulübeme gidelim," diye buyurdu Rives, Köy görününce. Birkaç dakika sonra Paulo, Rives'ın yatağında inliyordu. "Jason, Jillian'ı bul," dedi Rives. "Bakalım yerine takabiliyor muyuz, o anlar. En azından kemik deriden dışarı fırlamadı." Ağlamayı kesmeyen Paulo'ya baktı. "Fakat kırığı yerine oturtmak feci acılı olacak."

Jillian koşa koşa geldi. Dikkatlice Paulo'nun kaval kemiğine dokundu, çocuk bağırdıkça yüzünü ekşitti. "Kırık gibi. Ama temiz. Bence oturtabiliriz. İyileşebilmesi için hareketsiz tutarız işte. İki şekilde de garanti yok." Müthiş stres altındaydı. "Ben ortopedist değilim sonuçta."

Paulo acılarla kıvranıyordu.

"Kemiği yerine oturturken onu tutması için birkaç kişi daha gerek," dedi. "Ayrıca sopa ve kumaş da lazım."

Rives başıyla onayladı. "Jills, Dex'i yardıma çağır. Jason, üç sağlam sopa getir, hepsi bir metre boyutlarında olsun. Bıçağımı kullanıp dallardan kes ki, yeşil dal olsunlar. Miya, sen de Baraka'ya gidip kumaş al. Biz Paulo'yla birlikte bekleriz."

Herkes kafa sallayıp dışarı koştu, ben hariç herkes.

Diğerleri dışarı çıkar çıkmaz Rives bana döndü. "Yanında kal, Skye. Ben hemen geliyorum."

Rives başını eğerek kulübesinden dışarı çıktı ve bir dakika sonra geri döndüğünde elinde iki hindistan cevizi kabuğu vardı. İkisinin de içi kehribar rengi bir sıvıyla doluydu.

"Ölü yaprak çayı," dedi. "Amcanın zamanında var mıymış?"

"Hayır."

"Eh, bizde var. Paulo'yu bayıltacak, böylece Jillian bacağını düzgünce oturtabilecek." Bir kabuğu masaya koyup diğerini kaldırıp suratıma baktı. "Skye, şimdi ben bunu

içeceğim. Sonra da bayılacağım. Eğer on dakika sonra hâlâ nefes alıyorsam, diğer çayı Paulo'ya ver. Almıyorsam," omuz silkti, "verme."

"Ne? Hayır!" Ağzım açık kalarak Rives'a baktım. "İçme sakın!"

"On kere altmışa kadar say," dedi Rives, diğer yatağa doğru geri çekilerek. "Hatta iyisi mi on bir kere." Sırıttı. "Fondip!"

Çayı elinden devirmek için öne fırladımsa da, Rives kabuğu kafaya dikip yuttu.

"Fazla yavaşsın," dedi, bileğimden tutup gülümseyerek. "Bu kez." Rives'ın bakışları dondu. "Skye, şey istiyorum... ben..." Dili peltekleşti. Sendeleyerek yatağa gerisin geri düştü ve beni de aşağı çekti. "Skye."

Adım dilinin ucunda kaldı.

"Rives!" diye çığlık attım.

Ama gitmişti. Bileğimi tutan eli gevşedi, sonra tamamen bıraktı. Rives'la aynı yatakta yatmayı hiç bu şekilde hayal etmemiştim.

"Rives?" Yavaşça yanağına vurdum. Hiç tepki vermiyordu. Şuurunu yitirmişti, belki daha kötüsü. Başımı göğsüne yaslayıp dinledim. hâlâ nefes alıyordu, şimdilik.

Ya Rives ölürse?

Düşününce titremeye başladım; buz gibi oldum, içim boşaldı ve sinirlendim. Adayı Rives'sız hayal edemiyordum; Nil'in tüm renkleri solar, cansız bir gri olurdu. Önce kapı onu alma tehdidi savurmuştu, şimdi de ölü yaprak çayı. Bir dakika önce Rives, bütün adadaki en hayat dolu insandı. Şimdiyse kendi tercihiyle düşüp gidiyordu.

"Salak!" Rives'ın yanındaki yastığı yumrukladım. "Çok salaksın!"

"Aman Tanrım," dedi Jillian. "Yapmadı, değil mi?" Dex peşinde, Rives'ın kulübesine girmişti.

"Geri zekâlı herif," dedi Dex. Parmaklarını başının üstünde birbirine kenetleyip Rives'a tepeden baktı.

Jillian ve Dex tıpatıp aynı ifadeyi taşıyordu: Şok, inkâr ve yanılmıyorsam, öfke. "Bana eğer on dakika içinde hâlâ nefes alıyorsa, diğer çayı Paulo'ya ver dedi." Sesim titriyordu. "Paulo şuurunu yitirecek, sonra bacağını oturtabilecekmişiz."

Dex içinden bir küfür savurdu.

"Ölü yaprak çayı, dedi," diye ekledim.

"Ne olduğunu biliyorum," diye yapıştırdı Jillian. Siniri bana değildi, farkındaydım.

"Elinden almaya çalıştım."

"Keşke kafasına vursaydın." Jillian gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Belki bir işe yarardı." Derin bir nefes alıp Paulo'ya kısaca baktı, sonra bana döndü. "Ne kadar oldu?"

Saymayı tamamen unuttum.

"Hay aksi." Neredeyse ben gözyaşlarına boğulacaktım. "Galiba iki dakika."

İlerleyen sekiz dakika, bir daha asla yaşamak istemediğim sonsuz cehennem azabıydı. Rives'ın yatağına oturdum; Jillian ve Dex yatağın yanında dikildi. Otuz saniyede bir, eğilip Rives'ın nefesini dinledim. Yavaş ve düzenliydi. Rives kıpırdamadı. Seğirmedi bile. Tabiri caizse, ölü gibi uyuyordu.

Bu tabiri bir daha hiç kullanmayacağım.

Üç dakika kalmıştı.

Paulo hâlâ inliyordu. Hiçbirimiz ağzımızı açmadık.

İki dakika.

Bir.

"Zaman doldu," dedi Dex sonunda.

Rives'in göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Üçümüz aynı anda rahat bir nefes verdik. "Ona sarılmak mı, yoksa gözünü mü oymak istiyorum, bilmiyorum," dedi Dex.

"Uyandığı zaman onu öldüreceğim," dedi Jillian. Islak gözleriyle Rives'a hançerler fırlatıyordu. Ardından bize gözleri yuvalarından fırlayarak bakan Paulo'ya döndü. "Susadın mı bakalım?"

Paulo çayını içti, bayıldı ve Dex ve Jillian bacağındaki kemikleri yerleştirirken çıtı çıkmadı. Miya ve Jason üç çubuk ve kumaşlarla geri döndüler ve Jillian ada çubukları sanatını konuşturarak beni hayrete düşürdü.

"Harikaydın," dedim ona işi bitince.

"Teşekkürler." Yorgun görünüyordu. "En azından bir işe yarıyor gibiyim." Rives'a baktı şöyle bir.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim.

Jillian gözlerini kapadı. "Yine aynı haltı yediğine inanamıyorum."

"Yine derken?" diye sordum.

"Hı hı." Gözlerini kırpıştırdı. "Birincisinde Jason parmağını kırmıştı. Rives insanların acı çekmesini görmeye dayanamıyor. Ama yemin ederim bu çocuk eceline susamış. Son zamanlarda iflah oldu sanıyordum." Bana keskin bir bakış fırlattı. "Dex," dedi hâlâ bana bakarak. "Çocukların yanında durur musun? Bir dakika Skye'la konuşmak istiyorum."

"Baş üstüne, leydim," dedi Dex abartılı bir cakayla.

Jillian, çocuğa gülümsedikten sonra arkasından onu takip etmemi işaret etti. Beni dışarı çıkardı, kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaşsak da yine de alçak sesle konuştu.

"Skye, Rives en az bir gün boyunca komada olacak. Geçen sefer neredeyse üç gün uyumuştu. Ve ölü yaprak komasında bir şekilde duyabilir, diye onun önünde konuşmak istemedim." Dimdik bakıyordu. "Ama uyandığı zaman onu kırar incitirsen, seni kendi ellerimle gebertirim." Jillian bana saçları örgülü, Pippi Uzunçorap'ın haşin versiyonu gibi baktı, sonra da iç geçirdi. Omuzlarını düşürdü.

"Yok ya. Aslında hiç şiddet yanlısı bir insan değilimdir. Buraya adım atmadan önce bir böcek bile öldüremezdim. Ama ne demek istediğimi anladın." Jillian yavaşça nefesini verdi. "Demek istediğim, Rives çok şey yaşadı. Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Daha fazla acı çekmeyi hak etmiyor. O yüzden ona boşa umut verme, olur mu? Gönül oyunları oynanacak birisi olmadığını bil kısacası, bir kez daha kalbinin paramparça edilip ezilmesinden iyisini hak ediyor."

"Neden bahsediyorsun? Ben Rives'la oyun oynamıyorum." *Oynuyor muydum?*

"Oynuyorsun demedim zaten. Sadece oynama dedim." Sustu ve beni süzdü. "Sen uzun zamandır burada değilsin ama Nil'de zaman yoğunlaştırılmış gibidir. Anlamsız saçmalıklarla dikkat dağıtmaya gelmez, düdüklü tencerede yaşam mücadelesi gibidir. İkinizin nasıl olduğunuzu gördüm. Rives'ın sana bakışını gördüm, Skye. Sanki tek seni görüyor. Birisiyle bağ kurmak uzun sürmüyor, özellikle burada."

Beni uzun uzun inceledi. "Senin de ona nasıl baktığını gördüm. Rives'm bir aynası. Belki farkında değilsin. Belki seni tutan birisi var arkada. Var mı?"

"Ne var mı?" diye sordum, bu konuşma karşısında nutkum tutularak.

"Sizin orada seni bekleyen birisi. Geri döneceğin birisi."

Hayır anlamında başımı salladım. "Hayır. Bizim oradaki hayatım biraz..." çılgın diyecektim ama Nil'deki hayatıma daha uygundu bu sanki, "farklıydı. Birileriyle çıktım ama çok değil. Yıl içinde annemin yaşadığı şehirde okula gidiyorum ve her şeyi onun kitabına göre yapıyorum, sonra yazları babamın yanında çalışarak ve manyak yerlere giderek geçiriyorum. Sana biraz tuhaf gelecek ama hayatı-

mın, *benim* istediğim hayatımın, üniversiteye gidince başlayacağını tahmin ediyordum hep."

Kız kafa salladı. "Ben de sana Rives'dan uzak dur demekle, seni teşvik etmek arasında kaldım." Jillian iç çekti. "Kenarda durup hayatının başlamasını beklemek kötü bir fikir, özellikle de burada. Hani eskiler ne demiş, bugün sahip olacağın tek bugün, neden ziyan edeceksin? Üstelik burada, yarının olmayabilir. Kimsenin yarını hiçbir yerde garanti değil ama Nil'de? Yarınlarımız sayılı ve bazen, gelmiyorlar."

Tekrar Rives'ın kulübesine doğru baktı. "Senin yanındayken daha bir kendisi gibi oluyor," dedi yavaşça.

Sessiz bir süre durduk. Rives sekiz metre ötede, bilinçsizce yatsa da, kafamın içini doldurdu.

"Bir sorum var." Alçak sesle konuştum. "Dex'le, Rives'ın bir şeyden beri çok pervasız olması hakkında konuşmanıza kulak misafiri oldum ama neden beri olduğunu duyamadım. Ne oldu?"

Kız dudağını ısırdı. "Sana anlatan kişi ben mi olmalıyım emin değilim. Ama aynı zamanda bilmelisin, diye düşünüyorum."

Sessizce durup bekledim.

"Tamam. Sen buraya gelmeden birkaç ay önce, Rives gerçekten değer verdiği birisini kaybetti. Kızın adı Talla'ydı."

Talla.

"Bir kurdun saldırısına uğradı," diye devam etti Jillian, "ve öldü. Rives'ın kollarında. Rives kızı gömdü ve bu deneyim onu neredeyse öldürdü. Ondan sonra da hep risk almaya başladı. Gitgide abarttı. Bazen herhalde ölmek istiyor ya da en azından ölüm korkusunu kaybetti filan, diye düşünüyorum."

Amcamın sözleri gözlerimin arkasında yanıp söndü. *Hiçbir şeyden korkmuyorum.* Sıcak güneşe rağmen, titredim.

Jillian bana baktı. "Belki sen onunla konuşup aklını başına devşirmesini sağlayabilirsin. Tanrı biliyor, ben çok uğraştım. Dex de öyle. Eğer birisini dinleyeceği varsa, o kişi sensin."

Herkes bir şeyden korkar. Rives'a bir keresinde böyle demiştim. Umarım durum buydu. Çünkü eğer Rives gerçekten sıfır korkuya sahipse, o zaman bu adadaki her şeyden daha çok korkuturdu beni.

"Bir şey daha var," diye tereddüt etti Jillian. "Saçların. Gerçekten çok dolaştı." Suçluluk duyuyordu sanki. "Burnumu sokmak gibi olmasın ama istersen birkaç seyrek dişli tarağımız var, biraz rahatlatabilir. Tamamen sana kalmış ama o düğümleri açmaya çalışmazsan, bir daha hiç açılmayabilirler. Kestirmek zorunda kalabilirsin." Omuz silkti. "Daha önce oldu çünkü."

Kendimi kırpılan bir koyun gibi hayal edip yüzümü buruşturdum. "Tarağı alırım. Sağ ol," diye ekledim, "her şey için."

Jillian bana sarıldı. "Arkadaşlık bunun içindir."

Günün geri kalanı boyunca Rives'ın yatağının başında oturup kıvırcık saçlı olmaya küfrederek dolaşık tutamlarımı açmaya çalıştım ama en azından Rives'ın göğsüne gözlerimi dikmektense oyalanıyordum. Jillian içeri girip çıktı ama beni kendi halime bırakmaya aldırmadı.

Ne Rives ne Paulo kımıldadı.

Uykuda endişe çizgileri gevşiyor, Rives'ı tehlikeler ve ölümle dolu, zamanın en büyük tehlike olduğu, tüyler ürpertici bir adanın derme çatma kampının beli bükülmüş Lider'iyken sıradan bir gence çeviriyordu. Acaba Rives o yüzden mi bu kadar gevşek görünüyordu, diye merak ettim: Uyuyor, zamanın geçtiğinin farkında bile olmuyordu.

Uykudayken çok güzeldi.

Öfkesi alınmış bir öfkeli deniz tanrısı. Suratını inceledim, sanki yüzünün o kusursuz çizgileri duygularımı anlamama yardım edecekti, istediğim kadar bakabileceğimi, her an gözlerini açıp beni yakalamayacağını biliyordum.

Dikizci, diye azarladı vicdanım.

Hıh, diye düşündüm. Sonra da vicdanıma çenesini kapattırdım.

Onunla oyun oynuyor muydum? Tarağı indirip bu sorunun cevabını uzun uzun düşündüm.

Ona doğru çekiliyordum, bunun farkındaydım. Sürekli gözüm onu arıyordu; kasten onu bulmaya çalışıyordum. Ona herkesten, Jillian'dan bile çok güveniyordum. Onunla tanışmadan önce onu tanımıştım ama Rives yakından, Charley'nin tarif ettiği Rives'dan çok daha etkileyiciydi: Güçlü, dürüst ve son derece yakışıklıydı, defalarca tanık olduğum anlayış kapasitesine sahip, nefes kesici bir Lider'di aynı zamanda. Ayrıca tamamen dürüst olursam, Rives bana her yaklaştığında nefesim kesiliyordu; ilk tanıştığım andan beri böyleydi bu, beni sinirden delirttiği zamanlarda bile. İçimde beni korkutan, eteklerime zil çaldıran hisler yaratıyordu. Acaba arkadaştan *fazlası* mı, diye sorgulatan şeyler.

Biz arkadaştan fazlası mıydık, diye sorgulatıyordu.

Onu daha iki haftadır tanıyordum ama Nil'de iki hafta, bizim orada iki ay demekti. Jillian zamanın burada yoğunlaştırılmış olduğu konusunda şaka yapmıyordu.

Hayır, diye karar verdim. *Onunla oyun oynamıyorum.*

Ama o benimle oynuyor muydu ya da benimle ilgileniyor muydu, bilemiyordum.

İlk kez Nil'de kırılmasını beklemediğim tek şeyin, kalbim olduğu kafama dank etti.

BÖLÜM 43

RIVES

291. GÜN, GECE

Adrenalin şoku veren bir ölü yaprak çayı gibisi yoktur.

Gecenin ortasında gözlerimi açtım, cin gibi uyanıktım ve çok iyi dinlenmiştim. Bu kez ne kadar süre baygın kaldığımı merak ettim.

Yana doğru bakınca Skye'ı görüp şoka girdim. Birisi benimle Paulo arasına bir yatak sıkıştırmıştı ve Skye, çita postunun altında top gibi kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı, kıpırdamadı, hiçbir yeri seğirmedi, sanki o da ölü yaprak çayı içmişti. Ama içimden bir ses, Skye'ın aklını kullanacağını söylüyordu. Benden daha akıllı davranacağını.

Hayatta olduğum için şanslıydım. Ve cidden şükrediyordum.

Skye'ın saçları, üstüne vuran ayışığında altın rengi parlıyor, başının altına soktuğu elinin üstüne dökülüyordu. Hiç çetin cevize benzemiyordu; sıradan bir kızdı. Ama ortalama değildi. Skye'ın hiçbir şeyi ortalama değildi. Uyurken bile aklınızı başınızdan alabilecek bir tipe benziyordu. Burada Nil'de, adada cidden beynimi kurcalayan bir tipti.

Benim için mi, yoksa Paulo için mi buradaydı, diye merak ettim.

Umurumda olmasına sinir oldum.

Lav taşı arazisindeki kapı beni sarsmıştı. Adadan bir mesajdı, bir volkanik patlama kadar netti.

Kurallarını kontrol et, diyordu.

Dikkatini ver. Etrafına bak.

Tek gördüğüm Skye'dı. Yanımda yatıyordu. Elimi tutuyordu. Veda ediyordu. Veda *edecek* kadar netti. Bense orada öylece kalmış, veda etmenin şokuyla durmuştum. Benim öğlenimin gelmesinin şokuyla.

Ama öyle değildi.

Ne kadar akılsızca görünse de, Tanrı'ya şükür değildi. Çünkü Nil'le işim bitmemişti, daha yeni başlıyordum. Skye'la da işim bitmemişti. Beni geriye çekip duran bir yanı vardı. *İstememe* sebep olan. Bir yerlerimi ağrıtan.

Neden korkuyorsun? Bir keresinde ona sormuştum. Bana aynı soruyu sormamıştı. Ama cevabı artık biliyordum. Talla'yı gömerken hissettiğim acıdan korkuyordum ben.

Bu riski almak istemiyordum.

Son zaten yazılmış, demişti Maaka bir keresinde.

Skye benim ortam mıydı, yoksa Talla mı öyleydi? Peki ya benim sonum ve Skye aynı şey miydi?

Derin bir nefes alarak kafamı boşalttım. Maaka, ada ve göremediğim bulanık gelecekleri attım. Sonra doğruldum. Uzaktaki yatakta Paulo mışıl mışıl uyuyordu. Bacağında üç çubuklu bir alçı, Jillian'ın sağlam el işi duruyordu. Çocuk uyuyordu, inlemiyordu. Ve ölü değildi. Bir sürü iyiye işaret.

"Ödümü kopardın, biliyor musun?" Skye'ın yumuşacık fısıldaması dikkatimi oraya çekti. Gözleri açılmış, karanlığa rağmen elle tutulabilir yoğun bir bakışla bana dönmüştü. "Sadece benim değil üstelik. Jillian ve Dex de *çok* kızdı. Sen bekle, onlardan zılgıtı yiyeceksin."

"Dur tahmin edeyim. Dex bana geri zekâlı herif dedi." Sırıttım.

"Eh, üstüne bastın." Skye yanağını ısırıp bana baktı. "Bir daha yapmayacağına söz ver. Dikkatli olmazsan, üçüncünün kerametini görürsün."

"Anladım."

"Anlamakla kalma." Skye yatakta oturdu. Suratlarımız birkaç santim mesafedeydi.

"Söz ver," diye fısıldadı. "Bir daha o iğrenç çayı içmeyeceğine söz ver."

"Söz," dedim. Artık tamamen uyandığı için ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. İçim sızladı.

"Uyudun mu sen?" diye sordum.

"Biraz," diyerek bakışlarını kaçırdı.

"Yalancı yalancı, sana kimse inanmaz," diye fısıldadım.

"Diyene bak." Bana bakıp güldü. "Eteklerim tutuştu burada."

Beni benden alan etekli görüntüleri canlandırmak için gözlerimi kapattım. "Aynen."

"Rives." Skye birden ciddileşti.

Gözlerimi açınca göz göze geldik.

"İyi olmana gerçekten sevindim. O on dakika, hayatımın en kötü on dakikasıydı. Sakın bir daha öyle bir şey yapma." Bakışları yine hiddetle çakmak çakmak oldu.

"Özür dilerim," dedim. "Peki, Paulo. Bacağı iyi mi?"

"İyi." Skye nefes verdi.

"Kaç gün uyudum?"

"Neredeyse üç."

Tıpkı bir önceki sefer gibi, diye düşündüm. Acaba Paulo ne zaman uyanacak, diye merak ettim.

Sessiz bir an oldu. Uzun ama rahatsızlık verici değildi.

Skye karanlığın içinden, "Talla için üzüldüm," dedi.

Ciğerlerime giren havayı kaybetmiş gibi zorla içime çektim. "Ben de."

Bir başka uzun sessizlik. Okyanusun uğultusu boşluğu doldurdu.

"Onu seviyor muydun?" diye sordu Skye.

Arkama yaslanıp uzandım ve başımı ellerimin ortasına yerleştirdim. "Sanırım sevebilirdim," dedim sonunda. "Ama fırsatım olmadı hiç."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Skye. O da arkasına yaslanıp başını avucunun içine yasladı.

İkimiz de sustuk.

"Miya'yı kurtardığını biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır." Skye yumuşacık fısıldıyordu.

"Evet, kurtardı. Bir kurt Miya'yı kovalıyordu. Talla, Miya'nın koştuğunu, kurdun da peşinde olduğunu gördü, ikisini kovalamaya başladı. Onlara yetişip kurda saldırdı. Dövüşürken kurt Talla'nın kolunu ısırdı, kemiğine kadar. Omzunu da çıkarmıştı." Sustum. "Enfeksiyondan öldü. O zaman çayı bilmiyorduk, ona yardım edemedik. Sanırım en azından ölümünü kolaylaştırırdı."

Yumruklarımı sıkmadığımı fark ettim. Acı kabuk bağlamıştı ama yara hâlâ oradaydı. Sanırım hep kalacaktı. Bart'tan söz etmeye değmezdi.

"Çok kötü olmuş," dedi Skye.

"Öyleydi. Ama bazen Miya'nın kaderi ne, diye merak ediyorum. Ada onu neden seçmişti. Miya çok zeki; Jason gibi ama farklı. Jason'da mühendis kafası var. Askeri okula girip jet uçurmak istiyor. Ama Jason'a göre, Miya cerrah olmak istiyormuş." Durdum, bu kadar çok bilgiyi paylaştığıma şaşırdım. Belki de insan üç gün uyuyunca böyle oluyordu. İçinde kalıp şişmiş sözler su gibi sel oluyordu.

"Ağları o yapıyor, değil mi?" diye sordu Skye.

"Aynen." Miya'nın yaptıklarını düşündüm. "Şimdi ilk geldiği zamandan daha güçlü."

"Çoğu insan öyle," dedi Skye sessizce.

Yan dönüp suratına baktım. Gözlemi tam on ikidendi. "Maaka ne dedi biliyor musun? Adanın sadece hayatta kalacak kadar güçlü olanları test ettiğini. Kulağa çok acizlik gibi geliyor ama bazen doğru. Aynı zamanda hayatta kalmayı garantilemiyor da."

Skye karanlıkta beni süzdü. "Tam bir Nil gerçeği gibi."

Başımla onayladım. "Beş numara. Yarın garanti değildir, özellikle burada."

"Ya da aslında herhangi bir yerde de," diye mırıldandı Skye.

Amcasını mı düşünüyordu, diye merak ettim.

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Skye başıyla izin verdi.

"Amcana ne oldu?"

"Ne oldu mu, yoksa nasıl öldü mü?" diye sordu.

"Her ikisi de sanırım."

Skye uzun bir süre sessiz durdu. "Sidney Harbor Köprüsü'nden serbest atlayış yapıyormuş." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, duymak için kulağımı dört açtım. "Paraşütü bozulmuş. Geç açılmış. Amcam suya sertçe çarpıp bayılmış ve sonra da paraşütü onu dibe çekmiş. Boğulmuş." Bacaklarını örten çita postuna baktı Skye. "Günlüğünü okuduğumdan beri, korkuyu hissetmek mi, yoksa yaşadığını hissetmek için mi atladığını merak ediyorum. Çünkü günlüğünün son kelimeleri şunlar, *Hiçbir şeyden korkmuyorum.*" Bakışlarını kaldırdı. Gözleri hayalet görmüş gibiydi. "Bu da bir Nil gerçeği mi, Rives? Herkes buradan değişerek mi ayrılıyor? Herkes buradan korkusuz mu ayrılıyor? Yaşamaya değer vermeden?"

"Hayır." Kararlı bir şekilde fısıldadım. "Yani elbette, buradan ayrılan herkes değişmiş oluyor. Nasıl değişmez insan? Her deneyim insanı bir şekilde etkiler. Bazen iyi şekilde, bazen kötü şekilde. Ada gerçeğinden çok, hayatın bir

gerçeği bu bence. Ama hayır, bence Nil herkese korkuyu unutturmuyor. Sivriltiyor belki. Neyin gerçekten korkmaya değer olduğunu anlıyorsun."

Gözlerindeki hayaletler geçmişe karışıp çekildiler.

"Toplam kaç Nil gerçeği var?" Dudaklarını gevşetip gülümsedi.

"On." Bu sayı hiç düşünmeden aklıma gelivermişti.

"Burada amma popüler bir sayıymış." Skye tek kaşını kaldırdı. Ölü yaprak çayı sayımını düşündüğünü anladım. Ben de mağara duvarındaki sayı dizisini anımsadım: 3-2-1-4. Garip bir ada onlusuydu. "Doğru."

"Bir şey söyleyeyim mi?" Skye sanki gökyüzünü görmeye çalışır gibi başını arkaya kırdı. "Benim doğum günüm 10 Şubat. On sekizimi dolduracağım."

İçim buruldu.

"Daha garip bir şey bilmek ister misin?" dedim. "Benim doğum günüm 10 Aralık. Birkaç hafta önce on sekizimi doldurdum."

Skye şaşırdı. "Nedense seni daha büyük sanmıştım."

Sırıttım. "Bunu diyen çok oluyor."

Skye esnedi.

"Hadi biraz daha uyu Skye," dedim sessizce, yataktan kalktım ve üstüne basmamaya çalışarak geçtim. O kadar yakınımdaydı yani. "Ben bir şeyler yiyeceğim. Bu gecelik yeterince uyudum."

"*Ölü* kelimesiyle başlayan bir şey yememeye çalış," dedi kuru kuru.

"O zaman suşi alırım," diye sırıttım. "Erkek arkadaşına göz kulak ol." Paulo'yu işaret ettim.

Skye boş bir hindistan cevizi kabuğu alıp bana fırlattı. Tek elle tutup güldüm. "Sağ ol. Bayılınca bardağımı nereye düşürdüğümü unutmuştum."

Skye inleyerek tekrar yatağa yığıldı. "Çok gıcıksın," diye homurdandı.

Skye'ın üstümde uzandığını hayal ettim. Yatakta.

Çık beynimden Nil, diye düşündüm.

Dex dışarıda ateş çukurunun etrafında dolanıyor, yarım yamalak bir nöbet tutuyordu. Skye kadar bitkin bir hali vardı. Ne şaşırtıcıdır ki, nöbette tek başına değildi. Jillian çenesini ellerine yaslamış, ateş çukurunun kenarında oturuyordu.

İkisi de birden kafasını kaldırıp baktılar.

"Yaşayanlar diyarına hoş geldin, Rives," dedi Dex, meşalesini sallayarak. "Bugün programında neler var? Aslan güreşi? Aktif lav deliklerinin etrafında cambazlık? Ne olduğu belirsiz meyvelerden tatmaca?" Dex tek kaşını kaldırdı.

Jillian bana doğru yürüyüp parmağını göğsüme bastırdı. "Aptallığın kitabını mı yazmak istiyorsun? Eceline mi susadın? Neler oluyor burada?" Sertçe kafama dokundu. "*Aklından* ne geçiyordu?"

"Paulo'nun bacağını oturtmanız gerektiği geçiyordu." Sırıttım. "Yaptınız da, değil mi?"

Dex çenesini sıktı. "Kahretsin Rives! Evet, zavallı çocuğun bacağını düzelttik. Ve evet, bayıldı. Ama aldığın risk." Yutkundu ve Adem elması inip kalktı. "Jills felç geçirecekti, Skye'ı söylemiyorum zaten. Üçümüz oturup dakikaları saydık, bakalım sıradaki nefesin son nefesin mi, diye bekledik. Tam bir ada kâbusuydu. Bir daha asla yapma, dostum." Sesi titredi.

Başımı salladım. *Bir daha asla.*

Jillian gözlerini kıstı. "Öyle mi peki?"

"Ne öyle mi?"

"Eceline susadın mı?"

"Hayır."

"Keşke sana inanabilsem." Gözlerimin içine bakıp iç çekti. "Lütfen şu kahrolası çaydan vazgeçer misin?"

"Tamam," dedim.

"Gerçekten." Dex yavan bir tonlamayla konuştu. "Öylece."

"Öylece."

Jillian sanki çözmeye çalışır gibi bana uzun uzun baktı. *Beni* çözmeye çalışır gibi. "Tamam, iyi, güzel." Durdu. "Skye yanından bir an ayrılmadı, bilmelisin. Bence kızın ödünü fena patlattın. Bence ona bunu bir daha çektirmemelisin. Uyandığı zaman özür dile."

"Diledim bile," dedim.

"Mükemmel," diyerek bana doğru yürüdü Dex. Jillian bana anlamaya çalışırcasma uzun bir bakış fırlatırken Dex meşalesini elime tutuşturdu. "Liderlik görevini, hak eden sahibine teslim ediyorum. Yorgunluktan kıçım çıktı ve sen ikimize yetecek kadar uyudun."

"Sabaha görüşürüz," dedi Jillian sessizce. Hâlâ beni çözmesi gereken bir denklem gibi süzüyordu. Esneye esneye Dex'i takip etti, Dex elini bel çukuruna koyup kızı kulübeye önden soktu.

İlginç, diye düşündüm.

Ben uyurken bir yer değiştirme daha olmuştu adada.

Tek başıma durup dinledim, Nil gecesini soludum. Kuş cıvıltısı, uluma yoktu, yalnızca düzenli ritimle kıyıya vuran dalgalar. Ay tepemde yükseliyordu. Astronomi bilgimi doğru hatırlıyorsam dışa doğru büyüyordu. Hilal değildi. Halesi yoktu.

Skye olsa bilirdi, diye bir düşünce belirdi kafamda.

Duvar'a yürüdüm. Skye'ın adı en sonuncu kazınan olarak göze çarpıyordu. Sonsuza dek kazınmış dört harf.

Her nasılsa, adının Duvar'da oluşu varlığını daha da gerçek kıldı; ve daha kırılgan. Daha korkutucu. Sanki ada

sonunda Skye üstünde de hak iddia ediyordu, tıpkı yirmi yıl önce amcasını aldığı gibi.

Duvar'da Rika'yı aradım ama elim boştu. Duvar'a ismini hiç yazmamıştı.

Oysa burada bulunmuştu, biliyordum.

Tıpkı Maaka gibi.

Adının Duvar'da olmadığını anlamak için bakmama gerek bile yoktu.

Başka kaç kişi Köy'e dokunmadan gelip geçiyordu? Ve daha da önemlisi, *niçin*?

BÖLÜM 44

SKYE

15. GÜN, SABAH

Uyandığımda yanımdaki yatak bomboştu. Rives gitmişti. Ama yaşadığını, uyandığını, biraz daha kendi gibi olduğunu biliyordum.

Umarım sözünü tutmuştur.

Ben esnerken Jillian elinde bir sürahi ve bardakla içeri girdi. "Kahvaltı," diye sırıttı. "Yiyecek getirdik."

Arkasından Dex elinde mis gibi kokan bir tepsi dolusu ızgara balık, ızgara ananas ve hindistan cevizi parçaları taşıyarak girdi. "Yarı çıplak adamlara baka baka karnın acıkmıştır." Göz kırptı.

"Ha," dedim, cılızca Dex'e bakarak.

Jillian oynak bir edayla koluna yumruk atınca kahkahalarla güldü. "Kes şunu," diye azarladı kız. Dex kızın yumruğunu tutup yere eğilerek öptü.

Jillian kızara bozara bana dönüp kaşlarını çattı. "Skye, sen ondan daha kötü görünüyorsun." Elini Paulo'ya doğru salladı. "Yemek yemeli, sonra uyumalısın."

"İyiyim," dedim. "Dün gece gerçekten uyudum. İnan ki."

Jillian kaşlarını kaldırdı. "Hımm."

Dex elindeki tepsi gibi tahtayı yatakta yanıma koydu. "Misafirimizde bir yaşam kıpırtısı mı var?" Paulo'ya doğru başını eğdi.

"Sıfır. Sence ne zaman uyanır?" diye sordum. "Rives gecenin ortasında uyandı."

"Biliyorum," dedi Jillian. "Paulo'ya gelince, hiçbir fikrim yok. Yaralı, vücudu iyileşiyor, acaba öyle olunca çay daha uzun mu etki ediyor ya da daha hızlı mı emiliyor?" Örgülerinden birini çekti. "Ama Rives'in önce uyanmasına şaşırmadım. Ölçüsüne bakılırsa, o daha az dozda içti."

Düşündüm. "Bilmem. Bence Rives daha çok içmiştir, bardağı doluydu, diye hatırlıyorum."

"Beyinsiz," diye mırıldandı Dex.

Rives başını içeri sokup sırıttı. "Beni mi çağırdın, Dex?" Yeşil gözleri cıvıl cıvıldı.

"Hepimiz çağırıyoruz, dostum. Muhtemelen canlı haline ihtiyacımız var." Dex, Rives'a manalı bir bakış fırlattı.

"En azından o iğrenç çayı kesti," dedim.

Dex meraklı meraklı baktı. "Öyle miymiş?"

Başımı salladım. "Dün gece bir daha o çayı içmeyeceğine bana söz verdi." Rives'a döndüm. Kapının eşiğine yaslanarak beni izledi, kollarını göğsünde birleştirmişti ama rahattı, dudaklarında hafif bir gülücük, gözlerindeyse içimi bir hoş eden o bakış. Yalnız olmadığımız halde bana baş başayız diyen o bakış.

"Skye?"

Bakışlarımı ansızın Jillian'a çevirdim.

"Efendim?"

"Rüzgâr artmadan yüzmeye gideceğim. Gelmek ister misin? Dalgalar bugün büyük değil."

Duraksadım. Jillian haklıydı. Tahtanın üstüne yatıp kulaç atmayı sevmiştim; yeni ada takıntımdı. Devasa bir tahtanın üstünde, kırılan dalgaların üstünde dimdik durmak

insana bir huzur veriyordu; suya yakın, sudan doğma bir *huzur*, hiç hissetmediğim bir histi. Nil sürprizlerle doluydu ve hepsi de kötü değildi. Jillian'a döndüm, dostluğu adanın bana bir hediyesiydi.

"Bence Paulo'nun yanında kalmalıyım," dedim isteksizce. Rives'ın beni takip ettiğini fark ettim. İncelediğini. "Burada tanıdığı tek kişi benim ve bence uyandığında yanında olmalıyım."

"Mantıklı." Jillian kafa salladı.

Başımı kaldırıp baktığımda kapının eşiği boştu. Rives gitmişti.

Paulo o gün öğleden sonra uyandı. Aniden irkilerek oturdu. "Neredeyim?" dedi çatlak bir sesle.

"Köy'desin," diye cevap verdim. "Al. İç biraz."

Paulo elini öne uzattı. "Hayatta olmaz!" Korkuyla bardağı süzdü. "Bana en son bir şey içirdiğinizde o iğrenç içecek beni az kalsın öldürecekti!"

"Hayır, o iğrenç şey seni bayılttı, böylece Jillian ve Dex bacağını sana hissettirmeden alçıya alabildi." Bacağındaki sopaları işaret ettim, bacağı kıpırdamadan tutmak için üç parçadan oluşan bir sargı sarılmıştı. "Onlar sayesinde, tekrar yürüyebileceksin."

Paulo yatakta arkasına uzanıp inledi.

"Yiyip içmen ve muhtemelen de tuvalete gitmen gerek. Jason dün Baraka'da senin için iki koltuk değneği buldu. Yatağının yanındalar." Paulo'nun yatağının ayakucunu işaret ettim, ağaç dalından bozma ilkel tahta değnekler kenarına yaslanmıştı.

Paulo kıpırdamadı. Gözlerini tavana dikti.

"Neden bizi takip ediyordun?" diye sordum.

Cevap yok.

"Tamam, peki o kapıdan neden kaçtın? Buradan kurtulmuş olabilirdin. Bacağın da kırılmazdı," diye ekledim.

Başını ani bir hareketle bana çevirdi. "Başıboş gezen bir kapıya atlamak mı? Deli misin? O kapılar insanları alır ve o insanlar kaybolur."

Başımı olumsuz anlamda çevirdim. "Hayır, sadece başka bir yerde belirirler. Ölüm İkizi adasında değil." Paulo'ya manalı manalı baktım. İkimizin de bir diğerinin Nil'i hakkında çok az bilgiye sahip olduğumuz ve bazı bildiklerimizin yanlış olduğu kafama dank etti.

"Her zaman değil," dedi Paulo. Sesi titrek bir fısıltıya dönüştü. "Bazen başıboş kapı insanları öldürür. Elektrik çarpar, yaşam güçlerini çalar. Ne hikâyeler duydum. Aptal değilim. Burada olmak istemiyorum ama ölmek de istemiyorum."

"O başıboş kapılar," dedim yavaşça, "çoğu insan için eve tek dönüş yolu. Çoğu kişi de buraya öyle geliyor zaten. Sen, ben, Maaka; biz istisnayız, Paulo. Hiç kimse buraya sabırla bekleyen o lüks kapıyla geçmedi. Peki o başıboş kapılar? Sadece iki kişi aynı anda geçmeye çalışırsa çarpıyorlar."

Paulo'nun kafasının içindeki çarklar döndü ve kaşları çatıldı.

"Hı hı," dedim, yüzünden anladığını gösteren ifade geçerken onu seyrettim. "O başıboş kapılar tek seferde tek insanı alır. Senin kapın farklıydı." Durdum. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Paulo hiçbir şey demedi. Hıphızlı bir saniyede Paulo'nun bir istiridye gibi kapanmasına ya da *kaçmasına*, hoş artık koşamazdı ya neyse, sebep olan, *hadi hepimiz senin kapını kullanalım* alanına adım attığımızı sezinleyerek farklı bir taktik uyguladım.

"Neden ergenler?" diye sordum. "Neden *sadece* ergenler?"

"Anlatırsam beni rahat bırakacak mısın?" diye sordu.

"Tabii."

Şimdilik, diye düşündüm.

Paulo zihnimi okumuş gibi, iç çekti. "Bizim memlekette bazı hikâyeler vardır, nesilden nesle aktarılmış öyküler. O kapı, atalarımın hatırladığı kadar eskiden beri var; benim insanlarım adalarına geldiklerinde oradaymış. Kimileri Yerküre kadar eski der, kimileri sekizinci gün yaratılmış der. Ama kimse bilmez." Omuz silkti. "Her zaman var olmuş işte." Durdu. "Fakat bir sürü nesil önce, benim halkım kendi adalarının çevresindeki adaları keşfe çıktığında birisi ilk kez bu kapıya rastlamış. Özellikle bir kralın oğlu hem de. Cesurların da cesuru. Kapının içinden geçip bu topraklara adımını atmış. Kedisi..." Paulo bana baktı. "Bizim kültürümüzde her çocuğa yedi yaşına gelince bir kedi verilir, koruyup ilgilenmesi için. Kediler bilgelik ve şans sembolüdür." Saygı dolu bir tonla anlatıyordu. Leopar ve Archie'yi düşündüm, kedilerin hiç de şans getirmediğini hissettim. "Kedinizin size katılması bir şereftir." Derin bir nefes verdi.

"Her neyse, prensin kedisi de kanoda onunla birlikte yolculuk etmişti ve o titreşen kapıdan onu takip etmiş. Kral olanı görmüş ve takip etmeye çalışmış, ancak iki dünya arasındaki geçiş kapısına ulaştığında kapı ortadan kaybolmuş. Sanki hiç var olmamış gibi kayboluvermiş. İnsanlar cesur prensi kaybettik, diye yas tutmuşlar. Kral, adanın kötü ruhlar barındırdığını söyleyerek oraya gidilmesini yasaklamış. Fakat derken prens aylar sonra tekrar ortaya çıkmış. Yaşlanmış, güçlenmiş, olgunlaşmış, huzurun bol olduğu, uzak diyarlardaki çok güzel bir yeri anlata anlata bitirememiş. Kapı tekrar açıldığında kral geçmeye çalışmış, fakat bir hayalet gibi kapının öbür tarafına geçmiş, hâlâ da Ruh Adası'nda dolaşır. Kapı onu geçirmeyi reddetmiş." Paulo bana baktı. "Benim halkım prensin, kapıda

izini bıraktığına inanır. O günden sonra kapı yalnızca yetişkinliğin kıyısına gelenleri tanımış. Daha fazlası olabilme yeteneğine sahip olanları."

Ergenleri, diye düşündüm.

"Sanki prens kapıya imzasını atmış," diye mırıldandım. *Kapı orada bekliyor muymuş, birisinin ya da bir şeyin içinden geçmesini? Peki kedi de mi kapıyı değiştirmiş?*

"Lütfen," dedi Paulo. Çok yorgun konuşuyordu. "Git. Sana anlattıklarımı kimseye anlatma. Zaten sana gizli tarihimizi anlatarak kurallarımızı çiğnedim." Tuhaf bir yamuk gülüş patlattı. "Ama sen o kapıdan beni takip ettiğinden beri her şey o kadar Arap saçına döndü ki. Hiç böyle olması gerektiğini düşünmüyordum."

"Çoğu şey öyle değildir zaten," dedim.

Paulo'nun hikâyesi beynimde döndü, çoktan bildiğim Nil'lerle karışıp yoğurulacak başka bir dünyaydı. Dünyalar çalkalanıp birbirine karıştı, geçmiş gelecek iç içe girdi, zaman, insanlar ve ada manzaralarından zamansız bir kaleydeskopa dönüştü, hepsinde de *anlamam* gereken manalar gizliydi. Potansiyel gelecekler, yakalayamadığım görüntüler gibi yanıp söndü.

"Lütfen git," dedi Paulo. Beni seyrediyordu, yüzünde onu Jason'dan daha genç gösteren bir ifade olmuştu.

Hâlâ birden çok açıdan kırık dökük duruyordu. Ama buradaydı, *daha fazlası* olma potansiyelini taşıyordu.

"Paulo, iyi olacaksın," dedim yumuşakça. "Buna tüm kalbimle inanıyorum. Sana karşı hep dürüst davranacağıma da söz veriyorum. Arkadaşlıklar dürüstlük üstüne kurulur. Sana dürüstlük sözü verdiğim için de şunu bilmelisin, bana anlattıklarını sır olarak saklamam mümkün değil. Burada mahsur kalan insanlar sorularına cevap almayı hak ediyor; buraya gelmeyi kendi seçmeyen insanlar."

Paulo ağlayacak gibiydi. "Başka şansım yok, değil mi?"

"Hep aynı şeyi söylüyorsun." Sakin konuşuyordum. Ama hiç yokmuş gibi görünse bile hepimizin seçeneği ve şansı vardır. Bu da benim seçimim. Burada bir sürü iyi insan var, Paulo, hepsi de niçin burada olduklarını merak ediyorlar. Eğer senin bildiklerin, geceleri daha kolay uyumalarına yardım edecekse, ben varım. Bilgi çoğu zaman paylaşılmak içindir." Durdum. "Ama aynı zamanda tarihinize ve mahremiyetinize de saygı duyuyorum. O yüzden sadece güvendiğim insanlara anlatacağıma söz veriyorum, tamam mı? Bacağını alçıya alanlar gibi. Ayrıca ne dersen de ama," dedim yavaşça, babamın bir sürü ipucu ve izle dolu, kaçamak Nil Adası'nı aradığı Mikronezya haritası gözümde canlanarak, "bence insanların başını derde sokan bu gizlilik sevdası."

Paulo gözlerini kıstı.

Ânında yine çok ileri gittiğimi fark ettim.

"Gizlilik değil, gurur," dedi Paulo tükürür gibi. "*Haole* gururu ve gücü. *İşte* herkesin başını derde sokan bu." Fakat *herkesin* kelimesini vurgulayışıyla *haole*'yi vurgulayışı aynıydı. "Git."

Ben kulübeden çıkarken hiçbir şey demedi Paulo.

Paulo'nun sözleri zihnimde kaldı. *Prens kapıda izini bıraktı. Başıboş gezen kapılar... yaşam gücünü çalar.*

Tamamıyla oluşturduğum bir teori yağmuru gibi indi beynime. Tamamıyla oluşturduğum bir *gelecek*, dışarı açılan titreşimli bir kapı gibi gözümün önünde baştan çıkarıcı ve görkemli bir biçimde dalgalanıp durdu.

Koşmaya başladım, Rives'ı bulmak için yanıp tutuşarak kumsalın yolunu tuttum.

Suyun kenarında elinde tahtasıyla dikiliyordu. Ahmad birkaç metre ötedeydi. Kiera ve Macy tam Ahmad'in yanından yürüyüp geçti.

"Rives!" El sallayarak onu yanıma çağırdım, yavaşça gelmesini işaret ettim. Rives'dan başka dinleyici kitlesi istemiyordum. Rives tahtasını yere atıp üstünden sular akarak ve ilk karşılaştığımız günü hatırlatarak bana doğru yaklaştı. Tam şimdiye odaklanmıştı.

"Paulo uyandı," dedim yakınlaşınca. "Şunu dinle." Paulo'nun hikâyesini dikkatlice aktardım, tam Paulo'nun anlattığı şekliyle tekrar ederek aktardım. Rives her zamanki gibi can kulağıyla dinledi. Lafım bitince, "Aklıma bir fikir geldi. Çok açık ve bariz, o yüzden sen bir şey demeden önce lütfen beni dinle, tamam mı?" dedim.

Rives başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. "Öncelikle, sana bir şey soracağım. İnsanların burada nasıl öldüğünü biliyor musun? Yani," diye çabucak düzelttim, doğrudan Talla'ya göndermeme yaptığım için ezilip büzülerek, "zamanları biterse eğer? Bir yılın sonunda kaçamazlarsa?"

Rives kollarını göğsünde kavuşturdu, artık konsantre olup düşündüğünü gösteren bu hareketi tanıyordum.

"Hiç kimsenin son gününde yanında olmadım," dedi sonunda. "Çoğu kişi, zamanları dolunca tek tabanca ayrılıyorlar. Yalnız gidiyorlar, huzur ya da mahremiyet ya da insan son gününde ne ister ya da neye ihtiyaç duyarsa onu yaşamak için tek kalıyorlar. Ama Natalie, Thad'den önceki Lider'di, bir keresinde bana insanların öldüğünü söylemişti. Gerçek anlamda, yaşamları bitiyormuş. Nil ve ev arasındaki pencere kapanınca bir şey kırılıyormuş. Bir şevin kesilmesi gibi." Derin bir nefes çekti Rives. "Uta'nın son gününde Uta'nın yanındaymış. Sorun şu ki, Uta yanlış hesaplamış. O gün öğleden sonra Arama'dalarken Uta birden yere yığılmış. Nefes alışı durmuş." Rives, Çiçek Tarlası'na doğru baktı. "Natalie bana Uta'nın adaya da öğleden son-

ra indiğini açıkladı. Sanki Nil kızın vaktini son dakikasına kadar hesaplamıştı." Rives durdu. "Niye ki?"

"Amcamın günlüğünde de aynısı yazıyor. Toby kızıl kayalığın oradayken birden yığılıvermiş. Aynı zamanda Toby düşerken göğsünü tutmuş ama amcam ona ulaştığında Toby nefes almıyormuş. Hiçbir uyarı gelmeden, hiçbir ses çıkmadan olduğunu yazmıştı amcam. Sanki görünmez bir el, görünmez bir ipi çekip Toby'nin kalbini durdurmuş." Sesimi alçalttım. "Bence o ip Nil'in elinde ama bir şekilde, adaya bağlıyız. Bunu aklında tut, tamam mı?"

"Tamam." Rives'in yoğunlaşmış ifadesi değişmedi. Sanki bu çılgın fikrimi yemiş gibiydi.

Derin bir nefes aldım. "Paulo'nun hikâyesine dönelim. Bana dört numaralı Nil kuralı için ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Dengenin hükmü sürer," dedi Rives.

"Aynen. Yani eğer prensin kapısı onun imzasını taşıyorsa ya da bir şekilde onunla bağlantılıysa, hatta belki kediyle de, böylece kapı sadece ergenleri ve sıcakkanlı yaratıkları tanıyordur, tamam mı?"

"Tamam." Rives hafifçe kaşlarını çattı, takip edemiyordu.

"Ama okyanus var. İçinde sadece soğukkanlı hayvanlar yaşıyor, değil mi? Yunus yok, memeli hayvan yok." Rives başıyla onaylıyordu. "O zaman diyorum ki, ikinci bir kapı var; bir eş kapı, her iki tarafta da sadece soğukkanlı hayvanları taşıyan suyun altında bir kapı. Soğukkanlı hayvanların *izini* almış, balıkların mesela. Bizim kapımızın denge tahtası o, karşı ağırlığı." Durdum. "Mantıklı mı?"

"Yin ve yang gibi," diye mırıldandı Rives.

"Aynen. Tıpkı bizim yani hepimizin adaya karşıt denge oluştumamız gibi. Doğru mu düşünüyorum bilmiyorum

ama bence çok mantıklı. Düşünmeye devam ediyorum, ya karşı ağırlık ortadan kaybolursa? Bozulursa? O zaman adaya ne olur?"

Rives'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Bence kapılar bir şekilde güneşle bağlantılı ama ada *bizimle* bağlantılı. Paulo bir yaşam gücünden söz etti, sanki ada bizimkini çalıyormuş gibi. Bence insanlar ölünce ada bir şekilde enerjimizi, aynı enerjiyi, elektriği çeker gibi kalbimizdeki gücü içine çekiyor." Titredim. "Belki de parazit bir ilişki gibi enerjimizi kullanıyordur. Belki de buraya hayat veren ergenlerdir. O yüzden diyorum ki, ya bu adadaki herkes aynı anda adayı terk ederse? Denge tepetakla olur, değil mi? Nil'in gücü dramatik bir şekilde kaybolur. Belki de ölümcül bir darbeyle yok olur." Delirmiş gibi hissetsem de öyle görünmemeye özen göstererek Rives'm gözlerinin içine baktım.

"Belki de aynı anda herkesi kurtarıp Nil'i de yok edebiliriz." Durdum. "Sonsuza dek."

BÖLÜM 45

RIVES

291. GÜN, SABAH

Skye ateşten öteydi, buzdan öteydi.

Skye bir atom bombasıydı.

"Kahretsin," dedim, Nil'i yok etme düşüncesiyle savaşarak. "Hiçbir işi yarım yapmazsın, değil mi?"

Skye elini sallayarak sanki hafifsedi. "Tam manyaklık. Ama deneyebiliriz. Kısacacı benim gördüğüm şekliyle, üç şey yapmalıyız. Bir, bir sonraki durağan kapının nerede, ne zaman açılacağını saptamalıyız. İki, bütün adayı tarayıp geride kimse kalmasın diye tüm çocukları toplamalıyız, değil mi? Bir numara hepimizi kurtaracak ve iki numara umarım Nil'i batıracak." Denize bakarak dudağını ısırdı.

"Üç numara ne?"

"Henüz emin değilim. Ama iyi şeyler hep üçlü halindedir, değil mi? Hiçbir detayı atlamak istemiyorum ayrıca." Sırıttı.

"Atlamazsın," dedim sessizce.

"Skye!" Kumsalın diğer ucundan Jillian'ın sesi çınladı. "Paulo kalktı ve seni soruyor. Başka kimseyle konuşmuyor."

"Hassiktir," dedi. "Ona yiyecek götüreceğim demiştim, unuttum." Yüzü umutla aydınlanarak suratıma baktı. "Üç numarayı düşün, tamam mı? Birazdan dönerim."

Hırsıyla harekete geçmiş, kumların üstünde koşuşunu izledim.

Yapabilir miydik?

Nil'i tamamıyla yok etmek, daha önce hiç düşünmediğim bir olasılıktı. Ben sadece kaçmaya takılmıştım.

Dalgalar ses çıkarmadan sahile vurdu. Sanki okyanus her gün ada zeminiyle savaşmak için deliriyordu. Eşit kalmak, adanın sınırlarını hizada tutmak için.

Karşıt denge, demişti Skye.

Deniz hiçbir zaman kazanamıyordu. Hep geri çekiliyordu.

Buzdan bir fikir kıymık gibi saplandı beynime. Eğer Nil'i yıkabilirsek, bu neye mal olacaktı? Çünkü Nil'deki her iyi şeyin bir bedeli vardı.

Biri yaşıyor, biri ölüyordu.

Dolayısıyla ada mantığı şu soruyu illaki soruyordu: Nil'i öldürürsek, *biz* hayatta kalacak mıydık?

BÖLÜM 46

SKYE

16. GÜN, ŞAFAK

Bir el yanağıma sürtünüp beni irkilterek uyandırdı.

Rives.

"Selam," dedi. "Uyandırdığım için özür dilerim. Ama seninle vedalaşmak istedim."

"Veda mı?" Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım. "Bir dakika ...nereye gidiyorsun?"

"Raj bugün tekrar Arama'ya çıkıyor. Onunla gelmemi rica etti. Hayır diyemedim. Pari de geliyor. Sanırım Pari'nin dönüş yolunda tek kalmasını istemiyor." Gözleri karardı. "Raj'ın üç haftadan az süresi kaldı. O yüzden," iç geçirdi. "Üç haftaya dönerim."

Üç hafta.

Rives'sız üç hafta. Durağan kapıyı bulmaya çalışmak için üç hafta beklemek.

Azmim ağır bastı.

Eğer Rives, Arama'ya gidebiliyorsa, ben de giderdim.

Rives aklımı okumuş gibi saçımdan kıvırcık bir tutamı yavaşça çekip tüm dikkatini, yoğun dikkatini bana çevirdi.

"Söz ver, o kapıyı aramaya tek başına gitmeyeceksin, Skye. Hatta hiç gitmeyeceksin." Yüzümü göz hapsine alıp bakışlarını kenetledi. Bakışının yoğunluğundan içim titredi.

"Kendini koruyabilecek sıkı bir çetin ceviz olduğuna inanmadığımdan değil ama Ada, en güçlüleri bile devirebiliyor."

Benim için endişeleniyor musun? diye gözlerinde cevabı aradım, bir evet alameti umdum. *Yoksa Talla'yı mı düşünüyorsun?*

Rives gözlerini benden hiç ayırmadı. "Senin burada, Paulo ile kalmana ihtiyacım var. En çok sana güveniyor."

Senin Paulo'yla kalmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, değil.

Aptalın tekiydim.

"Söz ver, Skye." Rives aynı bakışı kadar yoğun bir sesle sordu.

"Söz." İsteksizce cevaplamıştım. Rives haklıydı, en azından Paulo'nun gölgesi olmam konusunda. Ayrıca da tek benimle konuşuyordu. Madem bu görev üstüme yapışmıştı, dört elle sarılmalıydım. "Gerçekten. Söz," dedim, bu kez hissederek.

Rives rahatladı. "Güvende kal, Skye. Üç hafta sonra görüşürüz."

Ardından ada karanlığında gözden kayboldu.

Üç hafta. Rives'ın sadece 73 günü kalmıştı. Geri döndüğündeyse 52 günü kalmış olacaktı.

Ada saati her zamankinden yüksek sesle tik-takladı.

Paulo'nun sesi karanlığı deldi. "Arama'ya çıkıyorum ne demek?"

Paulo'nun uyanık olduğunu fark etmemiştim. Acaba konuşmamızın ne kadarını duydu ve Rives'ın sözlerini nasıl yorumladı, diye merak ettim.

"Başıboş gezen kapı aramak için yola çıkıyorlar, demek. Raj'ın bir senesinin dolmasına birkaç hafta kaldı sadece."

Paulo suskundu.

"Bir yıl geçtikten sonra hâlâ burada olan insanlara ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Adayla bir oluyorlar," dedi Paulo.

"Eğer 'adayla bir olmak' derken 'ölüyorlar'ı kastediyorsan, o zaman haklısın." Rives'ın gözden kaybolduğu noktaya doğru baktım. "Ailelerini bir daha asla göremiyorlar, hiçbir zaman büyüyüp yaşlanma fırsatına sahip olamıyorlar. Hatta bazen bir tam seneyi bile bitiremiyorlar. Bazen daha erken adayla bir oluyorlar."

Bırak da buna kafa patlatsın, diye düşündüm yataktan çıkarken.

Rives'ın ekibi çoktan ayrılmıştı.

Günler geçerken Paulo ile kolay bir ritim tutturduk. Ben ona sabahları kahvaltı getiriyordum, ardından sahilde yürüyüşe çıkıyorduk, Paulo değneklerini kumda iterken kan ter içinde kalıyordu. Kapıyı ya da halkının tarihini konuşmuyorduk. Bir kereliğine de ona baskı yapmadım. Sanırım Rives olmadığından ve durağan kapı arayışım askıda kaldığından baskı geçici süreliğine kalkmıştı. Arkasından Paulo bütün günü deniz kenarında oturarak geçiriyor, sonra da yatma vakti geliyordu. İştahsızca yiyordu, sanki yuttuğu her lokmada bana biraz daha borçlu kalıyordu.

Paulo, ayrıca Köy'e girmeyi reddetti, sadece kulübesinde takıldı ve benden başka kimseyle tek laf etmedi. Hoş, biz de çok muhabbet etmiyorduk ya. Sessiz sessiz yürüyor, sessiz sessiz yemeğimizi yiyor ve sessiz sessiz uyuyorduk.

Bugüne kadar.

Kristal Havuz'a yürümüştük ve ona en sevdiğim dinlenme yerini gösterdim. En fazla üç metre uzunluğunda ufak bir dal ana mağaradan çıkıntı gibi uzamış, pencere görevi gören tırtıklı bir boşluğu ve bir koltuk gibi dışarı çıkıntısı olan bir duvara ulaşmıştı. Birbirimizi görecek kadar ışığımız, sözcüklerimizi saklayacak kadar loşluğumuz vardı. Bazen karanlık insana, aydınlıkta asla söylemeyeceğimiz sözleri söyleme cesareti verir.

Gölgeli ışığın altında dinlenirken Paulo bana ailemi sordu, ben de anlattım. Annemi, babamı ve amcamı.

Karşılığında, o da bana kendi ailesini anlattı. Annesi doğma büyüme ana karalıydı ve babası adanın asillerinden geliyordu. Bana babasına kafa tutup adaya gelmeyi reddeden, ailenin yüz karası olan abisi Keahi'den bahsetti.

"Şifa sanatını seçerek onurlu bir hareket yapması bile işe yaramadı," dedi Paulo bana. "Babam küplere bindi, çünkü gelenek böyleydi. En büyük çocuk, özellikle de babamdan sonraki en büyüktü." Paulo iç çekti. "Çok şanssızım. Gelmek bana düştü."

Yedek çocuk, diye düşündüm.

"Sen neden hayır demedin? Keahi gibi?"

"Babamı tanımıyorsun." Paulo ağzını yamulttu. "Artı, Keahi her zaman en zekimiz, en güçlümüzdü. Ailenin seçilmişiydi, anladın mı? Herkes ondan büyük şeyler bekliyordu." Durdu. "Bu da benim fırsatım olur, diye düşünmüştüm."

Paulo'yu adayı yıkalım kampanyama kazandırmak tahminimden çok daha zor olabilirdi. Yüz karası olma bakımından Keahi'nin seçimi bu eylemin yanında çok zayıf kalırdı zira.

"Cesur olma şansımdı," diye mırıldandı Paulo, "babamın izinden gidecektim."

"Ne komik," dedim, Rives'ın gizemli Maaka ile Nil'in bir manevi yolculuk olduğu hakkındaki konuşmasını anımsayarak. "Geleneğiniz buraya gelip huzuru deneyim etmek ve kişisel bir yolculuk yapmak, değil mi?" Evet demedi ama hayır da demedi. "Çok özel bir ada değil burası Paulo. Artık değil."

Durdum.

"Seninle ilk tanıştığımda bana buradan ayrılamayacağı-

nı, henüz ayrılamayacağını söyledin. Bence o yüzden de o kapıdan kaçtın, değil mi? Buradan o kadar çabuk ayrılmak da onurlu bir davranış değil, tahminimce. Peki ne kadar beklemen gerekiyor?"

Paulo omuz silkti. "Bir mevsim ya da üç. Bir kabul edilebilir ama üç cesurluk. Babam üç mevsim kalmış."

"Neden iki değil."

Paulo olumsuz anlamda başını salladı. "Bir ya da üç. Seçenekler bunlar."

Bir ya da üç. İki değil.

Bir ada ipliği sözlerini kafamda dokuyup sayılara çevirdi. *3-2-1-4.*

Çeyrekler. Mevsimler. Bölen çizgiler.

Seçimler.

Orada bir ipucu vardı. Sadece ben göremiyordum. Henüz.

"Seçimler." Gülümsedim. "Gördün mü? Yine de bir seçenek varmış." *Bizim de olacak.*

Paulo'nun tebessümü acıyla yüzünü ekşitir gibiydi. "Çok yok."

"Senin sandığından daha çok var." Sessizleştim. "Her zaman düşündüğünden daha çoktur."

Şimdilik orada bıraktım. Kısıtlamaya daha iyi geliyordum. Ayrıca Paulo'nun bugünlük bu kadar dertleşeceğini sezdim.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Paulo'nun adımlarıyla geri döndük, konuşmadık, ancak bu kez aramızdaki sessizlik sanki rahatlatıcıydı. Paulo'dan ateş gibi yayılan kırgınlık, sıkıcı bir teslimiyete dönüşmüştü.

Dolu bir su testisiyle kulübesinde bıraktım onu. "Gücünü toplamana sevindim," dedim. "Kafa dinlemenin tadını çıkar."

Sonra gidip yine Rives'ı aradım. Tam olarak ne zaman döneceğini bilmiyordum ama yarın tam üç hafta oluyordu. Bir yanım hiç geri dönmeyecek, ada bir kapı açtı ve onu buradan alıp götürdü, artık çılgın planımızı yürütemeyeceğiz, diye feci şekilde işkilleniyordu. Bir keresinde böyle olmasına ramak kalmıştı.

Doğuda, uzaklarda bir duman yükseldi, incecik havaya kıvrıldı ve yok oldu. *Bir işaret ateşi mi?* diye merak ettim. Bir şey olmuştu, kötü bir şey. Nihayet Nil'e ait altıncı hissim ayyuka çıkmıştı.

Sadece Michael ve Sy kamp yapıyorlar, dedim içimden. *Hiçbir işaret değil.*

Dex, Çiçek Tarlası'nın yakınında bir eliyle gözünü güneşten siper etmiş, doğuya doğru bakıyordu.

"Gördün mü, Skye?" Adanın diğer tarafını işaret etti. "Siyah duman."

"Gördüm. Birisi kamp ateşi yaktı herhalde," dedim.

"Daha çok şenlik ateşi sanki," dedi Dex. Sıkıntılı bir hali vardı.

"Dex," diyerek bakışlarını üstüme çektim. "Rives geç kaldı sanki. Yarın geri dönmezse ne yaparız?"

"Planörleri çıkarıp onu aramaya gideriz." Dex meşum bir ifadeyle konuştu. "Ayrıca tüm tanrılara ve ada tanrılarına, iyi olması için dualar ederiz."

Heybeme elimi sokarak bana arazide fırlattığı siyah lav taşını çıkarıp avucumda sıktım. *Lütfen, Rives güvende olsun. Ve lütfen hâlâ burada olsun,* diye sonuncu bencil düşüncemi fısıldadım. Biliyorum, durağan kapıyı tek başıma da bulabilirdim ama gerçek şu ki, bulmak istemiyordum.

Eğer kendime karşı dürüst olursam da, Rives'ı istiyordum.

Başım sandığımdan daha büyük beladaydı.

BÖLÜM 47

RIVES

315. GÜN, SABAH SAATLERİ

Köy'ü görmek için yanıp tutuşuyordum.

Acımasız Arama'da üç koca hafta geçirmiştim, adanın doğu tarafını, Raj'ın bakmak istediği ve kapıya rastladığımız tek bölgeleri dört ve bir no'lu çeyrekleri arayıp taramıştım. Garip bir biçimde kapılar düzensizce açılmıştı, herhangi bir anlama gelebilecek ya da gelemeyecek, rahatsız edici bir gerçekti ama hangi anlama geldiğini kavrayamadım. Charley'nin zamanında labirentli çizimlere bakarak adayı dört bölgeye bölmüştük ve Çıkmazdaki Adam en alt sağ köşenin dışında oturduğundan oraya birinci çeyrek demiştik. Sonra Charley sağ olsun, kapıların tıpkı bir kasırga misali saat yönünde açıldığını, her bir çeyrekliğe sırayla denk geldiğini keşfetmiştik. Fakat ikinci kapı sırası birinci çeyrekten *sonra* dördüncü çeyrekte açılınca, sanki bilerek tersten gitmişlerdi. Ya da sanki Charley'nin fırtına teorisi dağılıyordu.

Belki de ikinci kapı bir istisna, kötü bir sapmaydı.

Ardından bu düşünceyi kafamdan attım. Bitmişti.

Olmuştu.

Dünün sürpriz ikilisinin en önemli kısmı, Pari açılan ikinci kapıyı yakalamıştı. Bir gün önce Raj'ın küllerini savurmamızı telafi etmişti neredeyse.

Hayır, etmemişti, diye düşünüp ada terazisine küfrettim. *Yakınından geçemezdi.*

Her ne kadar olabileceğini bilsem de, hazırlıklı değildim, kaldıramazdım; üç ömre yetecek kadar çok Nil cenazesi görmüştüm. Daha da kötüsü, Raj'ın yığıldığını gördüm. Hiçbir uyarı, hiçbir ses çıkmadan. Birisi şalteri kapatıp kalbini durdurmuş gibi yere düşüverdi.

Ardından geriye sırf ben ve sarsılmış, zırıl zırıl ağlayan çok sinir olmuş Pari kaldık.

Pari'nin ricasıyla Raj'ı adanın kuzeydoğu ucundaki sahilde yakıp küllerini dalgalara saldık. Pari aynı zamanda Duvar'da, Raj'ın adının yanına kazımam için bir sembol çizdi, sanki gideceğini anlamıştı. *Adadan ayrılacağını nasıl sezmişti?*

Ama sezmişti işte. Kapı üstüne kapanırken ve bana el sallarken yüzünde gördüm o ifadeyi. Safi rahatlama, sıfır şaşkınlık.

Tüm Arama macerası birinci gününden beri garipti zaten.

Brittney'ye gitmesini söylemiştim. Adaya yeni gelenler çoğunlukla bir Arama fırsatına can simidi gibi sarılır, kaçış seçeneğinin olduğunu doğrulamak isterlerdi ve Brittney, Nil'e rekor sürede uyum sağlamıştı. Fakat Brittney hayır, demişti.

Sağ ol Rives, demişti. *Şeref duydum. Ama ben burada iyiyim.*

Şu âna dek Arama'ya çıkmaya hayır diyenine rastlamamıştım. Devam etmeye hazır olduğumdan başka kimseye sormadım. Sessiz bir üçlü halinde yola koyulduk, sessiz bir adada yolculuğa çıktık.

Çaylağa rastlamadık, yağmacı görmedik. Michael ve ekibinden, hatta Maaka'dan bile eser yoktu.

Yırtıcı yoktu. Birkaç zararsız hayvan karşımıza çıktı. İki içeri açılan kapı belirdi ama gelen olmadı. Son günlere kadar dışarı açılan kapı bulamadık.

Hayaletlerin peşine düşmüşüz gibi hissettim.

Pari'nin kaçmasından bu yana Köy'e doğru dümdüz ilerliyordum. Ter içinde, pislik içinde ve denize dalıp çıkmama rağmen hâlâ elime ölüm bulaşmış hissiyle. Tatlı suya ihtiyacım olduğunu anlayarak son dakikada Havuz'a doğru saptım.

Skye'a ihtiyacın var, diye fısıldadı şelale.

Buz gibi suya kafamı sokarak battım, birisinin Havuz'un kenarına bir sabun bırakmasına minnet duydum. Ellerim yanana kadar ovuşturdum, sonra serinlemek için şelalenin altına yüzdüm. Sessiz bir yerde beynimle baş başa kalmam lazımdı.

Çıkıntı yapan kara parçasının üstünde soluklandım. Gözlerim çizilmiş şekillere kaydı. Elmas şeklinin yanında, dikey okun hemen bitişiğinde yukarıdan aşağıya *N-İ-L* harfleri sıralanıyordu, kayaya yeni kazınmışlardı.

Boş durmamışsın, değil mi Maaka, diye düşündüm. Damarlarım ısındı. Ben bir arkadaşımın küllerini savururken ve kahrolası adayı arşınlayıp tırım tırım Raj'ı alacak bir kapı ararken Maaka tek kişilik ada resim dersi veriyordu. Dünya yansa umurunda olmadan taşlara şekiller kazıyordu.

Bu ada yansa umurunda olmayarak.

Belamı bul, diye düşündüm.

Şelalenin arasından mavi gökyüzü parçaları belirdi, derken tek görebildiğim sema oldu. İhtiyaç duyduğum huzur burada değildi.

Arkama bile bakmadan şelalenin yanından ayrıldım. Koy'un kendisi boştu sanki. Tüyler ürpertici bir sessizlik.

Adeta hayaletli bir adada, hayalet şehre gelmiş gibi tuhaf bir korku duydum.

Belki de hayalet *bendim.*

Çık kafamdan, Nil.

Ada, tek başına kafa dinleyecek ideal mekân değildi. Belki de kafa dinleyecek ideal mekân değildi, nokta.

Köy'e son metreler rahatsız edici derecede sessizdi. Adımlarımı büyüttüm, kesik kesik nefes aldım. Sonunda uzaklardan Dex'in sesi sükûneti bozdu fakat ağaçların arasından gözüme çarpan, yatışmayan sarı saçlar beni huzura erdirdi.

Dex, Baraka'nın yanında Skye'ın bir planörü açmasına yardım ediyordu. Jason çoktan sırtına takmıştı. Ciddi suratlar, odaklandıkları bir an. Kimse konuşmuyordu.

"Havaya mı?" diye seslendim.

Skye kafasını kaldırıp baktı. Tatlı bir yağmur yağışı gibi serinlediği yüzünden belli oldu. Elindeki planör yere doğru kaydı. "Rives," diye nefes verdi.

Dex aniden başını çevirdi. "Artık vakti gelmişti."

"Dostum, ödümüzü patlattın." Jason sırtındaki planörü çıkardı, omuzları aynı Skye gibi gevşedi. "Seni aramaya çıkacaktık."

Skye öne doğru yürüyüp yolun yarısında beni karşıladı ve kollarını boynuma doladı. "İyi olmana çok sevindim," dedi.

Yanağımı başına yaslayıp onu bağrıma bastım. "Ben de."

Skye sağlamdı, Skye *gerçekti.* Ölümle ağzına kadar dolu bu dünyada, yaşam doluydu.

Onu bırakmak istemedim.

"Islaksın," dedi nihayet. Dudakları göğsümü gıdıkladı.

"Havuz'a bir dalıp çıktım. Arama kiri hiç hoş değildir," dedim. *Ve ölüm hissinden de arınmam lazımdı.*

İstemeye istemeye Skye'dan uzaklaştım. Dex ve Jason fazladan heybelere bakış attılar; üç heybe getirmiştim geri. Tek başıma.

"Pari kurtuldu," dedim. "Raj başaramadı. Çok kötüydü. Kötü demek ne kelime." Yavaş ve derin bir nefes verdim. "Bir daha bunu yaşamak istemiyorum." *Yaşayamam.*

Skye'a baktım. "O kapıyı bulmak zorundayız. Lütfen bana Paulo bir şeyler anlattı de. Lütfen birkaç ipucu verdiğini söyle."

"Verdi," dedi Skye düşünceli düşünceli. "Özellikle son birkaç gündür. Bence bana güveniyor ve bence Köy'ün misafirperverliği karşısında mahcup oluyor."

"Güzel," diye kestirip attım. Skye'la vakit geçirmesini kıskandım. Burada, Köy'de, ölüm ve tehlike ve her kayanın arkasında saklanan hayaletlerden uzakta.

"Ama," Skye dudaklarını büzdü, "bir hindistan cevizinin kabuğunu kırmak gibi. İmkânsız değil, sadece çok zor. Fakat emin olduğum bir şey varsa, o da şu ki, o sayı dizisi durağan kapıyla alakalı. Ne kadar sıklıkla açıldığı, belki de ne zaman açıldığıyla ilgili." Bana baktı. "Maaka ile şansın yaver gitti mi?"

"Hiç." Hayal kırıklığım sesimden belli oluyordu. "Varlığına dair tek iz, Havuz tünelindeki çizime eklenmiş *NİL* kelimesi."

"Eh, çok yardımcı olmuş." Skye da aynı hayalkırıklığını paylaşıyordu. "Nerede olduğumuzu zaten biliyoruz, amacımız *ayrılmak*."

Jason bir şarkı mırıldanarak planörleri tekrar Baraka'ya koyuyordu.

"Aç mısın?" diye sordu Skye.

"Evet. Ama önce Raj'ın adının yanını kazımalıyım. Özel istek var." Duvar'a yaklaşıp Pari'nin bana Raj için gösterdiği özel Hint sembolünü, ardından Pari'nin artısını kazıdım.

Adıma bakmadan edemedim. Duvar'da henüz benim için bir kesik atılmamıştı. Fakat etrafımdaki alanlar hızla doluyordu.

İrkilerek artık Öncelik'in bende olduğunu fark ettim. Elli günüm kalmıştı, yoksa sahilde külleri savrulan ben olacaktım.

Skye yavaşça sırtıma dokundu. "İyi misin?"

Hayır.

"Hı hı," diyerek döndüm. "Sadece bir numaralı Nil gerçeğini düşünüyordum."

"Ya sahi mi?" Gülümsedi, gözleri gündüz ışığıyla yeşilden çok mavi oldu. "Neymiş o?"

"Burada zaman, insanın hazırlıklı olmadığı kadar hızlı geçiyor."

Skye iki elini göğsüme koydu. "Başaracaksın Rives. O kapıyı bulacağız ve sen eve döneceksin. *Benim* bir numaralı Nil gerçeğim bu."

Belki bir dilek, diye düşündüm, Skye'ın ellerinin sıcaklığını tenimde hissedip, *ama gerçek değil.* Adada, dilekler de zaman kadar kırılgandır.

BÖLÜM 48

SKYE

39. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Arama'dan dönen haliyle Rives, iyice derin bir tip olmuştu. Bana sürekli bir şey demek ister ama demez gibi bakıyordu.

Hayır, diye düşündüm, *bana her an kaybolacakmışım gibi bakıyor.* Raj ve Pari ile yaşadıklarını anlatışını dinledikten sonra onu suçlayamazdım. Ama ne diyeceğimi de bilmiyordum.

Onun yerine, ona Paulo'nun ailesinin tarihini anlattım.

Paulo ile yaptığım her konuşmayı en ince ayrıntısına kadar aktarırken Rives dikkatlice dinledi, hiçbir detayı atlamadım, Rives'ın benim kaçırdığım bir noktaya anlam vereceğini umdum. Lafım bittiğinde Rives düşünceli görünüyordu.

"Eee, ne diyorsun?" diye sordum.

Rives cevap vermeden önce uzun bir boşluk oldu.

"Bence Paulo sana güveniyor," dedi nihayet, "ve bence bacağını kırması bizim işimize gelen bir şans oldu, bunu söylemek ne kadar boktan olsa da. Bence durağan kapıyı bulma konusunda en iyi şansımız Paulo olabilir. Hatta bence sadece üç haftamız filan kaldı, çünkü çocuk yürüyebildiği zaman, ilk işi topuklamak olacak."

Üç hafta.

Sandığımdan daha az vaktimiz vardı.

BÖLÜM 49

RIVES

315. GÜN, AKŞAM KARANLIĞI

Köy'den geriye kalanlar ateş çukurunun etrafında toplandı.

Paulo'dan eser yoktu. Kulübesinin içinde somurtuyor ya da saklanıyordu. Bilmiyordum ve hiç umrumda değildi. Sadece Skye'la konuşması, resmen Köy'e hiçbir borcu olmadığını hissettiğini gösteriyordu ve tahminimce, Skye'a karşı sadakatinin de ciddi sınırları vardı; kırık bacağı yüzündendi.

"Köy küçülüyor," diye yorum yaptım. "Ayrıca Arama başından beri tuhaftı. Michael ve ekibini hiç görmedik, bir çaylak ya da yağmacıya rastlamadık. İki içeri açılan kapıdan adaya düşen olmadı."

"Garip," dedi Dex. "Ada sanki Arama'ya çıkmış, değil mi?"

Skye tam yanımda dudaklarını sıkmış, ateş çukuruna bakıyordu. Beynindeki çarklar dönüyordu. "Nil'in anlamı ne ki?" Dönüp Duvar'ı işaret etti, en üstte büyük harflerle yazan NİL adını gösterdi.

"Ne İllet Lanet?" dedi Jillian, dudaklarından bir tebessüm geçerek. "Charley bir kere öyle şaka yapmıştı."

"Nereli İsen Lütfet?" diye sordu Ahmad, ateşe bir sopa fırlatıp. "Ne İflah Olmaz Lakaytlık?"

"Dört kelime oldu, Ahmad," dedi Zane. "Düzeltelim."

"Nasıl İstersen Lüplet?" diye önerdi Dex gözleri bana doğru kayıp. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, boz ayı için öyleydi."

"Nefis İnsanlar Lobisi'ne ne dersiniz?" diye sırıttı Zane ve Jillian bir ananas parçasını üstüne attı. Zane ananası ağzıyla yakalayıp Jillian'ı işaret ederek göz kırptı. "Serde erkeklik var, o kadar ümitlenelim."

"Benim oyum Nasıl İstiyorum Lazanya," dedi Dex. "Deniz mahsulünden içim kalktı artık. Geri dönünce tamamen sağlıksızca makarna ve bisküviyle besleneceğim."

"Buldum." Zane parmaklarını şıklattı. "Niyetimiz İzlemek Lama." Ona ciddi ol, Zane bakışı fırlatınca çocuk kahkahayı bastı. "Ne? Geçen hafta bir lama gördüm. Yani, belki de deveydi ama lama olduğuna eminim, Şef."

"Alpaka," diye mırıldandı Jason.

"Neresi İnsanlara Layık?" diye sordu Kiera.

"Hayır," dedim. "Hiçbir yeri layık değil ve insanlar gidiyor. Başarıyorlar." Kendi sesimdeki şiddeti duydum, biraz kısmaya çalıştım. "Kesinlikle kaçıp eve dönebiliriz."

"Ne İşaret Lazım?" dedi Macy düşünceli düşünceli, sesi son derece sakin, son derece akıcıydı. "İşaret derken, anlamayı kastediyorum."

"Bence hiçbir anlama gelmiyor," diye omuz silkti Jason. "Nil, sıfır. Hiç. Bence biz buradayız, kimsenin varlığını bilmediği bir mekânda sıkışıp kaldık diye öyle."

"Ama insanlar biliyor," dedi Skye sessizce. "Bazı insanlar kesinlikle biliyor." Göz göze geldik.

"İyi de biz buradayken sanki kimse bizi duyamıyor," dedi Jason hüsran içinde. "Sanki biz, kaybolmuşuz gibi."

"Buldum!" diye bağırdı Zane. "Neden İşitilmiyor Lisan!"

Ah, Nil kesinlikle bizi işitiyor, diye düşünüp yumruklarımı sıktım. Sonra sırtımı yakan bakışlar hissederek kasıldım. Bu gece dinleyen ve işiten tek kişi ada değildi.

"Hemen dönerim," dedim Skye'a.

Ayağa kalktım, arkamı dönüp İsim Duvarı'na doğru yürüdüm. Maaka tam arkasında, yaşayan bir hayalet gibi hareketsizce duruyordu.

"Sana başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemenin ayıp olduğu öğretilmedi mi?" Sakin kalmak için kendimi zorladım. Sakin kalmalıydım, çünkü Maaka'nın gözlerinden ateş püskürüyordu.

"Nil." Maaka tükürür gibi söyledi. "Kendi malınız gibi sahiplendiniz, bir duvara kazıdınız ama daha anlamını bile bilmiyorsunuz." Sesinden asit gibi tiksinti akıyordu.

"İnsanlar almış," dedim yavaşça, "çünkü buraya bir anlam vermek için deliriyorlar. Buraya bir isim vererek halimizden ötürü çaresizce ihtiyaç duyduğumuz gücü ediniyoruz."

"Güç mü?" Maaka çakmak çakmak bakıyordu. Bana doğru bir adım attı, tüm bedeni zor zapt ettiği öfkesiyle titriyordu. "Siz *güç* peşinde misiniz? Buranın bozulmasına sebep olan güçtü. Sizi buraya getiren güç. Sizin insanlarınız yapmaması gereken gücü körüklemeye çok meraklı. Anlamadıkları bir gücü serbest bıraktılar."

Ayaklarımı yere sıkıca basıp kollarımı göğsümde birleştirdim, omuzlarım gevşekti. "Neden söz ediyorsun?"

"Yetmiş yıl önce, *haloe*'lar adalarda bazı aletleri test etmeye başladı. Cehennem ateşlerini salıveren aletler. Birçok adalı evinden, adasından zorla sürüldü. *Haloe*'lar tutamayacakları sözler verdiler, çünkü kontrol etmeye çalıştıkları gücü anlamıyorlardı.

"Aylar boyunca havadan silahlar atılıp atılıp duruldu. Denizi fokurdattı, gökyüzüne mantar bulutu yükseldi.

Adamların suratındaki deriyi eriten silahlar attılar."

Maaka gözlerini kapadı. "Adamıza berbat hikâyeler geliyordu," diye fısıldadı. "İnanamadığımız öyküler. Fakat öyküler insanları aşıyordu. *Bizi* aşıyordu." Maaka gözlerini açıp bana baktı.

"Bir bahar ve yaz boyunca, adalara gökten sırf bomba yağdı, günlerce. En kutsal günlerimizde bile. Doğal olmayan enerjinin havayı ve denizi doldurduğu mevsimdi onlar."

Maaka yere eğilip bir avuç Nil toprağı aldı ve parmaklarının arasından akıttı. "Bu adayı enerji körükler. Ve enerji bozmuştur. O dönemde ihtiyarlardan birinin oğlu, kapının yırtıldığını gördü. Ruhlar Adası'ndaydı ve meydana gelişini izledi. Kapı titreşiyor ve çatlıyordu, içinden bir katman kabuk gibi kalkıp dalgalandı, kapının kendisinden de ince bir katmandı. Gitmeye devam etti, rüzgârdan hızlı uçtu, başıboş ve düzensizdi. Sonra çocuk kapının tekrar yırtılışını izledi. Bütünden bir tabaka daha sıyrıldı ve sonra tabaka, tıpkı *haloe*'lerin atomu parçalaması gibi parçalara ayrıldı. Tabakalar yavaşladı ama çıkmaya devam ediyorlardı. İkisi de. Çocuk yalnızdı ama hepsinin doğru olduğunu iddia etti. Gördüklerinden o kadar korkmuştu ki, o kapıdan geçmemeyi seçti. Ruhların sinirlendiğine inandı. Yolunu aramamasının verdiği utanca rağmen, evine geri döndü. Çok geçmeden de öldü."

Maaka yıldızlara baktı. "Başka öyküler de var," diye fısıldadı, "birçok tanığı olan öyküler. Çoğu kişi o sene mart ayında bütün Ruhlar Adası'nın güneş gibi parıl parıl parladığını söyler. Sanki güneş o gün yeryüzüne inmiş gibi göz kamaştırıcı ışıklar dört bir yana çizgi çizgi dağılmış. Ardından bütün çizgiler aynı anda Ruhlar Adası'na geri dönüp ortadan kaybolmuşlar. Ve ada geceden de karanlık kalmış."

Bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. "O hikâyelerin hangisi doğru bilmiyorum. Ama şu gerçeği biliyorum." Şimdi bana baktı. "Bombalarınızdan birisi kutsal bir günde atılmıştı. Güneşin en uzun parladığı ve gücünün çok yüksek olduğu, dünyalar arası bariyerin en kırılgan olduğu günde. İşte o haziran günü, ihtiyar kapının tekrar tekrar çatladığına tanık olmuştu. Ve," sesinde kırgınlık ve kızgınlık bir aradaydı, "o bombaları atanlar yabancılardı." Bana döndü. "Ada ruhlarını öfkelendiren *sizin* insanlarınızdı. Bu mekânı kendi başınıza siz musallat ettiniz."

Dilimi yutmuş gibi kaldım, Maaka'nın az önce bıraktığı bilgi bombasını beynimde işledim.

Ruhlar Adası. Nükleer test alanı.

Nil.

Maaka bir adım geri attı, yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetti. "Paulo'ya baktığınız için teşekkürler. Çok büyük fedakârlıktı." Sonra uzaklaşıp gitti.

"Maaka!"

İsteksizce arkasına baktı.

"O halde NİL'in anlamı ne?"

Çocuk yavaşça başını sağa sola salladı. "O sizin kelimeniz." Öylece durdu, gözle görünür derecede vereceği cevapla savaşıyordu, sonra iç çekti. Yavaşça eğilip kuma *NİL* harflerini çizdi ve dikey bir okla göğü işaret etti.

"*N* başlangıcı sembolize eder, *bizim* başladığımız noktayı. Düşük, yerde; harfin biçimi bile, temsil ettiği anlamı içerir." Yakalayamadığım, değişik bir kelime mırıldandı. "*İ*," diye devam etti, teslimiyetçi, hatta yorgun bir tonlamayla, "hem bir çizgidir, yolculuğu simgeler; bilgi ve huzur aramada doğru yolda olduğumuzu gösteren tek yöndür- hem de tek bir İ'dir, herkesin tekliğini gösterir. Yolculuğumuzun bireysel doğasını anlatır. *L* ise *lani*, yani gökyüzüdür, göklerdir. Varmayı hedeflediğimiz nokta, tüm bilginin

oraya ve oradan aktığı yerdir. Her şeydir." Durdu, gözlerinde acı vardı. Derinden yaralıydı.

"Bu harfler, *her şeyi* sembolize ediyor." diye fısıldadım. Maaka dönüp yürüyerek uzaklaştı.

Gökyüzü.

Her şeydir.

Şimdiyse Skye,* Nil'deydi, beklenmedik açılardan adayla bağlantılı, adının içinde her şey anlamı olan kız buradaydı. Her şeyi *yıkma* gücü olan kız.

Ya da kurtarma.

* İng. *Gökyüzü.* -*yhn*

BÖLÜM 50

SKYE

39. GUN, GECE

Rives, İsim Duvarı'nın arkasında durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Yüzünde inanamayan bir ifadeyle arkasına döndü. "Bana Paulo'nun mevsimler hakkında ne dediğini bir daha anlatsana." Paulo ile o konuşmamı yavaşça, dikkatlice bir daha aktardım, sadece bu kez kendi vardığım sonucu ekledim. "Kısacası 3-2-1-4 rakamları? Mevsimlere denk düşüyor. Tahminimce durağan kapı belli başlı zamanlarda ve yalnızca o zamanlarda açılıyor."

"Bence tam üstüne bastın." Rives ciddileşmişti. "Sen Kış Gündönümü'nde geldin. Farkındasın, değil mi?"

Kendimi gülünç derecede aptal hissederek hayır anlamında başımı salladım. Nasıl kaçırmıştım?

"Maaka bana az önce çok ilginç bir hikâye anlattı. Anlaşılan Amerikalılar, Ruhlar Adası'na nükleer silahlar atmış, tam da Yaz Gündönümü yaşanırken."

"Güneş ışınlarının en dik açıyla geldiği zaman," dedim. "En yüksek noktasındayken."

"Aynen. Öğle vakti." Rives yutkundu. "Anlaşılan, o gün iki dünya arasında açılan giriş kapısı hem en güçlü, hem de en kırılgan dönemindeymiş ve Amerikalılar o haziran

günü atom bombalarını atınca kapı çatlayıp parçalara ayrılmış. İçinden tabakalar kopmuş. Dünyada başıboş gezen kapılar öyle çıkmış."

"Hassiktir," dedim. Gökten bombaların düşüşünü, kapının yırtılışını gözümde canlandırdım. Kimsenin aklına hayaline gelmeyen, yan etkiler, bugün bile devam eden sonuçlar yaşanıyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan bir miras görünmez bir hayalet gibi güneşte parıldıyor, ırk, ülke ya da inanç demeden günümüzün çocuklarını kapıp götürüyordu.

Uzun bir süre konuşmadan karşılıklı dikildik. Beynim çalkalanıyor ve çalışıyor, Nil parçalarını oturtmaya çalışıyordu.

Sonra kaşlarımı çattım. "Ama benim durağan kapım gece yarısı açılmıştı."

"En kısa günde," dedi Rives. "Onu da düşündüm işte. Bir karşıt denge olmak zorunda. Kutsal günlerin bile bence bir dengesi bulunuyor. O halde Kış Gündönümü kapısı gece yarısı açılıyorsa; Yaz Gündönümü kapısı da öğle saati açılmak zorunda."

"Ve," dedim, teorilerimizi takip ederek, "belki su altındaki kapılar da tam aksi zamanda açılıyor. Bilmiyorum, belki bilemeyiz ama yine işte, denge böyle olabilir."

"Dört numaralı Nil gerçeği," dedi Rives yavaşça.

"Eee," diyerek yavaşça konuştum, "durağan portallar sadece gündönümlerinde mi açılıyor? Yoksa o tarihler anahtar mı?" Göğsümde bir heyecan yükseldi, ta ki Rives'ın suratına bakana kadar.

Yenilgi. Belimi kıran bir yenilgi.

O anda anladım: Eğer hazirana kadar beklersek, Rives gitmiş olacaktı.

Tamı tamına elli günü kalmıştı.

BÖLÜM 51

SKYE

39. GÜN, GECE

Rives yine içine kapanmadan önce elini tuttum. "Hadi gel. Biraz Paulo ile sohbet zamanı." İtiraz etmedi ya da elini çekmedi.

Kapıyı tıklattım ama içeri girmeden önce bir cevap gelmesini beklemedim.

İçeri girmemizle Paulo gözlerini kıstı. Rives'a bakıyordu. "Ne istiyorsun?" Huysuz bir çocuk gibi sormuştu.

"İyi akşamlar Paulo," diye gülümseyip tehlikeli bir gülüş çaktı Rives. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Konukseverlikten memnun musun? Ne de olsa burası benim kulübem. Sen de benim yatağımdasın." Rives sesini sertleştirdi, gülümseyişi yok oldu.

Ona bir bakış fırlattım.

Geri bas, diye yalvardım. Bu çadırın içinde patlamaya sebep olacak kadar testesteron vardı zaten. *Ya da Nil'e günlerce güç getirecek kadar.* Bunu düşününce Paulo ya da Rives'ı sarsmak istedim.

Ya da ikisini birden.

Rives tek kaşını kaldırdı. *Her şeyiyle senindir,* diye ağzını oynattı.

"Paulo." Rives'ın elini bırakıp Paulo'nun yatağının

ucuna oturdum. "Rives az önce Maaka ile konuşuyordu." Paulo şaşırarak gözlerini faltaşı gibi açtı. "İkisi sen ortaya çıkmadan öncesinden beri konuşuyorlar; aylardır sohbet ediyorlar. Ve bu gece Maaka, Rives'a 1940 yazında bombaların Ruhlar Adası'na düştüğünü anlattı. Tam da haziran ayı Yaz Gündönümü'nde. Yani." Durdum. "Durağan kapı, senin buraya gelirken kullandığın kapı. Gündönümlerinde açılıyor, değil mi? Haziran ve Aralık?"

Paulo tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

Birinci cevap, diye düşündüm.

Rives yoğun bir dikkatle öne doğru eğildi. "Peki ya mart? Maaka bir keresinde Ruhlar Adası'nın mart ayında güneş gibi parladığından söz etmişti. Kapı martta da mı açılıyor?"

Paulo, Rives'a baktı. "Ruhlar Adası mart ayında karanlıktır."

"Bu bir cevap değil." Rives'ın sesi buz gibiydi.

"Cevaptır." Paulo başka tarafa baktı. Sessizliği büyük bir ağırlık yüklüydü.

"*Merde,*" diye mırıldandı Rives, o kadar alçak bir fısıltıydı ki bana hitaben söylemediğini anladım. Yine de bakışlarımı kaldırdım ve göz göze geldik. Rives'ın bakışları hüsran, öfke ve solan umutlarla doluydu. Bir de yanlış okumadıysam, şokla.

Hayır, diye düşündüm. *Şimdi pes etme.*

Rives'in ümidi, hayal kırıklığını çok zor dengeledi.

Denge.

Aklıma yeni bir fikir gelerek Paulo'ya döndüm.

"Paulo." Sesimi sakin tutmak için mücadele ettim, çünkü içimde doğmaya çalışan kırılgan umudu kırmak istemedim. "Ruhlar Adası mart ayında karanlık. Peki ya burası? Durağan kapı mart ve eylül aymda *burada* açılıyor mu? O yüzden mi bir ya da üç mevsim seçeneğiniz var?"

Paulo ağzını açtı ve sonra hemen pat, diye kapadı.

İhtiyacım olan cevap buydu. *İki numaralı cevap*, diye düşündüm.

Sonra kendime içimden, *Düşün*, dedim.

"Ekinoks değil mi?" Ses tonum sabitti. "Güneş en tepe noktasındayken değil, gece ve gündüz eşitken. Denge sağlanmışken," diye dışımdan düşündüm, "ilkbahar ya da sonbaharda ekinoksta da ayrılabilirsin."

Biz de öyle, diye düşündüm.

Paulo'nun yüz ifadesi hayret ve şok karışımı gidip geldi.

"Kapı gece yarısı mı, gün ortası mı açılıyor?" Dümdüz suratına baktım çocuğun.

Dudakları kapalı, bana baktı o da.

"Lütfen," diye rica ettim. "Bilmeye hakkımız var."

"Hakkınız mı var?" diye ciyakladı Paulo. "Niye? Niye bizim geçmişimizi, bizim sırlarımızı bilmeye hakkınız var? Bu kapıyı *sizin* kılan nedir?"

"Ben o kapıdan geçtim, unuttun mu?"

Paulo bana dik dik baktı. "Unutmadım."

"Eee, gece yarısı mı açılıyor, yoksa öğlen mi?"

Paulo başını sağa sola salladı.

"Adanın göbeğinde yeniay yükselince," dedim yumuşakça.

Paulo nefesini tuttu.

Gülümsedim. "Benim de sırlarım var Paulo. Burası hakkında sandığından daha çok bilgiye sahibim. Belki senin kadar çok bilgiye. Belki farklı bilgilere ama en az o kadar önemlilere. Bunu düşün."

Paulo bana dümdüz bakıyordu.

"Dinlenmene izin vereceğim Paulo. Üç hafta sonra yürüyebilirsin. Ondan sonra bizden ayrılabilir ya da bizimle kalabilirsin. Ama o kapıyı bulacağız Paulo. Ben, Rives ve diğerleri. Ve hepimiz eve döneceğiz."

BÖLÜM 52

RIVES

315. GÜN, GECE

Kahretsin.

Eyleme geçmiş Skye biraz korkutucuydu. Doğrusu, biraz da seksiydi. Paulo yamyassı olacak gibi görünüyordu ve Skye ezilmesine izin vermiyor, üstüne üstüne gidiyordu; çocuğu defalarca köşeye kıstırdı, hesaplaya hesaplaya bilgiyi sızdırdı. Belki de Skye'ın geleceği CIA'ydi, çünkü kız ciddi bir sorgulama yeteneğine sahipti ve sonuçlara ulaşıyordu.

Kulübeden çıkar çıkmaz Skye koluma yapıştı.

"Rives!" Göz göze geldik. "Bir şey fark ettim! Gelmiş geçmiş en garip Nil tesadüfü."

Kanım dondu. *Nil'de tesadüf yoktur.*

"Amcam, diyordu Skye nefes nefese. Hiç bu kadar hızlı konuştuğunu duymamıştım. "Biliyorsun, Scott? Adadan mart ayında ayrıldı. *Mart* ayında, Rives. *Yeniay adanın göbeğinden yükseldiği zaman*, demişti o garip kız ona. Ve amcam ayrıldı. Durağan kapı aracılığıyla değil, başıboş bir kapıdan geçip. Yine de o tabir; adanın göbeği."

Derin bir nefes aldı. "Bence kapı adanın göbeğinde açılıyor. Ve bence adanın göbeği şu." Nil Dağı'nı işaret etti. "Çok mantıklı. Ben de oraya düştüm ve o volkan adayı

oluşturdu. Lavı kan gibi düşün." Skye ellerini havaya kaldırıp kızardı. "Kusura bakma. Tüyler ürpertici biliyorum. Metaforlarla kafayı yedim. Ama bence Nil Dağı, adanın göbeği. Sabit kapı bence mart ayında orada yükselecek ve bence amcamın mirası da böyle geleceğe aktarılıyor, benim aracılığımla. Bence yarın onu bulmalıyız. Dağı değil, adanın göbeğini."

"Ne?" dedim, Skye'a yetişmeye çalışıp. Kızın normal temposu özel komandoydu sanki. "Nereye gideceğiz yarın?"

"Dağa. Bir akın yapalım. Nereye indiğimi bulabilir miyim, diye bakalım, çünkü duran kapılar her ne kadar farklı zamanlarda açılsa da, içimden bir ses eğer kapı gerçekten olduğu yerde duruyorsa, yerinin sabit olduğunu söylüyor. Açıldığı zaman değişebilir, ancak konumu aynıdır. Bizim gidip bakmamız lazım, çünkü ben bulamazsam, o zaman Paulo hâlâ elimizdeyken ona kapının yerini söyletmeliyiz."

"Herkes iyi mi?" Konuşan Dex'ti. Jillian ve Zane'le birlikte gelmişti.

"Evet. Ayrıntılar sabaha," dedim yavaşça, "ama Skye ve ben yarın dağa gezinti yapacağız. Lider olarak burada kalman lazım, Dex."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Jason. Çıt çıkarmadan karanlıktan çıkıvermişti.

"Tamam," dedim, Jason'ın teklifinde haklı olduğunu hissederek. Jason, dağın tabanındaki çizimi bulduğu sırada Charley'nin yanındaydı. "Bir cevap aramaya gideceğiz. Sayılarla alakalı bir şey. İki gün sonra döneriz."

Dörtlü belirdikleri gibi çabuk dağıldılar.

Skye'a döndüm. Yakınımda durmuş, beni izlerken suratına gölgeler düşmüştü.

"İyi geceler Skye," diye fısıldadım.

Yüzünü bana doğru çevirdi. "İyi geceler Rives." Dudak

ları bana o kadar yakındı ki, Nil gecesine meydan okuyan bir baştan çıkarıştı. Kıpırdamadan öylece durduk. Nefes bile almadık.

Bir adım geri attım. "Yarın sabah görüşürüz."

Skye başını sallayıp arkasını döndü. Yan yana yürüdüğümüzü fark etmem bir dakika sürdü. Skye bana baktı.

"Beni kulübeme kadar bırakmak zorunda değilsin," dedi. "Yerini öğrendim inan."

"Senin kulüben mi?" Kaşlarımı çattım. "Ben Michael'ın eski yatağına gidiyorum. Geceyi Paulo ile geçirmeye dayanamayacağım." *Ağzını kırabilirim de.*

Skye yanakları al al olarak bana döndü. "Orada ben kalıyorum ama. Michael'ın boş kulübesinde. Ben de Paulo ile birlikte uyumaya dayanamadım. Biraz mızmız bir tip," diye gözlerini devirdi.

"Eski odana ne oldu?"

"Çok kalabalık. Bence Kiera'mn biraz nefes alması lazım." Skye'ın ses tonundaki sinir komiğime gitti.

"Ee, ne olacak o zaman. Sen ve ben mi?" diye takıldım.

"Öyle görünüyor." Skye gülümseyince nabzım hızlı atmaya başladı. "Sana karanlıkta saldırmayacağıma söz veriyorum. Onu leoparlara saklıyorum."

Kahretsin, diye düşündüm.

Yolun geri kalanında konuşmadan yürüdük.

Michael'ın kulübesi dört yataklıydı. Skye ve ben öne yakın yataklara uzandık. Diğer iki yatağı uzunlamasına çevirdim. Her ne kadar rüzgâr *beni dışarıda tutamazsın,* diye fısıldasa da, bana sanki bir iş yapıyormuşum hissi verdi.

Yerimden sıçrayarak duyduğum sesin Talla olmadığını fark ettim, Nil'di.

Yanılıyorsun, diye düşündüm vahşice. *İzle de gör.* Tüm gücümle Nil'i kafamdan attım. Adanın beni tüketmesine izin vermeyecektim.

Daha önce uyarılmıştım.

Karanlıkta ikimiz yan yana uzandık. Ben ve Skye. Konuşmadan ve kendi adıma, kesinlikle uyumadan. Skye bu kadar yakınımdayken uyuyamazdım.

Zaman işkence gibi ve çok güçlü geçti.

"Rives?" Skye'ın yumuşak sesiyle göğsüm daraldı.

"Efendim?"

"Uyuyamıyorum."

"Ben de."

Sustuk.

"Sahile yürümek ister misin?" diye sordu. "Bazen uyuyamayınca yıldızlara bakmak iyi geliyor."

Hiç ikiletmedim.

Ayağa kalkıp Skye'ın çita postunu aldım ve hayatımda tanıdığım herkesten daha zeki, daha güzel, daha tutkulu hırslara sahip bu cüretkâr kızın arkasından takip ettim. Çılgın, altın rengi bir halesi de olan, ölümcül bir parçaydı.

Belki de cidden adayı yok etmek üzere gönderilmişti. Mart ayında öğrenecektik.

Fakat Nil öyle kolay kolay gitmezdi. Nil kazanmak için oynardı, son ipliği de çeker, son saniyeye kadar beynimizin içine ederdi. Nil kuklacının alasıydı. Bazen heyecan, bazen eğlence olsun diye. İşte Nil'in son sözleri şuydu, tam da Paulo konuşurken çıkmıştı: Haklıysam, Bahar Ekinoksu 20 Mart'taydı.

Şakanın kurbanı bendim. 20 Mart, benim 365. Gün'ümdü. Bir günüm, bir öğlenim olacaktı.

Bir şansım.

Ha-ha, diye düşündüm Skye'ın peşinden kulübenin dışına çıkarken.

Mart ayı ilerlerken umarım son gülen ben olurum, diye umut ettim.

BÖLÜM 53

SKYE

39. GÜN, GECE GEÇ SAATLER

Kumsalda Rives'la yan yana uzandık, kalçalarımızın ortasında bir nefeslik ada havası vardı. Çita postları battaniyemizdi, Rives neyse ki getirmeyi akıl etmişti. Ayrıca ağaçların arasından yolumuzu bulabilmemiz ve gece gezen yaratıkları kovalamak için bir meşale de getirmişti. Şimdiyse meşale kumsalda, yanımızda çıtır çıtır yanıyordu. Rives hayatımda gördüğüm en seksi ve en güzel erkek izci'ydi.

Erkek izciler ölümcül adalarda dışarıda kamp yaparsa, diye düşündüm.

Nil'deyken herhangi bir erkek izci'den daha iyiydi, daha gerçekti. Köy'ün Lideri ve çok daha fazlası. Hayatımda tanıdığım en anlayış dolu, en hedefe odaklı insandı.

Konuşmadan uzanıp yıldızları inceledik.

Sessizliğimizi bozdum. "Orion." Elimle işaret ettim. "Babamın bana öğrettiği ilk takım yıldız. Şuradaki de Andromeda, adımı ondan alıyorum."

"İkinci adm Andromeda mı?"

Keşke çenemi tutsaydım, diye yüzümü buruşturdum. Yeni ilkemi unutmuştum.

"Aslında ikinci adım Athena. Tam adım Andromeda

Skye Athena Bracken. Herhalde neden Skye'ı kullandığımı anlamışsındır. Bir astrofizikçi ve Yunan mitolojisi âşığı tarafından ismin verilince böyle oluyor."

Rives kıkırdadı. "Bir ağız dolusu."

"Ya sen? Senin tam adın ne?"

"Rives Jesper Martin-Taylor."

"Vay be," dedim. "Seninki de bir ağız dolusu. Ama güzelmiş."

"Sağ ol. Annemler bana Rives adını vermiş, çünkü Seine Nehri yakınlarında doğmuşum. Jesper dedemin adı. İsveççe." Bir elini başının arkasına koydu. "Babamın soyadı Taylor; annemin Martin'miş. Artık hepimiz Martin-Taylor ekibiyiz."

Uzun bir boşluk oldu, ikimiz de yıldızları seyrettik. Rives'a içim acıdı. Ailesi yakın gibiydi, birbirine benimkilerden daha yakın bir aileydi sanki.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Rives. "Nil'den sonra yani?"

Buradan *ayrılacağımdan* yüzde yüz emindi. Ben o kadar emin değildim artık. Eğer tek parça halinde geri dönersem, adadan sonra ne yapacaktım?

Yıldızlara gözlerimi diktim.

"Üniversite herhalde," dedim sonunda.

"Neden?"

"Üniversite mi neden?" Soru bir tuhaftı, özellikle de beş dil bilen bir çocuk tarafından sorulunca. Ahmad'in, Kiera'ya Rives'ı övdüğünü, Lider'imizin dil şampiyonu olduğunu duymuştum. Sanki Kiera, Rives'a ayılıp bayılmak için bir sebep daha arıyormuş gibi.

"Evet, neden?" Rives olağanüstü derecede sabırlıydı.

Bariz değil mi? "Mezun olmak için. İyi bir eğitim için."

Rives kaşlarını kaldırdı. "O bir son. Ortası nedir? Neden üniversite? Neden okumak istiyorsun?"

Boş bir kapı, cevaplayamadığım bir soru gibi çarptı üstüme. Cevabı *olmayan* bir soru gibi.

Ne okumak istiyorsun?

Bütün dersleri A olan, okulda çok başarılı bir öğrenciydim. Başarılı olmada *başarılıydım*. Onun dışında, hiçbir fikrim yoktu.

"Ne olmak istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. İp uçları oradaymış gibi Orion'a dümdüz baktım. "Sadece ne *istemediğimi* biliyorum."

"O da?" diye sordu Rives.

"Hayatımı, geçmişim tarafından belirlenmiş şekilde yaşamak istemiyorum. Yerleşik düzene geçmek de istemiyorum. Seçmek istiyorum."

Rives sessiz kaldı. Fazla paylaştığımı hissettim ama artık ağzımdan çıkmıştı. Adada geri sarma düğmesi yoktu.

"Amcanın geçmişi babanı Nil'e doğru itmiş olabilir ama yine de burayı araştırmak babanın seçimiydi, değil mi?" Rives fısıldarcasına soruyordu.

"Sanırım." Başımı salladım.

"Bence de," dedi Rives düşünceli düşünceli. "Çünkü babanın Nil'i bulma tutkusu, ona aitti. Evet, belki amcanla başlamıştı ama arada bir yerde babana ait oldu ve onu hırslandırdı. Baban da buna izin verdi, çünkü bir şekilde oradan beslendi. Onundu."

Tekrar kafamı salladım ama bu kez yavaş yavaş.

"Bence senin baban yerleşik düzene geçip yetinmedi. Bence bu onun seçimiydi. Astrofizikçi olmak da, Nil'in izini sürmek de. Ve Skye," Rives başını yana eğip suratıma eğildi, "bence sen de asla yetinmemelisin. Hiçbir zaman istediğinin aşağısında bir şeyle yetinme."

Ada havası yoğundu. Fısıltılar ve yankılar ve sıcaklıkla ağırlaşmıştı, ısının ufacık bir parçası meşaleden geliyordu. Yutkundum.

"Ne istersin?" diye sordu Rives.

Seni, diye düşündüm. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Kalemle çizilmiş bir surattaki kusursuz dudaklar gecenin içinde iyice belirgindi. Dikizciliğim artık tamamen Rives'a hastı.

Bir dudağının köşesi gülümseyerek yukarı kalktı.

"Evdeyken yani," diye fısıldadı, "ne yaparsın? Ne yapmayı seversin?"

Gözlerimi kapattım. "Bu ikisi farklı sorular. Ne yaparım? Spor yaparım. Koşarım, babamın bana yaptığı acayip şeyleri yerim, yüz metre öteden bir sapanla masada duran çam kozalaklarına taş atma denemesi yaparım. Sonra anneme gider, orada da ders çalışırım. Arkadaşlarımla takılır, yine ders çalışırım. Yeniden spor yaparım. Babamın bana Gainesville'de bulduğu, kafadan kontak eski bir İsrail askeriyle Krav Maga çalışırım. Ama ne yapmayı severim?" Yıldızlara baktım. "Kitap okumayı severim, seyahat etmeyi severim. Müzik dinlemeyi severim. Peki ne yapmak *isterim*? Bilmiyorum. Bazen kendimi tanımıyor gibiyim."

Rives'a döndüm. Çok *yakınımdaydı*.

"Bir keresinde bana neden o kapıya doğru atladığımı sormuştun." Fısıldayarak konuşuyordum. "Sanırım mecburdum. Babamın seneler senesi bana öğrettiği onca spor, burada kendimi korumam için yaptırdıkları beni buraya sürükledi. Eğitimimi mi sınıyordum, yoksa kaderim miydi, bilmiyorum. Tek diyebileceğim, o kapıya atlamak zorundaydım. Bir çekim hissettim, düşünmedim, sadece *girdim*. Hatta bazen sanırım nihayet *benim* verdiğim bir karar olduğu için atladım, diye düşünüyorum, başka kimsenin değildi. Yani o saniye içinde, sonunda kendim için bir şey yapmıştım." Belki de kendimi *bulmak* içindi. Gözlerimi kapadım. "Ama bencilceydi aynı zamanda. Annemle babam muhtemelen meraktan hasta olmuştur."

Yanağımda duyduğum bir sürtünmeyle tenim karınca-

landı ve gözlerimi açtım. Rives'ın parmakları yavaşça saçımı yüzümden geriye attı, sonra çenemi takip etti. Karıncalanma hissi arttı.

Gözleri apaydınlıktı, aynı zamanda yeşil ateşle doluydu.

"Bencil değilsin, Skye. Hatta dürtülerine göre haraeet eden biri bile değilsin. Bence Nil belki de senin *kaderindi*, peki o zaman kaderini kabul etmenin nesi bencillik?"

Buna bir cevabım yoktu. Ayrıca, zihnim *Rives*, diye çığlık atıyordu ve parmakları dikkatimi son derece dağıtıyordu.

Rives arkasına yaslanıp gözleri gecenin içine daldı. "Delice bir şey duymak ister misin?"

"Tabii. Deliler kulübü özeldir. Sen de gel. Çerezimiz var," dedim. Rives bana bakmıyorken ya da bana dokunmuyorken düşünmek daha kolaydı.

Tatlı tatlı kahkaha attı. "Lütfen balık dürüm olmadığını söyle."

"Hayır. Ben küflü peynir kıtırlı ve balzamik soslu aragula salatasıyla, lazanya bolonez ve Fransız baget ekmeği, üstüne de ev yapımı ahududu sorbe alıyorum."

Rives inledi. "Skye, bitirdin beni."

"Affedersin." Sırıttım. "Yazın babamın evinde hep ben yemek pişiririm de. Sıkı bir Paleo diyeti takipçisi ve ben dayanamıyorum. Deneyler yapıyorum, fırında kek börek pişirmeyi çok seviyorum. Hatta babam çikolata parçalı cheesecake ve krem brülemi yemek için diyetini bozar."

Rives bir parmağını dudaklarımın üstüne koydu. "Gerçekten bittim, biliyor musun?" diye fısıldadı. Bakışları öylesine alevliydi ki, can vereceğim sandım. Ya da onu öpecektim.

Yavaşça parmağını çekti. "Şef olmayı düşündün mü hiç?"

"Iıı, hayır."

"Eh, deliler kulübü menüsü şahaneymiş." Gözlerini üstümden ayırmadı.

"Eee, seni üye yapan nedir?"

"Adanın bazen beynimin içine girmesi dışında mı?" Bakışlarını kaçırdı.

"Bence ada herkesin beynine işliyor." Yumuşakça konuşmuştum. "Amcam Nil'i duyuyordu ya da en azından Nil'le konuşuyordu, altı aydan sonra." *İkinci mevsim*, diye düşündüm. *Paulo o yüzden mi kalmak zorundaydı? Nil'i duyabilmek için mi?*

Sıyırıyorum, diye düşündüm. *Deliler kulübü başkanıyım.*

Rives arkasına yaslanıp gözlerini yıldızlara doğru çevirdi.

"İşte deliliği anlatıyorum." Sesi hem korumacı hem de narindi. "Bazen buraya belli bir sebepten ötürü geldiğimi düşünüyorum. Sanki vaktinde ayrılmamız için herkesi bir araya getirecek kişi benmişim gibi. Kurtarıcı değilim, daha çok bir organizatörüm. Beş dil biliyorum; ada kanı bile taşıyorum. Maaka benimle konuşuyor. Övünmek için demiyorum ama belki de önemli bir amaç için buradayım. Beni aşan bir amaç."

"Dahası olan bir amaç," diye fısıldadım.

"Aynen." Rives yoğun bakışlarıyla beni yakınca nefes almayı unuttum birden.

Gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı.

Tekrar yıldızlara baktım, birden çok yoruldum ve garip bir mağlubiyet yaşadım. "O halde ben o kapıyı bulmalıyım, sen de herkesi yönlendirmelisin."

"Onun gibi bir şey."

"Çözmek için Bahar Ekinoksu'na kadar vaktimiz var. Kaç günümüz kaldı?"

Rives'ın cevap vermesi biraz sürdü.

"Yeterince gün var," dedi. "Hadi uyu Skye. Yarın sabah yola çıkacağız."

BÖLÜM 54

RIVES

316. GÜN, GÜN DOĞARKEN

Skye kollarımda yatıyordu.

Kaşık pozisyonunda ona sarılmıştım, sırtı göğsüme yaslıydı, bir kolum belindeydi. *Isıtmak için,* dedim içimden.

Hayati öneme sahip bir santim kadar geri çekildim. Sonra yatıp serin düşünceler düşündüm. Antarktika. Grönland. Kışın İsveç. Skye'a yapışık vaziyette uyanmak, kontrol yeteneğimi alabora etmişti.

Toparlandıktan sonra başımı yaklaştırdım. Dudaklarım kulağının ucuna sürtündü. "Selam uykucu," diye fısıldadım.

Skye gözlerini açtı. "Selam." Ardından gözlerini kapatıp biraz daha sokularak kıvrıldı, aramızda bıraktığım o minik boşluğu doldurup ellerini başının altına koydu. Baş döndürücü bir an için dünyada sadece Skye ve ben kalmıştık. Ama kalmamıştık. Nil çıkıntı gibi yanımızdaydı.

Nerede çokluk orada bokluk, diye düşündüm. *Ve bugün sonunun başlangıcıdır, Nil.*

Maaka bu sözlerimi duysa ya da Skye'ın planını işitse ne düşünürdü, diye merak ettim.

Üç numara nedir? diye sormuştum Skye'a.

Artık biliyordum.

"Çok rahatım," dedi Skye gözlerini açmadan. "Kalkmak zorunda mıyız?"

"Yola çıkmamız lazım," dedim yumuşakça. "Hatırladın mı?"

Skye hemen yerinden fırladı. "Tamam. Dağlar. Kapı. Gidelim."

Kahkahalarla güldüm. "Sabırlı ol, padawan. Önce kahvaltı. Sonra geceyi geçirmeye ihtiyacımız olursa yarımıza alacaklarımızı hazırlayacağız. *Ondan sonra* gidiyoruz." Durdum.

Biz gidiyoruz. Ama Skye daha büyük hayallerin peşindeydi.

"Üç bölümden oluşan planını hatırlıyor musun?" diye sordum ona. "Hani birinci bölümde durağan kapının nerede ve ne zaman açıldığını buluyorduk? İkinci adımda, kimse arkada kalmasın diye adayı baştan aşağı tarıyorduk, eğer hepimiz kaçarsak adanın sihri bozulur hatta belki de yok olmaya yetecek bir efsun yaratırız fikrine inanıyorduk?"

Skye başını salladı.

"Üçüncü bölümün ne olduğunu biliyorum. Maaka'yı, adayı imha etme emellerimize dahil etmek."

"Ve Paulo'yu," dedi Skye sessizce. "Onun üstünde de çalışmalıyız." Ardından bana baktı, gözlerinin içindeki çelik kuvvetli bakışı artan güneş ışığında parladı. "Ama sabırlı ol, padawan. Fazla ileri bakma. Bugün, birinci adım."

Kafa sallama sırası bendeydi.

"Jason'ı uyandırıp gerekli malzemeleri alacağım," dedim Skye'a, sahilde yürürken. "Yirmi dakika sonra ateşin etrafında buluşalım mı?"

"Müthiş."

Yirmi dakika sonra Skye ateş çukuruna doğru yürüyordu. Nikolai şaşkın şaşkın sırıtan soluk bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordu. Bir olay vardı. Skye gözlerimin içine bakmıyordu.

"Hazır mısın, Skye?" Bir ananas ve üç balık almıştım, hepsi de Jason sayesinde ateşte pişirilmişti. Dürüm yapmaya vakit yoktu ama protein proteindi. "Bir şeyler yiyip yola çıkıyoruz."

"Rives." Skye bana yaklaştı ve Nikolai da peşinden yürüyünce arkasını döndü, tek elini havaya kaldırıp başını olumsuz anlamda salladı. Nikolai bir adım geri attı.

"Çok eğitimli, gördüğüm kadarıyla," dedim. Jason yanımda burnundan güldü.

"Üzgünüm," dedi Skye. "Bana nereye gittiğimi sordu ve dağı işaret ettim. Ben de gelmek istiyorum, dedi."

"Öyle mi dedi?" diye şüpheli şüpheli sordum.

"Eh," diye yanakları kızardı, "aslında 'Ben, gel?' dedi ama gelmek istediğini anladım. Rives, çocuk haftalardır Köy'de boş boş oturuyor. Bu kapı sonuçta onun da olacak. O zaman neden olmasın?"

"Çünkü daha önce hiç Arama'ya çıkmadı. Çünkü bize ayakbağı olur. Çünkü onu okuyamıyorum ve başımız belaya girerse, nereye oturtacağımı bilmediğim bir ekip değişkeni gibi havada kalır. Skye," durdum, "sıradan bir Arama'ya gitmiyoruz. Bence iyi bir fikir değil."

"Sıradan bir Arama'ya gitmiyoruz," diye kabul etti. "Bildiğimiz izciliğe çıkıyoruz, kaçışa değil." Nikolai'a bakış atınca çocuk da el sallayıp gülümsedi. "Ona hayır, demek bana ters geliyor, Rives. Neden biz karar verme hakkına sahibiz ki?" diye sessizce sordu.

Kendimi kontrolcü bir pislik gibi hissetmemi sağlamayacak bir cevabım yoktu.

"Tamam." İç geçirdim. "Gidelim." Jason'a döndüm. "Çaylağa göz kulak olmada destek misin?"

"Sorun değil." Skye'a baktı Jason.

"Nikolai'ı kastettim." Terslememek için kendimi zor tutuyordum. Skye kendine mukayyet olabilirdi. Artı, zaten

benim bir gözüm ondaydı. Nikolai'ı elimle yanıma çağırdım. "Hadi toplanıp yola düşelim."

"Umalım da kapılar da düşsün," dedi Jason. "Bir dakika." Bir elini kabarık saçlarında gezdirdi. "Umalım da aradığımızı bulalım."

"Ağzına sağlık, dostum. Çok iyi dedin."

Jason'ın omzuna bir şaplak attım. Çabucak yemeğimizi yedik, ardından Arama'nın kralına çıktık, ödülün kralını aramaya başladık.

Skye ve ben başı çekiyorduk; Jason ve Nikolai peşimizdeydi. Hatta dördümüz yürürken kendimi daha iyi hissettim.

Denge hükmünü sürüyordu.

Dağ tepemizde dikilmiş, bizi gözlüyordu.

"Sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Skye, güney lav arazisinden geçerken. Nil güneşi altında asırlardır pişen pürüzsüz siyah kayalar çatlamıştı. Çayır, uzaklarda, siyah dağın tabanında yeşil yeşil göz kırptı. "Nil'den sonra yani?"

Sorusuna kafa yordum; tam da dün gece ona sorduğum soruydu.

"Kısa dönemli mi? Annemlerle takılırım herhalde, *bac* alırım, Fransa'daki okul diplomasını yani, futbol oynarım. Uzun vadede? Belki futbolcu olurum, belki fotoğrafçı gazeteci. Kendimi bildim bileli seyahat ediyorum. Farkında olmadan bütün dünyayı gördüm. Başka bir şey yaptığımı düşünemiyorum. Masa başı bir işte çalışamam." Sustum birdenbire.

"Futbol derken, Avrupa futbolunu kastediyorsun, değil mi?" diye sordu Skye.

"Evet. En son oynadığım kulüp Paris'teydi."

Skye düşüncelere daldı. "Fransa herhalde çok güzeldir." Kederli bir iç geçirdi.

"Öyle."

"Hiç Avrupa'ya gitmedim, bir milyon tane ada gezdim sadece." Gülümsedi. "Ama bir gün gideceğim."

"Bir gün," diye onayladım.

Nil hayallerimizden besleniyordu, hissediyordum. Güneş ısındıkça ısındı, hava ağırlaştı, adeta ada sözlerimizi, ümitlerimizi nefes gibi içine çekiyordu. Ardından tamamen dinginleşti.

Öğle vakti, diye düşündüm hazırlıksız yakalanarak. *Merde.*

Skye'a baktım, o da bana bakıyordu.

"Dön," diye fısıldadı, eliyle elimi tutarak.

Gitmeli miyim? Kendimi kurtarmalı mıyım?

Kalmalı mıyım yoksa? Kalanlara yardım mı etmeliyim? Çıkıp kurtulma riskini göze mi almalıyım?

Skye'ın bakışları yakarış doluydu.

Kalmam için mi? Gitmem için mi? Okuyamadığım bir şey için mi yoksa?

Skye kollarımdan tutup beni arkama çevirirken Jason çığlık attı.

Pırıl pırıl dalgalanan kapı yanımdan uçarak geçti, sıvı bir roket gibi ilerledi. Hiddetle uçan bir tekli kapıydı, hiç durmaksızın Jason'ın üstüne doğru yuvarlandı. En son gördüğüm şey, Jason'ın suratıydı: Şok, inanamama, öfke, hüzün ve yüzünü *Çığlık** tablosunun yaşayan bir örneğine dönüştüren karman çorman duygular.

Kapı içine çöküp tek siyah noktaya dönüştü, sonra da kayboldu.

Jason gitmişti.

Takımımızın dengesi şaşmıştı.

Nikolai on metre ileride, çenesi yere düşmüş, kollarıyla sımsıkı kendine sarılmış vaziyette dikiliyordu.

* Norveçli ressam Edvard Munch'ın 1893 tarihli tablosu. *–yhn*

"Hassiktir," dedi Skye.

Ben mi yakalamalıydım?

O kapı benim miydi?

Jason kurtuldu, diye bir oh çektim. *Önemli olan bu.*

Skye, Jason'ın gözden kaybolduğu noktaya baktı. "Umarım Miya'ya veda etmiştir," diye mırıldandı.

"Ben de öyle." Hay lanet, ben de ona hoşça kal deseydim keşke. Ona ne kadar güvendiğimi, ne kadar değer verdiğimi söyleseydim. Tanıdığım çoğu erkekten daha yürekli olduğunu söyleseydim. Söylenmeyen ne kadar çok söz kalmıştı. Umarım biliyordu.

Pişmanlık yok, derdi Natalie olsaydı bana sarılırken.

Gözlerimi kapadım, Skye'ın elinin üstümde kalan kuvvetini ve Jason'ın kurtuluşuyla kalan boşluğu hissettim.

"Hadi işimize bakalım," dedim Skye'a. Ben de bir şeylerin pişmanlığını duymamak için Skye'a karşı hislerimi kavrayıp oturtmalıydım.

Odaklan.

Dikkatini ver.

Dikkatsizlik yüzünden canından olabilirsin.

Yeniden odaklanarak daha güçlü adımlarla yürümeye başladım. Nikolai hızıma yetişiyordu. Bakışları taşlarda, çimenlerde, sırtımızın üstündeydi.

Cidden kendi arkanı kollamayı öğrenme vakti, Rives.

Adanın durgunluğu karşısında bilincim iyice açıldı. Tıpkı Raj ile çıktığımız son Arama gibi, etrafta ufak tefek hayvanların olmayışı rahatsız ediciydi. *Belki de o yüzden leopar, Köy'e dadandı*, diye düşündüm. Hiçbir şey kımıldamadı, hiçbir şey cıvıldamadı.

Kapana kıstırılacak bir tavşan bile yoktu, ki eskiden kesin olurdu.

Çayıra yaklaştığımız sırada adanın vahşi yaşamını ya da olmayışını düşündüm kara kara. Sağ tarafta Nil Dağı züm-

rütlerle yamanmış siyah bir canavar misali yerden yükseliyor, çayırın güney kenarına doğru çıkıntı yapıyordu.

"Kapı arka tarafta olmalı," dedi Skye, dağı incelerken. "Doğu arka tarafta hatta. Yani çayırdan geçmek zorundayız ya da en azından etrafından geçmeliyiz, çünkü güney rotası biriken lavlardan tıkalı durumda, değil mi?"

"Tamam." Çayırın çimenleri rüzgârda hafifçe sallandı. Etraf sakin görünüyordu, bunun da hiçbir anlamı yoktu.

"Skye?" diye sordum. Hareket etmemişti.

"Kaplandan korkuyorum." Skye bana doğru döndü. "Ya kapıları kediler koruyorsa? Ya kapılara doğru çekilip başlarında nöbet tutuyorlarsa? Biliyorum, kulağa garip geliyor ama buradaki diğer her şey kadar garip. Amcamın günlüğü... Gizemli ada meleği kız ona çayırdan uzak dur, demişti."

"Kediler yüzünden mi, yoksa durağan kapı yüzünden mi?" Kaşlarımı çattım.

"Bilmem. Ben de aynı soruyu kendime soruyorum. Ama kedi olayı. Büyük bir sorun."

"Doğru. Fakat şu anda kapı kapalı. Dolayısıyla, başında nöbet tutacakları bir şey yok, değil mi?"

"Doğru." Skye başıyla onayladı. Fakat kılını kıpırdatmadı.

"Sana bırakıyorum, Skye," dedim sessizce. "Gidip senin düştüğün yeri arayabiliriz ya da koordinatları vermesi için Paulo ve Maaka'yı bekleyebiliriz. Her iki şekilde de vaktimiz var."

49 gün, diye fısıldadı zihnim.

Tik-tak. İçimdeki Nil saati.

Kararı Skye'a bıraktım.

BÖLÜM 55

RIVES

316. GÜN, GUN BATARKEN

"Hadi yapalım," dedi Skye aniden.

Dağın güney yönünden dolanarak yürümeye başladı.

Jason'ın aletlerini ve kendiminkileri yüklenip takip ettim, ardından Nikolai'a gelmesini işaret ettim.

Nil Dağı'nın tabanında, küçük bir araba büyüklüğünde bir kayaya kazılmış gerisayım çizimi dağa doğru bakıyordu; tıpkı Kemerler'deki çizim gibi. *Bütün* labirentler dağa bakıyordu, diye fark ettim; aslında, bütün oklar burayı gösteriyordu.

Bir başka Nil parçası tık diye yerine oturdu.

Skye ve Nikolai bana bakıyordu. Önderlik etmem için *yüzüme* bakıyorlardı.

"Yaklaşık otuz metre yukarıda bir mağara var," dedim kısaca. "Karanlık çökmeden Güney Sahil'e inemezsek, geceyi geçirebileceğimiz güvenli bir yuva. Ağaçları kullanabildiğimiz kadar kalkan olarak kullanıp yeşil sınırı takip etmeye devam etmemiz lazım."

"Taştan basamaklar hatırlıyorum," dedi Skye. "Ya da onun gibi bir şey. Öyle bir alan arayalım önce."

Çayırın yeşilliğinin yukarısında kalıp dağı tırmanmaya başladık, aynı taraftaydık. Güney sahiline nazır arka

eteklerden lav sızıyor; sert siyah bir raftan denize doğru akıyordu, suya değdikçe coz eden erimiş çelik gibiydi. Bu tarafta, Nil Dağı'nın eğimi biraz daha yumuşaktı, ki bu da Nil terimleriyle ancak meşakkatli bir tırmanış demekti, ani ölüm değildi. Hiç konuşmadan dağ yürüyüşümüze devam ederken her adımımızı dikkatlice seçtik.

"Orada!" diye bağırdı Skye.

Dağın ortalarında bir yerinde, çetin siyah basamaklar adanın yan tarafını yara gibi deşiyor, uzağa doğru kıvrılıyordu. Bu ilkel basamaklardan siyah taş bir düzlüğe çıkılıyordu, yarım futbol sahası büyüklüğünde pürüzsüz bir açıklıktı ama bir o kadar derindi. Bulutlara doğru yükselen sarp bir duvarın dibindeydi.

Düzlüğe ilk ulaşan Skye oldu ve ortaya doğru bir noktaya çömeldi. Yere yayılmış bir başka çizim, siyah taşa kazınmıştı ve tırtıklı hatları saf beyaz kumla dolmuştu.

"Bu sembol," dedi Skye çömelip. "Ortasında göz olan, on iki ışınlı güneş. Ölüm İkizi adasının zemininde de vardı. Şimdi hatırladım." Gözleri ışıl ışıl, kafasını kaldırıp bana baktı. "Paulo'nun kolundaki dövmede de aynı güneş var."

Ve Mağara tünelindeki duvara da kazınmış, diye düşündüm. *Bir iskeletin mezar taşı gibi.*

"Başardık," diye fısıldadı Skye. "Adanın göbeği. Kapı burada açılacak. Eminim."

Başımı salladım. Artık çok bariz görünüyordu. Güneşin ortasına kazınmış göz bana bakıyordu. Tıpkı dağ gibi, izliyordu.

Tıpkı Nil gibi.

Nikolai çömeldi. Eliyle göz şeklinin üstünden geçip büyülenmiş gibi parmaklarını kumun üstünde gezdirdi.

"Bak ne diyeceğim?" Gözü inceledim. "Buraya hiç çıkmadık, çünkü koşacak yer yok. Ama asıl ironik olan, bu kapı açıldığı zaman zaten koşmaya gerek olmaması."

"Dolayısıyla artık sadece kapının zamanını bilmemiz lazım. Öğle vakti ya da geceyarısı. Bence ikisine de hazırlıklı olalım." Skye düşünceli görünüyordu.

"Öğle vaktidir, diye umuyorum," dedim. *Aksi takdirde ben kavrulmuş olacağım.*

"Daha kolay olur," diye onayladı Skye.

Kolay derken, hâlâ hayatta olmayı kastediyorsan, evet, aynen.

Hiçbir şey demeden Skye'ın yanında durup çizimi inceledim.

Uzun uzun baktım.

Göz kırpılmadı. Işınlar dalgalanmadı.

Gözün içinde bir hilal belirdi, sanki gizli bir resme yeterince uzun bakmışım da içindeki gerçek görüntü belirginleşmiş gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve hilal kayboldu.

Nikolai ve Skye kıpırdamamıştı.

Aklıma Ayna Mağarası'nı ilk ziyaretim geldi, suyun düşüşünü dinleyerek zaman öldürüşümü, kafamı netleştirmemi bekleyişimi.

Üçümüz bu kayaya bakarak ne kadar süre durmuştuk?

Güneş gökyüzünde bir alevdi, hızla çöküyordu.

"Skye. Nikolai." Gözleri tam odaklanmadan aniden başını çevirdi ikisi de.

"Biliyorum, buraya daha yeni geldik," Durdum. *Öyle miydi?*

"Her neyse," diye devam ettim, "bu gece bir kapı açılmayacak. Ayrıca o mağarayı gündüz kontrol etmeli ve gece inmeden kamp kurmalıyız."

Tartışmasız, aynı basamaklardan aşağı indik, ardından dağı tırmanıp azalan ışıkla savaşarak mağaranın yolunu tuttuk.

Sığ mağaranın içi boştu, sadece bir odun yığını ve beyaz bir hayvan dişinden sivriltilmiş bir bıçak vardı. Şanslıydık.

Skye bıçağa dokunmaya gidince onu engelledim. "Bırak kalsın. Odunları kullanacağız ama ortama elimizden geldiğince az el süreceğiz, tamam mı?" diye sordum. Tüneldeki iskelette de buna benzer bir kemik diş olduğunu, uzun hayvan dişinin bir ölüm havası taşıdığını eklemedim.

Skye elini geri çekti.

İncecik yer bezini çıkarıp suratımı buruşturdum. Şu semsert kayanın üstünde değil, yumuşak kumda uyumayı tercih ederdim ve bu kayanın üstünde, serdiğim bez hiçbir işe yaramıyordu. Güney Sahili daha güvenli olurdu ama burada konaklayacaktık. Üç duvarın güvenliğine sığınmamız lazımdı ve dinlenmemiz lazımdı. Ada için bir gereklilikti bu.

"Jason'ın gittiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Skye. Heybesinin üstüne oturup küçük bir taşı başparmağı ve işaretparmağı arasında ovuşturdu. Taş simsiyah parladı.

"Sen mi, ben mi." Ellerinin taşı ovalamasını izledim. *Benim taşım*, diye fark ettim. Adadaki ilk günümden hatıra sakladığım taştı. Paulo'nun düştüğü gün lavlı arazide ona fırlattığım taştı. Skye'ın sakladığını anlayınca yüreğim bir hoş oldu.

Göz göze geldik ve Skye gülümsedi.

Nikolai hafifçe dizime vurdu. Kafamı çevirince elinde kocaman bir kırmızı meyve ve küçük, rengi ağarmış düz bir taş tuttuğunu gördüm.

Teşekkür babında meyveyi kaldırdım, bıçağımla kestim ve paylaştık.

Nikolai hakkına düşen dilimi alıp kafa salladı. Meyveyi gösterip sırıttı. "Spasibo!"*

Ödü patlamış geyik gitmiş, yerine dostluktan zevk alan ve hayatta kalma gücünü elinde tutan bir çocuk gelmişti. *Yeni bulduğu bu gücü ada mı yaratmıştı, yoksa ortaya mı çıkarmıştı?*

---

* Rus. *Harika!* –çn

Bir başka soru. Cevap yine yoktu.

Fındık fıstık, bir mango ve tuzlu balık da yedik. Fena bir akşam yemeği değildi düşününce. Gece mağaranın dışında ağır ve hızla çökerek karanlık giriş kapısını siyah bir örtü gibi kapladı. Ne olur ne olmaz ateşi besledik ama dumandan boğulmayalım diye mağara ağzının epey dışında yakmıştık.

Sırtlanların hâlâ burada olduğuna dair tüm şüphelerimiz bir saat sonra yok oldu. Uzaklarda bağırışıyorlar, tüyler ürpertici yankıları bize ulaşıyordu. Hiçbir ses bize yakın değildi. Mesafeyi olumlu bir işaret olarak algıladım. Belki de ada uyumamıza izin verirdi. Ya da en azından Skye ve Nikolai'ın uyumasına.

Skye bu kadar yakınımdayken boktan yer örtüsü en son sıkıntımdı zaten.

Yanıma kıvrılıp benimle duvar arasına sığdı; Nikolai da diğer kenarda uyudu. Çoktan horluyordu. Yüzümü Skye'dan diğer tarafa çevirdim ama her bir duyum, orada olduğunun bilincindeydi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı karanlık çökerken. Yüzüne gölgeler yapıştı, adeta Nil, içine sızmak için bir yol arıyordu.

"Ne istersen." Sesim ölçülüydü.

"Bugün o kapıya atlamamana sevindim," diye fısıldadı. "Gitmemene. Biliyorum bencillik, hiç sevinmemem lazım. Belki de yarın gideceksin, bunu da biliyorum. Ama burada olmana gerçekten, gerçekten çok memnunum."

Burada, adada mı? diye sormak istedim. *Yoksa burada, kollarımda mı?*

Şu anda uçurumun kenarında durmuş, düşmemek için kollarımı yana açıp kanat gibi çırpan adamdım ben.

"Ben de."

Yoğun bir an geçti. Sendeledim, sonra uçurumda arkaya doğru adım attım.

"İyi geceler Skye."

"İyi geceler Rives."

BÖLÜM 56

SKYE

41. GÜN, GÜN DOĞARKEN

Rives'm yanında uyandım, yakındık ama dokunmuyorduk ve neredeyse kahkaha attım. Dün gecenin mükemmel bir temsiliydi şu halimiz: İyi, kötü ve tam anlamıyla şaşkın.

Gecenin yarısı boyunca dışarıdan bir şey mağaraya girip bizi akşam yemeği niyetine yiyecek, diye korktum. Güvende sayılırdık, farkındaydım ama kendimi güvende *hissetmiyordum*; kapkaranlık ve tehlikelerle dolu, ölüm kapımızda kamp kurmuş gibi korkunç bir ortamdı, belki de o meşum çayır tam aşağımızda sinsice uzandığından, gözden ırak ama zihnimde capcanlı olduğundan, bir Bengal kaplanına ev sahipliği yaptığını bildiğimden ve Rives mini bir aslan grubuna ev sahipliği yaptığını bildiğinden böyleydi. Belki bende klostrofobi vardı; karanlık boğuyordu sanki. Deniz kenarındaki, yanları açık kulübemi özlemiştim.

Uyku tutmamasının bir başka sebebi de kiminle uyuduğumdu.

Elbette gayet sıcaktım, mağara duvarı ve Rives'ın arasında gayet rahattım, fakat yer bana garezi varmış gibi kemiklerime batıyordu ve konfordan söz etmek mümkün değildi. Bir taşın üstünde uyumaktan daha kötüsü varsa, o da Rives'm yanında uyumaktı, vücutlarımız ona doku-

nabileceğim kadar yakındı ve doğrusu, bir noktada battaniye gibi sıcacık olduğu için ona iyice sokulmuş vaziyette uyanınca kendimden utandım ama yine de aramızda bir duvar vardı.

Göremediğim bir duvardı ama hissediyordum. Arkamdaki duvar kadar gerçekti.

Bazı zamanlar diğer zamanlardan daha kalın oluyordu ama hep oradaydı, yoluma çıkıyordu. Acaba Talla'nın hayaleti mi, yoksa Nil baskısı mı, diye merak ettim. Duvar hiç çatlayacak mı, diye de merak ettim.

Rives düşündüklerimi sezmişçesine yan tarafa dönüp bana baktı.

"Nasıl uyudun?" diye fısıldadım.

"Harika. Mağaraya dört yıldız veriyorum, bir yıldızı aldım, çünkü yatak taş gibi sertti. Ya sen?"

"Berbat."

Rives gülümsedi. "Aynen. Hadi Nikolai'ı kaldırıp dönelim."

Sırf tenimize kum yapışmasını önlemeye yarayan örtüyü dürüp kaldırdık ve Rives'ın çantasına tıktık. Toplanacak başka bir şey yoktu. Nikolai mağara girişinin dışında, çıkıntılı duran düz zeminde dikiliyor, bıçağa benzeyen kocaman oyulmuş uzun dişle oynayarak çayıra doğru bakıyordu.

"Günaydın, Nikolai!" diye seslendim.

Gülümseyerek döndü. Arkasından vuran ışık titreşti, sanki bir şey güneşin önünü kapatmıştı. Altın rengi bir gölgenin gözüme çarpmasıyla Nikolai bir çığlık atarak gözden kayboldu.

Buz gibi bir ateş omurgamı yalayıp geçti.

"Rives?" diye fısıldadım.

Rives çoktan ayaklanmış, suratı son derece ciddi, bıçak elindeydi. "Sapanını taşla yükle. Bir kedi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim."

Sapanım çoktan elimdeydi; içgüdülerim harekete geçmişti. Çantamda taş ararken Rives öne doğru ilerledi. Ellerim titriyor, hareketimi zorlaştırıyordu.

"*Merde.*" Rives'ın yumuşak sesi duyuldu. Bıçağını kalkan gibi öne doğru tutuyordu.

"Ne oldu?"

"Düşmüş," dedi Rives, şoke olarak. Gözlerinde acılı bir bakışla tekrar bana yürüdü. "Senden burada kalmanı rica etsem, yapar mısın? Burası daha güvenli ama ben, Nikolai'ın yardıma ihtiyacı var mı, diye bakmak zorundayım."

Hayır anlamında başımı salladım. "Burada yalnız kalmaktansa, senin yanında daha güvendeyim."

Rives beni şaşırtarak olumlu anlamda kafa salladı. "Haklısın. Birlikte durmalıyız. Sapanın hazır mı?"

Başımla onayladım.

"Ciddi yaralanmış," dedi Rives sessizce. "Sadece seni uyarmak istedim, tamam mı?"

Mağaradan çıkar çıkmaz gözlerim Nikolai'ı aradı. Dağın tabanında, hareketsiz yatıyordu. *Otuz metre,* demişti Rives tabandan mağaraya kadarki mesafe için. *Nikolai otuz metre nasıl düşmüştü?* İnanılmaz ama dikkatlice adım ata ata inerken tek yanlış adımın insanı nasıl kaydıracağını fark ettim.

Adanın bu kısmında güneşin doğuşu hiç huzurlu değildi.

İğrençti.

Garip sesler, ölüm sessizliği. Çimenler ıslak bıçaklar gibi parladı ve yeni arkadaşımız, tam aşağımızda ölü gibi yatıyordu. Yakınlaştıkça durumu daha kötü görünmeye başladı. Nikolai çimenlerin kenarında yüzüstü yatıyordu, kolları bacakları garip açılarla bükülmüş, başı bir yana kırılmıştı. Gözleri kapalıydı. İçimde berbat bir düşünceyle

şimdi ortadan kaybolsa yerinde tebeşirle çizilmiş bir şekil kalabilirdi, diye geçirdim.

"Yerinde kal, Skye," dedi Rives.

Lütfen kıpırda, diye çılgınlar gibi düşündüm gözlerimi Nikolai'dan ayırmayarak. *Lütfen iyi ol.*

Buraya gelmeyi ben seçmiştim. Benim seçimimdi. Nikolai da takip etmişti, *beni* takip etmişti.

Rives iki parmağını Nikolai'm boynuna bastırdı ve yenilgiyle başı düştüğü saniye anladım Nikolai'ın öldüğünü.

Bir insan nasıl bir saniye capcanlı ayaktayken bir sonraki saniye ölebilirdi?

Başımı hayır anlamında salladım. "Ölmedi. Ölmüş olamaz. Belki şuurunu yitirdi, beyin sarsıntısı falan geçiriyor. Belki başını çarptı..." Nikolai'ın çıplak sırtındaki kırmızı bir taş gözüme çarpınca yavaşça sustum.

Ardından taş olmadığını fark ettim; kemikten bıçağın kana bulanmış ucuydu. Sırtını deşip arkasından çıkmıştı.

Kusacağım sandım. Elimle ağzımı kapattım.

"Uzun hayvan dişi vardı ya," diye fısıldadım, yutkundum ve titredim. "Mağaradaki. Onun üstüne düşmüş. O yüzden mi ölmüş? Nasıl ölebilir?"

Rives ellerini nazikçe yanaklarıma koyup gözlerimin içine baktı. "Skye bana bak. Geçecek. Ama şimdi hareket etmemiz lazım."

"Hareket etmek mi? Onu bırakamayız! Ya gerçekten ölmediyse?"

"Gitti Skye." Rives'ın suratı acı doluydu. "Nabzı sıfır."

Çömeldim, kesin teyit etmek istercesine kendim nabzını hissetmeye çalıştım ama ona dokunamadım. *Ödlek!* diye bağırdı beynim.

Dizime ılık bir şey değdi.

Kan.

Koyu kırmızı, Nikolai'ın altında göl gibi biriken, yere sızan kanı, Nil'e sızan yaşamıydı. Kana bakakaldım. Yerdeydi, dizimdeydi. Nikolai kendisi hareketsizce yatarken kanı akıyordu. Çok yanlıştı.

Rives yanıma diz çöktü. "Skye. Gitmemiz lazım."

Rives'a baktım, kanı hissettim, beni yere doğru çekip ağırlaştırıyordu. "Onu burada böyle bırakamayız! Gömmemiz filan gerek!"

"Skye. Bana bak." Rives ellerini yanaklarımın yanına koydu, sesi bir aciliyetle, gözleri yakarışla doluydu. "Kalamayız. Bizi dağdan izleyen bir puma var, mağaramızın sol tarafında; bence Nikolai'ı korkutan o kediydi. Ayrıca çayırda iki çirkin köpek kulaklarını dikmiş, tüm dikkatleri bizde duruyorlar. Aslanlar da uzakta değildir. Gitmek zorundayız."

"Onu bırakamayız." Gözlerimi kırpıştırdım, Nikolai'ın bizimle akşam yemeğini paylaşırken yüzündeki sırıtmayı hatırlayıp o hayat dolu Nikolai'ı yerde kanlar içinde yatanla bağdaştırmaya çalıştım. "Doğru olmaz."

"Skye, çocuk gitti." Rives çok meşum konuşuyordu. Bir yerden küçük bir torba çıkardı, Nikolai'ın yanına küçük bir beyaz haç yapıverdi ve birkaç kelime mırıldandı. Çantası çıktığı gibi ortadan kayboldu. Rives tekrar bana dönüp yanaklarımı avuçlarının arasına alıp suratımı ona çevirdi.

"Harekete geçmek zorundayız. Geçmezsek, sonumuz Nikolai gibi olacak. Onun için yapabileceğimiz bir şey yok Skye. Ama eğer geri dönersek, diğerlerine kapıdan bahsedebilir ve herkese bir kaçış fırsatı verebiliriz. Gitmemiz lazım. *Hemen.*"

Beni ayağa kaldırdı. Nikolai'a baktım. Sırtından, soluk tenine yakut kırmızısı bir çizgi şeklinde sular akıyordu. Kanı dizimden aşağı aktı.

Çayırdan geçerken otuz metre ötede, çimenlerin tepe-

sinden iki sıska kafa çıktı. "Sırtlanlar," dedim bomboş. "Onlar sırtlan."

"Biliyorum." Rives sakince konuştu; beni çekmeyi bırakmadı. Yürüdük de yürüdük, Rives konuştu da konuştu. Ben ağzımı bile açmadım, bir ayağımı diğerinin önüne atmak dışında bir şey yapamıyordum. Zihnim, Nikolai'm vücudunun asla silemeyeceğim görüntüleriyle çalkalanıyordu. Kurumuş kanı dizimi lekeliyordu.

Çayır arkamızda yeşil bir nokta olana kadar yürüdük, sonra biraz daha yürüdük. Rives beni yavaşça aşağı doğru inen, çok kullanılmış bir patikadan götürdü, Güney Yamaçlar boyunca, siyah taşların arasından geçen geniş bir yoldu, rahatlıkla yürüdük. Ben tökezleyince Rives beni kaldırıp son birkaç metre kucağında taşıdı. Yamacın bittiği düzlükte bir metre derinliğinde bir su birikintisi vardı, taşların arasında toplanmış, hiç ellenmemiş deniz suyuydu.

Rives beni o küçük havuza soktu yavaşça. Eliyle dizimdeki kurumuş kanı temizledi. Derken titreme nöbeti geldi. Tüm bedenim öylesine titriyordu ki, dişlerim takır takır birbirine vuruyordu. Rives beni kucağına kaldırıp güneşin ısıttığı, kocaman bir kayaya taşıdı ve bedenim kendisine isyan ederken sarıldı. Kulağıma fısıldadı.

Az sonra duydum sesini.

"İyisin," diye tekrar ediyordu. "Güvendesin. Geçti."

Titremelerim yavaşladı, onun yerine gözyaşları indi.

"Geçmedi," dedim Rives'a. Kelimelerim kopuk kopuktu. "Benim yüzümden öldü. Çünkü *ben* Arama'ya çıkalım, diye tutturdum, *ben* ona bizimle gel, dedim." *Kelebek etkisi*, diye düşündüm. "Bana Alexie ile tartıştığını söylemişti ve ben de Nikolai'ı yanımızda getirerek bir yardımım dokunuyor sanmıştım. Benim hatamdı," diye fısıldadım.

"Değildi," dedi Rives sessizce. "Nil'in hatasıydı. Ada onu buraya getirdi. Ada başlattı domino etkisini. Sen değil."

"Ama benim de rolüm oldu," dedim. "Eğer Köy'de kalsaydı, şimdi hayatta olacaktı."

"Belki de." Rives'm sesi yumuşaktı ama acıma dolu değildi. "Belki de değil. Belki de akıbeti buydu."

"Nasıl böyle diyebilirsin? Çocuğun ölümünü nasıl bu kadar kolaylıkla kafandan atabilirsin?" Tekrar titredim ama başka bir sebepten.

"Kızgın olduğunu biliyorum," dedi Rives, çene kasları seğirerek, "ama kızdığın kişi ben değilim. Ölümünü kafamdan attığım yok. Onun ölümü ya da bir başkasının ölümü karşısında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar burada ölüyor, Skye. Nikolai ilk ölen değil ama Tanrı yardım ederse, sonuncu olması için dua ediyorum. İnan bana, bir cenaze daha görmezsem, vaktim bitti derim."

Rives'ın güçlü sözlerinin altında acı gizliydi. Amcamı düşündüm. *Hiçbir şeyden korkmuyorum.*

Rives haklıydı; Rives'ın, Nikolai'ın ölümü karşısında neler hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu halim neydi, adada kırk güncük geçirip paramparça oluyordum, oysaki Rives üç yüz küsur gündür buradaydı.

"Üzgünüm," dedim öfkem sönerek ve yerine bir bitkinlik bırakarak. Uzuvlarım jöle gibiydi. "Haklısın. Buraya kızgınım, kadere ve her şeyden çok, kendime. Bir keresinde bana neden korktuğumu sormuştun. Artık öğrendin. Kelebek etkisinden korkarım. Buraya gelerek birisinin kaderini değiştirmekten. Müdahale etmekten. Şimdiyse Nikolai öldü işte. Ve en azından kısmen, bu suçta benim de payım var."

"Hayır." Rives hiddetlendi. "Ölümünü sakın sahiplenme. Bizimle gelmek onun tercihiydi, sonunuysa kader çizdi. Sen değil."

Yorgunluk içinde gözlerimi kapadım. İkimiz de bir dakika sus pus durduk. Deniz yatıştırıcı bir dikkat dağıtıcı gibi gürledi. "Tuhaf bir şey bilmek ister miydin?" dedim. "Babam bana Rusça dersi al demişti. Ben de hayır, dedim. Rusça'nın dünyada en çok konuşulan beşinci dil olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum." Rives saçımı yüzümden geriye itti.

"Öyle," dedim. Güneş yüzümü ısıtıyordu; göz kapaklarımı kapalı tutmak iyi geldi bana. "Çince bir, sonra İngilizce, Hint dilleri, İspanyolca ve Rusça. Belki babamı dinleseydim, Nikolai'a yardım edebilirdim."

"Sanmıyorum." Rives'ın sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Onu uyarmaya vakit yoktu. Kedi onu korkuttu, olay böyle oldu." Sustu.

Belki de, diye düşündüm. Fakat dudaklarımdan geçemeyecek kadar ağır bir sözdü. Güneş ışığı tüm bedenime nüfuz edip ayak parmaklarıma kadar işledi ya da belki de Rives'ın verdiği sıcaklıktı bu. Kollarını hâlâ bana dolamış, beni göğsüne bastırıyordu.

"Uyu, Skye," diye kulağıma fısıldadı. "Güvendesin."

Ben de uyudum.

BÖLÜM 57

RIVES

317. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Şok ve titremeleri geçtikten sonra Skye en az iki saat uyudu.

Kollarımda.

Uykusunda bile kızgın ve incinebilir görünüyordu. Nikolai'm kanı dizinden silinmişti ama izi kalacaktı. Skye, ilk Nil yarasını almıştı.

Lütfen sonuncu olsun, diye düşündüm.

Şimdi uyanıktı ve olağandışı derecede sessizdi. Her şeyi sindiriyor mu, yoksa yok mu sayıyordu, karar veremiyordum.

Güney Yamaçlar'ın etrafından dolaşarak Güney Sahil'e doğru yürüyorduk. Güney ucu geçtikten sonra taşlar nihayet incecik kuma dönüştü. Önümüzde uzanan engin, simsiyah kumsalı gösterdim. "Eğer yürümeye devam edersek, gün batımında Köy'e ulaşırız. Durmazsak, hızlanırsak."

Skye önümüzdeki kıyı şeridini inceledi. "Yavaş yavaş gitmek istiyorum," dedi. "Sahilin bittiği yerdeki kayaların altındaki su tünellerini görmek, dönüş yolunda da Kemerler'i görmek istiyorum." Bana baktı. "Amcam buradaki ilk günlerinde o yoldan yürümüştü. Hadi biraz zaman ayıralım, bakalım ne olacak." Gözlerinde denizin tüm tonları parlıyordu. Çelik benekleri de oradaydı. Farklıydı

ama yine de alev alevdi. Sudan yansıyan güneş gibiydi.

Her şeyi sindiriyordu.

"İyi mi?" diye sordu.

"Güzel plan bence," dedim.

Hareket etmedim. Siyah kumsalda, serin sular ayaklarımızı sararak durduk. Skye gözlerimin içine bakıyordu. İşte yine uçurumun kenarında yalpalıyordum.

"Rives, neredeyse öğlen oldu," diye fısıldadı Skye gözlerime bakarak. "Şimdi adadan ayrılsan, içinde kalan bir pişmanlık olur muydu?"

İşte bu cümleyle tüm azmim tuzla buz oldu.

Tamir edilemez parçalara ayrıldı, etrafımdaki görünmez duvar un ufak dağılıp yere düşerken yağmur gibi denize döküldü parçalar. Skye'ı kendime çektim, yavaşça çenesini kaldırıp dudaklarımla dudaklarını buldum. Önce yumuşak bir şekilde, sonra telaşla. Ellerimle başını sardım, parmaklarım saçlarındaydı; *Skye* isteği ve ihtiyacı içinde boğulabilirdim. Geri çekilmek istemedim.

Ama çekildim.

"Buydu," dedim çatlak bir sesle, başparmağımla çenesini takip ederek açılan gözlerini izledim; Skye da aynı şekilde paramparçaydı. "Bunu kaçırdığıma pişman olurdum. Neyiz bilmiyorum ama..." Aniden sustum, göğsümdeki karmaşık duyguları söze dökmeyi beceremedim.

"Daha fazlasıyız," diye fısıldadı Skye, gözleri ateşle dolu. Sonra da beni öptü.

Sonradan okyanusu hissetmediğimi, sadece Skye'ı hissettiğimi hatırladım.

Nil değişimi değil, daha çok *bende* bir değişim yaşanmıştı.

Skye sayesinde kendimi *daha fazlası* hissediyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, kaybetmeye dayanamayacağım bir şey hissettim. Adadan nefret etmeme ve

adaya şükretmeme ve kaderimin kontrolü elimde olmadığı için çığlık atmama sebep olan bir şeydi.

Şimdi Thad'in en sonuncu hamlesini çok iyi anlıyordum. Charley'yi geride bırakmak içini dağlardı. Güvende miydi, hayatta kalmış mıydı, diye bilememek. Durağan kapı bize eşsiz bir ödül sunuyordu; ikili kaçış şansı, paylaşılan bir gelecek fırsatı, yalnızca Nil'in sunabileceği bir fırsat veriyordu.

Tamamen beynimi yitirmeden önce Skye'ı göğsüme çektim. Hâlâ Nil yüzünden mi, yoksa Nil'e rağmen mi buradaydı, çözemiyordum.

İçimden bir ses cevabın çok büyük olduğunu söylüyordu, özellikle de bu Arama'nın doğurduğu sonuçlar göz önüne alınınca.

Arama'mız dört kişi başlamıştı, ikiye düşmüştü ve artık Skye ve ben birdik.

Eğer Ada, Skye ile savaşa kalkışırsa, benimle de savaşmak zorundaydı. İkili takımdık.

Skye'ın başını öptüm. "Tünelleri görmeye hazır mısın?" diye fısıldadım.

"Önden buyur." Sırıttı.

Parmaklarımız birbirine kenetlenip kaldı, tünellere doğru yürürken bir bütünün iki yarısıydık, ayaklarımız suya değiyordu. Çok eski zamanlarda lavların akmasıyla oyulup içlerinin tuzlu suyla dolması sonucu bir sürü tünel ağı oluşmuştu, bir nevi adaya mahsus kaplıcalardı.

Zamanın durmasını istedim, bir saniyecik için.

Şu saniye için, birlikte olup bir nebze güvende olduğumuz şu saniye için.

Fakat adada zaman hiç durmazdı; siz gidene kadar.

Jason'ın kurtuluşu bir şoktu, fakat Nikolai'in beklenmedik ölümü asıl huzurumu kaçırıyordu, Skye'a çaktırdığımdan çok daha fazla hem de. Acaba elindeki hayvan

dişi yüzünden miydi? Yoksa çizime dokunduğu için miydi? O çizgileri eliyle yoklayan, kumları eşeleyen tek kişi Nikolai'dı. Acaba görünmez bir dengeye çomak mı sokmuştu? Yoksa olay sadece bir kaza, kaderin sillesinden mi ibaretti?

Daha çok Nil'in zalim sillesiydi, diye düşündüm.

Nil görünmez ipleri çekip oynayan bir düşmandı.

Yine de Nil olmasa, Skye da olmazdı. *Biz* olmazdık. Ve *biz olma* şansını denemek için yanıp tutuşuyordum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Nil, oluşturduğum hiçbir kategoriye, hiçbir sütuna sığmıyordu.

Skye koluma dokunup yavaşça, "Rives," dedi. "Nereye gittin?"

Onu kendime çekip bir güzel öptüm.

Skye kızardı. "Tamam. Ben de ha bire oraya gidip duruyorum. Ama kapıya dönüyorum. Sence o düzlüğe çıkmanın başka bir yolu var mıdır, kedilerin başıboş gezmediği bir yol? Bir arka kapı?"

"Sanmıyorum. O simsiyah yamaç çok çetindi. Bence tek giriş ve çıkışa sahip."

"Tıpkı labirentler gibi," dedi düşünceli düşünceli. Başını yana eğip bana baktı.

"Paulo'yla konuşmamız gerek. Kapının gündüz mü, gece yarısı mı açılacağını öğrenmemiz gerek, çünkü eğer geceyse, farklı bir plan yapmalıyız. Daha fazla meşale mesela." Lafını kesip bana baktı. "Ne? Ne zaman kapının zamanlamasından bahsetsem, yüzün bir garip oluyor. Konuş."

CIA Skye geri dönmüştü.

Suyun kenarında birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. "Ben 317 gün önce geldiğimde öğleden sonra saatleriydi. Ve ekinoks? 20 Mart'a denk düşüyor, ki benim hesabıma göre 365. Gün'üm olacak." Ben konuşurken Skye'ın yüzündeki kan çekildi. Çoktan rakamları toplamış,

benim gibi ucu ucuna hesaplamıştı. "Dolayısıyla o öğlen benim fırsatım," dedim sessizce. "Gece yarısına kadar vaktim yok. Tamı tamına kırk sekiz günüm kaldı. Kırk sekiz öğlenim."

"Bekleyemezsin." Kararlı bir sesle konuştu. "Risk çok yüksek. Arama'ya çıkmak zorundasın, hemen. Dex ve Jillian ve ben herkesi oraya götürmenin bir yolunu buluruz ama..."

Dudaklarının üstüne bir parmağımı koydum. "Dur. Paulo'yla bir konuşalım önce, tamam mı? Neler bildiğini öğrenelim. Hiç kimse bugün bir karar vermek zorunda değil." Gerçi ben çoktan kafaya koymuştum.

Ekinoks günü zarları atacaktım. Daha erken sıvışmayacaktım.

"Gidelim," dedi Skye, tünelden çıkıp. "Tur bitti. Hadi gidip Paulo'yla konuşalım. Ve," Ağır bir sesle ekledi, "Miya'ya haber vermeliyiz. Jason'ın kurtuluşunu."

Takip ettim. Skye haklıydı. Adada gezinti sona ermişti.

Kapının izini sürmek zorundaydık.

BÖLÜM 58

RIVES

317. GÜN, SABAHIN GEÇ SAATLERİ

Doğruca Köy'e yollandık.

Hiç durmadan Kemerler'den geçtik; Siyah Koy için de aynısı geçerliydi. Ancak Kristal Havuz'u geride bırakırken Skye beni arkaya çekip ileriyi işaret etti.

"Rives! Adaya açılan kapı!"

On metre ötede bir kapı havaya fırlayıp düştü. İkimiz de konuşmadan çalıların arasına girdik. Kapı titreşti, sonra yerin üstünde bir ayna gibi yansımalı bir yüzeye dönüştü. Parıldadı ve yok oldu.

İçinde kimse olmayan bir başka adaya açılan kapıydı.

"Üç haftadır gördüğümüz üçüncü boş kapıydı," dedim ayağa kalkarken. "Çok nadir olurlardı. Ya da ben öyle sanıyordum."

Bize bir ipucu daha mı veriyorsun, Nil? Ne demeye çalışıyorsun?

"Garip," dedi Skye ama dikkati dağınık gibiydi. Elimi çekti ve tekrar patikaya çıktığımızda hafifçe koşuyordu.

"Skye," dedim. "Bir şey yok. Sakin ol."

Skye hiç yavaşlamadı.

Köy'e döner dönmez Paulo'nun kulübesinin yolunu tuttu.

"Kapıyı çaldığın için sağ ol," dedi çocuk, somurtarak.

"Kusura bakma," dedi Skye, hiç de özür dilemeyen bir sesle. "Cevapları almamız lazım."

Dümdüz lafa girmişti. Eğer onun için daha önce ateşle buz dediysem, şimdi artık patlamaya hazır bir volkandı. "Kapının mart ayında nerede açılacağını biliyoruz ama zamanını öğrenmeliyiz. Öğlen mi, gece yarısı mı? Ayrıca o kedilerin dikkatini çekmeden adanın göbeğine nasıl ulaşacağımıza dair başka bir sır var mı, diye de bilmeliyiz."

Paulo yutkundu. "Girişi buldunuz mu?"

"Platform. Taş basamakları çıkınca ulaşılan düzlük. Mart ayında açılacak," dedi. "Şimdi bana zamanını söyle."

Skye kollarını göğsünde kavuşturdu.

Paulo tavana baktı. "Cevap verirsem, gidecek misiniz? İkiniz de?" Sertçe beni süzdü.

"Evet," dedi Skye. Başımla onayladım ben de.

"Tamam. Eskiden gece yarısı açılırdı. Bir asır önce, adanın ruhları güçlendi. Güneş, gecenin gündüze güçlü bir şekilde yaklaştığı bir eylül günü ve gecesi pasparlak yanmaya başladı. O sene kapı bu adada iki kere açıldı; bir kere öğlen, bir kere gece yarısı. Ve zamanlar yer değiştirdi."

Güneş Fırtınası, diye düşündüm. *Bir güneş patlaması kapıyı etkilemişti.*

"Şimdiyse ilk çeyreğin kapısı gündüz açılıyor," diye devam etti Paulo, "üçüncü çeyrekteki de gece. O yüzden ben karanlıkta geldim, karanlıkta gideceğim."

"Ama aydınlıkta dönebilirsin." Skye yüzünde rahatlamanın verdiği bir pırıltıyla bana bakıyordu.

"Ben gidemem. Henüz değil." Paulo hayır anlamında başını salladı.

"Şerefin için kalmak istediğini biliyorum ama burası bir zamanlar tanıdığınız yerin aynısı değil. Atalarının ilk bul-

duğu yer değil. Değişti ve iyiye gitmedi." Sesi yumuşamıştı. "Teşekkürler Paulo. Biz artık gidiyoruz."

Çocuk Skye'ı süzerek kafa salladı. Umarım Skye'ın sözlerini ciddiye almıştır.

Dışarı çıkınca sahile doğru yürüdük, kahkahalar duyuluyordu ve Miya bekliyor olabilirdi. Skye patikanın yakınında beni durdurdu.

"Rives, bir dakika bak." Tıpkı benim bu sabah ona yaptığım gibi suratımı elleri arasına aldı. "Paulo'nun verdiği haber bir şey değiştirmez. Arama'ya çıkmak zorundasın. Son dakikaya kadar bekleyemezsin."

"Paulo'nun haberi her şeyi değiştirir," dedim, bakışlarım Skye'la arkasındaki orman arasında gidip gelerek. "O benim öğlenim demektir. Bizim demektir."

Skye gözlerini kocaman açtı, sonra kısıp bana gümüşi ışınlar fırlattı. "Saçmalama!" diye bağırdı. Ellerini indirip yumruklarını sıktı.

"Ah! Her şeyin eski haline döndüğünü görmek güzel," dedi Dex, Jillian'la birlikte bize doğru yürüyüp. "Skye bağırıyor. Rives salak gibi davranıyor. Bu kez neyin peşinde?"

"Aman içinde çay olmasın da." Jillian ters bir bakış attı.

"Hayır," dedi Skye, tehlikeli derecede alçak bir sesle. "Ama cidden eceline susamış galiba."

"Ne?"

Skye ekinoks olayını özet geçerek benim son günümün tarihini ve Nil'ı yıkmak adlı hırslı planını anlattı.

"Kahretsin!" Dex, Skye'a huşu içinde bakıyordu. "Hangisi daha manyakça, anlayamadım, Rives'ın ölümle zar atması mı, yoksa senin adanın gırtlağını kesmen mi? Ben pes ediyorum." Son sözleri fısıltıydı.

"Biliyorum," dedi Skye gerçekçi bir tonla. Dex'in nutku tutulmuş ifadesini kaçırmıştı; bana kaşlarını çatmakla

meşguldü çünkü. "Ama Rives bekleyemez. Bu riski göze alamaz."

"Benim riskim, istersem alırım." Başparmağımı yavaşça Skye'ın yanağında gezdirdiğimde bakışlarını benden ayırmadı. "Sahilde uyuduğumuzda sana ne demiştim, hatırla? Macy bir keresinde bana hepimizin buraya bir sebepten geldiğimizi söylemişti ama aynı sebepten değil. Skye, farklı nedenlerle buradayız ama ikisinin de sonu aynı." Durdum. "Belki de Nil'in de sonu olacak."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye nefes verdi Jillian. "Nil'siz bir dünya? Başka çocukların kaçırılıp burada ölüme yollanmadığı bir dünya? Ben ölümcül darbeyi indirmeye hazırım. Hemen silahımı verin." Sırıttı ama gülüşü çabuk söndü. "Ama Rives, Skye'a katılıyorum. Sen bekleyemezsin. Adanın yok edildiğini görmek için bile."

Jillian konuşmasını bitirmeden Maaka bir hayalet gibi gölgelerin arasından çıktı.

"İyi akşamlar Maaka," dedim kibarca. "Ne zaman dışarı çıkacaksın, diye merak ediyordum. Başkalarını dinlemek kabalıktır, unuttun mu?"

Maaka çok ciddi ve sert durdu. Yalnızca bana baktı.

"Niçin anlamadığınız her şeyin yok edilmesi gerektiğini düşünüyorsunuz?" dedi. "Siz anlamadığınız için korkuyorsunuz. Sonra da yıkmak istiyorsunuz. Sizin yolunuz bu." Resmen tükürür gibi çıkarmıştı her lafı ağzından. "Gerçekten sizin daracık insan mantığınıza, gerçeği gördüğünüz şekilde algılama açınıza sığmıyor diye, öyle bir gerçeğin var olmadığını kabul edecek kadar kibirli misiniz? Gerçek olmadığını düşünecek kadar?" Yüzünü gökyüzüne çevirdi. Suratından saygı dolu bir ifade geçti. "Gördüklerimizin arkasında hiçbir şey olmadığını mı sanıyorsunuz? İnsan kibri, görüşü gölgelendirir, anlayışı engeller."

"Ben senin sandığından daha fazlasını görüyorum," dedim sakince.

"Hiçbir şey görmüyorsun," dedi Maaka. "Ve Paulo zavıf. Burada vaktini harcıyor."

"Vakit," dedim yavaşça, "her yerde sınırlı. Burada her yerdekinden daha mı değerli? Ayrıca senin buradaki vaktin, benimkinden daha mı değerli?"

Hiç istifini bozmadan suratıma bakmaya devam etti.

"Bu arada Maaka, tanıştırayım Skye. Skye, Maaka."

Skye elini kaldırdı. "Selam."

Adını duyunca Maaka'nın yüzünde bir şaşkınlık oluştu. Kızı tepeden tırnağa süzdükten sonra kısacık kafa salladı, sanki Skye beklentilerini karşılamakta eksik kalmıştı.

Onu bir yumrukta yere sermemek için kendimi zor tuttum.

"Bu da Dex ve Jillian." Serinkanlıydım.

Maaka bir adım geri atıp araya mesafe koydu, Köy'e doğru çekilmek istemiyordu. Açık bir kitap gibi okunuyordu. Resimli kitaptı hatta, okuması kolaydı.

"Görüşürüz Maaka. Ama kesinlikle mart ayında, adanın göbeğinde. Çünkü sayıları doğru topladıysam, sen sonuncu mevsimindesin. Ekinoks kapısı eve dönüş kapın, değil mi? Orada görüşürüz. Bu arada, yolculuğunun son kısmında iyi eğlenceler." Durdum. "Bir uyarı. Çayırdan uzak dur. Kediler huzursuzlanmış."

Maaka arkasına dönüp uzun adımlarla uzaklaştı, sessizce gözden kaybolma numarasını yapamayacak kadar sinir olmuştu.

"Demek ele geçirilemeyen meşhur Maaka bu," dedi Skye.

"O neydi ki?" dedi Dex, "Konfüçyus'la atışıyorsun sandım, tabii eğer Konfüçyus benden daha çok dövmesi olan bir futbolcu gibi yeniden dünyaya gelseydi. Eh," Dex

düşünceli durdu, "daha fazla dövmeli değil gerçi. Ama onunkiler de bayağı hoştu, gerçi biraz göze batıyordu. Her neyse," elini salladı, "şu adayı yok edelim senaryosunda onu da aramıza katmak zorunda mıyız? Çünkü biraz dikbaşlı sanırım."

"Olabilir," diye onayladım. Sonra güldüm. "Ama imkânsız olduğunu söylemedi."

BÖLÜM 59

SKYE

41. GÜN, AKŞAM ÜZERİ

Rives sahilde bir toplantı yaptı. Bence sabaha kadar beklerdi ama Jason ve Nikolai'm yokluğu feci derecede barizdi ve bir açıklama gerektiriyordu. Çaktırmadan çabucak dağı kolaçan edip gelme gezimiz buraya kadarmış.

Nikolai'ı düşündükçe hâlâ midem bulanıyordu.

Köy'de geri kalan herkes etrafımıza toplandı, Paulo hariç. Onu davet etmiştim ama gelmesini beklemiyordum ve düşününce, aslında gerçekten Köy'e katılmamıştı. hâlâ benden başka kimseyle haşır neşir olmuyordu, Duvar'a adını yazmamıştı ve katkıda bulunmak için parmağını kımıldatmıyordu.

Rives haklı, diye düşündüm. *Fiziksel açıdan yapabildiği saniye yanımızdan ayrılacaktı.*

Paulo'nun tembelliğine rağmen, üzüldüm. Sanırım hâlâ ondan daha fazlasını umut ediyordum. Artı, iyi olmasını istiyordum.

"Tamam, millet, işte olay şu," dedi Rives. Sahildeki ateş çukurunun yanında dikildi, birkaç odun yanıyordu sadece ama yeterliydi. Ufak bir gruptuk. Denizin üstünde batan turuncu güneş olağanüstüydü, adanın sonunu tartışmak

için mükemmel bir arka plandı. Rives böyle mi ayarladı, diye merak ettim.

"Çoğunuzun bildiği üzere, Skye'ın adaya açılan kapısı farklıydı." Durağan kapıyı, yolculuğumuzu, Jason, Nikolai ve ekinoksta açılacak kapıyı sırayla açıkladı. Miya çok rahatlamış, kaderci bir duruş sergiledi. Alexei gözyaşlarına boğuldu. Rives her hücresiyle öfkeli deniz tanrısını ve güçlü Köy Lideri'ni andırdı ama aynı zamanda Rives gibi göründü. Bu sabah hayatımı kurtaran, ben yürüyemediğimde beni kucağına alıp taşıyan, çayır sonrası sinir krizimin ardından gözlerimi açıp gördüğüm, yüzünde içimi sızlatan bir şefkat gizli olan aynı çocuktu.

Dibe vurmadan yükselemezsin, demişti babam bir keresinde. Sadece hepsi aynı günde yaşanır, diye hayal etmemiştim.

Dayak yemiş gibiydim.

Rives mart ayına doğru girişeceğimiz planımızı, Köy çapında kaçışımızı ana hatlarıyla açıklarken dikkatimi topladım tekrar. Fakat Rives hâlâ geleneksel Arama'ya da çıkılmasında ısrar ediyordu.

"Eğer durağan kapı olur da açılmazsa, yine de yedek planımız olmalı," dedi Rives. "Arama'nın işe yaradığını, başıboş gezen kapıların bir düzeni olduğunu unutmamamız hayati derecede önemli. İnsanlar yine de eve dönebilir. Adanın herkese açık bir mekâna dönüşmesine izin vermeyelim. Herkesin hâlâ vakti var."

Eğer durağan kapı olur da açılmazsa. Herkesin vakti var.

Senin yok ama, diye düşündüm, gözlerimi Rives'dan ayırmadan. *Sen kaybolursun. Sonsuza dek Nil malı olursun.*

Seni kaybederim.

Titremeler geri döndü. Tüm vücudum zangır zangırdı, gücümün son damlası bile gitmişti.

Rives bana bakış attı. "Hepsi bu," dedi hemen. "Yarın sorularınız üstünde ayrıntılı konuşmak için yine toplantı yapacağız." Bana doğru hızlı hızlı yürüyüp sarıldı.

"Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım.

Beni yine, bir keresinde onu uyurken gördüğüm siyah kayalara doğru götürdü.

"Hey." Saçımı yüzümden çekip gözlerimizi buluşturdu. "Anlat hadi."

"Seni kaybedemem," dedim, neredeyse bu sabahki kadar çok titreyerek; durduramıyordum. "Yapamam. O durağan kapı. Benim yüzümden herkes ona bel bağlıyor. Ben çıkageldiğim ve kuralları değiştirdiğim için. Bir kelebek kanadının yarattığı dalgadan beter bu, bir milyon katı. Sen o kapının açılmasını bekleyemezsin. Arama'ya çıkmak zorundasın. Eğer kapı açılmazsa, benim vaktim var. Ama senin yok."

Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Düzenli ve güçlü bir şekilde atan kalbine, adanın almasını kabul etmediğim enerjisine odaklandım. Öfkenin yerini korku aldı ve titremem durdu. Rives bendeki değişimi fark edip parmaklarını parmaklarıma kenetledi, bizi bir arada tutarak gözlerimin içine baktı.

"Burada zamanlama her şey, Skye ve zamanlama doğru görünüyor. Benim son günümün ekinoksa rast gelmesi ihtimali nedir?"

"Gerçekten, 365. gün ama adalılara hep öyle oluyor, değil mi?"

Rives şaşırdı, sanki daha önce aklına gelmemişti. "Aslında, onlar için gündönümü önemli. Ben özelim." Sırıttı ve gözlerimi kıstım. "Ama Maaka bana içimde güçlü bir ada kanı taşıdığımı söyledi Skye. Burada kalmak bana doğru geliyor."

Hayır anlamında başımı sallayıp elini sıkıca tuttum. "Yanlış geliyor bana. Arama'ya gitmeli, en azından denemelisin. Hemen pes etme."

"Pes etmiyorum ki," diye kestirip attı Rives. "Görmüyor musun, Skye? Ben eskisinden de güçlü savaşıyorum. Herkes için."

"Onu görüyorum." Ellerini bırakıp yavaşça elmacık kemiklerine uzandım, Rives'ın hiddetini ve gücünü yüz hatlarındaki çizgilerde hissettim. "Herkes de görüyor," diye fısıldadım. "Ama senin bencil olmanı istiyorum. Şimdi bir kapı yakalamanı, eve dönüşünü garantilemeni ve son dakikaya kadar beklememeni."

Üzücü gerçek şuydu ki, bencil olan *bendim*. Rives'ın evine döndüğünü bilmek, diğer tarafta daha fazlası olabileceğimizi bilmek istiyordum, özellikle Nikolai'ın ölümüne şahit olduktan sonra adada göz açıp kapayıncaya kadar her şeyin değişebileceğini anlamıştım. Kırk sekiz gün, garip ve feci bir şey olması için kırk sekiz ihtimal demekti ve beni buraya getiren içgüdülerim bana, tüm kaçış umutlarımızı bir ekinoksa bağlamanın çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Kurtulacağım," dedi Rives. "Mecbur kalana kadar gitmiyorum. O yüzden buradayım Skye. Hissediyorum. Sakın benden kendim olmamamı isteme, tamam mı?"

Buna nasıl itiraz edebilirdim?

Rives öne eğilip beni öptü ve kimse buna itiraz etmedi.

BÖLÜM 60

RIVES

318. GÜN, GÜN DOĞMADAN ÖNCE

Gerisayım resmen başlamıştı.

Kırk yedi gün.

Kırk yedi öğlen.

Skye'm hâlâ Nikolai'ın ölümünü atlatmaya çalıştığının farkındaydım. Ama planımız Köy'ü değiştirmişti. Umut, ateş ve bir nevi güçle doldurmuştu, sanki herkes hâlâ günler sonra yapılacak bir sınava hazırlanmak için yüz kuvvetli enerji içeceği içmişti. Skye'ın bakışlarındaki mücadeleci ruh, her şeyini vermeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Ona söylemediğim şey, benim Arama'ya çıkmamın anlamsız olduğuydu.

Eğer ada beni bırakmayı seçtiyse, sonuncu günümde yapacaktı. Daha büyük bir *eğer* düşünemiyordum. Skye'a, Pari'nin adadan ayrıldığı gün, serinin birinci kapısının, sıcaklığının yan tarafını yalayacak kadar yakınımda açıldığını söylememiştim.

Benimsin, diye fısıldadı Nil, gevrek gevrek, net ve soğuk. *Ben gitmene izin verene kadar.* Ardından kapı kar beyazı patileri olan simsiyah bir kediye sürtünerek yok olmuştu.

Burton gitmişti.

Ama ben hâlâ buradaydım ve Nil'in kendince sebepleri olduğunu tahmin ediyordum.

Belki de ben Skye'ın karşıt dengesiydim ya da belki bir başkasının. Belki de hiçbir ağırlığım yoktu, sorularımın ağırlığı vardı.

Kapı ne kadar süre açık kalacaktı? Ayrıca adadaki herkesi geçirebileceğimiz ne malumdu?

İkinci soruyu henüz bilmiyordum. Ama birincisi? Maaka ya da Paulo cevabı biliyordu, kellemi ortaya koyardım.

Ah, evet, zaten koyuyordum.

BÖLÜM 62

SKYE

45. GÜN, GECE YARISINDAN SONRA

Rives'ın yanında uzanarak uyumaya çalıştım. Fakat zamanın tik-tak diyerek geçmesi kafamda öylesine gürültüyle çınlıyordu ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, susturamıyordum. Koyunları saymayı denemiştim ama aslanlara yem oldukları gözümde canlanıyordu. Yıldızları saymayı denedim ama gökyüzünü doğru düzgün göremeyince o da işe yaramadı. Sadece sayı saymayı denedim ama her seferinde beynim o neon ışıklarıyla aydınlanmış sayıda takılıyordu: Kırk dört.

Ekinoksa kırk dört gün kalmıştı. Rives'ın kırk dört günü vardı.

İki fikir birbirine öylesine sıkı dolanmıştı ki artık birbirinden ayıramıyordum ve Rives ayırmama izin vermiyordu. Arama konusunda insafa gelmiyordu. Konu kapanmıştı.

Burada bulunduğum gün sayısı, Rives'm elinde kalan gün sayısından çoktu.

Tam o anda, Rives'ın kollarında ve ada karanlığına sarınmış halde bir seçim yaptım. Eğer saati durduramıyorsam, her ne pahasına olursa olsun, onu yok edecektim.

Gerekirse kendim pahasına.

BÖLÜM 62

RIVES

325. GÜN, SABAH SAATLERİ

Tik.

Yedi gün.

Tak.

Kırk bir günüm kalmıştı.

"Bir hafta oldu," dedim Dex'e.

Baraka'da dikilmiş, sabah toplanan bambuları bırakıyorduk. Artık odak noktamız, uzun vadede Köy'ün sürdürülebilirliği değil, Köy çapmda kaçış planımızdı. Silahlar, giysilerden öncelikliydi. Eğer Skye haklıysa, o zaman kapının kedi koruyucularını bir şekilde etkisiz hale getirmeli ya da en azından bizi öldürmelerini önlemeliydik. En güçlü silahımız meşalelerdi.

Bambu ve fıstık istifi başlamıştı.

"Yani demek istediğin?" Dex bana tek kaşını kaldırdı.

"Arama'ya bir ekip göndermeliyiz. Kırk gün boyunca boş boş oturup vakit kaybedemeyiz. Şimdiden ne kadar çok insan ayrılırsa, sonra o kadar az insanı bir araya toplamak zorunda kalırız."

"Mükemmel söyledin."

"Katılıyorum," diye bana manalı bir bakış fırlattı Skye. Kucak dolusu sicim taşıyarak ansızın ortaya çıkıvermişti.

Benim gitmemi istediğini biliyordum ama öyle bir şey olmayacaktı. Benim de herkes gibi ekinoks kapısıyla randevum vardı.

"Benimle aynı fikirde olmana çok sevindim." Skye'a tek kaşımı kaldırıp sırıttım. Sicimi olduğu gibi yere atıp gereğinden fazla bir güçle bastırdı, "inadını" katarak.

Sırıtarak Dex'e döndüm. "Gitmek ister misin? Bir Arama ekibinin başına geç."

Dex olumsuz anlamda başını çevirdi. "Sonuna kadar seninleyim, dostum." Sessizce cevap vermişti.

Onun zamanı. Onun seçimi.

"Teşekkürler." Yutkunarak boğazımdaki düğümle mücadele ettim. "O zaman bakalım Ahmad bir ekip kurmaya istekli mi. Julio'nun da gittiğini görmek isterdim, belki dengeyi sağlamak için iki çaylak daha gidebilir ayrıca."

"Sevdim bunu," dedi Dex. "Ahmad sahilde, ateşin yanında. Julio ateşte sebze ve sanırım son tavuğu pişiriyordu."

Son tavuk.

"Artık daha az hayvan olduğu dikkatini çekti mi?" diye sordum yürürken. "Ben Raj'la Arama'ya çıktığımda, saatlerce bir sincap ya da tavşan ya da kedi görmedim. Çok tuhaf."

Dex düşünceli düşünceli durdu. "Madem lafını ettin, çok haklısın. Bence aslanlar adadaki hayvan nüfusunu azaltmanın tek sorumlusu değil." Sustu. "Umarım Nil aslanları bize doğru yöneltmiyordur. Gerçi öyle yapsa hiç şaşmazdım."

"Nil'i insan gibi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Dex mahcup göründü. "Sanki bir kız gibi düşünüyorum. Biliyorum, kafadan kontaklık var ama bazen sanki benimle konuştuğunu düşünüyorum." İç geçirdi. "Bildiğin kafadan kontağım."

Sırıttım. "Kulübe hoş geldin."

"Atıştırmalık hazırladık," dedi Skye.

"En iyi atıştırmalık," diye ekledim.

"Balık dürüm mü?" diye şüpheyle sordu Dex.

"Yo. Krem brüle, et, lazanya ve denizden çıkan her türlü lezzetli ve şahane yiyecek."

"Vicdansız," diye inledi Dex. "İkiniz de öylesiniz. Bu sabah gayet iyiydim. Ufak bir kızarmış ananas ve karides sarma yetmişti; fena değildi bu arada, son aylarda eee, *yüzlerce* yememe rağmen, ama yok, siz ikiniz ortaya çıkıp ağız sulandıran yiyeceklerle aklımı başımdan almak zorundasınız. İkinize de lanet olsun." Sırıttı.

Skye kahkaha attı. "Kusura bakma Dex. Geri dönünce sana özel yemek pişireceğim. İstediğini seç."

"Cidden, en çok ne özledim biliyor musunuz?" Özlemle sordu. "Mis gibi bir kupa çay. O içine ettiğimin ölü yaprak çayı değil." Bana pis bir bakış attı. "Ona dilimi sürecek kadar aptal değilim."

Sırıttım. "Duyduk."

Güçlü aydınlık günde sahile çıktık.

Julio, Zane'e yeşil bir hindistan cevizi fırlatıyordu, Zane de aynen geri ona attı. Macy, Jillian ve Brittney ile sohbet ediyor; Ahmad, Kiera ile gülüşüyordu.

Ahmad'in yanına yürüdüm. "Arama'ya çıkmaya var mısın? Bir ekip göndermek istiyorum." Kiera'ya döndüm. "Sen de, Kiera. Arama'ya hazır mısın?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Sen mi gidiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Siz ikinizi düşünmüştüm, sonra Julio ve belki Macy ya da Brittney. Ne dersiniz?"

"Bana uyar," dedi Ahmad. "Ama ilk Julio çıksın. Benden Öncelikli."

Cevabı benim için miydi, yoksa Kiera için miydi, diye merak ettim.

"Tamamıdır. Ben Julio'ya bir soray ım."

Julio dünden razıydı ve Arama'da yanında kimi ister diye sorunca ne şaşırtıcıdır ki, "Brittney," dedi. Sebebini açıklamadı. Ama zaten açıklamasına gerek yoktu. Onun Arama'sıydı.

Brittney en ufak bir tereddüte düşmeden Arama'yı reddetti. Kararlı bir hayır cevabı verdi.

"İkinci kez Arama'yı geri çeviriyorsun." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Gitmek umurumda değil." Sesi kaba bir fısıltıydı. "Ben senin gibi değilim. Ya da Skye gibi." Brittney az önce yanımıza yürüyen Skye'a baktı kafasını kaldırıp. Konuşurken Skye'a bakmayı sürdürdü. "Senin annenle baban var, bir keresinde Rives'a anlatırken duydum. Ona babandan bahsediyordun. Ben babamı hiç tanımadım. Annem ve erkek arkadaşıyla iki odalı bir dairede oturuyorum. Ve erkek arkadaşı çok kötü biri. Sürekli bağırıp çağırıyor belediyeden benim paramı alıyor. Burasıysa güzel bir yer. Hayatımda gördüğüm her yerden daha güzel. Daha önce sahip olmadığım büyüklükte bir odam var, arkadaşlarım var, bir şeyin parçasıyım. Elimden geldiğince çok kalmak istiyorum. Büyükannemin dediği gibi, ömür boyu hiç özel bir şey yaşayamamaktansa, birkaç haftalık harika bir şey yaşamak daha iyidir."

"Bence bir filmden alıntı yaptın," dedi Jillian sessizce. "Ama yanlış."

"Aynen," dedim. "Brittney, burası gelip geçici. İnsanlar gidecek, yenileri gelecek. Sonsuza dek böyle kalmayacak. Eğer on ay daha burada kalırsan, öleceksin. Arama'ya çıkmak zorundasın."

"Hayır." Kız başını sağa sola çevirip hasretle sahile doğru baktı. "Eğer sahip olduğum zaman on aysa, o zaman hayatımın en güzel on ayı olsun. Eğer gitmem gerekiyorsa,

o zaman bir kapı şuracıkta açılıp beni içine alır. Ama siz devam edin. Gitmek isteyen birinin yerini kapmayayım. Ben burada yaşamaktan gayet mutluyum."

"Bu yaşamak değil." Jillian kaşlarını çattı. "Ölümü beklemek. Bizim yaptığımız şey, Arama'ya çıkmak, ekinoks kapısının izini sürmek, yaşamaya çalışmanın bir yolunu bulmak."

Brittney kıza baktı. "Benim sahip olduğumdan daha iyi bir yaşam."

"Daha fazlasını istemiyor musun?" diye kibarca sordu Skye. "Kendin ve hayatın için daha iyisini istemiyor musun?"

Brittney ona gülümsedi. "Şu âna dek sahip olduğum en iyi hayat bu."

Ama en iyi günler daha gelmedi, diye düşündüm gözlerimi Skye'a dikip.

Öyle olmak zorundaydı.

Skye, Brittney'ye doğru başını iki yana salladı.

"Bu sadece bir başlangıç," dedi, bana hafif bir tebessümle. "Gerisi sana kalmış." Sonra Brittney'ye sarıldı.

Bir saat sonra bir kapı açıldığında Brittney bomboş geçip gitmesini bekledi. Koşmak zorunda değildi; tek yapması gereken sol ayağını atmaktı. Cidden, arada en fazla bir metre vardı.

Ama yapmadı. Çivi gibi çakıldı olduğu yere. Kollarını sımsıkı göğsüne sardı, ayakları yere kök salmıştı, kararı kesindi.

İşte o anda anladım, Skye'ın adayı imha etme planının en zor kısmı, herkesi dahil etmekti. Çünkü katılım Köy'de bile kesin garanti değildi. Zor bir ihtimaldi.

Şu anda zor ihtimallerden nefret ediyordum zaten.

Çünkü ben zor ihtimalin ta kendisiydim.

BÖLÜM 63

SKYE

51. GÜN, AKŞAMÜSTÜ

Paulo koltuk değneklerine yaslanarak Duvar'a uzun uzun bakıyordu. Değneklerini hâlâ kullanıyordu ama kesinlikle hareketleri hızlanmıştı. Koltuk değneksiz yürümeye başlaması an meselesiydi. Tahminimce bir, taş çatlasın iki hafta vardı.

"İlginç bir şey gördün mü?" diye sordum.

Şaşırarak döndü. "Cidden insanların arkasından sessizce gelip korkutmamalısın Skye. Çok büyük kabalık."

"Kusura bakma. Öyle yapmak amacım değildi." Sessiz değildim, alakam bile yoktu. Paulo yanımızdan ayrılınca ne yapacak, diye endişelendim. "Bir şey mi arıyorsun? Ya da birisini?"

Değneğinin ucunu Duvar'a, özellikle bir ismin üstüne vurdu hafifçe. "Kuzenim," dedi. "Bizden birilerinin Köy'e katıldığını bilmiyordum."

Üstüne dokunduğu isim Ramia'ydı.

"Eve hiç dönmedi," dedi. "Ona ne olduğunu merak ediyorum."

"Galiba zamanı tükenmiş."

Paulo kaşlarını çattı. "Ama ayrılabilirdi. Üçüncü mevsimden sonra burada olmamalıydı."

Bu dediğine kafa patlattım. "Belki bir şey onu gitmekten alıkoydu. Ya da belki de kalmayı seçti."

"Neden kalmayı seçsin ki?"

Arama'ya gitmeyi reddeden Brittney aklıma geldi. Ne malum, belki de ekinoks kapısı açılacağı gün bizimle gelmeyi de reddedecekti.

"Herkesin değişik sebepleri vardır. Öyle yaptı demiyorum, bir ihtimal diyorum."

Paulo sustu. Gözleri Duvar'da kaldı; Ramia'nın adının üstünde. Tıpkı benim gibi, onun da daha önceden buraya bir akrabası gelmişti, bir akrabasını kaybetmişti.

O anda kalbim sıkıştı ve Paulo'ya tamamen yanlış yaklaştığımı fark ettim. Bir porselen dükkânına girmiş boğa gibiydim, Rives değildi. Baskı yapan, bir an için durup Paulo'nun hislerini göz önüne almayan da *ben*. Sanki bize borçluymuş gibi davranıyordum ona ve bu yanlış bir düşünceydi.

"Paulo sana bir özür ve teşekkür borçluyum. Öncelikle, bileklik için teşekkürler." Kolumu kaldırıp Macy ve Jillian'ın üç kabuklu bilekliğinin yanında sallanan hilalı gösterdim. "Çok güzelmiş. Ve çok tatlısın. Ayrıca sabah uyanıp yastığımın yanında görmek biraz korkutucuydu ama iyi niyetle yaptığını biliyorum."

Paulo utanıp sıkıldı. "Kusura bakma."

Boş ver dercesine elimi salladım. "Benim özür sıram. Sorun değil. Biliyorum, seni görmemi istemedin ve eşit olabilmemiz için bana bilekliği verdin. Ve," derin bir nefes aldım, "Köy'de bulunmak senin ağırına gitti, farkındayım. Sana baktığımız için kendini borçlu hissediyorsun ve bize kapı ve ada hakkında bildiklerini anlatman için sana çok baskı yaptım, mecbur hissetmenden faydalandım ve bazen fazla üstüne geldim. Seni olduğundan daha da rahatsız hissettirdiğim için özür dilerim, çünkü her ne kadar farklı sebeplerle burada olsak da, sen de bizim gibi burada

olmak istemiyorsun, biliyorum. Sen benim arkadaşımsın Paulo. Bana başka bir borcun yok; eşitlendik. Sana neler olduğunu anlatacağım, böylece kendi seçimini yapabilirsin, tamam mı? Kendi nedenlerine dayanarak seçebilirsin, mecbur hissettiğin ya da suçluluk duyduğun için, şeref sözüyle bağlısın, diye değil. *Kendin* için seç. Bana borçlu değilsin, tamam mı?"

Paulo bana uzun uzun bakıp yavaşça başını salladı.

"Tamam." Gülümsedim. İhtiyaç duyduğumun farkında bile olmadığım bir huzurla doldum. "Durağan kapı ekinoks günü öğle vaktinde açılacak, sen zaten biliyorsun bunu ve hepimiz o kapıdan geçmeyi düşünüyoruz. Her geçen kişiden sonra üç saniye beklememiz gerektiğini biliyorum, senin tavuk ve keçiden sonra içinden saydığını hatırlıyorum. Maaka'nın üçüncü mevsiminin sonu olacak, o yüzden tahminimce o da o kapıyla geçecek. Yani sen burada tamamen yalnız kalacaksın."

Paulo yutkundu.

Omzuna dokundum. "Amacım seni korkutmak değil. Ataların da burada yalnızdı, unutma."

"Ama o zaman leoparlar yoktu." Paulo derin bir nefes verdi. "Ya da kaplanlar. Ya da gergedanlar."

"Doğru. Zaten biz de leoparlar ve kaplanlar ve gergedanlardan dolayı ada değişti, diye düşünüyoruz; o zamanki yerle aynı değil artık. Amacını aştı, eskidi. İnsanın yolunu bulabileceği huzurlu mekân değil. Bize göre," doğru şekilde söylemek için tek şansım olduğunu bilerek durdum, "eğer bütün çocuklar adadan aynı anda ayrılırsa, adanın varlığı sona erecek. Adayla aramızda bir çeşit bağ var; hissediyoruz. Senin de hissettiğini biliyorum. Çocuklar olmazsa, ada hayatta kalmayabilir. Emin değiliz ama denemek zorundayız. Seni bizimle gelmeye zorlamayacağım. Tercih senindir."

"Kısacası bu adanın varlığının sürüp sürmemesi tercihi bana kalmış diyorsun?" Ağzı açık kalmıştı. "Benim oyum belirleyici etken olacak."

"Tamamen sana bağlı değil. Herkes gitmeli. Eğer bir kişi geride kalırsa, buranın sona erme şansı da sona erer. Sen diğerlerinden daha önemli değilsin ama diğerleri kadar önemlisin."

Elini sıktım.

"Baskı yapmıyorum. Sadece sana planımızı anlattım. Kalbinden geçeni dinle, Paulo. Hangisini tercih edersen et, ben senin dostunum."

Paulo'nun bakışı bilekliğime takıldı. "Teşekkürler Skye."

Kolunun üst kısmını sıktım ve yürüyüp gittim.

"Skye." Paulo'nun yumuşak seslenişiyle arkamı döndüm.

"Tam bilmiyorum ama galiba kapı bir dakika boyunca açık duruyor. Ayrıca üç saniye beklemek zorunda değilsiniz, sadece iki aslında. Bir kalp atımı kadar." Mahcup bir tebessüm etti. "Ben biraz fazla dikkatliydim."

"Sağ ol."

"Bir şey değil."

"Bizimle gelmeyi düşünüyorsun yani? Senin de kurtulduğunu bilmek isterim."

"Düşüneceğim. Elimden gelen bu."

Kafamı salladım. Bu kadarı yeterliydi, şimdilik.

Geri döndüğümde Rives'ı sahile inen yolda, bir ağaca yaslanmış yayılırken buldum, kendi kendine gülüyordu. Ada sadece ikimizden ibaret kaldı birden. Tatlı, temiz Nil havası içinde, şahane Nil göğünün altında yalnızca Rives'la ben kaldık, Nil'den daha güçlü bir bağ ile, yaklaştıkça aramızda çıtırdadığını hissettiğim bir elektrikle birbirimize bağlıydık.

"Çok hoştu," diye Paulo'yu gösterdi başıyla.

"Teşekkürler." Bir elini tutup onu kendime çektim, dudaklarımızı birleştirecek kadar yaklaştırdım.

Rives inleyerek beni kendine sardı ve yanağını yanağıma bastırdı. "Beni gevşetiyorsun Skye." Kopuk kopuk konuşuyordu. "Ben beynimi yitirmeden beni takip et. Sana bir sürprizim var."

Beni patikada yürüttü, sonra sağa saptık. Beni suyun kenarına yığılmış siyah taşlara, kimsenin göremeyeceği noktaya doğru götürüyordu.

En büyük taşın üstüne beyaz bir örtü örtülmüş, üstü muhteşem mor çiçeklerle kaplıydı. Örtünün üstünde iki küçük düz taş duruyordu, her birinin üstünde balık, ananas ve nasıl yani, *ekmek* vardı. Kuma iki meşale saplanmış ve yakılmıştı.

"Bu ne?" diye sorup Rives'a döndüm.

"Yürümeye devam et. Göreceksin."

Beni kayalıklara götürüp oturttu.

"Julio ekmeği sana özel yaptı ve Jillian çiçekleri toplamama yardım etti." Beyaz çiçeklerden yapılmış bir kolye çıkarıp nazikçe boynuma taktı. "Bak," diye fısıldadı. Kumsalı işaret etti ve kumların üstünde 'Doğum Günün Kutlu Olsun, Skye,' yazıyordu.

"Rives," diye fısıldadım, nutkum tutulmuştu ve o an o kadar duygulandım ve kendimden geçtim ki, diyecek laf bulamadım. Onun yerine Rives'ı kocaman öperek söyleyemediklerimin tümünü göstermeye çalıştım. Geri çekildiğimde gözlerim yaşarıyordu.

"Birilerinin benim için yaptığı en güzel şey bu," dedim.

Rives gülümseyerek gözümün köşesinde biriken yaşı sildi. "Hula dansçıları da ekleyecektim ama abartı olur, diye vazgeçtim."

"Kesinlikle," diyip kendimi toparlayıp güldüm.

"Bir uyarı: Dex ve Zane bu görevi üstlenmeye dünden razıydı. Ahmad de. Dil döküp vazgeçireceğim, diye canım çıktı. Zane hindistan cevizi kabuğundan süs yapmaya başlamıştı." Göz kırptı. "Böylesi daha çok hoşuna gider, diye düşündüm. Daha sade, daha rahat."

"Beni çok iyi tanımışsın," dedim.

"Evet," diye fısıldadı. "Sen de beni."

Hayatımın en güzel doğum günüydü.

"Bir şey daha." Arkasına uzanıp bana bir şey uzattı. Ateşin ışığında mükemmel bir gümüşten buz gibi parlayan küçük bir taşı bağlamak için birbirine örülmüş iki parça sicimden oluşan bir bileklik. "Doğum günün kutlu olsun Skye. Sırf Paulo'nun bilekliğini takmana göz yumamazdım."

Çok eğlenerek sırıttım. "Aynı zamanda Jillian ve Macy'ninkini de takıyorum."

Rives kahkaha attı. "Biliyorum. Ama bu," diye taşa dokundu, "gözündeki beneklerle aynı renk. Ayrıca geceleri ateşin ışığında, Nil'e inmiş bir yıldız gibi parlıyor." Sesini alçalttı. "Tıpkı Orion'un yayından bir parça gibi. Sana evi anımsatan bir şey hoşuna gider, diye düşündüm."

"Muhteşem." Bilekliğe baktım, sadeliğini, stilini, nefes kesici güzellikteki kristalini ama en çok da düşünceli bir jest oluşunu sevdim. Konuşabilmem bir dakika aldı. "Teşekkürler," dedim boğuk bir sesle.

"Bir şey değil," dedi Rives, gözleri hâlâ üstümde, elim elindeydi. "Doğum günün kutlu olsun Skye'ım."

Skye'ım.

Öne uzanıp onu öptüm, hakkım olmayacak kadar çok mutluydum. Hayatımda aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi, keşke saklayabilseydim. Bu hediyeyi ya da bu geceyi ömür boyu unutmayacaktım.

Lütfen Rives adadan kaçmayı başarsın. Onu kaybedemem. Kaybedemem.

O gece uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son ve sabah uyandığımda aklıma gelen ilk fikirdi.

İkincisi de Paulo'ydu, çünkü ona bakmaya gittiğimizde yerinde yeller esiyordu.

BÖLÜM 64

RIVES

335. GÜN, GÜN DOĞARKEN

Uykusuzluk uğursuzluğu geri dönmüştü.

Güçlü ve zalim ve her zamankinden de kötü bir şekilde, Nikolai'm ölümünden bu yana hiç uyumadım diyebilirdim. Ada zemininde hareketsiz yatan, kemikleri kırılmış bedeni, Nil toprağına karışan kanı. Tam bir ay sonra ben de öyle olabilirdim. Kahretsin, o ekinoks kapısı açılmazsa, *olacaktım* zaten.

Kafamdaki saat bir alarm gibi mütemadiyen tıklıyordu, amansızca. Biteviye bir düzenle tıklıyor, bir dakikanın daha yittiğinin yasını tutuyordu. Bir saat daha. Bir gün daha.

Bir öğlen daha.

Tik-tak.

Nil saatim.

Otuz günüm kalmıştı.

Haftalardır duymadığım, tanıdık bir ses kulübemden içeri seslendi.

Skye'ı uyandırmadan dışarı süzülünce Uri'yi Zane'le konuşurken gördüm.

"Günaydın, Şef." Zane kafa salladı.

"Günaydın." Uri'ye baktım. "Herkes nasıl?"

"Leila gitti. Bir kapı yakaladı. Sy," Uri başını iki yana salladı, "beş para etmez. Ödü patlıyor. Cho liderliği aldı. Michael geri dönmeyi düşünüyor."

"Ya sen?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ben sana bir şey demeye geldim. Michael ve ben bilmen gerektiğine karar verdik. İki gün önce, Havuz'daki mağarada iki çocuğun kavga ettiğini işittik. Birisi, diğerini halkına ihanet etmekle, çok fazla sırrı paylaşmakla suçluyordu. Diğeri de, birinci çocuğa kendisine ihanet ettiğini söylüyordu. Bağrışıp duruyorlardı. Birincisi, ikincisinden yeniayın onuruna saygı duymasını istedi. 'Paylaşma!' diye bağırdı. İkincisi de, 'Düşünürüm. Ama söz veremem,' dedi. Birincisi, ikinci çocuğa hepsinin yok edileceğini söyledi sonra."

Uri suratıma baktı. "Ne demek istiyorlardı?"

"Yeniay hakkında bir şey bilmiyorum," dedim. "Ama planımız şu." Ekinoks gelişmelerini anlattım. "Gidip Michael ve sizin ekibe anlat. Geri dönmek isteyene kapımız açık, biz o kapının peşinden gideceğiz. Kapı otuz gün sonra açılacak ve nerede açılacağını biliyoruz."

Uri başıyla onaylayıp yanımdan ayrılarak Havuz'un yolunu tuttu.

Yeniayın huzuru.

Kahkahalarla gülesim geldi. Burada huzura rastlamak çok zordu. Adada huzur, pus gibi dağılıveren nadir anlarda yakalanıyordu. Gün başlamadan önce şafakla geliyordu; bir öğle saati öncesi sakinlikte geliyordu. Bir kapı açılmadan önceki tam durgunlukla geliyordu. Durgun olsa bile, Nil üstünde huzur hep fırtına öncesi sessizlik gibi yüklü oluyordu.

Derken kafama dank etti.

Son parça da yerine oturdu. Son *huzur*.

Nihayet Nil'i çözmüştüm.

BÖLÜM 65

SKYE

59. GÜN, GÜN DOĞARKEN

Rives minik bir öpücükle beni uyandırdı. Gözlerimi açınca onun gözlerinin Nil güneşi gibi alev alev yandığını gördüm. Umut, heyecan ve beni anında ayıltan bir yoğunlukla parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Sanırım herkesin adadan nasıl kurtulacağını buldum. Uri bana az önce Maaka ve Paulo'nun Ayna Mağarası'ndaki tartışmasına kulak misafiri oluşunu aktardı."

"Bir dakika," diye kaşlarımı çattım, uyku mahmurluğuyla. "Uri kim?"

Rives elini havada salladı. "Michael'la gidenlerden biri. Neyse, Maaka, Paulo'dan yeniayın huzurunu bir sır olarak saklamasını istiyormuş. Kafama takıldı. Burada huzur gelip geçicidir, değil mi? En büyük huzur da; tam sakinlik, dinginlikten bahsediyorum, tam bir kapı açılmadan önce, içeri açılan bir kapı çıkmadan önce gelir. Peki o halde ada da ekinokstan önce neden birkaç *günlük* huzur olmasın? Başıboş kapılar hâlâ ekinoks kapısıyla bağlantılı, değil mi? O halde sabit kapı açılmadan önce ada demek ki bütün enerjisini biriktiriyor, belki de o geçişi açabilmek için o enerjiye *ihtiyaç* duyuyor. Sabit kapı daha güçlü, daha bü-

yük ve anlattığına göre, başıboş kapılardan daha parlak." Rives o kadar hızlı konuşuyordu ki, yetişmek için çabalamam gerekti. "Yani bence sabit kapının biraz daha yakıta ihtiyacı var. Daha fazla enerjiye. Güneşten, bizden. Açılmak ve açık kalmak için. Bence ada gücünü toplamak için bir dinlenme dönemine girecek. Eğer yaparsa, ipucumuz bu olur. Adayı sahilden sahile tararız, öğle vakti kapının girişinde toplanır ve yol boyunca herkesi yanımıza kattığımızı biliriz."

"Vay canına," dedim. "Harika. Çok mantıklı bir fikir. Ama..." Durdum.

"Ama ne?" Rives'ın gözünün feri kaçtı. "*Ama* kelimesinden sonra hiç iyi bir şey gelmez, en azından burada." Bölük pörçük gülümsedi.

"Bir kapı açılmadan önceki sakinlik sadece birkaç dakika. Ekinoks kapısından önceki sakinliğin saatler değil, günler süreceğini nereden biliyoruz?"

"Onu da düşündüm. Yeniay. Bir ay döngüsüdür, o da aslmda bir andır ama bize bir gün gibi görünür, değil mi?"

"Doğru. Babam öğretmişti."

"Eh," dedi Rives yavaşça, "bence yeniay o huzur dönemini temsil ediyor. Sembolik yani."

İç geçirdim. "Gene de bize Paulo lazım."

"Biliyorum." Rives sustu. "Bize anlatma ihtimali, Maaka'nın anlatmasından daha yüksek."

Paulo'yu hatırladım. *Düşünürüm*, demişti bana.

"Hadi gel." Yerimden fırladım. "Düşünmek için nereye gideceğini tahmin ediyorum sanki. Ve hayatta kalmak için."

On dakika sonra Kristal Havuz'daki çıkıntılı parçaya üzüntüyle bakıyordum. Kimse yoktu, birisinin geri döneceğini gösteren bir işaret de yoktu.

"Sahiden Paulo'nun burada olacağını sanmıştım. Biz gittiğimiz için burada kendini güvende hisseder, hatta belki

buraya kurulur sanmıştım." Hüsran ve endişe içinde derin bir iç çektim. "Konuşmak için buraya gelmiştik."

Rives ateşli bakışlarla çenemi tutup kaldırdı. "Kendinden şüphe etme. Belki doğru gün bugün değildir."

Ama senin sadece otuz günün kaldı.

Rives'ı kendimle beraber aşağı çekip toprak parçasına oturdum, Kristal Havuz'a dönüp sırtımı ona yasladım. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

"Senin baskın anlayışın bu mu?" diye takıldı Rives. "Çünkü eğer öyleyse, karanlığa bakmaktan daha iyi bir vakit geçirme yöntemi biliyorum." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu, sonra saçlarımı kaldırıp ensemi öptü.

Ürperdim.

"Üşüdün mü?" Sesindeki alaycılık arttı.

"Hımm," dedim. "Sanmıyorum ama emin olmak için bir daha yap istersen."

"Nasıl arzu ederseniz, leydim." Rives ilk seferki gibi nazikçe enseme, sonra yan tarafına bir öpücük kondurdu, sonra köprücük kemiğime öpücükler kondurup üşümek dışında her şeyi hissettirdi bana.

"Bu nasıldı?" diye fısıldadı.

"Şahane. Senin baskın anlayışın kesinlikle benimkinden daha iyiymiş."

Rives kahkahalarla gülerek kolunu bana dolayıp bir koza gibi sıcacık beni sarıp sarmaladı. Çok gerçek, çok sağlamdı. Çok hayat doluydu.

Benim, diye düşünüp gülümsedim.

Havuz, biraz ileride içinden geçen kimse olmayan bir kapı gibi ışıl ışıl parladı.

Rives'a sokulmuş vaziyette, kemiklerim gevşedi, sadece bana ait olan bir huzur duydum; ta ki bozulana kadar. Göğsümde tuhaf bir his dürttü, bana uyumam için yalvardı.

Sonsuza dek.

Sonra da kayboldu.

O kadar hızlı arkama döndüm ki, Rives afalladı.

"Rives, çok acayip bir his duydum. Sanki ada bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Daha önce de hissetmiştim ama hiç bu kadar güçlü değildi ve galiba sebebini biliyorum." Derin bir nefes alıp ellerini sımsıkı tuttum. "Bence ada yorgun. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama ne zaman adadan kaçış planımızı düşünsek, gevşiyorum. Bir nefes verir gibi, kemiklerime kadar gevşiyorum ama sanki benim nefesim değil. Galiba adanın. Sanki adanın canına tak etmiş gibi. Bence ada amacından saptığını hissediyor, hem de iyi anlamda değil. Bence Nil gitmeye hazır. Bırakmaya. *Bizi* bırakmaya. Hepimizi."

Durdum. "Bence bunun sebebi artık buraya gelen daha az hayvan olması. İçeri açılıp da boş boş geçen daha çok kapı var. Ve daha çok ayrılan insan var."

"Ve daha çok ölen insan," dedi Rives kasvetle.

Başımı salladım, kafamda bir fikir daha çaktı ve doğruluğunu hissettim. "Bence ada dinlenmek *istiyor*," dedim sessizce. "Belki de o yüzden ben buradayım. O kız amcama ne demişti, hatırlıyor musun? *'Senin kaderin,'* demişti ona, *'adayı baştan sona sarıyor; hissediyorum.'*" Rives'a baktım. "Bence ben bunun bir parçasıyım, amcamın kaderinin. Sanki bizim kaderlerimiz iç içe geçmiş, amcam ve benim kaderimiz. Ve sona yaklaşıyoruz. *Adanın* sonuna."

Paulo tünelden dışarı adımını attı. Elinde bir asa vardı ve hâlâ yaralı bacağını ovuşturuyordu. Kaşlarını çatıyordu, sinirle değil ama. Şaşkınlıkla karışık inanmayışla sanki.

"Amcana bunu kim söyledi? Adadan birisi mi?"

"Meraklı dinleyici," diye mırıldandı Rives.

"Selam Paulo." Gülümsedim. "Bacağın nasıl?"

"Daha iyi, sağ ol," dedi Paulo hiç oralı olmadan. "Skye, amcana kaderinden bahseden kimdi?"

"Bir kız. Burada, adada. Köy'e katılmayan ya da adını Duvar'a kazımayan biri. Adı Rika'ydı."

Paulo'nun beti benzi soldu, kanı çekildi.

"Rika mı?" diye fısıldadı. "Başka ne demişti?"

Dikkatlice düşündüm.

"Amcam ona buradan, yani Köy'den ayrılacak mı, diye sormuş. Amcama kelimesi kelimesine şu cevabı vermiş: *'Evet. Ama tıpkı senin gibi, benim yolculuğum da burada sona ermiyor. Benimkisi uzayıp gidiyor, gördüm çoktan.'*"

Paulo'nun yüzü daha da sararıp soldu.

"Bizim kültürümüzde geleceği görenler vardır. Rika onlardan biriydi." Rives'a baktı. "Söylediklerini duydum. Yeniayla ilgili söylediklerini." Durdu, sonra ani bir karar verdi. "Üç gündür. İki gece. Adanın tam huzurlu olduğu zaman."

"Üç gün, iki gece, bir kapıyla eve dönüş," diye mırıldandım. "3-2-1-4."

Rives elimi sıktı.

"Ayrıca adanın yorgun oluşu hakkında söylediklerinizi de duydum. Ben de hissettim Skye. Beni saran ılık bir rüzgâr gibi. Bazen üstüme ağırlığı çöküyor, bazen beni itiyor. Arazide düştüğüm gün beni o kapıdan uzağa itmişti. Bugün de beni buraya itti. Bu tünele itti." Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Yakamı bırakmıyor."

Bana baktı, *sadece* bana baktı.

"Ekinoksa kadar seni bir daha görmeyeceğim Skye. Seni o zaman göreceğime söz veriyorum, veda edeceğime. Ondan ötesi, sana düşüneceğim haricinde bir söz veremem."

Arkasını dönerken dedim ki, "Bir dakika! Paulo, neden bize o huzurlu günleri açıkladın? Üç günü yani?"

Bana dümdüz baktı. Elinde bir asa vardı ama artık kemikleri kırık birine benzemiyordu.

"Çünkü biz dostuz," dedi nihayet. "Ve çünkü Rika benim teyzemdi."

BÖLÜM 66

SKYE

59. GUN, GECENİN GEÇ SAATLERI

Paulo'nın teyzesi, benim amcamla tanışmıştı. Amcam, Paulo'nun teyzesini tanıyordu.

Şok diye buna derler.

Nil ağları, Paulo ve beni birleştirmişti, zamanın içinden geçen akışkan bir ağ geçmişi ve şimdiyi yakalamış, adayı *şimdinin* içine sarmıştı. Paulo ve ben birlikte gelmiştik ve yine birlikte ayrılmamız gerektiğini, ailelerimizin kaderlerini yarım kalan yerlerinden tamamlamamız gerektiğini aklımdan çıkaramıyordum. Bir kapanış yapma şansımız vardı; hatta belki de ada için.

Her zaman bir seçimin vardır, demiştim Paulo'ya bir zamanlar.

Umarım doğru tercih yapardı.

Otuz gün sonra öğrenecektim.

BÖLÜM 67

RIVES

340. GÜN, ŞAFAK VAKTI

Kafamı toplamaya çalışarak beyaz suların üstünde öylece yüzdüm.

Beynimdeki saat aralıksız bağırıyordu. Kişisel kum saatimin içinde yirmi beş tanecik kalmıştı ve her birinin kayboluşu daha da belirgindi. Daha keskin, daha yalındı. Ben, zamanla kanıyordum.

Katlanmam gereken yirmi dört yara kalmıştı.

Ekinoksa yirmi beş gün vardı.

Köy'den ayrılmamıza yirmi iki gün.

En azından bir plan yapmıştık.

Yola çıkmadan önce Skye ve Julio, planörlerle adayı tarayıp insan ve yırtıcı hayvan var mı, diye arayacaktı. Herhangi bir yağmacı ya da çaylağı havadan gözlerine kestirecek, geride kalanları toplayacak ekiplere sorun çıkaracak hayvanları tespit edeceklerdi.

Derken ertesi sabah yollara dökülecektik. Köy'ü, bir daha dönme planı olmadan terk edecektik. Takımlara ayrılıp adayı boydan boya geçecek, tablodaki tüm çeyrekleri tarayacaktık. Ellerimizde yanmamış meşaleler olacaktı, herkes üstünde bir bambu düdük taşıyacaktı. Düdükler

Dex'in parlak fikriydi, uzun mesafeler arası iletişimi maksimuma çıkarmak içindi.

Yirmi beş gün kaldı.

Tik.

Skye ile son yirmi beş gün.

Yirmi beş gün yetmezdi. Ucundan kıyısından geçmezdi.

Daha fazlasını istiyordum.

Dikkat et, Nil, diye düşündüm çılgınca.

Yirmi beş gün sonra seni indirmeye geliyorum.

Varlığımın son zerresine kadar, her şeyimle o kapıyı kovalıyordum. Kendim için, Skye için kovalıyordum. Bizim *için. Nihayet görebildiğim bir gelecek için kovalıyorum ve sen kesinlikle o gelecekte yer almıyorsun.*

Sonra gülümsedim, çünkü eğer Skye kafaya koyduğunu başarırsa, Nil kimsenin geleceğinde yer almayacaktı artık.

Korku bir tsunami gibi yıkıldı üstüme, arkadan çarpıp beni devirdi.

Başımı çevirip arkamı kolladım, beni uzaktan izleyen Nil Dağı'nı gördüm. Eğer Nil'i *yok edebilirsek,* yine de bedelini çözmem gerekecekti. Yapbozun sonuncu parçasıydı.

Ada finali.

Doğrusu, yanan kişi Skye olmadığı sürece, umurumda değildi.

BÖLÜM 68

SKYE

74. GÜN, SABAH ERKEN SAATLER

Tabii ki herkes ekinoks planını konuşuyordu. Başka konu kalmamıştı ve artık deliriyordum.

Gerçekten.

Son birkaç haftadır, kendimi birkaç parçaya bölünüyormuş gibi hissediyordum. Geçmişle şimdi arasında bölünmek değil ama kendimle ada arasında bölünmek.

Hiçbir zaman Nil'i kulağımda duymuyor, fakat onu hissediyordum: Ada üstüme bir ağırlık gibi yapışıyordu, serbest kalmak için yalvarıyor, beni de dibe çekmekle tehdit ediyor ve amcamla sonumuzu aynı kılmaya çalışıyordu.

Son zamanlarda her yatmaya gidişimde, sabaha uyanamayacağımdan korkuyordum.

Ayrıca yüreğim de ağırlaşmıştı. Ne zaman Rives ile göz göze gelsem, bakışlarında çoktan bir şey kaybetmiş gibi bir keder görüyordum. Belki sadece kaybettiği zamandı.

Hiçbir zaman yetmiyordu.

Şimdiyse Rives'ın kaderini bir öğlene sıkıştırıyorduk, ben hariç kimsenin kavramadığı, korku dolu bir kumardı. Muhabbet etmek için ateşin etrafına geri döndüm.

"Ben Operasyon Temiz Sayfa'ya oy veriyorum," dedi Zane. "Her misyonun havalı bir adı olmalı."

Dex gözlerini devirdi. "Annem mutfağı temizliyor gibi bu isim," dedi. "Havalı kısma ne oldu?"

Zane sırıtarak işaretparmağıyla Dex'i gösterdi. "Tamam. O zaman Operasyon Adayı İmha'ya ne dersin?"

"Biraz fazla değil mi?" Dex bu kez tek kaşını kaldırdı.

"Operasyon Kaçış?" diye önerdi Zane.

"O da çok kısa. Artı, biraz fazla klasik."

"Operasyon Yıldız Geçidi? Operasyon Büyük Havai Gurusu? Operasyon Görevimiz Tehlike?"

Son cümle bana yetmişti. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla yürüdüm, bir dakika daha katlanamayacaktım. Koşmaya başlayıp sahilde elli metre kadar gittikten sonra Rives bana yetişti.

"Hey," dedi arkamdan gelip. "İyi misin?"

"Hayır," diye yapıştırdım. "İyi *değilim*. On dört günün kaldı ve Zane kalkmış orada, sanki çok önemliymiş gibi film isimlerinden başlık bulmaya çalışıyor." Yumruklarımı sıkıyordum. "İmkânsız değil; olmak zorunda. O kapıdan geçmek zorundasın."

"Biliyorum," diye elimi tuttu Rives. "Hepimiz o kapıdan geçmek zorundayız."

"Onu demek istemedim."

"Ne demek istediğini biliyorum." Rives elimi elinin içine aldı. "Hadi gel."

Rives bir şekilde hareket etmeye ihtiyacım olduğunu anladı; oturamayacak kadar kurtlanmıştım. Beklemek canıma okuyordu. Hatta belki Nil de.

Konuşmadan güneye doğru yürüdük, ellerimiz de düşüncelerimiz gibi sarmaş dolaştı. Kemerler'e vardık ve yamacın köşesini döndüğümüzde yalnız olmadığımızı gördük.

Maaka çizimin karşısında dikilmiş, Çıkmazdaki Adam'a bakıyordu.

"Yeni bir şeyler bulabildin mi Maaka?" dedi Rives.

"Olabilir," diye cevap verdi Maaka.

Maaka'yı, adayı benden çok farklı bir gözle gören bu çocuğu inceledim.

"Maaka," dedim sessizce ve ilk konuşmak için öne çıkarak. "Ben adalı değilim ya da senin akraban değilim. Adanın başlangıcı size ait. Ama eskiden nasıl olduğunu kafamda canlandırabiliyorum. Huzur ve yalnız kafa dinlenen, büyülü bir yermiş, insanlar gelmeyi kendi ister, sağlık ve uğur getirmesi için bir tavuk ve keçi getirirmiş, bilerek ailelerinden uzakta vakit geçirip, yiyeceğin bol olduğu ve düşünmeye çok vakitlerinin bulunduğu bir yerde tek başlarına kalırmış. Kim olduklarını, kim olmaya çalıştıklarını keşfetmek için." Durdum.

"Ama huzur bozulmuş. Artık aslan ve leoparlar, yabani domuz ve ayılar gibi yırtıcılar da gelmeye başlıyor. Başka insanlar da geliyor. Sizin adanızdan olmayan insanlar, burada olmak istemeyen, gelmeyi seçmeyen ve sizin mirasınıza, umudunuza ve bilginize sahip olmayan insanlar. Ada artık bambaşka bir yer oldu. Biraz fazla kalabalık."

Maaka yüzünü bile buruşturmadı.

"Skye haklı," dedi Rives. "Senin halkın kendi isteğiyle geliyor buraya. Hazırlıklılar, en azından çoğu. Fakat geri kalanımız, hiçbir uyarı yapmadan kapılıp getiriliyoruz. Ve insanlar ölüyor Maaka." Rives'ın ses tonu yorgundu. "Ne için? Sırf sizin halkınız çok uzun zaman önce başlamış bir geleneği sürdürebilsin diye mi? Çoktan amacını aşıp eskimiş bir geleneği?"

"Gelenek amacını aşıp eskimedi," dedi Maaka. "Manevi arayış zamanın ötesindedir. Ada," diye fısıldadı. "İnsanın kendini geliştirmesine sebep olur."

"Farklı belki ama hep daha iyi," dedim yumuşakça. "Ve manevi arayış zamanın ötesinde olabilir ama bu ada değil.

Ada değişti. Senin halkından insanlar için bile artık huzur dolu ya da inzivaya çekilinen bir yer değil. Sizin adanız artık dünyayla bağlantılı. Ama iyi, ama kötü, gerçek bu." Durdum. "Anlasana Maaka?" Yumuşak bir sesle konuşmaya özen gösterdim. "Ada artık amacına hizmet etmiyor. Amacı çarpıtılmış."

"Sizin yüzünüzden!" diye bağırdı Maaka. "Sizin güç arayışınız adanın zembereğini boşaltti!"

"Olan oldu." Rives sakin sakin cevap verdi. "Ada aynı değil; eskisi gibi değil, sen de biliyorsun. Senin bir seçeneğin var. İstersen şimdi bitirebilirsin. Ya da yaşamasına izin verebilirsin. Masumların kanından *sen* sorumlu olacaksın."

İlk kez Maaka'nın suratından, içi boş bir kapı gibi bir belirsizlik geçti.

"Benim rolüm adayı korumak, yıkmak değil," dedi.

"Peki ya ada bunu istiyorsa?" diye sordum sessizce. Maaka küçük dilini yutmuştu.

"Ada yorgun Maaka. Yaşamaktan yorulmuş. Hissediyorum; sen de seziyorsundur. Bana inanmıyorsan, Paulo'ya sor." Rives'ın elini sımsıkı tutup şansımı denedim. "Bize yardım edecek misin Maaka?" diye yavaşça sordum. "Sonuncu Nil bekçisi olup adayı özgür bırakmamıza yardım edecek misin?"

Maaka, Nil Dağı'na doğru döndü. Uzun bir süre Çıkmazdaki Adam gibi hareketsizce durdu. Düşündü, zihninde ya da rüzgârda ya da dağda göremediğimiz kelimeleri, duymak istediğimiz cevapları aradı.

Nihayet bana baktı. Bana, Rives'a değil. "Size cevap veremem." Yumuşak ses tonu benimkine benziyordu. "Bugün yapamam. Zamanı gelince cevabım hazır olur."

"Tek istediğimiz bu," dedi Rives sessizce.

Maaka, Rives'a sıkıntı dolu bir ifadeyle başını sallayıp yürüdü ve uzaklaştı.

BÖLÜM 69

RIVES

363. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Köy'e, son 363 günkü evime son bir bakış attım.

Uzun zaman önce geçip gitmiş insanların görüntüleri hayaletler gibi belirip kayboldu. Burada bir yıldan kısa süre kalmıştım ama sanki bir ömür gibiydi.

Üç günüm vardı.

Üç öğlen.

Tik.

Üç... iki... bir...

Tak.

Bitti.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Köy kayboldu. Karanlıkta Li'nin haçını kazıyordum; Talla'nın toprağı kurumamış mezarının yanında diz çöküyordum; Thad'in genişleyen siyah bir deliğe atlayışını izliyordum. Raj'ın yere yığılışını; Nikolai'ın aşağı düşüşünü görüyordum.

Görünmez bir betonun içine kapatılmıştım, ellerimi görünmeyen ipler bağlıyordu. Onlara yardım edemiyor, kaderin önüne geçemiyordum. Zarları atılmıştı; sonları çoktan yazılmıştı.

Benim sonum da öyle, görebiliyordum. Ne zaman gelecek şekillenmeye başlasa, görüntüsü duman gibi yok olu-

yordu. Ben doğru düzgün bakamadan kaybolup gidiyordu.

Gözlerimi kapayıp *görmek* için uğraştım.

Kollarımda uyuyan Skye'ın yanında uyanıyor, huzur doluyordum; çenesini kaldırıp umutla titriyordum; dudaklarını öpüyor arzusunda boğuluyordum; Skye'm elini tutmuş Champs Elysées Bulvarı'nda yürüyordum, yüzlerimiz ileri dönüktü, arka plan sönükleşiyordu. Korku yoktu, acele yoktu.

Nil yoktu, sadece biz vardık.

Daha fazla, diye fısıldadı rüzgâr. *Daha fazlasını istiyorsun.*

Evet, diye düşündüm, çaresizlikten adayı dışlayamıyordum.

Daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Skye'ı istiyorum.

Tam yanımda Skye kahkaha attı. Kafamda, umutlarımda, şu anda. Oradaydım, buradaydım, gitmiştim. Göğsüm ağrıdı, yumruklarım acıdı; *daha fazlasını* öyle çok istiyordum ki titredim.

"Rives." Dex'in sesiyle aniden şu âna çekildim. Ellerimi gevşettim. Parmaklarım sıkmaktan kasılmıştı. "İyi misin dostum?"

"Evet." Ellerimi silkeledim. "Artık şova hazırım."

"Peki o zaman." Omzuma dokunup sıktı, temasında ikimizin de konuşamadıkları saklıydı. "Bir ayrılık hediyesi." Bana bambudan bir düdük verip göz kırptı. "Unutma, üç kısa öttürme tehlike demek, yardım içinse üç kısa üç uzun üç kısa. Bir kere uzun öttürürsen çağrı sinyali. Tamam mı?"

"Tamam." Dex'in gerginliğinin farkındaydım. Düdüğü boynuma asıp elimi öne uzattım. "Güvende kal Dex," dedim sessizce, boğazımdaki düğümle savaşarak. "Üç gün sonra görüşürüz. Geç kalma."

Dex yüzünde haşin bir ifadeyle kolumu sıktı. "Aynen sen de dostum. Üç gün."

Biraz daha tokalaşma. Biraz daha vedalaşma.

Daha. Daha. Daha.

Yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Skye yaklaşıp yanağıma dokundu. Çenemden aşağı düşen tüy gibi bir dokunuş, beni adadan daha çok etkileyen tek bir hareketti.

"Sorun yok," diye fısıldadı, gözlerinde hiç görmediğim kadar haşin bir bakışla. "Rahatla. Dişlerini o kadar sıkıyorsun ki, ben buradan duyabiliyorum."

Elini tutup öptüm.

Skye sırıtarak arkasını döndü. Arama öncesi malzemelerini kontrol ettiğini bir dakika sonra fark ettim.

Akıllı kız, diye düşündüm. Ben de aynısını yaptım.

Herkes kendi ekibine ayrılıp dağıldı.

"Operasyon Temiz Sayfa iyidir," diye bağırdı Zane.

"Evet!" diye haykırdı Ahmad. Skye gözlerini devirdi.

"Hadi toplanıp yola çıkalım, millet. Akıllı olun, güvende olun. Üç gün sonra görüşürüz," dedim.

Şimdiyse Skye dişlerini gıcırdatıyordu.

Ekipler ayrıldı. Ahmad, Kiera ve Alexei ile kuzeye doğru yola çıktı; Dex, Jillian ve Zane ile kuzeydoğuya; Macy, Julio ile birlikte, hatta Brittney'yi de gelmeye ikna ederek güneye gitti.

Skye, Miya ve ben en son ekiptik. Biz güneydoğunun yolunu tutup dağa ilk varanlar olacaktık.

Köy on iki kişi kalmıştı, şoke edici derecede ufak bir gruptuk. Sayımız hiç bu kadar az olmamıştı, hatta hâlâ kendi başına dolaşan dört kişiyi de saysak bile.

Belki de Skye haklıydı. Belki Nil herkesi serbest bırakıyordu. Skye dün arama tarama sırasında Michael'ı kuzey

Yamaçları'nın orada görmüştü. Fakat adanın geri kalanı bomboştu.

Ürpertici bir ortamdı. Sanki ada bir hayalet şehre dönüşmüştü, sanki zaman bayatlıyordu. Sanki adanın da son kullanma tarihi gelmişti.

"Hazır mısın?" diye sordum Skye'a.

Hayır demek ister gibi göründü. Sanki bir yığın başka şey, kaderle ve zamanla ve haksızlıkla ilgili olduğunu anladığım bir şeyler demek ister gibiydi. Ama gözlerindeki çelik bakış parlayarak eliyle sapanını kavradı. "Hadi gidelim," dedi. Göz göze geldik ve başımı salladım.

Üç günümüz vardı.

BÖLÜM 70

SKYE

88. GÜN, GECE

Bu gece hayatta gözüme uyku girmez. Rives'ınkine gireceğinden de şüpheliyim.

Çita postunu yanımızda getirmiştik, taşıması çok sıkıntılı olsa da kesinlikle açık havada geçirdiğimiz geceleri iyileştiriyordu ama sorun yastık yorgan eksikliği değildi. Başımıza dikilen gün, yaklaşan öğlendi sorun. Bu gece küçük bir çocukken geçirilen Noel Arifesi'ne benziyordu, yarının büyük gün olacağını bilmek ve Noel Baba'nın çorabını doldurması için iyi bir çocuk olduğunu ummak gibiydi.

Sadece burada iyi olmanın bir şey değiştirdiğinden emin değildim, ayrıca Nil Adası'nın Noel Baba'nın güzergâhı üzerinde bulunmadığına kanaat getirmiştik. Ama yine de, belki de iyiliğin bir getirisi oluyordu, çünkü Archie, Köy'den eşya çalmasaydı, belki hâlâ burada olurdu. Ya da olmazdı.

Ya öyle olsaydılarla kolayca kafayı yiyebilirdim.

Zaten yedim, diye düşündüm.

Rives'ın bir günü kalmıştı. Tek öğleni.

Nil'den sağ salim kaçmak için bir net şansı.

Onu kaybetme fikrine dayanamıyordum, hele hele birbirimizi böyle bulmuşken. Onunla geçirmek istediğim

geleceğe nazaran, buradaki seksen dört gün okyanusta bir damlaydı. Amcamın neden Jenny'yi bulmak için Avustralya'ya gittiğine şaşırmıyorum. Charley'nin neden çıt diye kırılacakmış gibi göründüğüne şaşırmıyorum.

"Çok ciddisin," diye mırıldandı Rives. Omzumu öptü ve sıcaklığının tadını çıkardım. Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. Hep uyanıktı, hep farkındaydı. Rives'ı bu kadar kibar yapan, onu bu kadar çok sevdiren de buydu zaten.

Onu seviyordum.

Bu farkındalık öylesine net, öylesine hakiki ve öylesine derinlemesine gerçekti ki, şoke oldum. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama doğru olduğundan emindim. Bir Nil gerçeği değildi, Skye gerçeğiydi.

Arkaya doğru kıpırdanıp gözlerinin içine baktım, içimde tutma savaşı verdiğim bir aşk seliyle boğuştum. "İlk sen gideceğine söz ver," diyebildim. "En sona kadar bekleme."

Rives burnumun ucunu öptü. "Senin de sonuncu olmanı istemiyorum."

"Nedenmiş?" Kaşlarımı çattım. *Nereden biliyordu?* Kesinlikle sonuncu çıkmayı planlıyordum. İçimden bir ses ben ya da Paulo olmalı, diyordu.

"Çünkü hepimiz ayrılırsak, ayrıldığımız *zaman*, adanın, bir numara yapmasından korkuyorum. Belki de kapıya son atlayan kişiye, ne bileyim. Ama sen olmanı istemiyorum."

Üstünde düşündüm. "Mantıklı bir noktaya değindin. Ama onu en son geçen kişi öğrenecek. Bu da o kişinin seçimi olmalı."

"Sen değil," dedi Rives. Gözleri karanlıkta kırgınlık ve umutla parlayan alçak havuzlar gibiydi.

"Eğer sen ilk gitmeye söz verirsen, ben de sonuncu olmayacağıma söz veririm," diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Kilit, diye düşündüm, Rives'ın gözlerini kapatışını, kendiyle savaşmasını izleyerek.

Akıllı ol, diye geçirdim içimden, Rives'ın yüzünün güzel hatlarını inceleyip ve ilk giden olmasını dileyerek. *Çünkü sana çok âşık oldum ve seni kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Seni geride bırakamam. Şimdi olmaz, daha fazlasını yaşama şansımızı elde etmişken olmaz.*

Ama ses çıkarmadım. Çünkü o tercihi Rives yapmalıydı, ben değil. Orada uzanarak Rives'a ne zaman âşık olduğumu ve fark etmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Onu kaybetme korkusu gerçekti, berbattı ve şu anda düşünebileceğim her şeyden beterdi.

Eğer Rives'ı kaybedersem, korkusuz olurdum. Bu da beni korkuttu.

BÖLÜM 71

RIVES

365. GÜN, ŞAFAK VAKTİ

Hiç uyumadım.

Hah, yorgun bile değildim. Beynimdeki tik-tak sesleri, damarlarımdaki nabzın zonklamasıyla aynıydı; kendimi hazır ve ayık hissediyordum, adadaki son anlarımın keyfini sürüyordum. İlk günden itibaren doğuştan Nil'li diye yaftaladığım kızla, Skye ile, Nil'i indirme ve bu cehennemi sonsuza dek yok etme gücüne sahip kızla son dakikalarımın.

Ama beni mahvetmedi.

Beni kurtardı.

Beni güldürdü ve acıttı ve kaybettiğimi sandığım hisleri bana hissettirdi; daha fazlası *olmak* istememe sebep oldu. Adı tam ona uygundu. Amcasına adadan bir melek gelmişti; bana da öyle.

Ve ada onu buraya getirmişti.

Skye'a bakarken göğsüm o kadar daralıyordu ki, nefes aldıkça canım acıyordu. Gözleri kapalıydı, saçları Skye gibi darmadağınıktı, yüz ifadesi o kadar masumdu ki, bir dakikada doksan kiloluk bir leoparı devirip bir dakika sonra beni öpebilecek kadar vahşi olabileceğini asla tahmin etmezdiniz.

O benim, diye düşündüm kasvetle, Nil'in duyduğundan emin olarak. *Ona sahip olamazsın. Onu burada tutamazsın. Onu korumak, sonra da bırakmak zorundasın.*

Çünkü o başıma gelen en iyi şey.

Gözlerini açana kadar uykusunda onu seyrettim.

"Selam," diye fısıldadım.

"Selam." Skye gözlerini üstümden ayırmadı.

"Uyudun mu?"

"Biraz," dedi. "Pek değil."

"Ben de." Derin bir nefes aldım. Uzun zamandır kontrol altında tuttuğum hislerim barajı çatlatmak üzereydi. Natalie'nin sözleri kulağımda yankılandı. *Pişmanlık yok Rives.*

Miya birkaç metre ötede yatıyor, hâlâ uyuyordu.

Şimdi, diye fısıldadı rüzgâr.

"Bütün gece gözümü kırpmadan yatıp düşündüm," dedim. "Bugünü, ama en çok da bizi düşündüm. Seni. En ufak bir pişmanlık duymak istemiyorum." Sesim çatlıyordu. "Bugün her nasıl sona ererse ersin, hislerimi bilmeni istiyorum. Çünkü ben bir geri zekâlıyım."

"Geri zekâlının daniskası, derdi Dex olsa," diye mırıldandı Skye gülümseyerek. Ama gözleri nemliydi.

"Evet. Geri zekâlının daniskasıyım ve çok yavaş öğreniyorum." Hafifçe gülümsedim. "Ama şunu biliyorum. Her bir hücremle, beni ben yapan her şeyimle biliyorum." Skye'ın çenesini nazikçe avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine baktım. Yüzünü, gözlerini görmek zorundaydım, şansım varken ona söylemek zorundaydım.

"Skye," diye fısıldadım. "Sen benim güneşim, ayım, yıldızlarımsın. Her şeyimsin. Seni seviyorum." Göz göze kaldık. "Beni hep *daha fazla* yapıyorsun. Hayatımı *daha fazla* yapıyorsun. Eğer geri dönersek, hayatımızın ne kadar

muhteşem olacağını bir düşünsene. Umarım o şansı elde ederiz. Umarım o şansı elde *ederim*."

Skye bana öylesine sıkı sarıldı ki, nasıl nefes alabildiğini merak ettim. "Ben de seni seviyorum Rives. Tahmininden de çok. Tahmininden de uzun zamandır. Başaracağız. Mecburuz."

Buna ihtiyacım vardı; *Skye'a* ihtiyacım vardı.

Beş saatim kalmıştı.

BÖLÜM 72

SKYE

89. GÜN, SABAH

Gücünün damarlarında aktığını hissederek, tutkusunu ve kuvvetini ve *sevgisini* hissederek Rives'ın elini tuttum. Kendi sevgimi, *bizim* sevgimizi, birlikte Nil'in hesaba katması gereken bir güç olduğumuzu hissettim.

Bu düşünce yüzümü güldürdü.

Yemin ederim bu ada bizi dinliyordu, çünkü ölümüne dingindi. Hâlâ bana ait olmadığını bildiğim, ısrarcı bir bitkinlikle savaşıyordum. Adanın yorgunluğuydu işte.

Elimizden geleni yapıyoruz, diye düşündüm.

Nil'in de yardımcı olduğunu sezdim.

Tek insan görmemiştik, bir hayvana rastlamıştık. Bir kuş. Kara bir atmaca tıpkı otomatik çalışan bir hava aracı gibi tepemizde kanat çırpıyordu. Garip ve korkutucuydu.

Tam çayırın kenarına ulaşmıştık ki, üç keskin düdük çalışının ardından üç kısa düdük sesi duyduk. Sonra üç uzun.

"Birisinin başı dertte," dedi Rives, suratı taş kesilerek. Sert hatlar, soğuk öfke. Çaresizlik yok, sadece Rives azmi. Eli elimde çayırın kuzey tarafına, düdük sesinin kaynağına doğru koşmaya başladık. Orman, uzakta yemyeşil göz kamaştırıyordu.

Şimdi Jillian'ın çığlık attığını duydum.

Ah yo, diye düşündüm, hava basıncının arttığını hissederek. *Lütfen Jillian olmasın.*

Jillian değildi.

Dex'ti.

Kan revan içinde ve küfürler ederek Jillian'a yaslanıyor, kullanamadığı bir bacağını yerde sürüyordu ve suratı acıyla doluydu. Uyluğuna bir kumaş sarılıp sıkılmıştı. Zane'den eser yoktu. Ahmad uzaktan Kiera ve Alexei ve yanılmıyorsam, Michael ile birlikte bize doğru koştu. Ahmad'in yanında tanımadığım bir çocuk daha koşuyordu. Macy ve ekibi görünürde yoktu. Ama onlar da güneyden gelirdi gelirse.

"Ne oldu?" Rives, Dex'in yanında durdu. Çenesi de omuzları kadar sert kasılarak Sağ Kolu'nu süzdü. Yeşil gözlerinden endişe akarak Dex'in ağırlığını yüklenip Jillian'ı rahatlattı.

"Sıçtığımın su aygırları," diyebildi Dex. Bacağına bakınca nefesimin kesildiğini çaktırmamaya çalıştım. Dizi tam ters yöne kırılmıştı. Uyluğunda iki derin çizik olmuştu; kemiği görünüyordu. Şoka girmemesi bir mucizeydi.

"Çamur bataklığı," dedi Jillian. Alnından ter damlıyor, saçlarını şakaklarına yapıştırıyordu. "Sınırından geçiyorduk, Sy bizi görüp koşmaya başladı, kollarını kanat gibi çırpıyordu. Bir su aygırı," diye nefes verdi, "saldırdı. Çok hızlıydı. Zane onu kurtardı. Bilmiyorum."

Zane adını duyunca işaret almış gibi, birkaç futbol sahası uzağımızda sanki dinlenirmiş gibi yerden fırladı. Jillian'ın Dex'i tutması gibi Sy'a destek olmuştu. Sy'ın beli ve bacağından aşağı kanlar aktığı buradan görülüyordu. Başı bir bez bebek gibi Zane'e doğru düştü.

"Vaziyet iyi değil," dedi Rives. Gözleri bir Sy'a, bir Dex'e kayıyordu.

"Kan gövdeyi götürdü." Dex zor konuşuyordu. Öne doğru hopladı, dişlerini sıktı ve zorlanmaktan ter içinde kaldı.

"Dex," dedi Rives. "Bana yaslan."

Ahmad'in doğrudan Zane'in yanına doğru gittiği dikkatimi çekti ve Ahmad'in bizden daha fazla destek kuvveti vardı. Macy de ekibi peşinde, bize doğru ilerliyordu. Buluşma noktamız olan, Gerisayım çizimine doğru ilerlemesi lazımdı aslında.

"Rives," diye koluna yapıştım. "Siz kapıya gidin. Miya, Macy'nin önünü kes. Bu tarafa doğru yaklaşıyor ve ekibi nereye gideceğini bilmiyor. Meşalelerinizi yakın. Önden yolu gösterin. Ahmad, Zane'in yanında ve Jillian ile ben Dex'e yardım ederiz."

Duraksadı.

"Vaktimiz var," dedim, iki elimle göğsünü iterek ve *gitmesini* sağlayarak. "Senin yok. *Bizim* yok. Git!"

"Haklı," dedi Dex. Istırabı ve acısı haşin dalgalar biçiminde geçiyordu yüzünden. "Geri zekâlının daniskası olma. Bugün yapma."

Rives dudaklarıma bir öpücük kondurup yola çıktı, bir sürü meşale taşıyarak Macy'ye doğru ilerledi.

Rives'ın lafımı dinlediğine inanamadım.

Ancak kafamı kaldırıp bakınca çoktan meşaleyi yakmış, bir Olimpiyat ateşi taşır gibi kolunu kaldırıp çayırın kenarında koştuğunu gördüm. Miya'nın meşalesi de hemen onunkinin yanında çaktı.

Macy'nin takımı tam görünür olmuştu. Artık dört kişiyi seçiyordum. Nihayet, iyiye alamet. Rives koşmaya devam ederken Miya da ayrılıp Macy'ye doğru koştu.

Dex'in kolunu omzumun üstüne sardım. "Dayan, Dex." *Lütfen.*

"Başka," her kelime ona eziyetti, "seçeneğim yok. Bugün yok." Sesi çok ağırdı.

Arkamda üç keskin düdük sesi duydum.

Dönüp bakınca Ahmad'in deli gibi el kol hareketleri yapıp sol tarafımızdaki çayırlığı işaret ettiğini gördüm.

O tarafa doğru bakınca nefesim kursağımda kaldı. Hava inceldi, sanki ada da nefesini tutmuştu.

İki çirkin sırtlan, akbaba gibi etrafımızda dönüp bize doğru yaklaşıyordu. Sonra ikiye ayrıldılar.

"Jillian," dedim, gözlerimi yırtıcı hayvanlardan ayırmadan. "Meşaleni yak. Dex, bir saniye burada kalmak zorundasın."

Dex'i çabucak ama yavaşça yere indirip bıraktık. Jillian ateş yakma yayını çekerken ve son sürat işe koyulurken Dex bir meşaleye yaslandı. Ben de bakmadan sapanımı doldurdum, gözlerim fıldır fıldırdı.

Ahmad'in ekibi bir futbol sahası uzakta, fazlasıyla arkadaydı.

Macy'nin grubu dağın tabanında, fazlasıyla ilerideydi.

Rives çoktan taş basamaklardan yukarı koşuyor, olması gereken yere doğru ilerliyordu.

Sadece biz kalmıştık.

"Tutuşmuyor," diye bağırdı Jillian, çaresizce yayı sürterek. Hindistan cevizi kabukları ateşsiz tütüyordu. *Meşaleleri çayırdan önce yakmalıydık,* diye düşündüm.

Büyük hataydı.

Sırtlanlar pis pis sırıtarak etrafımızda tur atıyordu. Üçüncü bir sırtlan da nereden çıktığı belli olmadan aralarına katılmıştı. Üçü de dişlerini gösteriyor; üçü de kan kokusu alıyordu. Kapıyı koruyor ya da belki de aç midelerini doyurmaya geliyorlardı.

Görünmez bir işaret almış gibi üçü birden üç ayrı yönden tek vücut halinde saldırdı. Bize doğru.

Sonraki birkaç dakika yavaş çekimde bulanık bir resim-di sanki, feciydi, berbattı, sonsuza dek beynime kazınmıştı. Üç hırçın köpek, ağızları kocaman açık, kan peşindeydi.

Üçümüz, üçü.

Seçimini yap, diye esti rüzgâr.

Jillian'ı seçtim.

Taşımla hedef alıp ona yakın sırtlanı iki gözünün ortasından vurdum, Jillian'ın gırtlağına atlamasına birkaç santim kalmıştı. Tam Jillian'ın meşalesi tutuşurken düştü hayvan, Dex'in çığlığıyla aynı anda, sıcak bir nefes kulağıma sürtündüğü anda düştü. İkinci bir taş arayarak arkamı döndüm, vaktimin kalmadığının farkındaydım, etimi deşen dişleri bekledim. Elimde taşımla donakaldım.

Zaman durdu.

Koskocaman bir Bengal kaplanı bir metre arkamda duruyordu ve bir sırtlan ayaklarının dibinde ölü yatıyordu.

İkinci sırtlan da sağda birkaç metre ötede yanıyordu.

Yandan yandan Jillian'ın diğer sırtlana meşalesini savurarak çığlıklar attığını ve sırtlanın Dex'in yanından geri geri gittiğini gördüm.

Kaplan gözleri ergimiş ve durgun baktı, sonra kaplan yürüyüp gitti.

Yaşa, diye nefes verdi Nil.

Kediler kapının koruyucusu değildi; *Nil*'in koruyucusuydu. Çok barizdi, donan bir anda yakalanmış bir Nil gerçeğiydi.

Rives'a söylemek zorundaydım.

Rives.

Zaman hızlandı, eskisinden de süratli aktı.

Jillian çığlıklar atıyor, ağlıyor ve ateş yanan meşalesiyle son sırtlana göğüs geriyordu; sıska yaratık kamburunu çıkarmış, ağzı kulaklarında, sarı dişlerinden kanlar aka-

rak duruyordu. Arka planda, mavi gökyüzünün altında Ahmad ve ekibi silahlarını ve meşalelerini kaldırmış, bize doğru koşuyordu. Zane, Sy'ı itfaiyeci modeli omzuna kaldırmıştı.

Sapanıma bir taş koyup sırtlanı başından vurdum, sonra Jillian'ın meşalesini alıp pis leşçiyi ateşe verdim.

Jillian'a döndüğümde Dex'in üstüne kapanmış hıçkırarak ağlıyordu.

Göğsüne kapanmış, "Hayır," diye feryat figan bağırıyordu. Dex'in gözleri açıktı, boş bakıyordu. Boğazı paramparçaydı. "Hayır, hayır, hayır. Ölemezsin, hele hele şimdi ölemezsin. Bu kadar yaklaşmışken."

"Ah, siktir," dedi Zane. Sırtında Sy'ı yüklenmiş halde kıyımı görecek kadar yaklaşıp durdu. Ağlamasına ramak kalmıştı.

"Uyan," diye bağırdı Jillian. "Konuş benimle Dex. Bana manyaksın de. Bana uyan de. *Uyan!*" Çocuğun göğsüne, sonra yanağına hafifçe vurdu. Biraz daha gözyaşı döktü. Dex kıpırtısızdı.

Olamaz, gerçek değildi bu.

Ama gerçekti işte.

"Jillian." Kızın omzuna dokundum, üstüme ağır gelen yorgunluk ve azalan zamanla savaştım. "Gitmek zorundayız. Dex olsa gitmeni isterdi!"

Jillian, Dex'in yanağını öptü, sonra yere yumruğuyla vurup parmak boğumlarını kanattı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

"Biliyorum," dedim, bir saniye boşalmasını bekle[illegible] geri getiremeyeceğimiz kıymetli zamanı harcadım. "Biliyorum. O halde hadi son verelim artık buna, herkes için." Kolumu omuzlarına sardım, yavaşça onu ayağa kaldırdım. Jillian yüzünü silip kafa salladı.

"Gebertelim şunu artık." Sesi tehlikeli derecede sakindi.
Güneşe baktım.
Saatlerimiz değil, dakikalarımız vardı.
Sonra koşmaya başladık.

BÖLÜM 73

RIVES

365. GÜN, NEREDEYSE ÖĞLEN

Tik.

İkiye ayrılmıştım. Herkesten çok korumak istediğim insandan uzaklaşarak koşuyordum.

Çünkü Skye istemişti.

Çünkü haklıydı.

Macy'nin ekibi kapının açılacağı düzlüğü bulmak için rehberliğe ihtiyaç duyuyordu ve ben Lider'dim.

Rivessss...

Fısıltı dört bir yandandı, havadan, denizden, *benden.* Her saniye arttı. Görünmez bir el sırtıma bastırdı, beni ileri, dağa doğru ittirdi.

Tak.

Sonuncu kum taneciğim düşmeye hazırdı.

Capcanlıydım ve ölümle tokalaşıyordum.

Benden daha güçlü bir şeye doğru çekilen bir mıknatıstım.

Dağın tabanına vardığımda oraya nasıl vardığımın farkında değildim.

Rivesss...

ÇIK KAFAMDAN! diye çığlık attım.

Macy'nin ekibine el sallayıp Miya'ya doğru yönelttim. Julio bana başparmağını kaldırdı ve döndü.

Yere bir meşale saplayarak basamakların başlangıcını belirttim ve diğer üç meşalemle birlikte hemen yaktım. Ardından taş basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Basamakların yan kısımlarındaki çatlaklara birer meşale daha sokuşturdum, bir başka ada ateşi yaktım. İki meşale sonra düzlüğe ulaşmıştım, sonuncu meşalem elimdeydi, buradaki çekim gücüyle savaşamıyordum. Bu *ânın* çekim gücüyle.

Maaka çoktan oradaydı, diz çökmüştü, yerdeki çizim derisinden birkaç santim ötedeydi.

"Sen," Maaka kafasını kaldırıp kaşlarını çattı, "kutsal yerlere ateş getirmeye bayılırsın. Sakın kapıya yaklaştırma."

"Ritüelleriniz zayıflıyor, Maaka. Nil de öyle. Paulo nerede?" diye sordum.

"Burada olmayacak," diyip çizime doğru döndü tekrar. "Onun vakti gelmedi."

"Ah, kesinlikle geldi. Paulo'nun teyzesinin, Skye'ın amcasını tanıdığını biliyor muydun? Ve geleceğin; bizim geleceğimizin, şu anda yaşananların, Paulo'nun teyzesi tarafından önceden görüldüğünü?"

Maaka donakaldı. Tüm dikkatini çekmiştim işte.

"Doğru. Paulo'nun teyzesi ve Skye'm amcasının kaderleri kendilerini aşmış, adanın sonuna kadar uzamıştı ve şimdi Skye ve Paulo aracılığıyla ortada yaşanıyorlardı. Paulo gelecek, çünkü son bu. Ada yoruldu; zamanı doldu. Ada kendi sonunu gördü ve buyur etti." Son sözler benim değildi, o manyetik çekim yok olmuştu.

Maaka şüpheleri yüzünden belli olsa da bana baktı. Gördüm, okudum ve hiç sorgusuz, neden burada olduğumu anladım. Neden *hâlâ* burada olduğumu, bu âna saklandığımı anladım.

Ben Maaka'nın karşıt dengesiydim. Maaka'nın *görmesi* için burada tutulmuştum.

"Eğer kalırsan diye düşünüyorsun," dedim sessizce, yanına çömelip, "kendini feda edip arkada kalırsan, ada yaşar. Fedakârlığın bizden büyük olan bu yeri, büyük bir şeyi kurtarmak anlamına gelir. Ama yanılıyorsun."

Maaka'nın sırtı kasıldı ama hiçbir şey demedi. Hareket etmeden, altımızdaki kaya kadar kıpırtısız dinledi.

"Ada dinlenmek istiyor. Huzura ermek istiyor. Skye'ı, adı her şey anlamına gelen kızı, buraya belli bir amaç uğruna, hepimize *göstermesi* için getirdi." İlk kez Maaka'nın beti benzi attı.

"Ben evrenin tüm gizemlerini bildiğimi iddia etmiyorum. Hah, adanın gizeminin yarısını bile anlamıyorum. Bence insanlar her şeyi bilmek için yaratılmamış; bence her zaman bir merak mevhumuna sahip olmalıyız. Evren hakkında, Nil hakkında, dünyamız ve *bizim* hakkımızda. Sen kendin dedin, bu bir yolculuk. *Hepsi* bir yolculuk işte. Vejetaryenler hayvansal ürün barındıran kraker yiyor mu ya da Nil sekizinci gün mü, yoksa sekiz yüzüncü gün mü yaratıldı, hiçbir zaman öğrenemeyebilirim. Ama şunu biliyorum: Skye'ı tüm benliğimle seviyorum, en güzel günlerin bizi beklediğini biliyorum. Dünyaya fıstıktan meşaleler ve bir şeyleri katletmekten fazlasını sunabileceğimi ve *Nil'de tesadüf diye bir şey olmadığını* biliyorum. Sen ve ben, o kadar farklı değiliz. İkimiz de eşit güce sahibiz. Seçim yapma, adaya istediğini verme gücüne sahibiz." Durdum. "Adanın ortası çoktan geçmiş, Maaka. Aç gözlerini. Çevrene bak. Son buna benziyor işte." Ayağa kalkıp uzaklaştım. "Senin tercihin."

Rivesss...

Tik.

Kafamı kaldırdım. Güneş yükseliyordu; öğle saati yaklaşıyordu.

Bir kızın canhıraş çığlığı etrafımdaki havanın tüm enerjisini emdi.

Kızın dehşeti benimdi.

Skye.

BÖLÜM 74

RIVES

365. GÜN, ÖĞLEDEN HEMEN ÖNCE

Basamaklardan hızla aşağı atladım ve kendimi Nil üstünde tam bir cehennemin ortasmda buldum.

Çayırda yangın çıkmıştı.

Her şey hareket halindeydi: İnsanlar, alevler, hayvanlar. Bir zürafa yanında bir avuç ev kedisiyle birlikte dört nala kayalıklara doğru koşuyordu. Alevler çayırm kuzey kenarındaki çimenleri yalıyor, güneye doğru dağılıyordu. Tıpkı insanlar gibi. Tıpkı hayvanlar gibi. Her şey bana doğru son sürat geliyordu.

Macy'nin ekibi, dağa çıkan basamakların başmdaydı: Julio, Macy'ye destek oluyordu, Macy'nin ayakları çıplak ve kan içindeydi, daha önce hiç görmediğim çilli bir kız bir sürü meşale taşıyan Brittney'nin arkasına sinmişti.

Otuz metre ileride Zane ve Michael dağa doğru topukları popolarına vurarak koşuyor, hareketsiz Sy'ı aralarında taşıyorlardı. Zane'in göğsü ve gövdesi kan içindeydi.

Uri, Alexei ve Michael iki adım gerilerindeydi. Cho ise hepten arkada kalmıştı.

Skye.

O da koşuyordu. Bana doğru, Jillian'ı elinden tutmuş, boş elinde meşale taşıyordu. Jillian'ın giysileri kana

bulanmıştı. On beş metre ileride bir kaplan Skye'm yanından geliyor, basamaklara doğru ilerleyişine göz kulak oluyordu. Gerideyse simsiyah bir duman yükseliyordu.

Açık alanda bir şey yanıyordu.

Dex ve Paulo'dan eser yoktu.

Duman dağıldı ve kediyi gördüm. Skye'm yanında, on beş metre uzağından bir kaplan basamaklara doğru gidişini takip ediyordu.

HAYIR.

Bıçağımı çekip kaplana doğru basamaklardan aşağı indim. Skye şimdi bana sesleniyordu, yüzü kıpkırmızıydı, elimi gösterip başını hayır anlamında sallıyordu. Dev kedi öne doğru ilerleyerek Skye'a eşlik etti.

İki metre daha.

Şansımı deneyecek kadar yakın sayılırdım. Eğer kediye sert bir darbe indirebilirsem, Skye'ın basamaklara erişmesine vakit kazandırabilirdim.

Yavaşladım, kolumu gerdim, bıçağımın dümdüz fırlaması için hedef aldım.

"Kapıya git!" diye bağırdı Skye.

Sen güvende olduğun zaman.

"Rives, hayır!" Skye çığlık atarken bıçağı indirdim ve bir şey şoke edici bir güçle ön koluma sertçe vurdu. Bıçağım taşlara doğru uzanamayacağım bir yere uçtu.

"Koş!" diye bağırdı Paulo. Tam yanımda sopasını aşağı indiriyordu.

"Nasıl yani?" diye sordum, bıçağımın arkasından yetişmeye çalıştım.

Paulo şaşırtıcı bir hızla üstüme atlayıp bileğimden yakaladı.

Sinek gibi kovaladım onu. "Burayı korumayı kes artık!"

"Korumuyorum," diye yapıştırdı. "Hayatını kurtarıyorum. Hemen kapıya git şimdi." Var gücüyle beni basamaklara doğru itti.

Arkama baktım. Kaplan tarlanın kenarında durmuş, dağa arkasını dönmüştü. Skye'a arkasını dönmüştü, Skye da yanıma koşup elimi tutuverdi. Beni öne doğru çekiştirdi. "Kapı!" diye bağırdı.

Sağ kulağından kan akıyordu.

"Ne oldu?"

Uzanıp kulağına dokundum. Elime vurdu. "Kaplan," dedi nefes nefese, çelik gibi kuvvetle beni öne çekerken, "Nil'i koruyor. Beni kurtardı."

Macy'nin ekibi yukarıda basamakları aşmış, görünmez olmuştu. Ahmad'in grubu birkaç adım arkalarında koşuyor, neredeyse tepeye varıyordu. Merdivenlerin ortasında Zane, Michael ve Uri'nin yardımıyla Sy'ı taşıyordu.

"Sy'a ne oldu?" diye sordum. Uri'nin ensesindeydik.

"Su aygırı," dedi Jillian. Boş gözlerle Skye'ın yanındaydı. Tam arkamızda çayır alevler içindeydi. Dumanlar havayı dolduruyor, maviyi boğuyordu.

"İlerle!" diye bağırdı Paulo arkamdan. "Geliyor. Hissetmiyor musun?"

Hissedebiliyordum.

Etrafımda hava sıkıştı, arttıkça artan bir yoğunlukla titreşti. Sanki Nil fazladan oksijeni içine çekiyor, son nefesini vermeden önce derin bir soluk alıyordu.

Platforma ulaşıp durduk. Yere oyulmuş çizimin çizgilerini dolduran beyaz kumlar Nil güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Tepemizde, mavi gökyüzü özgürlük gibi göz kırpıyordu, duman yoktu. Buhar yoktu. Herkes, Maaka dahil herkes, siyah dağa bakarak yarım daire şeklinde durdu.

Dairenin ortasında bir boşluk, Duvar'daki bir boş alan gibi göze battı.

"Dex nerede?" diye sordum panikleyerek. "Burada değil." Basamaklara doğru döndüm. Boştu, tıpkı çemberimizdeki aralık gibi.

"Başaramadı." Skye'ın sesi titredi.

"Ne?" diye ağzım açık kalarak arkamı döndüm. *Hayır. Dex olamaz.*

Skye başıyla onayladı, gözleri yas, keder ve vicdan azabıyla doldu.

Skye'ın yanında Jillian kıpırdamıyordu. Konuşmuyordu. Gözleri ileri dönük, boş yüzünden tek damla yaş aktı, Talla'nın cenazesinden can alıcı bir kesit şimdiye yansıyordu. Jillian'ı izlerken doğru olduğunu anladım.

Lanet olsun sana, Nil, diye düşündüm, nefes almak için savaş vererek. *Neden Dex? Neden en iyilerden birinin enerjisini aldın? NEDEN DEX?*

Ben seçmedim, diye fısıldadı rüzgâr.

Derken hava durgunlaştı.

Tamamen.

Tam bir sakinlik. Tam dinginlik.

Umut ve rahatlama, yas ve şokla savaşırken yere kazınmış çizimin sert hatları bulanıklaştı. Bir nefes sonra ışıldayan bir kapı havaya kalktı, kocaman ve belirgindi, hayatımda gördüğüm her kapıdan yirmi kat daha parlaktı.

Skye'a doğru döndüm; bana bakıyordu. Diğer elimle elini tuttum, göz göze geldik ve zaman durdu.

Bir an için.

Bir ömür için.

Skye plaja doğru yürüyüşümü izliyordu, gülümsemesiyle nefesim kesildi; yanağıma dokunuyor, gevşiyordum; Skye arkamda yürüyordu, beni gururlandıran bir sertliğe sahip koruyucu meleğimdi; çenesini kaldırıyor, sıcaktan tutuşuyordum; Skye'a kayaların üstünde sarılıyordum, meydan okuyordum her şeye; Skye'ın dudakları bendeydi, arzularımı kabartıyordu; kuma sözcükler yazıyordum; Skye yüzümü avucunun arasına alıyordu; onu öpüyordum; Skye bana elini uzatıyordu; Skye, daha fazlası diye ağzını oynatıyordu.

Yüzlerce an gördüm, milyonlarcasını daha gördüm; Skye'ın yüreğinde *benim için* taşıdığı tüm sevgiyi ve gururu ve gücü ve korkuyu ve umudu hissettim.

Daha fazlası olmuştuk.

Nil'in son armağanıydı bu. Nil'in gözünden, kısa kısa resimlerimiz.

Makarayı geri sarmaya devam ederek gözlerimi kırptım. Skye dudaklarını kıvırıp hafifçe gülümsedi, aynılarını gördüğünü anladım. Aynısını *hissetmişti*.

Ona onu sevdiğimi söylemek zorunda değildim.

Zaten biliyordu.

Kapı yerine oturdu, yaşamla dolu hava pırıl pırıl parladı.

"Git," dedi yavaşça. "En son Paulo ve beniz. Doğrusu bu."

Maaka'ya baktım. "Önden sen."

Bakışıma karşılık verdi, ardından tek kelime etmeden başını sallayıp kapının içine yürüdü ve gözden kayboldu.

Bir.

İki.

"Git!" diye bağırdım Julio'ya.

Gitti.

Herkes teker teker ortadan kayboldu. Kapının içinden geçip Nil'i sonsuza dek terk etti.

Jillian arka arka kapıya doğru adım atarken suratını bize doğru çevirdi. Gözyaşları yağmur gibiydi, gözleri kapalı dudaklarına dokunurken elmas gibi parladı her damlası. Sonra gitmişti.

Artık sadece ben, Skye ve Paulo kalmıştık.

"Git!" dedi Skye, yüzü kanlıydı, duruşu kaya gibi sertti ve çelik beneklerle dolu gözleri herhangi bir insanın taşımaya hakkı olduğundan daha fazla yaşam ve ateş ve umutla doluydu. *Daha fazlasıydı*; benim her şeyimdi.

Yamuk bir gülüş çakarak onu kendime çekip öptüm.

Sonra da hayatımın en zor adımını attım. Kazanamayacağım bir tartışma olduğunu bilerek Skye'dan uzağa, kapıya doğru gittim.

Son saniyede arkamı döndüm, Thad hareketi yapmayı kafama koydum; iki cihan yıkılsa Skye'ı Nil'de Paulo ile yalnız bırakamazdım.

Kollarından tuttum ama bir şey oldu. Skye bir ninja hızıyla hareket edip sanki benim içimi okumuş gibi sinsice hareketini benden önce yaptı. Havaya uçan ben oldum, karga tulumba kapıya düşen, sıcaklıkla sarılıp sarmalanan. Adada en son gördüğüm gümüş bulutlar serpiştirilmiş, çeliksi grilik sinen masmavi gökyüzüydü. Karanlık kemiklerime ve kafama akın ederken son düşüncem şuydu. *Kahretsin. Krav Maga.**

Gülümsedim ve gittim.

* İsrail ordusu tarafından geliştirilen savunma sanatı -ç.n

BÖLÜM 75

SKYE

89. GÜN, ÖĞLEN

Yarin'den aldığım eğitim sonunda bir gün işe yaramıştı. Rives gitmişti.

Rahat bir oh çekmeye vakit yoktu.

Paulo'ya döndüm, Nil çöktü, her şey bu siyah kayadan düzlüğe indirgendi; yalnızca ben, Paulo ve ışıldayan kapı ve bana fazla gelen yorgunluğum kalmıştık.

Sadece yorgunluk bana ait değildi.

Sondu bu. Nil üstündeki vaktimizin sonu, atalarımız tarafından harekete geçirilmiş bir şeyin sonuydu. Gözlerimden yaşlar aktı; tuz ve deniz tadı vardı, sanki daha büyük, bir bütünün bir parçası gibi tadı vardı.

"Hazır mısın?" dedim.

Paulo gülümsedi. "Evet. Skye, iyi ki beni takip etmişsin. Şimdi de takip sırası bende."

"Önden bayanlar mı yani?" diye takıldım. "Seni içeri fırlatırım diye mi korktun?"

"Onun gibi bir şey." Sırıttı. Gözlerinin ne kadar açık renk olduğu hiç dikkatimi çekmemişti. Güneşte ısınmış karamel gibi şahane bir kahverengi tonuydu, derinlik ve ışık ve sessiz güçle doluydular.

Paulo'ya sarıldım, artık kırık değildi, artık daha fazlası olmuştu bu çocuk.

"Diğer tarafta görüşürüz, arkadaşım." Hemen kapıya doğru fırladım, tıpkı Jillian'ın yaptığı gibi son saniye arkamı dönüp Paulo'ya el salladım.

Başardığımı anlamak için kapıyı görmek zorunda değildim.

Açgözlü elleriyle yakama yapıştı sıcaklık, beni derine çekip sıktı. Paulo başparmağını kaldırıp gülümsedi, fakat görünürden silinirken yüz ifadesi değişti. Tıpkı bir güneş tutulması gibi yüzünden bir kaygı geçti, gözlerinin ışığı sönüp karardı. Paulo nefesini tuttu.

Sonra kayboldu.

Ben de öyle.

Siyahlığın arasından düştüm, çayırdaki yangından da sıcak görünmez alevlerin arasında girdap gibi döndüm. Derken alevler buza dönüştü. Arkamda çelikten bir kapı kapandı, soğuk ve geçit vermezdi; ışık yoktu, ses yoktu. Sınır yoktu.

Yok olup gittim.

Yittim.

Bir tarafa değil, iki tarafa doğru çekildim... esnedim ve ayrıldım ve parçalara bölünmeye hazırdım.

Ta ki karanlığın arasından beni geri çeken sesi duyana kadar. Beni *aradan* çeken sesi. Minik bir fısıltı uzamı çizdi. *Beni* deldi.

Skye.

Son gücümle o sese doğru uzandım.

BÖLÜM 76

RIVES

365. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Siyah taşların üstünde uyandım.

Yanağım ortasında göz olan bir güneş sembolünün üstündeydi ama burası Nil değildi. Kargo şortlu, güneş gözlüklü, grili saçlı bir adam elimden sımsıkı tutup ayağa kalkmama yardım etti ve beni kapıdan dışarı çekti.

"Al oğlum," dedi, Ray Ban gözlüğünün arkasından gülümseyerek. Elinde siyah bir eşofman ve gri bir tişört olduğunu fark ettim. Kafamı kaldırıp baktım ve otomatik olarak Skye'ı aradım. Herkes üstündeki ada giysilerini spor kıyafetleriyle değiştirmişti, hepsinin suratında aynı savaştan çıkmış ifade vardı. Hepsi kapıya bakıyordu. Hepsi hâlâ bekliyordu.

Skye yoktu.

Ninja hareketini hatırladım şiddetle.

Nabzım zonk zonk atarak arkama döndüm. Nil'in saati beynimde gürledi, zamanı ve uzamı ve *beni* geçip ulaştı, özgürlüğe ve hayata ve umuda ve *daha fazlasına*, ya da gelmiş geçmiş en derin, en zalim, en yıkıcı Nil yarasına doğru geri saydı.

Tik.

Skye yoktu.

Fazla uzun sürmüştü.

Nefes bile alamadan havada görünmez menteşelerin üstünde ışıldayan kapıya baktım. Beni yansıtan, gümüş, yanardönerli bir düzlüktü. Vahşiydim, öfkeliydim ve dünyaya inmiş cehennem azabına benziyordum.

Dünyadaydım.

Skye'sızdım.

SKYE!

Kafamda çığlıklar attım, saçımı başımı yoldum. Dönmeyi başarmak zorundaydı. Ruhumun içindeydi, *benim* içimdeydi; Nil bizi öylesine bağlamıştı ki, onsuz nefes alamıyordum.

Tak.

SKYE!

Bir uçurumun kenarında kollarını iki yana açmış, eğer düşersem bu kez dağılacağımı, asla toparlanıp birleştirilemeyeceğimi bilen adamdım.

Nil'in beni kırmasına izin vermeyecektim.

Bir adım geri attım, gözlerimi kapadım ve tüm benliğimle en derindeki yanıma uzandım; Skye'a uzandım.

Skye, diye fısıldadım, ona ait olan yanıma tutundum, pes etmek diye bir şey söz konusu değildi.

Lütfen.

Sanki ada beni duymuş gibi kapı dümdüz siyaha dönüştü. Havada kalan ölüm gibi sonsuz, renksiz siyah oldu.

En nihai beliriş.

Dost ya da düşman.

Yaşam ya da ölüm.

Skye. Başka alternatif yoktu.

Zaman oyalandı.

Tik.

Bir saniye.

Tak.

Kapının içinden çılgınlar gibi sarı saçlar uçuştu, kapalı gözleri ve ıslak göz kapakları olan kalp şeklinde bir yüzü çevrelediler. Kulağının yanından kapkara kan sızıyor, yanağına koyu yakut rengi çizgiler atıyordu.

İlk ben ona uzandım.

"Skye," dedi yanımdaki adam. Sesi çatladı. Üstümüze polar battaniye attı, ben Skye'ı yavaşça kucağıma alırken kızı örttü; camdan yapılmış gibi kucağımda salladım onu. Kalbi yavaş atıyordu, mükemmel *tik tak*.

Hemen arkasında kapı yeniden aynaya dönüşüp parladı.

Adam güneş gözlüğünü başına kaldırıp göz yaşlarını sildi. Çelik rengi benekler olan gözleri şaşırtıcı derecede bir yerden tanıdıktı. Göz göze geldik ve bir adım geri gitti.

"Rives," diye nefes verdi Skye, gözlerime bakarak.

"Skye'ım." Sözcükler boğazıma takıldı. Skye capcanlıydı, ışık saçıyordu. Kollarımdaydı, Nil'in pençesinden kurtulmuştu.

"Seni duydum," diye fısıldadı, huşu dolu bir sesle, gözleri ateş ve sevgi ve hayretle doluydu. "Beynimde. Beni aradan çektin. Beni *buraya* çektin."

"Her zaman." Sırıttım. "Üstümde denediğin o ufak Krav Maga hamlesinden sonra bir şey yapmak zorundaydım."

Şimdi sırıtma sırası Skye'daydı.

"Başardık," dedi.

"Hayır. *Sen* başardın. Sen olmasaydın, hiçbirimiz burada olmazdık."

Yerdeki çizimin üstünde kapı titreşti.

"Beni artık yere indirebilirsin," diyerek gözlerini devirdi Skye, hâlâ gülüyordu. Ayakları yere basınca battaniyeye sarındı.

Etrafımızda toplanmış tüm gözler kapıdaydı. Kapının ışıltısı yanıp söndü. Elektrikler gidiyor gibi.

Paulo, diye düşündüm. *Sonuncu kişi geliyor.*

Kapı tüyler ürpertici bir cız sesiyle tıpkı Nil üstünde gördüğüm tüm içe açılan kapılar gibi kendi içine çöküp kararadı. Şaşaalı bir şey olmadı, bir Nil finaline benzemedi. Her zamanki Nil'in işiydi işte, ki şu anda daha muazzam bir yanlış olamazdı. Kapı minik bir siyah noktaya dönüşüp yok oldu.

Geçiş kapanmıştı.

"Paulo," diye fısıldadı Skye, şok geçirip gözleri büyüyerek. "Başaramadı."

Paulo, Nil Adası'nda. Yani Nil hâlâ hayatta.

Bir kişi hariç herkesi kurtarmıştık ama adeta Hydra'nın kafasını kesmek gibiydi; Nil kestiğimiz yerden türüyordu, güçlü kuvvetliydi ve Paulo karanlığa yakıt olmak için oradaydı.

"Rives." Skye hâlâ kapının gözden kaybolduğu noktaya bakıyordu, sanki her an yeniden açılıp Paulo'yu dışarı tükürebilirmiş gibi. "Paulo tam arkamdaydı. Takip etmeye hazırdı; biliyorum. Ama son saniyede bir şey oldu."

Kaşlarımı çattım. "Saldırıya mı uğradı?"

Hayır anlamında başını salladı Skye. "Düzlükte tek başınaydı. Sanki bir şey fikrini değiştirdi ya da onu kapıyı kaçıracak kadar geciktirdi. İfadesinde..." Skye cümlesini tamamlayamadı. "Açıklayamıyorum. Ama sanki kararı o vermedi."

Mantıklı değildi. Nil yorgundu, ada istirahatine geçişteydi. Sonsuza dek istirahat. *Nil ölmek istiyorsa, niçin Paulo'yu tutsun?*

"Bilmiyorum," dedi Skye. "Ben de anlamadım." Bana baktı, ardından gözleri omzumdan arkaya doğru kaydı ve ağzı açık kaldı. "Baba!" Battaniyeye sarınmış vaziyette gidip spor kıyafetleriyle dolu torbanın yanında dikilen adama koştu ve sarıldı.

"Skye." Adam duygusallaşmış, boğuk konuşuyordu. "Seni kaybettim sandım."

"Gayet iyiyim, baba. Kendime bakabilmek için beni eğittiğini unuttun mu?" Babasına bir daha sarıldı, sonra bırakıp sırıttı, bir adım arkaya atıp elimi tuttu.

"Aynı zamanda sana yanımda kal dediğimi de hatırlıyorum." Sakin sesi ve hiddetli bakışıyla Skye'ın baba halindeki biçimiydi.

"Skye her zaman talimatlara uymaz," dedim, ona kısaca gülüp elimi öne doğru uzatarak. "Dr. Bracken, ben Rives Martin-Taylor. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Adam benimle tokalaşırken dikkatlice beni tepeden tırnağa süzdü ve sonra güldü. "Aynen." Arkasından Skye'a dönüp battaniyesini gösterdi. "Kıyafet ister misin?"

Etrafımızda hayat tıpkı uyuşmuş uzuvlara kan deveran etmesi gibi saniyede bir dönüyordu. Macy gülüyordu, Ahmad, Kiera'ya sarılıyordu; Michael, Cho ile konuşuyordu. Uri hepsinden ayrıktı, başı öne eğikti. Miya huzursuzdu; Maaka ortalıkta görünmüyordu. Zane, Jillian'a sarılmıştı. Kızın her yanı şok diye bağırıyordu.

"Hemen dönerim." Skye'ın elini sıkıp Jillian'ın yanına doğru yürüdüm, zaten Skye ve babasının biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve Jillian iyi mi, diye bakmak zorundaydım.

Yaklaşırken Zane kafasını kaldırıp bana baktı. "Selam Şef." Gözleri kan çanağıydı.

"Nasılsın Zane?"

"İyi." Kafa salladı. Jillian'ı bıraktı. Kız üzgün, acılı, öfkeli ve kızgın bir ifadeyle döndü. Rahatlama hissi, acısının yanında geri planda kalıyordu.

"Jills," dedim. "Çok üzgünüm."

Bana sımsıkı sarıldı. "Ben de. Çok sinir, biliyor musun? Çok yaklaşmıştık Rives. *Kuyruğuna* gelmiştik."

"Biliyorum." Ayrıntıları sormadım. Bir yanım öğrenmek, zihnimden silemeyeceğim bir başka ceset imgesini düşünmek istemedi. Nasıl olduğu önemli değildi; olmuş bitmişti. Dex, bir başka Nil kurbanıydı.

Duvar'da bir boşluk. Hepimiz için bir başka Nil yarası.

"İyi olacaksın," dedim sessizce.

"Biliyorum." Jillian'ın yaşama bağlılığı kazandı. "Arkadaşlarımdan çoğu geri dönebildi. Ama yine de nefret ediyorum. Haksızlık bu. Bence," diye yutkundu, "ikimiz birlikte olabilirdik."

Daha fazla bir şey, diye düşündüm.

Bazen Nil bilinmeyenleri eve kadar peşinizden geliyordu.

"Sy nerede?" diye aniden sordu Zane. Etrafına bakıyordu. "Michael ve ben onu kapıdan içeri attık. Bilinci açık değildi ama hâlâ nefes alıyordu."

Michael, adını duyunca hemen kafasını çevirdi.

"Sy?" diye seslendim, Jillian'ı bırakıp.

Michael başını iki yana sallayarak bize doğru yürüdü. "Başaramadı. Arada kayboldu."

Jillian ürperdi. "Çok feci."

"Dostum, öyle bir şey olabileceğini bile bilmiyordum," dedi. "Kapıdan geçiş garanti sanıyordum."

Miguel'i kapıya doğru fırlatan Heesham'ı düşündüm. Miguel hep diğer tarafa geçmiştir, diye varsaymıştım. Dişlerimi sıktım, Nil üstünde kaçışın bile, hiçbir şeyin garantisi olmadığını hatırladım. *Hiçbir şey cepte değil,* dedim. *Eğer Nil Adası'ndaysan.*

Burada dikilmiş, Nil'den kurtulduğuma daha fazla şükredemezdim.

Skye'ın babası ıslık çaldı. "Tanışmayanlarınız için, ben Skye'ın babasıyım. Hazır olduğunuz zaman söyleyin, teknemiz deniz kıyısında," diye seslendi. "İçi yiyecek-içecek

dolu. Balık yok." Göz kırptı. "Rahatınıza bakın." Ağaçların arasındaki bir patikayı işaret etti, el salladı ve yürümeye başladı.

Zane, Jillian'ın elini tuttu. "Hadi gel, Jills, Skye'ın babası cips ve kola var dedi. Bir cips için nelerimi vermezdim." Jillian gülümsemedi ama Zane'i takip etti. Macy, Jillian'ın koluna girip kulağına fısıldadı. Grup yavaş yavaş dağılıp iki kişi kaldı.

Sadece Skye ve ben.

Elimi Skye'ın beline koydum; ellerini omzuma yerleştirdi. Dudaklarımızın arasında birkaç santim vardı.

"Duyuyor musun?" diye sordum yavaşça.

Gözlerini kapatıp dinledi. "Neyi?" diye fısıldadı.

"Sessizlik." Alnına bir öpücük kondurdum, sonra bir tane kaşlarına ve bir tane yanağına. "Saat yok." Diğer yanağını öptüm. "Acele yok."

Dudaklarımız buluştuğu saniye anladım. *Skye* da anladı.

O *tik-tak* bitmişti.

Geriye tek kalan *daha fazlasıydı.*

SON SÖZ

SKYE

ALTI HAFTA SONRA

Geri dönüş çok hızlıydı, garip ve tam anlamıyla sindirmesi imkânsız bir süreçti. Amcamın günlüğü beni Nil sonrası haftalara hazırlamamıştı. Hazırlayabilmesi mümkün değildi zaten bence. Nil sonrası dünyam, onunkinden tamamıyla başkaydı, tıpkı Nil deneyimimin aynı olmaması gibi.

Benim yanımda, amcamın hiç sahip olmadığı iki destek vardı; Rives ve Jillian. Onlar da bana sahipti.

Yine de Nil Adası, bu dünyaya sinsice sızıyordu.

Hâlâ ne zaman güneş en tepeye yükselse bir saniyeliğine kasılıyorum, koşmam gerekmemesine şaşırıyorum. Hâlâ alakasız bir zamanda Duvar aklıma geliyor, Paulo boşlukları doldurdu mu acaba, diye merak ediyorum. Hâlâ gecenin bir vakti uyanıp sapanımı arıyorum.

Ada alışkanlıkları zor kayboluyor ve yenileri zor oturuyor.

Hâlâ o siyahlığı, iki dünya arasındaki geçidin boş karanlığını rüyamda görüyorum. Kaybolduğumu görüyorum. Solduğumu, son anda Rives'a uzandığımı. Her zaman uzanıyorum ama. Ve her zaman onu duyuyorum.

Jillian hâlâ rüyasında Dex'i görüyor.

Ölümü dönüşümüze gölge düşürdü.

Teknede tek konuşan babamdı. Geri kalan herkes oturup tıkındı, hiçbir yere bakmadan ve her yere bakarak, adadan kurtulduğumuzu kavramak için çabalayarak.

Rives'in elini bir saniye bırakmadım, o da beni bir saniye bırakmadı.

Babam bizi bekleyen ada kurtarıcımızdı.

O gece ortadan kaybolmamdan sonra babam işinden süresiz ayrılmıştı. Her şey bir yana yerdeki çizimin yakınlarında saçımdan düşen mavi bir tokayı bulduktan sonra Ölüm İkizi adasına kamp kurmuştu. İzlemiş, beklemiş ve astronomik açıdan önemli her bir olaya özel ilgi göstermişti ve benim, Kış Gündönümünde kaybolduğumu fark etmişti. Aynı zamanda özel bir kaptana fahiş bir fiyat ödeyerek adayı gerekli eşyalarla donattırmıştı, buna iki torba dolusu kıyafet de dahildi. Neden o kadar çok kıyafet getirttiğini sorduğumda gülümseyip şöyle dedi, "Umutlu gerçekçiyim, unuttun mu? Şansımı denedim."

Hepimiz öyleydik sanırım.

Annemle babam barıştılar. Babam, annemi Afrika'da ziyaret etme planı yapıyor ve işinden tamamen ayrılmayı düşünüyor. Açıkça söylemedi ama artık ada arayışından tamamen vazgeçtiğini sanıyorum. Bulunduktan sonra geriye ne kalacaktı ki?

Geri kalanımız bir anlaşma yaptık. Kendi aramızda ve ailelerimizle. Nil Adası'nı etrafa duyurmayacaktık, çünkü Nil'i açıklarsak, buradaki hayatımız üstünde de gücü sürerdi ve adaya yeterince kendimizden vermiştik. Ayrıca açıklamanın kime ne faydası olacağını da bilemiyorduk. Eğer adımız üstüne yazılmışsa, kapılardan kaçmak imkânsızdı. Ama teması koparmayacak ve birlikte kalacaktık. Bağımız adada kurulmuştu, ada kadar güçlüydü. Sanırım hepimiz bu yüzden Nil'e teşekkür etmeliyiz.

Rives ve ben kesinlikle *daha fazlasıydık.*

Anne babasıyla tanıştım, o da benimkilerle tanıştı; geri döndükten sonra bir hafta adalarda takıldık. Henüz ne yapmak istediğimizi ya da nereye gideceğimizi bilmiyoruz ama zamanımız var, baskı yok.

Ve birbirimize sahibiz. Bu dünyada, burada, *şimdi.*

Şu anda yaz tatilimizin ilk ayağı olan Kona'dayız. Haftaya Paris'te Tish'le buluşacağız ama burası ilk durak. Adadan sağ çıkanlar için. Bir yeniden buluşma ve bir veda. Kiera'nın babası herkese bilet aldı, otelleri de ödedi. Meğerse kızın hepimizin toplamından çok parası varmış.

Alacakaranlık çökerken deniz kıyısına yürüdük, bir Nil gecesi rengindeki siyah kumda izimizi bıraktık. Rives ve ben yan yana durduk, parmaklarımız bir bütünün iki yarısı gibi iç içe geçmişti. Charley ve Thad, Rives'ın solundaydı; Zane, Jillian, Ahmad, Kiera ve Macy de sağında. Jason gelememişti; anneleri izin vermedi. *Yaşım çok gençmiş,* diye homurdandı Rives'a telefonda. *Belki bir sonraki buluşmayı yakalarım.* Miya için de aynısı geçerliydi.

Bir sonraki.

Çünkü daha başka Nil buluşmaları olacaktı. Zamanımız vardı.

Hepimiz elimizde bardaklarımız, ayaklarımız sımsıkı güvenli yere çakılı suya doğru döndük ve havada, hâlâ haksızlık gibi gelen acı-tatlı bir huzur vardı.

Batan güneş sulara değdi ve Rives bardağını kaldırdı.

"Dex'e," dedi sessizce. "İyi arkadaşın daniskasıydı. Seni hiç unutmayacağım. Umarım orada bir yerde sen de bize kadeh kaldırıyorsundur. Seni seviyoruz, dostum."

Bardağını kafaya dikip içti.

"Dex'e," diye mırıldandım. Rives nihayet bir fincan çayını almıştı. Yas ve suçluluk duygusu, özgür irade ve kader hissiyle karıştı. Ben seçmiştim, tıpkı Nil gibi. Tıpkı Dex gibi.

Rives bardağını kuma atıp kollarını belime doladı.

"İyi misin?" diye sordu gözleri yemyeşil parlayarak.

"İyi olacağım," diyerek onu iyice kendime çektim.

Kafa salladı. Anladığını ve aynı hislerle dolu olduğunu biliyordum.

İyi olacağız.

Rives beni öptü, ardından parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

Thad, Rives'ın sırtına vurdu. Aralarından konuşulmayan bir anlaşma geçti. Bugün öğleden sonra Rives ve Thad birbirlerini ilk gördüklerinde tek kelime etmeden uzun uzun sarılmıştı. Bazen edecek bir kelime yoktu, diye karar verdim. Bazen sadece gerçek olanı hissetmek gerekiyordu.

Thad solan ışıkta mavi gözleri parlayarak bana baktı. "Kankamı kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır Skye," dedi. "Çok iyi adamdır." Rives'ın omzunu sıktı.

"Biliyorum." Güldüm. Rives göz kırptı.

Thad sırıttı. "Ve Nil'i oyuna getirdiğinizi bilmek nasıl içimin yağlarını eritiyor. Kendi kazdığı kuyuya düşürdünüz."

Öyle mi yaptık? diye düşündüm. Emin değildim. Kazandık mı, kaybettik mi, berabere mi kaldık emin değildim. Bazen sanki sırf saati sıfırladık gibi hissediyordum.

Charley batan güneşte kederli ve sıcacık altın rengi gözleri bana doğru yürüdü. "Başardın Skye," diye güldü. "O gün sen gittikten sonra çılgınca bir hisle anlamıştım bunu. Dileğini elde ettin." Gözlerinde hınzır bir bakışla Rives'a baktı. "Ya da belki daha iyisini aldın?"

"Kesinlikle daha iyisini aldım." Güldüm. "Hayalini bile kuramayacağım kadarını."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Thad'le göz göze geldi. Gözleri hep Thad'i buluyordu zaten.

Charley ve Thad çok duygusal bir çiftti. Manyak gibi yoğunlardı. Aralarında sessiz bir iletişim vardı, resmen bir sıcaklık çıtır çıtır ediyordu. Charley'nin parmağında ufak bir yüzük duruyordu. *Söz yüzüğü*, diye gülmüştü bana.

Elimle boynumu yoklayarak Rives'ın verdiği hediyeyi buldum. Sade gümüş bir zincirden sallanan, kaba, cilalanmamış bir pırlantaydı, bana doğum günümde adada

verdiği taşın bir benzeriydi. Çoğu insanın bakınca pırlanta olduğunu anlamaması; güzel bir taş sanması hoşuma gidiyordu. Oysaki çok daha fazlasıydı.

Ben biliyorum.

Rives'a bakış attım. Gözleri ateş ve ısıyla kaynayarak beni izliyordu. Gülümsedi, çok yakından tanıdığım tehlikeli bir gülüştü ve kendimi, bir insanın hak etmediği kadar çok şanslı hissettim.

"Vay be." Jillian gözlerini devirdi. "Siz de şu ikisinden az değilmişsiniz." Kahkaha atarak başıyla Charley ve Thad'i işaret etti, arkasından Rives'a baktı. "Zihnini okuyorsun sanki."

Bazen okuyorum, diye düşündüm. Rives'ın elini sıktım. *Bazen okuyoruz.*

Nil herkesi değiştirdi; en temel Nil gerçeği buydu. Rives ve ben bağlanmıştık, ateş ve aşk ve acı ve bir şey daha vardı bu bağda, son kısıtlı anlarımızda Nil'in yarattığı güçlü bir şey.

Son bir hediye.

Artık Charley'nin ne kaybettiğini biliyorum. Thad'i bu yakada bulmasına çok mutluyum. Rives ve benim, elimizden geldiğince çok kişiyi kurtardığımıza da seviniyorum ayrıca. Ama hâlâ geceleri uyanıp Nil'i düşünüyorum, Paulo neden kaldı acaba, diye merak ediyorum. Nil neden yaşıyor, biz neden başarısız olduk.

Umarım bir gün öğrenirim.

Benim adım Skye Bracken.

Ve bunların hepsi gerçek.

